

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

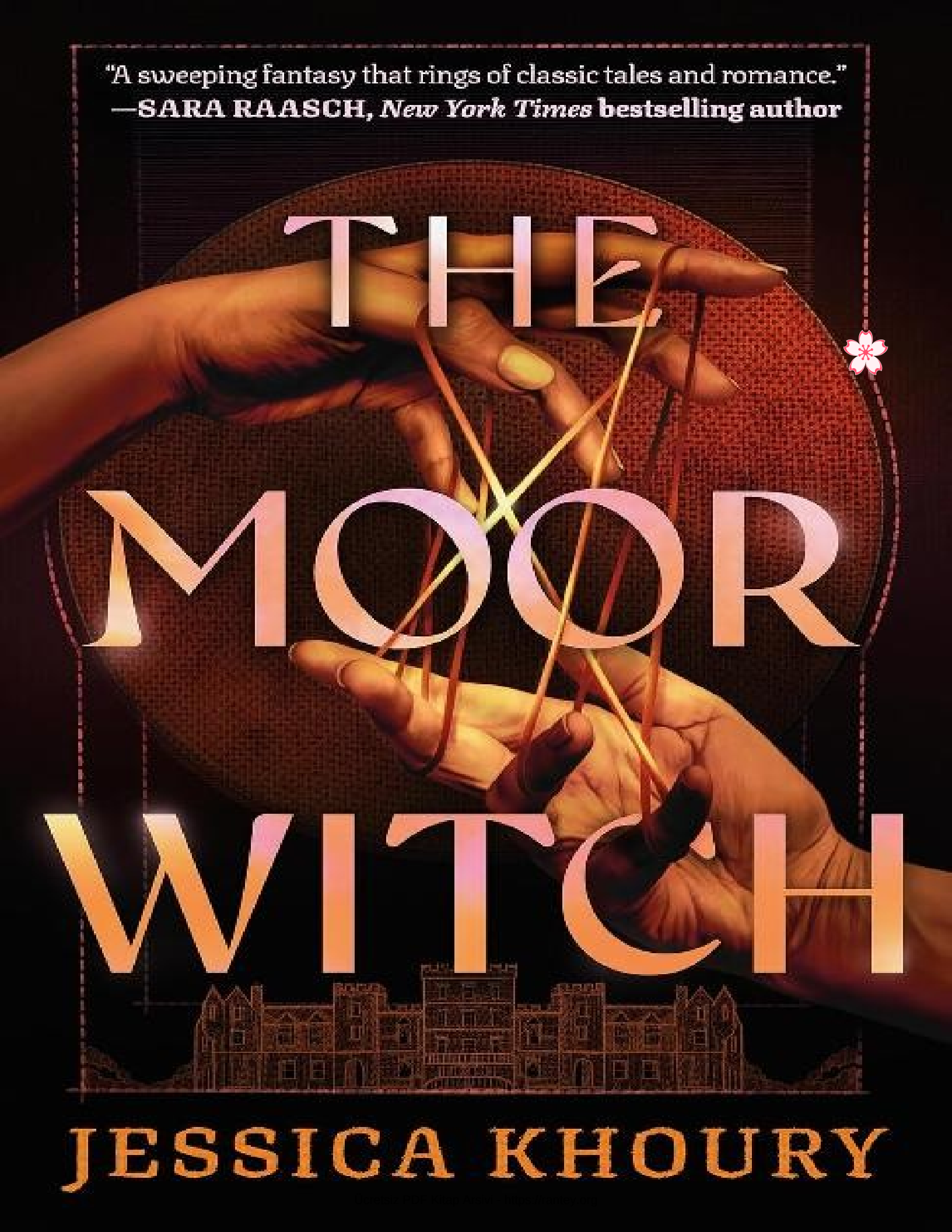
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

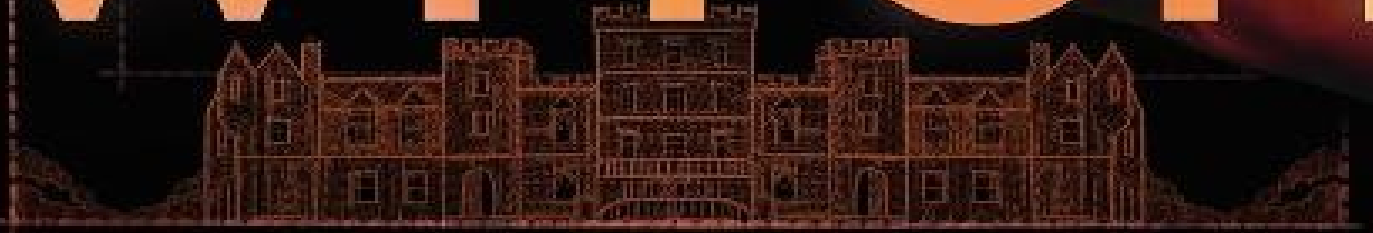
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A sweeping fantasy that rings of classic tales and romance."
—SARA RAASCH, *New York Times* bestselling author

A close-up of a hand performing a string figure, with a circular textured background. The title 'THE MOOR WITCH' is overlaid in large, stylized letters. A small pink flower icon is on the right side.

THE MOOR WITCH

A silhouette of a large, multi-towered castle or manor house, likely a moorland estate.

JESSICA KHOURY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MOORWITCH İÇİN ÖVGÜLER

“*Moorwitch*, sayfalarındaki sihir kadar canlı bir büyü yaratıyor. Klasik masallar, mistik alemler ve tatlı romantizmle dolu, büyüleyici bir dokuma gibi birbirine bağlanmış, kapsamlı bir fanteziye hazır olun.”

—Sara Raasch, *New York Times* en çok satan yazarı, *Night of the Witch*

“Hem romantizm hem de büyü açısından nefes kesici, mutlaka okunması gereken bir kitap!”

—Beth Revis, *New York Times* en çok satan yazarlarından *Night of the Witch*

JESSICA KHOURY'NİN DİĞER ESERLERİ

Genç Yetişkinler İçin

Origin

Vitro

Kalahari

Yasak Dilek Adının

Sonuncusu

Ortaokul Öğrencileri İçin

Mystwick Müzik Okulu Serisi

Mystwick Müzik Okulu Gece

Yarısı Orkestrası

Karanlık Nakarat

Skyborn Serisi

Serçe Yükselişi

Karganın Çağrısı

Anka Kuşu

Uçuşu

Bağımsız

Ruby Kodu

THE FLOOR WITCH

THE MOOR WITCH

JESSICA KHOURY

47NRTH

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Jessica Khoury Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Yayıncı: 47North, Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve 47North, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:

Amazon Media EU S. à r.l.

38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg

amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662532245 (ciltsiz)

ISBN-13: 9781662532252 (dijital)

Kapak tasarımı: Logan Matthews

Kapak illüstrasyonu: Elena Masci

*Traceen için,
her dikiş sevgisini katan*

İçindekiler

EPIGRAF

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ONİKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON

BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ BÖLÜM ON

DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

[YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
[YİRMİ ALTINCI BÖLÜM](#)
[YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM](#)
[YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)
[YİRMİ DOKUZUNCU](#)
[BÖLÜM OTUZUNCU BÖLÜM](#)
[OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM OTUZ](#)
[İKİNCİ BÖLÜM](#)
[OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM OTUZ](#)
[DÖRDÜNCÜ BÖLÜM OTUZ](#)
[BEŞİNCİ BÖLÜM](#)
[OTUZ ALTI. BÖLÜM](#)
[OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM OTUZ](#)
[SEKİZİNCİ BÖLÜM OTUZ](#)
[DOKUZUNCU BÖLÜM SON SÖZ](#)
[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)

Kendi hanımlarınız ve solgun yüzlü
hizmetçileriniz için, Amazonlar gibi davulların
peşinden koşarken, Yüksükleri zırhlı eldivenlere,
İğneleri mızraklara, nazik kalpleri ise Vahşi ve
kanlı eğilimlere dönüşür.

—William Shakespeare, *Kral John*

PROLOG

Kaderini değiştirmek için tek gereken bir parça iplik, diye başlıyor kitap. Bir sonraki cümleyi yüksek sesle fısıldıyorum. "Ama dokuma büyüü, cesaretsizler için değildir."

Bu pek yardımcı olmuyor. Bunu zaten biliyorum. Belirsiz uyarılar istemiyorum. Bir büyüye ihtiyacım var ve bunu *hemen* istiyorum.

Sol elimle sayfaları çılınca çeviriyorum, kalbim korkudan parçalanıyor. Sağ elimle tahta makaradan bir parça iplik çıkarıyorum. Güneş ışığı kütüphane penceresinden içeri giriyor, halının üzerine dağılmış kırık porselen parçaları üzerinde parıldıyor. Bu parçalar, birkaç dakika önce teyzemin en sevdiği vazoydu. Bir zamanlar süt beyazı renginde ve üzerinde güzel mavi çiçekler resmedilmiş olan vazo, şimdi sadece keskin, pürüzlü kenarları olan bir yığın haline gelmiş. Tek gereken, dirseğimin kaymasıydı ve...

Odaklan, Rose, diye kendime emrediyorum. Olan oldu... Tabii bunu geri almanın bir yolunu bulamazsan.

Şöminenin üzerindeki sarkaçlı saate bakıyorum. Lenore teyzem her an eve gelebilir.

"Kader tanrıçaları, yardım edin," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Tanrıçalar korkmuş sekiz yaşındaki bir çocuğu umursar mı? Göksel dokuma tezgahlarında bana yardım etmek için bir dakikalık zaman ayıracaklar mı?

Sanmıyorum. Zavallı Artie amcam öldüğünden beri yalnızım. Bu iki yıl önceydi ve o zamandan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da duaların beni teyzemin öfkesinden kurtaramayacağıdır.

Tek umudum sihir.

Parmağım ile ipliği sıkıştırarak, panik içindeki hıçkırığımı bastırıyorum ve yanımda halının üzerinde duran kitabın sayfasını düzeltiyorum. Titreyen parmağım, sanki beni güvenli bir yere götüren bir haritadaki noktalı çizgiymiş gibi, basılı metnin satırlarını takip ediyor.

Kulaklarım her küçük sesi yakalamaya çalışıyor, Lenore teyzemin bastonunun koridorda çıkardığı sesi duymaktan korkuyorum. Şu anda duyduğum tek şey, pencerenin dışındaki Wimpole Caddesi'nin olağan sesleri: şık giyimli hanımların sohbetleri; atların taş döşeli yollarda arabaları çekişi, nalları neredeyse kalbimin atışı kadar yüksek ses çıkarıyor; gazete satıcılarının manşetleri haykırışları; komşunun küçük beyaz köpeğinin geçen herkese havlaması...

Terli ellerimle sayfaları çeviriyorum, diyagramları ve talimat listelerini gözden geçiriyorum: iplikler çapraz çapraz, nakış şekil alıyor, garip

geometri korkunç ve harika bir güç vaat ediyor. Her sayfada yeni bir büyü var ve kenar boşluklarında Artie Amca'nın düzgün el yazısıyla notlar ve uyarılar yazıyor.

İşte! Zafer çılgılığıyla sayfayı vuruyorum.

Kırık Çömlikleri Onarmak İçin Büyü. Mükemmel. Ve bu bir kedi beşiği, dokumak için en hızlı büyü türü. İğne, çember veya kumaş gerekmiyor. Sadece zeki, hızlı parmaklar ve bende on tane var.

Koridorda bir gıcırta sesi duyulur.

Kalbim bir an durur, donakalıyorum. Midem sertleşir, soğuk bir düğüm haline gelir ve kulak zarlarımda korku dalgalanır. Parmaklarım, kollarımda hala yeşil ve çirkin duran morluklara doğru hareket eder.

Kapıyı ve bir saat önce içeri girerken yanlışlıkla açık bıraktığım ince çatlağı izlerim. Kapıyı kapatmalıydım. Böyle büyük bir hata yaptığımı inanamıyorum.

Ama kapı aralık kalır ve başka sesler gelmez. Hâlâ korkudan titreyerek kitabım, ipliğim ve kırık porselenime geri dönüyorum.

Ellerim titriyor, dişlerimle ipliği ısırp koparıyorum, bir ilmek yapıp parmaklarım arasında gergin bir şekilde uzatıyorum.

"Çaprazla, ilmek yap ve at," diye fısıldayarak ipliği kedi beşiği şeklinde örmeye başlıyorum, gözlerim parmaklarımla büyü kitabındaki talimatlar arasında gidip geliyor. "Çabuk, çabuk..."

Tik, tik, tik. Saat hızlanıyor mu? Bileğimde, geçmişteki yanıkların bıraktığı dairesel beyaz izler acı verici bir şekilde uyarıyor. Havada Lenore teyzenin pipo dumanının kokusu mu var?

Bunu düzeltmeliyim. Düzeltirim. Büyü her şeyi düzeltebilir.

Patatesleri ovarken hayal kurarken aklıma gelen şey sihir. Aşçıya kilerdeki malzemeleri saymasında yardım etmem gerekirken, büyülenmiş kedi beşikleri ve işlemeli büyüleri çiziyorum. Artie amcamın kütüphanesinde ilk büyü kitabını bulduğumdan beri, onun ölümünden önceki kısa ve mutlu aylar boyunca, bunu düşünmeden edemiyorum.

Lenore teyze, Artie amcamın ateşi yükseldiğinde çalışma odasını kapattı, ama yaramaz ve çevik olduğum için, o zamana kadar birkaç rafını karıştırmayı başardım. Evin her yerinde, sadece benim bildiğim yerlerde gizlenmiş büyü kitapları var. Bu *kitap, Westminster Dokuma El Kitabı*, Lenore teyzenin burnunun dibinde, kütüphanede sakladım. Bu, evin içinde öğle vakti Westminster Dokuma Okulu'nun büyük çanlarının sesini duyabileceğiniz tek yer olduğu için uygun bir yerdi. Çoğu gün, bu

bu noktada oturur, gözlerimi kapatır ve kendimi içerideki öğrencilerden biriymişim gibi hayal ederim, büyük dokuma tezgahlarında büyümlü duvar halıları dokumayı öğreniyorum.

Ama hayal kurmak beni bu karmaşaya sokan şeydi. Düşüncelerimin peşinden gitmek yerine, dirseklerime dikkat etmeliydim.

Dokuma yakında tamamlanacak, ellerimin arasında örümcek ağı gibi asılı kalacak. Beyaz iplikler güneş ışığında altın rengine dönüşüyor. Ama dokuma, büyümlün sadece ilk kısmı. İplikten şekiller yapmak bir şey, herkes iğne kullanabilir veya düğüm atabilir. İpliklere canlı enerji aktarmak, onları sihirle canlandırmak, yün, keten ve pamuğu güçle doldurmaktır. Ve bu gücü büyüye dönüştüren, dokuduğunuz, ördüğünüz, ördüğünüz veya tığladığınız desenlerdir. En azından, Artie amcam bana böyle anlatırdı.

Yavaşça nefes vererek gözlerimi kapatıyorum ve tek bir duyum hariç tüm duyularımı kapatıyorum: etrafımdaki canlı enerjiyle bağlantı kurmamı sağlayan garip, gizli duyum. Bir an sessizce aradıktan sonra, onu hissediyorum: Lenore teyzenin oturma odasındaki fuşya çiçekleri ve aspidistra yapraklarında uğıldayan; evin dış duvarına yapışan sarmaşıktaki zonklayan; iki kat aşağıdaki mutfakta demetlenmiş ıspanak ve lahana yapraklarının damarlarında biriken.

Dokunduğumda, enerji tepki veriyor, dolabın altından çıkarılan meraklı bir kedi yavrusu gibi parlak dallarıyla bana geri dönüyor. Dikkatlice onu içeri çekiyorum, hızla atan kalbimin etrafına iplik çarkı etrafına yün sarar gibi sarıyorum. *Kalp anahtardır*, diyor *Moirai Kitabı*, ki onu kilerdeki bir döşeme tahtasının altında saklıyorum. *Dokumacının enerjiyi içine çekmesini, onu sihre dönüştürmesini ve parmak uçlarından dışarı akıtmasını sağlayan bu organdır.*

Tüm vücudum karıncalanıyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Büyü kemiklerimin etrafında çıtırdıyor, dilimde kıvılcımlar saçıyor. Tadı buz gibi: keskin ve canlı, zihnimin her köşesini uyandırıyor. Biraz da Cook'un brendisini çaldığım zamanki gibi hissediyorum: yıldırım çarpmış gibi.

Büyüyü kanalize ettiğimde kendimi hiç bu kadar canlı, parlak ve güçlü hissetmemiştim. Keşke her zaman böyle hissedebilseydim. O zaman Lenore teyze bana parmağını bile sürmeye cesaret edemezdi. Buna izin vermezdim.

Ama hepsini içimde tutamam, yoksa ısıdan çatlayan bir köz gibi parçalanırım.

Büyüyü parmak uçlarımdan akıtıp, aralarında uzanan Dokuma'ya aktarıyorum. İplik altın rengi parıldayarak tüm kütüphaneyi aydınlatıyor.

Korkutucu gölgeler sandalyelerden, kanepeden ve standındaki tahta küreden sıçrar. Büyüm neredeyse bakılamayacak kadar parlaktır.

Belki de Kader Tanrıçaları dinliyor, çünkü işe yarıyor. Önümde, kırık parçalar halının üzerinde kayıyor, pürüzlü kenarlarını bir yapboz gibi ustaca bir araya getiriyor.

Dokuduğum iplikler küle dönüşürken uzun bir rahatlama nefesini veriyorum. Bunları, bu amaçla getirdiğim puro kutusuna dikkatlice süpürüyorum; külleri şömineye boşaltacağımdan eminim.

Ama kütüphane kapısının aniden çarpmasıyla, kutu şaşkın ellerimden düşer ve hala hareket eden porselen parçalarının üzerine yuvarlanır. Büyü bozulur ve kırık parçalar halının üzerine, kül tabakasının üzerine dağılır.

"Teyze!" diye bağıryorum.

Lenore teyze kapının eşiğinde duruyor, parmakları arasında uzun saplı bir pipo, bileğinde çantası sallanıyor ve gözleri sert. Elbisesi siyah, iki yıl önce Artie amcamın ölümünden beri tüm kıyafetleri siyah.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve kemiklerim buz gibi olur. Üzerimde, canlanmış bir kabus gibi yükselir. Yetişkin bir kadın için bile çok uzundur.

"Seni sıçan," diye hırlar Lenore teyze.

Ayağa fırlayıp kanepenin arkasına atlıyorum, korku ciğerlerimi sıkıştırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Bu annemin vazosu mu?" diye sorar Lenore Teyze, yavaşça ilerlerken. Kapıya giden yolu tıkadığı için kaçacak yerim yok. "Ve bu da zavallı ölen kocamın büyü kitaplarından biri mi? Sana dokunmamamı *açıkça* yasaklamıştım."

"Ben... açıklayabilirim! Kazaydı!"

"Geçen seferki dersini almadın, değil mi?" Lenore teyze piposunu salladı. Artie amcamın ölümünden sonra bu alışkanlığı edinmişti ve artık onu dudaklarında bu iğrenç şey olmadan nadiren görüyorum. Duman gözlerimi yakıyor ve öksürmemi neden oluyor. "Sen sihir hak etmiyorsun, kızım. Ruhun çok yozlaşmış. Kalbin çok iğrenç."

"Öyle değil!" diye bağıryorum. "Sihir istiyorum teyze. Herkes gibi benim de buna hakkım var!"

İplik makarası hâlâ elimde. Aceleyle bir parça çekiyorum.

Lenore teyze tıslar, "Hayır, hak etmiyorsun!"

Piposunu bana doğru uzatır, sıcak pipo başı boğazımın yumuşak derisini yakar. Boynumda bir acı patlar ve tütünün acı kokusu boğazımı yakar.

ve yanmış et. Bir çığlık atarak, kendimi yana doğru, bir kitaplığa atıyorum. Kitaplar yere düşüyor ve ben, görüşümde patlayan kesik kesik ışıklar arasında kapıyı görmeye çalışırken sendeliyorum.

"Katil velet!" Lenore teyze bana tekme atar ve ben ağlayarak yere düşer, kıvrılıyorum. Artık bütün ev bizi duymuş olmalı, hizmetçiler işlerini yaparken donakalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları sıkışmış. Ama kimse bana yardım etmeye gelmez. Yardım etmeye çalıştıklarında ne olacağını görmüşlerdir.

"Bundan daha kötüsünü hak ediyorsun," diyor Lenore teyze, nefesini toparlamak için duraklayarak. "Hayatımın aşkını benden aldın!"

"Ben de Artie amcayı seviyordum," diye
hıçkırırım. "Sürtük! Onun adını nasıl
ağzına alabilirsin?"

Yine boruyu kaldırıyor, bu sefer yanağıma vurmak için, ama ben çok hızlıyım. Hızla ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyorum, elimde nihayet bağlamayı başardığım Örgü var.

Kütüphaneden koşarak çıkarken ipliğe odaklanıyorum, sonra dönüp kapıyı tekmeliyorum. Elimdeki büyü düğümü beyaz bir ışıkla parlıyor ve kapı tamamen yok oluyor.

Bu sadece bir illüzyon büyü. Birkaç dakika içinde Lenore teyze kapı kolunu bulup kaçacak; sahip olduğum az zamanı iyi değerlendirmeliyim.

Karşı koymak Lenore teyzeyi her zaman iki kat daha kızdırır ve ona karşı daha önce hiç büyü kullanmaya cesaret edemedim. Böyle bir yaramazlığın sonuçlarının ne olacağını öğrenmek istemiyorum.

Karanlık koridorda nefes nefese, topallayarak ilerliyorum. Lenore teyzenin keskin tekmeleri, son cezamdan kalma çok sayıda çürüğü buldu ve şimdi yeniden zonklıyorlar. Birkaç adımda bir durup hıçkırarak ağlamalı ve devam etmek için güç toplamalıyım. Boynumdaki yanık acı içinde çığlık atıyor.

Kütüphane duvarlarına vurulan sesler, tabuttan kaçmaya çalışan, hayata dönen bir cesedin vuruşları gibi geliyor. Lenore teyzem kapı kolunu bulana kadar ne kadar zaman geçecek?

Panik içinde, koridorun sonunda sağa merdivenlere doğru değil, sola dönüyorum ve kendimi çıkmaz bir sokakta buluyorum. Burada ahşap panelli duvarlar dışında hiçbir şey yok.

Sonra koridorda bir gürültü duyulur ve Lenore teyzemin sesi duyulur: "Bu numarayı pahalıya ödeyeceksin, küçük cadı!"

"Ben cadı değilim," diye mırıldanıyorum, çaresizce etrafa bakıyorum. "Ben bir Dokumacıyım."

Lenore teyzemin karanlıkta benim küçük bedenimi görmezden gelmesini umarak kendimi duvara yaslarım. Parmaklarım lambri panelinde ince çatlaklar bulur.

Bu çatlaklar, tesadüf olamayacak kadar eşit aralıklarla dizilmiş. Ahşaba oyulmuş bir desen var ve sanki "*Bu tarafa, bu tarafa!*" diye fısıldıyor.

Lenore teyzem koridorda yürürken ayak seslerini duymamaya çalışıyorum, tütün dumanının kokusu beni buluyor. Öksürmem ve kendimi ele vermemden korkarak ağzımı ve burnumu kapatıyorum. Bir an için korku düşüncelerimi karartıyor, ama gözlerimi sıkıca kapatıp onu geri püskürtüyorum.

Parmaklarım, basit bir gizleme dokuması deseninde düzenlenmiş çatlakları takip ediyor. Desenin merkezini bulup bastırıldığında, yumuşak bir tıklama sesi duyuyorum. Önümdeki ahşap panel sessizce içe doğru kayıyor; nefesim boğazımda düğümleniyor.

Paneli dikkatlice yana kaydırarak dar bir tüneli ortaya çıkarırım. Hiç düşünmeden içeri dalarım ve arkamdaki paneli yerine koymaya özen gösteririm.

Tünelin tavanı yükselene kadar sürünerek ilerlerim ve artık ayakta durabildiğimi fark ederim. Alan dar ve Lenore teyzenin kalbi kadar soğuktur. Evin duvarlarının içinde olmalıyım. Sanki duvarlar üzerime çöküp beni ezmek için yaklaşıyormuş gibi hissederek hıçkırığımı yutarım.

İlerlerken, teyzemin iki hizmetçisinin çarşafı ütülediği odanın önünden geçiyorum. Duvarın arkasından onların yumuşak fısıltılarını duyuyorum ve adımlarımı yavaşlatıyorum. Bana yardım ederler mi, yoksa beni ele mi verirler? Duvara vurup yardım istemek için elimi kaldırırken, onlar konuşmaya başlıyorlar.

"Bir şey yapmalı mıyız?" diye soruyor eve yeni gelen genç hizmetçi Mary.

"Deneyin," diye cevaplar yaşlı olan Lillian. "Sonunda öncülünüz gibi olursunuz. O, kızı korumak için araya girdiğinden hanımefendi tarafından kara listeye alındı. İngiltere'de kimse onu işe almadığı için kıtaya gitmek zorunda kaldı."

Zavallı Bess'in hatırası gözlerimi yaşlarla doldurur. Bileklerimde yara izleri olduğu gün cesurca beni savunmuştu. Ne bana ne de Bess'e bir faydası olmadı.

Titreyerek hizmetçi odasını geçip, sıradaki odanın hangisi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Burada kimse bana yardım etmeyecek. Onlar da korkuyorlar. Bütün ev, duvarlardan damlayan su gibi korkuyla ıslanmış. Ben de bu korkuda *boğuluyorum*.

Aniden yok olmuş gibi görünen havayı solumak için nefes nefese kalıyorum, elimi duvara vuruyorum

—ama avucumun altında başka bir panelin çöktüğünü hissediyorum. Gizli bir kapı açılıyor. Bir çılgılık atarak karanlık, küflü bir alana düşüyorum ve sedir, iplik ve kağıt kokan kalın bir halının üzerine iniyorum.

Kalbim bir an duruyor. O muhteşem kokuyu, yıllar sonra bile tanıyorum.

Artie amcamın çalışma odasındayım.

Buraya gelmeyeli iki yıl oldu. O zamanlar hayattaydı ve bir gün benim de büyü yapabileceğimi umarak sık sık büyü kitaplarını ve ipliklerini benimle paylaşırdı. Bana Moirene okuluna gönderip, dokumayı doğru dürüst öğrenmemi ve kendimi geliştirmemi söylemişti.

Elimin tersiyle gözyaşımı silerken, yavaşça dönüp odayı tüm acı-tatlı anılarla birlikte içime çekiyorum.

O zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. Kapalı bir pencere sokağa bakıyordu ve kırmızı duvarları, kitaplıkları ve büyük masayı ortaya çıkarmak için yeterli ışığı içeri alıyordu. Artie amcamın portresi, şöminenin üzerindeki uzak duvarda asılı. Portrede nazik bir ifadeyle bakıyor. Bir elinde bir iplik makarası tutuyor ve göğsünde, Telarii Loncası'nda Fransızlara karşı İskenderiye Savaşı'nda savunma kalkanları örerek gösterdiği üstün hizmetlerinden dolayı Kral George'un verdiği madalya parlıyor. Bana bu hikayeyi anlatmayı çok severdi. Böylesine iyi bir insanın nasıl Lenore teyze gibi biriyle evlendiğini hiç anlamıyorum.

Yavaşça ilerleyerek, dokunmam yasak olan tüm büyü kitaplarının yığıldığı masayı buluyorum. Lenore Teyze beni burada bulursa başımın belaya gireceğini bilsem de, o muhteşem kitaplara ellerimi koyarken heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum. İçlerinde beni koruyacak, beni güçlendirecek, beni özgür kılacak kaç tane muhteşem büyü var acaba?

O anda teyzemin ayak seslerini artık duyamadığımı fark ettim.

Ama parmaklıklı kapının altında, bir parça güneş ışığında bir gölge hareket ediyor. Kalbim duruyor.

"Ah, Rose. Bu sefer çok ileri gittin."

Lenore teyze kapının parmaklıklarından birini koparıırken, odun parçalanma sesi duyuyorum.

Artık dikkatli olmanın bir anlamı yok. Panjurları açıyorum ve odayı ışıkla dolduruyorum. Lenore teyze buna karşılık çılgılık atıyor.

"Devam et!" diye bağırır. "Bir şeye dokunursan, seni hırsızlıktan asdırırım!"

Çaresizce kitapları karıştırıyorum, gözlerim sayfaları tarıyor, *bir şey* arıyorum, *herhangi bir şey*. İyileştirme büyüleri kitapları, savaş büyüleri kitapları

hatta tehlikeli yasadışı büyü kitapları bile var. Bazıları o kadar ağır ki, kaldırmak için iki elimle tutmam gerekiyor.

Yumuşak deri ciltli, eski, yıpranmış bir kitaba uzandığımda, parmaklarım yanar ve acıtır, ben de çığlık atarak geri çekilirim. Parmağımı ağzıma sokarak, solmuş başlığa gözlerimi kısarak bakarım.

Moorwitches Kitabı.

Moorwitch kelimesini daha önce duymuştum. İngiltere'deki ilk Dokumacılar onlardı, bazılarına göre perilerden büyü öğrenen vahşi kadınlardı. Çok güçlüydüler ve bugün çok az kişinin kullanabildiği büyülerle işgalci Romalılara karşı savaştılar. Bazı hikayeler, bir yerden başka bir yere anında nasıl geçtiklerini anlatıyordu - bu ne kadar kullanışlı bir büyü olurdu!

Birisi — Artie Amca mı? — kitabı karmaşık bir koruma düğümüyle mühürlemiş, iplikler kapağın etrafına düzgünce sarılmış. Desen büyüleyici, zihnimi içine çeken ve tersyüz eden karmaşık bir tasarım. Başlangıcı ve sonu olmayan bir düğüm gibi.

Ama hatırlayabildiğim kadarıyla, desenler bana fısıldıyor. İster bir sayfada resmedilmiş bir büyü düğümü olsun, ister bir yaprağın arkasındaki damarlar, ister aşçı eklele unu savurduğunda unun dans edişi olsun, desenler *bana anlamlı geliyor*. Sanki anlaşılacak istencesine bana sırlarını anlatıyorlar.

Bu da farklı değil. Yasak büyü kitabındaki düğüme dikkatle bakıyorum, çizgileri haritalandırıyorum, görünmez parmaklarımla izliyorum, dönüp duruyorum ta ki...

İşte!

Desenin altında saklı olan ve Dokumayı bir anda çözülen gizli ipi buluyorum. Koruyucu kalkan yok oluyor.

Lenore teyze kapıdan bir çubuk daha koparıırken, ben de kitabı açıyorum.

Sayfalar sararmış ve yazılar o kadar solmuş ki, zar zor okuyabiliyorum. Kitap yüzlerce yıllık olmalı. Artie amca bu kenar boşluklarına hiçbir not bırakmamış; sanırım böyle yasak büyülere hiç ihtiyacı olmamış.

Lenore teyzemin beni büyü bilgisiyle ilgili her şeyden uzak tutma çabalarına rağmen, Dokumacılar'ı yöneten kanunlar hakkında biraz bilgim var. Bazı büyüler sizi hapse attırabilir. Diğerleri ise ellerinizi kayaların altında ezilmesine neden olabilir.

Ama bu kitaptaki birçok büyü, hızlı bir infazla sonuçlanabilir.

Tereddüt ediyorum, sayfalardaki korkunç görüntülerden titriyorum. Bunu elimde tutmamalıyım. Bu tür bir büyü'nün varlığından bile haberdar olmamalıyım. Suçluluk duygusu karnımda bir yılan gibi kıvrılıyor.

Ama sonra koridorda bir başka gürültü beni ürkütüyor. Kapının üzerinde kaç tane parmaklık kaldı? Dört mü? Beş mi? Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmak için sadece birkaç dakikam var. Diğer kitapları aramak için zaman yok. Korku, suçluluk duygusunu yeniyor. Sayfaları çevirmeye devam ediyorum.

Kendimi uzak bir cennete götürecek bir sır bulamıyorum. Bunun yerine, kalbi durdurmak, ciğerleri boğmak, bağırsakları yılanlara dönüştürmek için büyüler var. Görüntüler beni titretir ve cesaretim kaybolur. Bunların hiçbirini yapamam, teyzeme bile. Amcamın bu kitabı kilitlemesi boşuna değilmiş.

Ama sonra o kadar da korkunç olmayan bir tane buluyorum: *Ölümsüz Koruma Çağırma Büyüsü*.

Bu umut verici görünüyor.

Kapı titremeye başladığında başımı kaldırıp bakıyorum. Lenore teyze kapıyı neredeyse açmış. Kalbim hızla atarken, büyünün talimatlarını gözden geçiriyorum, *belirli büyülerinin bedeli hakkındaki* önsözü atlayarak, bunun yerine hangi ipliklerin nereye gitmesi gerektiği gibi önemli kısımları arıyorum. Hangi ipliklerin nereye gitmesi gerektiği ile ilgili önemli kısımları arıyorum.

Bu karmaşık bir Dokuma, basit bir kedi beşiği değil. Etrafa bakıyorum ve duvarda asılı olan Artie amcamın çivi tahtasını görüyorum. Tahta, yuvarlak, çevresinde iki düzine çivi bulunan bu tahta, daha karmaşık büyüler dokumak için tasarlanmış.

Onu indirip işe koyuluyorum.

İplik nemli ellerimde kayıyor ve kısa bir parçası kopuyor. Onu, terden nemli kahverengi dalgalı saçlarımı bağlamak için kullanıyorum. Odanın diğer ucunda, üzerine çivilenen tahtalar parçalanıp çatlarken kapı titriyor.

Parmaklarımın hareket edebileceği kadar hızlı dokuyorum. Bu büyü işe yarayacak mı? Onu doldurmak için büyü gücünü kanalize edecek kadar güçlü müyüm? Ne tür bir ölümsüz koruma çağıracak?

Geçmişte birçok duam cevaplanmamış olsa da, kader tanrıçaları, kutsal Moirai'ye umut bağlıyorum: Clotho, Lachesis, Atropos. Hayatı ören ve ölümü belirleyen, büyük dokuma tezgahlarından tüm insanlığı izleyen tanrıçalar.

"Yardım edin," diye fısıldıyorum. "Lütfen, bir melek gönderin, bir iblis gönderin, umurumda değil.

Lütfen beni kurtarın!"

Birkaç saniye içinde dokuma tamamlanır. Desen, içe doğru sonsuza kadar uzanan bir illüzyon gibi görünen kıvrımlı bir spiral gibidir. Kapıda anahtar sesi duyulana kadar ona bakakalırım. Bütün tahtaları sökmüş olmalı.

Zamanım doldu.

Elimi ipliklerin üzerine koyup, uzun bir nefes verip kanalize oluyorum. Bu sefer temkinli davranmıyorum.

Oturma odasındaki bitkilerin enerjisini emiyorum, onların solup kahverengiye döndüğünü hissediyorum. Sarmaşıktan, kilerdeki sebzelerden, duvarların çatlaklarında büyüyen yosundan onu koparıyorum. Çaresizliğimden, Lenore teyzenin huysuz yaşlı kedisi Leo'dan bile onu koparmak üzereyim, ama titreyerek onu es geçiyorum. Bu, kendi hayatımı kurtarmak için bile kullanmayacağım kara büyü.

Lütfen yetin, lütfen yetin, lütfen...!

İpliklerin deseni beyaz bir parıltıyla parladığında nefesim kesildi, o kadar parlaktı ki başka yere bakmak zorunda kaldım. Oda, kitapları duvarlardan iten ve Artie amcanın portresini yere düşüren uluyan bir rüzgârla doldu. Çığlık attım ve masanın arkasına saklandım, iplik parçalanıp doğaüstü bir fırtınayla süpürülürken dudaklarımda kül tadı hissettim.

Sonra, aniden, her şey durur.

Rüzgâr kesilir, sayfalar hışırdamayı bırakır. Titriyorum ve başım dönüyor, gözlerim yaşlarla doludur. Boynumda hâlâ borunun yakıcı acısı hissediyorum. Lenore Teyze'yi duyamıyorum. Kapıyı açmış mı? Çok mu geç kaldım? Sadece bekleyip, sağır olduğumu düşünecek kadar derin bir sessizlikte titreyebilirim. Etrafımdaki gölgeler, sanki bir anda gece çökmüş ve güneş ışığını söndürmüş gibi yoğunlaşır.

Sonunda, uzun bir süre sonra, başımı kaldırıp uzun, titrek bir nefes veriyorum.

Ve omzumda soğuk bir elin dokunduğunu hissediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

On iki yıl sonra

"Kaderini değiştirmek için tek gereken biraz iplik," diyorum sessizce.

Cebimden bir makara çıkarır ve yavaşça açarım, parmağımın etrafına sarılan altın sarısı renkli yün, kullanımdan dolayı pürüzlü ve yıpranmıştır.

"Büyü," diye devam ediyorum, önümdeki yirmi küçük kız ve dört erkek çocuk hayranlıkla izlerken, "büyük bir eşitlik sağlayıcıdır. Biz sadece küçük bir hayır okulu olabiliriz, ama bizim dokuduğumuz büyü, İngiltere'deki, hatta *dünyadaki* en büyük Dokumacılar'ın dokuduğu kadar gerçek ve güçlüdür. Ve Dokumacılar olarak, büyü bizim hakkımızdır. Kimsenin bizden alamayacağı bir güçtür."

Parmaklarım dalıp kıvrılır, ipliği kendi kalbimin atışı kadar tanıdık desenlere dönüştürür. Etrafında, üstünde, içinden ve altında, iplikler yerine oturur ve dokurken, parmak uçlarımdan ellerime sihir aktarırım.

Bir an için kalbim durur.

Göğsümde bir ağrı hissediyorum ve "*Hayır, yine mi?*" diyorum.

Başım dönüyor, ama acıyı bastırıp kedinin beşiğine odaklanıyorum. İplik parlamaya başlıyor.

Öğrenciler masalarına eğilir, ellerinde makaraları tutar, gözleri fal taşı gibi açılır. Bu genç bir sınıf, çoğu dokumaya yeni başlıyor. Ama çabuk öğrenecekler. Öğrencilerim her zaman öğrenir; hepsi hayatta kalmayı başaranlar, dışlanmışlar ve reddedilmişler, her gün, her parça ekmek, soğuk kış rüzgârlarında her sıcak köz için mücadele etmek ve savaşmak zorunda olanlar. Çok kısa bir süre önce, kahverengi, şekilsiz cüppemle, örgülerimden saçlarım dökülürken, kendi öğretmenim, sert yaşlı Rahibe Elizabeth'in bizim için dokuduğu sihre umutsuzca ihtiyaç duyarak onların arasında oturuyordum.

Bu çocukların çoğu da öğretmen olacak, kızlar daha şanslı çocukların mürebbiyesi, az sayıdaki erkekler ise askeri görevlere atanacak. Onlara öğrettiğim her şeyi, tüm nakış ve dokumaları, düğümleri ve desenleri aktaracaklar. Mütevazı bir hayat sürecekler, ama en azından parmaklarının ucunda sihirle bir şansları olacak. O olmasaydı, onlar - ben - hiçbir şey olamazdık. Sevgisiz bir dünyada başıboş, sokağa atılmış. Büyü, benim için olduğu gibi, onların da tek umudu.

Büyü düğümü tamamlandığında, ellerimin arasında simetrik bir ağ yayılır, sihir serbest kalır ve tavandan kar yağmaya başlar. Çocuklar sevinçle bağırır, ayağa kalkar ve ellerini kaldırır. Kar taneleri avuçlarında erir ve onlar da serin suyu zevkle yalarlar.

Titrek ellerimi ve zayıf dizlerimi saklamak için sessizce duvara yaslanırım. Göğsümde kalbim suçluluk duygusuyla sıkışır ve cesaretimi toplayıp başımı kaldırmadan önce nabzımın düzelmesini beklerim.

"Rahibe Rose?"

Önümdeki küçük kıvrıcık kafaya bakarım. Carolina. En yenilerimizden biri. Elini uzatır ve önlüğümün kenarını tutar. Kar taneleri yüzünü çevreler, şakaklarında kıvrılan narin çilek rengi saçlarına yapışır.

"İyi misin?" diye sorar. "Tabii ki,"

diye yalan söylerim.

"Yine kalbin mi?"

"İyiyim. Masana dön, canım."

Küçük bir sıçrayışla arkasını döner. Dikleşip gülümserim, ama sonra arkamda bir adım sesi duyarım. Dönüp kapıda duran Rahibe Agatha'yı görürüm. Gri gözleriyle beni suçlayıcı bir şekilde bakar.

"Rahibe Agatha!" diye sesleniyorum, sesimdeki çaresizliği nefretle. "Bir dakika!"

Ama o çoktan gitmiştir, dudaklarında sert bir sırıtışla.

Karnımda bıçak gibi saplanan korkuya rağmen, onu takip etmek için sınıfımı terk edemem. Ne kadarını gördü? Ne bildiğini sanıyor?

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Ben *iyiyim*."

Sınıfa dönerek çocukları sakinleştirir ve masalarına gönderirim. Yüzleri kızarmış ve gözleri parıldayan çocuklar, nakış kasnaklarını çıkarır ve iğnelerini parlatırlar. Talimatlarımı itaatkar bir şekilde yerine getirirler, küçük parmakları kasnaklarının üzerine gerilmiş muslin kumaşın içine iğnelerini batırıp çıkarırlar. Bunlar büyü değil, daha sonra gerçek Dokumalar haline getirecekleri temel dikişler. Sıraların arasında dolaşarak çalışmalarını eleştiriyorum. Küçük parmakları, gençliğin çevikliği ve keskin zihinleriyle uçuyor. Oda, iğnelerin yüksüklerle çarpışmasının yumuşak, yatıştırıcı sesiyle doluyor.

Sınıfın kapısı açılır ve yuvarlak, elma yanaklı bir kadın içeri girer, eteği ve dar peçesi nakışlarla sertleşmiştir. Çocuklar, okul müdiresine saygıdan vücutları kaskatı kesilerek ayağa fırlarlar.

Çocuklar, okul müdiresine saygıdan vücutlarını dikleştirerek ayağa fırlarlar.

"Günaydın, Rahibe Bridgid," der çocuklar ve ben de alışkanlıktan, sanki yeniden dokuz yaşında ve o minik sandalyelerden birine sıkışmışım gibi, onlarla birlikte mırıldanırım.

"Rahibe Rose Pryor," der, pembe bir gülümsemeyle. "Ofisime gelir misiniz? Rahibe Agatha öğleden sonrasını sizin sınıfınızı devralabilir."

Rahibe Agatha odaya girip bana hızlıca sinsi bir gülümseme attığında kalbim sıkışır. Çıkarken ona bakmam, elim atan kalbime bastırırım.

Zaten mahkum edilmiş biri gibi yürüyorum, Rahibe Bridgid'in peşinden ofisine doğru. Koridorun sol duvarı, Pye Caddesi'nin kaotik karmaşasına bakan küçük, buğulu pencerelerle kaplı. Cadde dilenciler, hırsızlar ve çaresiz ruhlarla dolu; kimisi bir damla sihir, kimisi ekmek, kimisi ise daha kötü amaçlar için dilenmeye gelmiş. Perkins Hayırseverlik Okulu, daha eski ve daha prestijli kardeşi Westminster Dokuma Okulu'nun gölgesinde yer alıyor. Westminster Dokuma Okulu, ünlü manastırı ve dokuma tezgahlarının başında oturan tüm sert rahibeleriyle, kadere dualar dokuyor. Orada hayırseverlik bulamayanlar genellikle kapımıza geliyor. Moirai Tarikatı'nın yeminli üyeleri olarak, rahibelerim ve ben onlara elimizden gelen en iyi şekilde yardım etmekle yükümlüüz.

Bir an için, karşıdaki pub'a yaslanmış uzun boylu bir adam gözüme takılır. Kar gibi beyaz gözleriyle okulun dış hatlarını izler.

Göğsüm sıkışır. Bir çığlık atar ve pencerenin kenarını sıkıca tutarım. "Kardeş Rose," müdür ofisinin kapısından seslenir. "Lütfen Lütfen."

Ona bakıyorum ama cevap veremiyorum. Kanım çekilmiş, kalbim göğsümün içinde sıkışmış durumda.

O burada olamaz. Bu imkansız.

Pencereden tekrar dışarı baktığımda adamın artık orada olmadığını gördüm. Ya da daha doğrusu, hiç orada olmamıştı.

On iki yıl oldu, kendime hatırlatıyorum. Geri dönmeyecek.

Ama Rahibe Bridgid'in ofisine adımımı attığımda, nefes almaya çalışmak zorunda kaldım. Siyahlaşmış taş şöminede ateş az olsa da oda serin geliyordu. O yüzü gördüğümü sandığımda beni saran soğukluk, bu soğukluğun yanında hiçbir şeydi. O güzel, acımasız, imkansız yüz.

O geri dönmeyecek.

Müdire odasının taş duvarları üzerime eğilmiş gibi görünüyor, eski, pürüzlü kirişler, verniklenmeye muhtaç alçak tavanı tutuyor. Oda düzenli olsa da, iplik ve muslin kutuları, nakış kasnakları ve kırık dokuma tezgahlarıyla dolu. Hepsi bağışlanmış, hepsi yıpranmış ve onarıma muhtaç. Moirene okulları arasında bu, daha küçük ve hayırseverlerin bağışlarına muhtaç, daha yoksul bir kurum.

Rahibe Bridgid, ateşin yanındaki sert ahşap sandalyesinde oturuyor. Göğsünde, gümüş ipliğin parıltısı, yakasına işlenmiş üç yapraklı düğüme dikkat çekiyor. Bu düğüm, tarikatımızın sembolü ve onun konumunun rengi. Üç ilmek, göksel dokuma tezgahlarından bizi tarafsız bir şekilde izleyen üç Kader Tanrıçasını simgeliyor.

Benim düğümüm, yakama düzgünce dikilmiş sade mavi yünden yapılmış, ama benim için altın gibi değerli.

"Bana kaç yaşındaydın hatırlat, Rahibe Rose," diye başlıyor, "Moirai Tarikatına geldiğinde?"

"Sekiz yaşındaydım," diyorum yumuşak bir sesle. "Teyzem akıl hastanesine yatırıldıktan sonraydı." "Ah. Ve rahibeler seni buraya, Perkins Okulu'na getirdiler. Bizim mütevazı öğrencilerimiz gibi vakıf okulu, bizim mütevazı öğrencilerimiz gibi."

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor. Koltuğunun üzerinde, dokuma tezgahlarının başında oturan Kader Tanrıcaları'nın solmuş bir duvar halısı asılı. Tanıdık şekillerini izleyerek dikkatimi başka yere vermeye çalışıyorum. Güzel Clotho, iğinden iplikler çıkarıyor, koyu renkli Lachesis ise bunları ölçüyor. Siyah elbisesi ve peçesiyle solmuş Atropos, makasıyla dokuma tezgahının başında, hiçbir şeyden habersiz bir hayatı kesmeye hazır, ifadesi sakın ama kararlı.

Üç Kader tanrıçasından yüzü beni en çok büyüleyen Atropos'tur. Bugün, onun nefesini ensemde hissedebiliyorum, o makasın beni öldürüp öldürmeyeceğini öğrenmek için beklerken vücudum gergin.

"Bu kurum için büyük bir nimet oldun," diye devam ediyor Rahibe Bridgid. "Bu yüzden sorunlarının devam ettiğini duymak beni çok üzüyor."

Gözlerim müdürün yüzüne geri dönüyor. "İlginiz için teşekkür ederim, Rahibe, ama sizi temin ederim ki ben iyiyim."

"Kardeş Agatha aksini iddia ediyor, korkarım. Bu göğüs ağrıları hakkında seninle üçüncü kez konuşmak zorunda kalıyorum." Kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Sadece kanalize olduğunda mı oluyor?"

Dudaklarımı sıkıştırıp, boşuna olduğunu bildiğim itirazımı yutuyorum.

"Evet." "Peki ne zaman başladı...?"

"Bir yıl önce, anne." Daha önce de söylediğim gibi, eminim hatırlıyorsunuzdur. Aslında, daha uzun zaman önce hissetmişim, ama bir süre acıyı görmezden gelebilirdim. Aniden kendimi kanıtlama, durumumun onun düşündüğü kadar vahim olmadığını ona gösterme ihtiyacı hissettim. "Büyüm hiç bir zaman en güçlüsü olmadı. Ama bunu çalışarak telafi ettim. Sınıfımda Newtonian Canon'daki beş yüz seksen düğümü ezberleyen ilk kişiydim. Gordian Düğümü tamamlayan tek kişiydim."

"Yine de," diyor Rahibe Bridgid, çenesini parmağıyla dokunarak, "büyün zayıflıyor."

Yüzüm kızarır, ellerime bakarım. "Hala istediğin hemen hemen her şeyi dokuyabilirim."

"O zaman yap."

"Anlamadım?"

"Benim için doku. Şimdi. Newton'un beş yüz seksen düğümünün hepsini biliyorsun gibi görünüyor." Rahibe Bridgid gülümser. "İki yüz dördüncü düğümü dene bakalım."

"Yapabilirim." Başımı sallarım, kendime güvenim artar. Newton 204, benim uzmanlık alanım olan kedi beşiği düğümüdür. Newton 204, ikiye ayırma büyüsü olduğu için, odun sepetinden bir odun parçası alıp ocağın üzerine koyarım.

Hardal sarısı iplik fısıldayarak çözülür. Dişlerimle bir parça koparır ve geniş bir ilmek yaparım, sonra parmaklarımı ipliğin içinden geçiririm. Lifler parmaklarımın arasındaki boşluklara yerleşir, gergin ve titreşir, sanki başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi.

Sinirlerimi yatıştırmak için bir
nefes. Parmaklarımı
yatıştırmak için bir nefes daha.
Sonra başlıyorum.

Dokumam zahmetsiz ve hızlıdır. Newton 204 gelişmiş bir düğümdür, ama bu beni yıldırmaz. Kırk bir adım var ve birkaç saniye içinde yarısını bitiriyorum. Ellerimin arasında bir ağ oluşuyor, dokudukça gevşiyor ve sıkılaşıyor, gittikçe hızlanıyor. Anne Bridgid kendi kendine başını sallıyor, gözleri her hareketimi takip ediyor. Ama işim ne kadar ustaca olursa olsun, onun asıl değerlendirdiği şeyin bu olmadığını biliyorum. Bu benim için kolay kısmı.

Bir büyüyü gerçekleştirmek için iki adım var: önce dokuma, sonra sihir. Büyünün sınırlarını, alacağı şekli belirleyin ve sonra onu canlandırmak için enerjiyle doldurun. İplik dokunmak istiyor, beni teşvik ediyor ve parmaklarım, içimde her zaman var olan derin bir içgüdüyle, düşüncelerimin takip edebileceğinden neredeyse daha hızlı hareket ediyor. Küçük bir kız olduğumdan beri, bir dokumayı bir kez gördüğümde, ertesi gün onu mükemmel bir şekilde taklit edebiliyordum

Desenlere karşı içgüdülerim var ve bunun için kadere şükrediyorum, yoksa derslerimde asla yetişemezdim. Büyümün her zaman zayıf olduğunu söylerken hafif kalmış olabilirim.

Ama yıllar önce, bir çay kaşığı büyü ile çoğu kızın bir pint ile yapabileceğinden daha fazlasını nasıl yapabileceğimi öğrendim.

Düğüm tamamlandığında, hareketsiz kalırım; kurşunlu pencerelerden içeri sızan güneş ışığı büyü düğümünü aydınlatır ve sarı lifleri altına dönüştürür. Toz zerrecikleri Dokuma'nın geometrik boşluklarından süzülür, güneşte parlak kıvılcımlar oluşturur.

"Çok güzel," diyor Rahibe Bridgid. "Ama zaten yeteneğinden hiç şüphemiz yoktu. Lütfen devam et."

Tereddüt ediyorum, Dokumanın ikinci aşamasına başlamadan önce birkaç derin nefes alıyorum. Ama ciğerlerimin her yükselip alçalmasında kalbim daha hızlı atıyor, kapana kısılmış bir güve gibi çarpıyor.

Bunu mahvetme, Rose.

Kendini sabote etme.

Teyzenin iki yıl süren işkencelerinden ya da on iki yıl süren yorucu derslerden ve bitmek bilmeyen pratiklerden sağ çıkmadın ki şimdi tökezleyeceksin.

The Westminster Weaving Primer'in sevilen açılış cümlesini hatırlıyorum: Kaderini değiştirmek için tek gereken biraz iplik.

Gözlerimi kapatıp son bir nefes veriyorum, sonra içimdeki kanalları, kapıları ve geçitleri açıyorum ve *uzanıyorum*.

Müdire masasının arkasında dizili eğrelti otlarında canlı enerji atıyor. Dış duvara tutunan sarmaşıkların içinden akıyor. Avludaki kaldırım taşlarının arasındaki yosunlarda köpürüyor. Her şeyin taş ve tuğladan oluştuğu Londra'nın kalbinde bile canlı enerji var. Ve dokunduğumda, meraklı bir şekilde bana geri dönerek yanıt veriyor. Onu içime çekiyorum, iğ gibi zihnimin etrafına doluyorum, iplikler ve teller halinde topluyorum. Hepsini içimde topluyorum, canlı iplikler kalbimde bir araya geliyor ve orada sihre dönüşüyor.

Ama bu yeterli değil.

Kalbim zaten acıdan sıkışıyor. Sanki bir el boğazımı sıkarken nefes almaya çalışmak gibi... Uzanıyorum ve etrafımdaki enerjiyi hissediyorum, ama yeterince çekemiyorum. Cildim nemli hale geliyor; eğer başarısız olacaksam, bu burada olacak. Bu her zaman burada oluyor.

Bu sefer değil.

Bu sefer olmaz, *lütfe*n, yukarıdaki Kaderler!

Gözlerimi açıp nefes veriyorum ve topladığım az miktardaki enerjiyi ellerimin arasında gergin duran ipliğe aktarmaya çalışıyorum. Büyü, sıkışan kalbimden fıskırıyor ve beni içten dışa temizliyor.

Bir an için, parmak uçlarımdan ışık parlamaya başlar ve ipliğe sızar.

Sonra söner.

Panik içimi kaplar. Hayır, hayır, *hayır!*

Çaresizce çözülen enerji ipliklerini yakalamaya çalışıyorum, ama çok geç. Fırtınada örümcek ağı gibi parçalanıyorlar ve büyü, ofisi saran dağınık bir rüzgârla benden uzaklaşıyor. Masadaki kağıtlar havada uçuşuyor; şöminedeki kül havayı bulandırıyor ve Anne Bridgid'i öksürtüyor.

O ipliğini çıkarır ve külleri şömineye geri döndüren, zamanı tersine akıtan hızlı bir büyü yapar. Kaosun içinde titreyerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Tekrar deneyebilirim," diye fısıldarım. "Biraz beklemem, işe yarayacaktır."

Rahibe Bridgid'e bakarım. Gözlerimdeki çaresizliği görmüş olmalı ki, mendiline öksürürken iç geçirir ve başını sallar.

"Rahibe Rose, üzgünüm."

Ciğerlerim sıkışır, nefes alamam. "Neden üzgünsün?"

"Senin için. Okulumuz için, senin yokluğunda kaybettiği şey için. Teknik konusunda olağanüstü yetenekli olduğun yadsınamaz. Bu kadar zeki bir öğretmenimiz olalı yıllar oldu. Ama dünyadaki en düzgün Dokumalar bile, onları sihirle dolduramazsan hiçbir işe yaramaz."

"Ama ben *yapabilirim*," diye fısıldıyorum. Bu geçecek. Kesinlikle geçmek zorunda. Ben hırslı bir kadın değilim. Kraliçe için nakış yapmak ya da Telarii ile savaşta dokumacılık yapmak istemiyorum. Westminster Abbey'de bir dokuma tezgahında oturmak istemiyorum. Sadece öğretmek istiyorum. Benim gibi diğer kızların dünyada kendi yollarını bulmalarına yardım etmek istiyorum. Tek istediğim bu.

"Üzgünüm, canım." Rahibe Bridgid ayağa kalkar. Sesi sert ama gözlerindeki acıma, göğsümdeki acıdan daha beter. Bu, hastasına hastalığının korktuğundan çok daha kötü olduğunu söyleyen bir doktorun ifadesidir. "Korkarım ki başka seçeneğim yok..."

"Sadece zamana ihtiyacım var!" diye araya giriyorum, daha fazla konuşup en çok korktuğum sözleri söylemeden önce. "Dinlenmek, iyileşmek için. Lütfen, Anne."

Dudaklarını sıkıştırır, sanki kendi vicdanıyla savaşıyormuş gibi. Nefesimi tutarak, dehşet içinde onun ifadesini izlerim, hangi yolu seçeceğini beklerim

gideceğini görmek için beklerim. Gözleri, çizgili yüzünde çökmüş olsa da, beni incelerken parlak ve hesaplayıcıdır. Omuzlarımı dik tutar ve *çok* çaresiz görünmemeye çalışırım, ama korkarım ki ikna edici olacak kadar iyi bir yalancı değilim.

"Bu okul benim evim. Tüm hayatım." Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, avuç içlerim yukarıda ve yalvarırcasına. Kolumun yukarı çekildiği yerde bileğimde küçük beyaz bir yara izi parlıyor.

"O zaman zaman," diyor sonunda ve göz kapaklarım rahatlamayla titriyor. "Bir yıllık izin. Ancak, o süreden sonra ağrıların devam ederse, korkarım seni Tarikattan atmaktan başka seçeneğim kalmayacak."

Ani bir dehşet duygusunu yutuyorum. Bir yıl. Bir hafta, en fazla bir ay ummuştum, ama bir yıl...! Yine de, tamamen kovulmaktan iyidir. Eminim ki o da bunu yapmak üzereydi.

Elime hafifçe vurur. "Bu senin iyiliğin için, canım. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Amcamın kalbi zayıftı, biliyorsun, ve o bir Dokumacıydı. Ona vazgeçmesini söyledik, yoksa kendini öldürecekti."

Bekledim, sesim boğazımda dondu.

"Dinlemedi ve şimdi öldü," diye ekledi, sözlerini yavaşça ve vurgulu bir şekilde söyledi. Bana sert bir bakış attı. "Sihir, canım, kalbi zayıf olanlar için değildir."

İKİNCİ BÖLÜM

O akşam, ipliklerimi ve çemberlerimi topladıktan sonra, sınıfımdan çıkıp Pye Caddesi'nden aşağı doğru ilerleyerek, diğer öğretmenlerle birlikte kaldığımız pansiyona doğru yola koyuldum. Westminster Abbey'nin kuleleri arkamdaydı, iğne gibi sivri uçları kasvetli bulutların alçak tabakasını deliyordu. Erken bahar soğuğu boğazımı sarmış, tenimdeki sıcaklığı emiyordu. Umutsuzluk siyah bir sis gibi üzerime çöktü.

Bir yıl. Bir yıl boyunca izne ayrıldım. Ve Rahibe Bridgid, bu süre zarfında bana kalacak yer verilmeyeceğini açıkça belirtti ve sağlığım için kırsal bir köyde kalacak yer aramamı önerdi.

Şimdi, acaba geri dönmeyeceğimi mi düşünüyor diye merak ediyorum. Belki başka bir hayata yerleşmemi umuyor, ya da belki durumumun kötüleşeceğini düşünüyor.

Dişlerimi sıkarak devam ediyorum. Onun şüpheleri ne olursa olsun, geri döneceğim.

Benim yerim burası. *Şimdiye kadar* ait olduğum tek yer burası.

Kışın son zayıf öksürüğünün bıraktığı kirli çamur, duvar boyunca yığılmış, oluklarda birikmiş. Süpürgeli çocuklar, yolu tıkayan arabalar ve at arabaları için yol açmak amacıyla, çamuru kenara itmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Bir dokumacı sokak lambasından sokak lambasına geçerek, kırmızı iplikle hızlı ateş büyülerini dokuyor ve yukarıdaki fitilleri yakıyor. Yanımdan geçerken bana başını sallıyor, bakışları omzumda asılı duran yıpranmış iplik setine kayıyor; bu, meslektaşlar arasında bir selam, iyi şanslar dilekçesidir. Yakası ve şapkasına işlenmiş ısınma düğümlerine rağmen, sakalının kenarlarına buz tutmuş. Sokak kalabalık, çoğunlukla köşelerine ve köprülere geri tökezleyen dilencilerle ya da konforlu evlerin sıcak yataklarını arayan gizli adamlarla. Karşılaştığım herkes kendi sorunlarının dünyasına hapsolmuş, benim sorunlarıma ayıracak ne düşünce ne de şefkatleri var. Hepimiz başımız eğik, kollarımız kavuşturulmuş, hayaletler gibi ürkek bir şekilde kendi yollarımıza koşuşturuyoruz.

Teyzemden bu yana hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. On iki yıldır, Perkins Okulu benim evim, sığınağım, Londra'nın acımasız sokaklarının çalkantılı kaosunun ortasında bir güven ve umut adası olmuştu. Bana her zaman özlemini çektiğim sihri, dünyadaki kendi yolumu örmek için kullandığım ipliği ve iğneleri verdi, ve mezuniyetimin ardından öğretmenlik yapmaya başladığımda da bir amaç verdi. Moirai Tarikatı bile bir keresinde benden çok memnun kalmıştı, kız kardeşler desenlere olan yeteneğim ve ellerimin becerikliliğinden etkilenmişlerdi

Daha yüksek bir rütbeye terfi ettirilip, daha prestijli Westminster Okulu'nda öğretmenlik yapmam konuşuluyordu.

Ama sonra sihrim bana karşı döndü, kumarbazın şansı kadar değişken.

Öğrencilerimi düşünmemeye çalışıyorum. Tatlı küçük Carolina'yı, zeki Edwina'yı, çekingen ama yetenekli Anne'yi. Artık onlar Rahibe Agatha'nın sorumluluğunda. Tek umudum, geri döndüğümde hâlâ burada olmaları.

Bir hanın soğuk duvarına yaslanıyorum, dizlerimden güç kayboluyor, köşedeki lambanın yaydığı titreyen ışığa bakıyorum. Sıcaklık, güneş ışığı yanılması, soğuğu daha da acı hale getirmek ve ayakkabımın altındaki atılmış gazete parçasına ışık tutmak için yeterli. Reklamlar sayfadan bana bağıyor. Bir iplik dükkanı, İngiltere'deki en sağlam ipeği sattığını övünüyor. Bir tiyatro, daha önce hiç görülmemiş bir İllüzyon Gösterisi'ne herkesi davet ediyor. İğne Aziz Edgitha Tarikatı, dua düğümleriyle kıtada ünlü bir dokumacı olan yeni bir piskopos atıyor.

"Rahibe Rose?" diyor küçük, fısıltı gibi bir ses.

Dönüp baktığımda, titreyerek duran, yırtık pırtık şalını kendine sıkıca sarılmış bir kız görüyorum. "Carolina? Burada ne yapıyorsun?"

Kız burnunu çeker. "Gideceğin doğru mu?"

İç çekip elini tutuyorum. "Gel benimle. Donuyorsun."

Dudakları morarmış. Onu sokaktan çıkarır, çürümüş merdivenlerden yukarı, küçük kiralık odama çıkarırım. Oda, dar yatağımdan biraz daha büyük ve buz gibi soğuktur. Soğuktan korunmak için kapıyı kapatır, şapkamın kenarında sakladığım ipliği ve iğneyi çıkarırım. Soğuk parmaklarımla iğneye iplik geçirmek için üç deneme yapmam gerekir.

Carolina yatağın kenarına otururken, ben iğneyi kirli elbisesinin eteğine batırıyorum, ama titremesi işi zorlaştırıyor. Işık zayıf ve parmaklarım sertleşmiş, ama bu düğümleri çok iyi bildiğim için hata yapmıyorum. Bütün kış boyunca öğrencilerim için, kendim için, okul kapısına gelip yalvaran titrek ruhlar için bu düğümleri diktim.

Ben dikiş dikerken, Carolina ince yorganımın üzerinde elini gezdirip, her çocuğun bildiği eski bir şarkıyı fısıldayarak söylüyor.

Yatağının altındaki gölgelerde,
Örümcek ipliğiyle büyülerini yapar, Saçları
siyah, gözleri kırmızıdır,

Ve seni görürse, ölürsün.

Şarkısı beni titretir.

"Bir gün," diyor Carolina, "Bir peri yakalamak için bir büyü yapacağım ve beni peri diyarlarına götürmesini dileyeceğim, uçmayı öğreneceğim ve bir daha asla üşümeyeceğim. Perilere inanır mısın, Rose abla?"

Dudaklarım incelik; o buz gibi korku geri döner, kalbimi donmuş gibi çatırdatır. Omzumdaki soğuk bir el gibi. Okulun penceresinden gördüğüm gümüş gözlü adamı hatırlarım, ama onu uzaklaştırırım. "Kendi büyümüzü kendimiz yapmalıyız."

Büyü düğümü tamamlandı. Onu kanalizasyon ettiğimde, Carolina'nın ince yün eteğinin kumaşı üzerinde bir köz gibi parlıyor. Bu sefer büyü beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Işık bir süre sonra sönüyor, ipliğin içine batıyor ve liflerine bağlanıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyorum.

O mutsuz bir şekilde başını sallıyor. "Bizi terk etme. Yapamazsın. Rahibe Agatha senin kadar iyi değil!"

"Sen işine odaklan," diyorum ona, sözlerinin yorgun kalbimi nasıl sızlattığını gizlemeye çalışarak. Elini elimle kavriyorum. "İpliğine sabırlı ol ve iğnelerini keskin tut. Bir gün iyi bir dokumacı olacaksın, Carolina."

"Ama seni özleyeceğim!" diye şikayet eder Carolina. "Beyefendi arkadaşın yüzünden mi gidiyorsun? Seni alıp evlenmek için mi geldi?"

"Ne? Ne?"

"Beyefendi arkadaşın. Beyaz saçlı, uzun boylu olan. Sana yakında geleceğini söylememi istedi... Ah!"

Onun elini gittikçe daha sıkı sıkıttığımı fark ettim. Acıyla elini bırakırken, kulaklarımda çınlayan kan sesinden duyamadığım bir özür mırıldandım.

"Uzun boylu, beyaz saçlı mı?" diye soruyorum. "Emin misin? Yaşlı mıydı?"

"Hayır," der, kaşlarını çatarak elini ovuşturur. "Seninle aynı yaşlarda görünüyordu."

Korku, derin sularda bir çapa gibi içime çakıldı. "Ne dedi, Carolina? Ne zaman...?"

Kapı çalındı.

Ayağa fırlayarak, terli ellerimle daha iyi ışık elde etmek için hızlıca bir ateş düğümü örüyorum. Carolina'yı kendime yaklaştırarak kapıyı izliyor ve bu sesin

hayal gücümün bir oyunu olduğunu. Kapının çalınmadığını. Karşı tarafta kimsenin durmadığını...

Tık. Tık. Tık.

Düzensiz bir nefes alıyorum, parmaklarım titrediği için elimdeki alev neredeyse sönüyor.

"Kapıyı açacak mısın?" diye fısıldadı Carolina.

Ona bir bakış attım, sonra tekrar kapıya döndüm. Kendimi zorlayarak bir adım attım, boğazımı temizledim. Avucumu kapıya dayadım, aralığa eğildim ve içinden konuştum.

"Affedersiniz?" diyorum. "Yardımcı olabilir miyim? Büyü mü arıyorsunuz?"

"Evet, arıyorum," dışarıdaki kişi kültürlü bir aksanla yavaşça konuşur ve sesi kollarımdaki tüyleri diken diken eder. "Bir büyü ve onu yapabilecek becerikli eller."

Yavaşça alnımı kapıya dayadım ve gözlerimi kapattım. Bu olamaz. Bunca zaman sonra...

"Kapıyı aç, Rose." Emir yumuşak ama karardır, kelimelerin arasında hafif bir uyarı notası gizlidir. Ben açmazsam, o açacaktır.

Dışarıdaki kişiye hemen gitmesini emretmek için bile olsa itaat ediyorum. Kapı gıcırdayan menteşeleriyle açılırken, en otoriter öğretmen sesimi taklit ediyorum.

Ama o yüzü aniden görünce sesim düğümlenir. O yüz, son on iki yıldır gördüğüm tüm kabusların özetidir. Gölge köşelerde ve kalabalıkta yüzlerce kez gördüğüm, ama gözlerimi kırptığımda yine yanıldığımı anladığım bir yüzdür. Ne kadar acımasız bir yüz, narin, neredeyse kadınsı hatları ve soğuk, güzel gözleri, kansız ve kurnaz dudakları, kedilerinki gibi yüksek elmacık kemikleri, çenesinde dar bir noktaya doğru uzanan yüz hatları. Kışın kendisinden oyulmuş, kar ve buzdan bir yaratık.

Okulun penceresinden gördüğüm *oydu*.

Vücudum kaskatı kesildi. Dünya küçüldü. Kalbimdeki acı aniden bıçak gibi saplandı, ciğerlerimi delip geçti.

"Merhaba, Rose Pryor," diyor peri. Yavaş, ince bir gülümseme solgun dudaklarında yayılıyor. "Seni ne kadar özledim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Carolina ile sürpriz ziyaretçim arasına girerek, çocuğu onun dolaşan gümüş rengi bakışlarından koruyorum. O, sanki hiç bu kadar kalitesiz ve mütevazı bir yer görmemiş ve neden birinin buna katlanabileceğini anlayamıyormuş gibi, şaşkın bir ifadeyle odamı inceliyor.

"*Sen*," diyorum boğuk bir sesle.

Bakışları tekrar yüzüme dönüyor ve sanki "*Tabii ki ben*" der gibi ellerini zarifçe açıyor.

Kalbim panik içinde çarparken ona bakıyorum ve kendimi yeniden sekiz yaşında hissediyorum.

O gerçek.

Burada.

"Carolina," diyorum yumuşak bir sesle ve bakışlarımı periden ayırmam da, onun büyük kahverengi gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, "okula geri dön."

"Rahibe Rose?"

"Ben iyiyim. Git ve bunu Rahibe Agatha'ya ya da başka kimseye söyleme." Omzunu hafifçe sıkıyorum ve eline işlemeli mendillerimden birini sıkıştırıyorum. Üzerindeki büyü düğümleri, küçük yaralanmalara karşı koruma sağlar, taşıyana karşı kötü niyetleri engeller ve dikkatli gözleri başka yöne çeker. Okula fark edilmeden girmesine yardımcı olacaktır. "Senin gizlice kaçtığını bilmelerini istemeyiz, değil mi?"

Kafasını sallar, mendile hafifçe kaşlarını çatarak ama sıkıca tutarak yanımdan geçer. Tartışmaz, tanrılara şükür. Peri yanından geçerken elini uzatır, parmakları onun asi kırmızı örgüsünü okşar. Örgüsünün ucu onun dokunuşundan kurtulana kadar nefesimi tutarım ve o merdivenlerden aşağı kaybolur.

"Bana başka bir küçük Weaver'ı hatırlatıyor," diyor. "Eski bir moorwitch büyüyle beni yanına çağıran, olağanüstü zekalı birini."

"Neden buradasın?" diye soruyorum.

Gülümser. "Gel. Bu konuşmayı daha sıcak bir yere taşıyalım. Konuşacak çok şeyimiz var, benim zeki küçük cadım."

Yolun karşısındaki Red Finch adlı bir bara gidiyoruz. Orada, ateşin yanındaki sert ahşap sandalyede gergin bir şekilde oturuyorum. Masaların yarısı dolu, müşteriler boş bardakların üzerinde kafa yoruyor ya da isteksizce zar oynuyorlar. Yorgun bir müzisyen köşede akşam yemeği için keman çalıyor, çabaları karşılığında paradan çok küfür alıyor. Mekan sigara dumanı, yanmış ekmek ve dökülmüş bira kokuyor.

Peri karşımda oturuyor, sırtı poker gibi dik, elleri masanın üzerinde üst üste katlanmış, altında siyah eldivenleri var. Parmakları kemikli ve çok soluk, tırnakları uzun. Onlara bakıyorum, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmıyorum, yüzü buz gibi donmuş, sandalyeye yapışmış gibi. Cildim çok gergin hissediyorum ve acil durumlar için her zaman sakladığım bir iplik yumağını sakladığım kolumu oynatıyorum. Kemancı yeni bir balada geçiyor, melodisi kış rüzgarı kadar keskin ve duygusuz, yayının her sürtünmesi cildimde bir ürperti yaratıyor.

"Büyümüşsün," diyor peri, bana küstahça bakarak. "Ve çok güzelleşmişsin. Ama bu genç kadın, küçük kız kadar zeki ve cesur mu acaba?"

Perisi, onu son gördüğümünden beri hiç yaşlanmamış gibi görünüyor. Bir yabancı, onun yirmi yaşında ya da daha genç olduğunu tahmin edebilir, ama ben onun bundan çok daha yaşlı olduğunu biliyorum, belki de hayal edebileceğimden çok daha yaşlı. Pahalı siyah frak ve mavi ipek kravatı, Devil's Acre'nin hemen dışındaki bir salondan çok, yüksek sosyete akşam yemeğine daha uygun olsa da, bu mütevazı ortamda rahat görünüyor. Donmuş sarı saçları on iki yıl öncesine göre daha kısa, ama yine de ensesinde siyah ipek bir kurdeleyle bağlayacak kadar uzun. Gözleri soğuk, açık mavi akuamarin renginde, irislerinden dışarıya doğru uzanan koyu çatlaklarla, elmas gibi keskin görünüyorlar; başını çevirdiğinde, ılık bu sert açılar üzerinde oynuyor ve bakışlarını parlatıyor. Alabaster rengi solgun tenine karşılık, kirpiklerinin siyahlığı neredeyse şaşırtıcıydı, uzun kirpikleri dikkatleri onun yaşlanmayan gözlerinin mücevherlerine çekiyordu. Ne kadar bakarsam, o kadar bu insanlık yerine ait olmadığını hissediyordum.

Diğerlerinin onu nasıl gördüğünü anlamak için etrafa bakıyorum, ama ilginç bir şekilde, kimse ona ikinci kez bakmıyor. Sonra yakasında ve kollarında işlenmiş büyü düğümlerini fark ediyorum, bu düğümler onu benim gözümde olduğundan daha insan gibi gösteriyor olmalı. Büyü düğümleri böyledir, birinin gerçek görünüşünü zaten görmüş olanlar üzerinde işe yaramazlar, benim onu on iki yıl önce gördüğüm gibi, ama yine de, gözlerimi başka yere çevirdiğimde, o benim

Yüzünde çizgiler belirir. Altın rengi vurgular, saçlarının çarpıcı beyazlığını yumuşatır. Yakışıklı, hatta güzel olmaya devam eder, ama doğal olmayan bir şekilde değil.

Bu etki beni ürpertir.

Daha önce burada bana hizmet etmiş olan Emma adlı bir servis kızı bize sıcak çay getirir. Bana ve yanımdaki zengin yabancıya bakarken, dudaklarını yargılayıcı bir şekilde büzerek bana hafifçe kaşlarını çatar. En azından o, onun sıradan bir müşteri olmadığını fark etmiş görünüyor. Onun şüphelerini kolayca anlarım ve gerçeklerden daha uzak bir şey olmasa da kızarıyorum.

"Akşam yemeği?" diye soruyor, sözcük dudaklarında bir suçlama gibi geliyor.

"Arkadaşıma en iyisinden bir tabak getir," diyor peri, bana bakarak

"Ve bana, üzerine şeker serpilmiş taze çilekler." "Taze..." Emma'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "*Mart* ayındayız, efendim."

"Depolarını kontrol et, canım," diye soğukkanlılıkla cevaplar ve elini sallayarak onu gönderir.

Emma, şok olmuş bir ifadeyle mutfığa geri döner. Aniden önlüğünü tutup onu geri çekmek, beni onunla yalnız bırakmaması için yalvarmak isterim. Onu burada, bu kadar sıradan ve tanıdık bir yerde görmek rahatsız edici, sanki gölgeli köşeler, karlı ormanlar veya peri masalı kitaplarının sayfalarının dışında var olamayacakmış gibi. Aptalca bir yanımda, Londra'nın ışıklı ve kalabalık sokaklarında kalırsam ondan sonsuza kadar güvende olacağımı düşünmüştü. Buradan daha az masalsı bir yer olamaz, ama o burada oturmuş, ince, koyu kaşlarını çatarak beni inceliyor.

"Son on dakikadır neredeyse hiç gözünü kırpmadın," diye mırıldanıyor peri, başını yana eğerek. Bu hareket, ince beyaz saçlarının kaymasına neden oluyor ve kulaklarının sivri uçlarını ve kulak memesinde buz sarkıtı gibi sallanan mavi mücevheri ortaya çıkarıyor. "Ateşin mi var? Endişe verici derecede solgun görünüyorsun, ama ben bu konularda pek iyi bir yargıç değilim. Siz ölümlüler çok kırılgan yaratıklarsınız. Ve ne kadar zayıfsınız. Daha iyi beslenmelisin."

Onun orada olduğuna kendimi tam olarak ikna edemiyorum. Hâlâ onun donmuş hayal gücümün bir oyunu olduğunu umut ediyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Elini salladı; her parmağında gümüş bir yüzük parlıyordu. "Geri dönmeyeceğimi mi sandın? Anlaşmamızı unuttuğumu mu sandın?"

"On iki yıl," diye mırıldanıyorum.

On iki yıl boyunca gölgelere atladım ve zihnimin derinliklerinde onun fısıltılarını duydum. On iki yıl boyunca tüm bunları hayal mi ettim, yoksa delirdim mi diye merak ettim. On iki yıl... ve evet, onun unutmuş olabileceğini ummaya başlamıştım. Sonuçta, ölümsüz bir peri için sekiz yaşındaki bir kız çocuğu ne ifade edebilir ki?

Görünüşe göre, benim inanmak istediğimden daha fazla.

"Teyzem konuşamıyor," diyorum. "Kendi başına yemek bile yiyemiyor. Onu bir kurumda, hayvan gibi kafese kapatmışlar."

Beni düşünürken işaret parmağını alt dudağına sürter. "Bu seni rahatlatmıyor mu? Bir daha sana zarar veremeyecek. Benden istediğin bu değil miydi?"

"Senden bunu istemedim..." Yutkunuyorum. "Sekiz yaşındaydım. Anlamıyordum..."

"Sen çağırma büyüsünü nasıl yapacağını anlamıştın." Sesi, cılalı rahatlığını biraz yitirir, derinleşir ve yaşını ele verir. "Çağırdığın güçlerin farkındaydın. Benimle anlaşma yaptığında kalbini gördüm ve *gerçekten* ne istediğini anladım. Onun sana çektiği acıları ona çektiirmek istedin."

"Ben bir *çocuktum* ve çocuklar gibi hissediyordum, aşırı duygusal bir şekilde. Yaralanmış ve korkmuştum ve ondan kurtulmak istiyordum. Başka bir şey düşünemiyordum!"

"Elbette, ama vicdanını temizleyebilecekmiş gibi önümde *cehaletini* sergileme. Beni çağırdın ve ben geldim. Sana bir anlaşma teklif ettim ve sen kabul ettin. Yemin bağına kendin bağlandın ve ben sana istediğini verdim." Öne eğildi, ellerini masanın üzerine koydu. Onun büyüsünün bir hatası mı, yoksa gözlerimin bir oyunu mu bilmiyorum, bir an için parmaklarının her birinde bir tane fazla eklem varmış gibi geldi. "Ve şimdi benim istediğim bir şey var, ve sen onu elde etmeme yardım edeceksin."

Cevap vermek için ağzımı açarım, ama Emma geri dönüp önüme buharlı domuz eti, kızarmış patates ve yumuşak ekmekle dolu bir tabak koyunca ağzımı kapatırım. Perinin önüne, şaşkın bir ifadeyle, üzerine şeker serpilmiş taze çileklerden oluşan bir tabak koyar.

"Ben..." Tabağa bakıyor, sonra sanki kafası sisle dolmuş gibi başını sallıyor. "Başka bir şey ister misin?"

"Bu yeter," diyor peri. "Şimdi git, çiçeğim, ve bizi bir daha rahatsız etme."

Hala gözlerinde şaşkın bir ifadeyle uçarak mutfığa kaybolur.

Yiyecekleri görmek midemi bulandırıyor. Sandalyeye yaslanıp, cesaretimi toplayarak gözlerine bakıyorum. O ise nazıkçe bir çileği kesip bıçağının düz kısmıyla ağzına atıyor.

"Neden şimdi?" diye sorarım. "Neden bunca yıl bekledin de ödemeni talep ettin?"

"Sadece seninle değil, takip etmem gereken başka *yatırımlarım* da var. Ama sevgili Rose," diye iç geçirir ve bir çilek daha keser, "sen her zaman düşüncelerimde özel bir yere sahip oldun. Birkaç ustanın cesaret edebileceği bir büyü yapma zekasına sahip küçük kız. Evet." Bıçağını bana doğrultmak için duraksar. "Gerçekten de özel bir yere sahipsin."

Boynum kızarır, zevk ve utanç karışımı bir duygu. Bu günlerde basit bir çağırma büyüsünü bile tamamlamak için ne kadar uğraştığımı bilseydi, bu kadar övgü dolu konuşmazdı herhalde. Hatta burada olmazdı bile. Masaya bakıp hiçbir şey söylemem.

"İtiraf ediyorum," diye ekledi, "seni daha saygın bir yerde bulacağımı düşünmüştüm. Küçük kraliçenin sarayında büyü yaparken. Neden zengin bir görevde, aristokrasi için ipek ipliklerle büyü yapmıyorsun? Bu yılları bir gecekonduda okulunda, istenmeyen yetimlere önemsiz şifa büyülerini öğretmekle geçirdiğini öğrendiğimde, belki de yatırımımın yanlış olduğunu düşündüm."

Daha dik oturuyorum, ellerim kucagımda yumruk haline geliyor. Onun önceki iltifatlarından duyduğum zevk şimdi soğukluğa dönüşüyor.

"Artık sekiz yaşında değilim, Sir *Faerie*. Belki işim düşük seviyede, ama becerim öyle değil. Belki de Avrupa'nın tüm yüksek mahkemelerine, sizin *istenmeyen* dediğiniz çaresiz çocukların arkadaşlığını tercih ediyorum." Eski öğretmenimin tiz sesini kulağımda duyabiliyorum: *Gurur, Rose Pryor. Bu senin ilk hatan.*

"Ya da belki," diyor kurnazca, "senin belli bir ünün var, o yara iziyle birlikte o gecenin bir hatırası."

Parmağımı boynuma ve teyzemin piposunun bıraktığı yanık izine koyduğumda midem bulanıyor. Elbette peri benim hakkımda her şeyi biliyor. Muhtemelen son on iki yıldır beni gözetlemenin bir yolunu bulmuş, küçük *yatırımını* korumuştur.

Bana *deli* diyorlar. Bunu çok iyi biliyorum. Birkaç kişi bunu yüzüme karşı söyledi. *Deli ve perilerle temas halinde*. İnsanların detayları bilmeden gerçeğe bu kadar yaklaşabilmeleri şaşırtıcı.

gerçeğe bu kadar yaklaşabilmeleri şaşırtıcı.

Teyzem belirli çevrelerde tanınmış biriydi, ya da en azından serveti tanınmıştı. Bu yüzden on iki yıl önce yaşadığı ani zihinsel çöküntü kaçınılmaz olarak dikkat çekti. Ünlü keskin dilli Dame Lenore'un zihni bir gecede çöktü mü? Gazetelerde şüpheler yeşerdi, teoriler birbirine eklendi ve nereye gidersem gideyim etrafımda dolaşmaya başladı. Onun tek akrabası olan benim de bu olayda parmağım olması gerektiğini söylediler. Zavallı Arthur'un sefil yeğeni, Dame Lenore'un kan bağı olmamasına rağmen nezaketle evine aldığı yeğeni. Bir kuruşu olmayan, ama sihre yeteneği olan yeğeni.

Ama ben teyzeme zarar vermedim. En azından doğrudan değil. Onun zihnini çalmak ve aklını başından almak için büyü yapmadım, onu kendi başına yemek bile yiyemeyecek hale getirmedim.

O yaptı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, hafızamda bulanık bir anı olarak kaldı: perinin görünüşü, amcamın çalışma odasının kırmızı duvarlarına karşı gümüş rengi, parlak ve korkunç hali; yardım için yaptığım bozuk dilek; onun şartlarını kabul ederken parmaklarımın etrafına dolanan yemin düğümünün iplikleri. Beni bir bedel karşılığında özgür bırakmıştı: *yirmi birinci doğum günümde yerine getirmem gereken bir iyilik*, çocuk sesimle yemin etmişim, o günün sonsuza kadar uzak olduğunu düşünürken, teyzemin işkenceleri her gün devam ediyordu. Ondan kurtulmak için *ruhumu* satardım.

Belki de tam olarak bunu yaptım. "Ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum.

Zalim ağzının köşesi kıvrıldı. "Eve gitmek istiyorum."

Beklediğim cevap bu değildi. Belki dolunayda kurban edilen on bakire ya da onun kadar korkunç bir şey. Ama *eve* gitmek mi? Kulağa çok sıradan geliyor.

"Sen... peri diyarlarına mı gitmek istiyorsun?"

Kaşları eğlenceli bir şekilde yukarı kalktı. "Peri diyarı mı? Bir çocuk öyle diyebilir, sanırım. Benim halkım için orası Aşağı Dünya ya da Elfhame'dir."

"Neden *gidemiyorsun*? Senin ait olduğun yer orası değil mi?"

"Bu parmağımı şıklatmak kadar basit değil, çocuk. Orada yüzyıllardır bulunmadım. Elfhame'ye açılan kapıların çoğu, benim halkımla senin halkının barış içinde bir arada yaşayamayacağı anlaşıldığında, uzun zaman önce kapatıldı. Sizin ölümlülerinizin zamanı bana zarar verdi. Bu günlerde çok fazla demir dövüyorsunuz..." Gözleri kayıyor, sesi zayıflıyor ve bir an için binlerce kilometre uzakta gibi görünüyor. "Aşağıda benim dönüşüme karşı çıkabilecek olanlar var. Bu yüzden ya tam güçle dönmeliyim ya da hiç dönmeliyim ve bunun için senin yardımına ihtiyacım var."

Bana doğru dönerken yüzündeki ifade ciddidir, gözlerinde yaşlılığı belirgindir. Sanki bir dağın, bir harabenin ya da başka bir eski, bilinmez şeyin bakışları altında tutulmak gibidir.

Geriye yaslanıyorum, Emma'nın yeniden ortaya çıkmasını diliyorum, ama o ve diğer tüm hizmetçi kızlar ve erkekler tamamen ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

"Elfhame'de," diyor peri yavaşça, "bir ağaç var. Onun bir parçasını istiyorum. Sen, küçük kuş, perilerin diyarında uçacak, bu ağaçtan bir dal koparacak ve bana getireceksin."

Ona bakıyorum ve gülmek için tuhaf bir dürtü hissediyorum.

Elfhame'e mi gireceğim? Onun gibi canavarlarla *dolu* bir dünyaya mı? Kutsal bir peri ağacından bir parça çalıp tekrar gizlice çıkacak mıyım?

Bunun ne kadar imkansız olduğunu söylemek istiyorum. Ne kadar yetenekli bir Dokumacı olsam da, bir çocuğun yeminiyle bağlı kalmayacağımı söylemek istiyorum. Ona demirle doldurup gitmesini söylemek istiyorum.

Ama sonra şöyle diyor: "Bunu benim için yap, kalbinin yarası iyileşecek."

Derin bir nefes alıyorum. "Ne demek istediğini hiç anlamadım..."

"Bana aptalca davranma. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz." Bana doğru eğildi ve uzun tırnağıyla masanın üstüne hafifçe vurdu. "Kanallık yaparken hissettiğin acıyı tahmin edebiliyorum. Yirmi birinci yaş gününe yaklaşıyoruz, değil mi? Ve hala yeminini yerine getirmemişsin. Yoksa bağladığın yemin düğümü sadece törensel bir şey mi sanıyordun?"

Titrek bir elimi göğsüme bastırıyorum. Elbette biliyordum. Acı başladığı andan itibaren bunun gerçek nedenini biliyordum, ama kendimi buna tamamen inandırmaya hiç izin vermedim.

"Bu ricamı reddedebilirsin," diye ekledi. "Seni zorlayamam. Ama bunun bedeli, büyüü kaybetmen olacak. Çünkü anlaşmamızı mühürlemek için yemin düğümünü bağladığında, yeminini kalbine ettin."

Evet, hatırlıyorum.

Yemin düğümleri özel şeylerdir, açık bir teminat gerektirirler. Ve ben yeminimi, hayatımda bana mutluluk veren tek şey olan, hala da öyle olan, en değerli şeyimle yapmıştım.

"*Kalbim üzerine yemin ederim,*" diye sekiz yaşındaki sesim bana yankılanıyor. Kalp. Dokumacının enerjiyi sihre dönüştürdüğü değerli katalizör. Yeni gelişen gücümün en önemli parçasını teminat olarak sundum.

Onu reddetme fikri cazip geliyor. Şu anda çekip gidebilirim. Kimseye bağlı olmadığımı kanıtlayabilirim. Başımı dik tutabilirim.

Ve büyüümü tamamen kaybederdim.

Ciğerlerim sıkışıyor, cildim terliyor, tıpkı bir büyüünün başarısız olacağını anladığımda olduğu gibi. O anda, tüm o panik ve korkunun ezici toplamını ve en önemlisi, ezici *çaresizliği* hissediyorum. Hiçbir şeyden daha azına dönüşürdüm. Kendi bedenimde bir hayalet. Titreyen bir fare. Başkalarına bağımlı, kötü şöhretli, fakir, sıradan kadınları hor gören bir dünyada sonsuza kadar ezilmiş. Onsuz hayatta kalamam.

Büyü olmadan bir hayat hayal etmek, karanlık ve boş havada, ölçülemez yükseklikten düşmek gibidir. Tüm kontrol ve gücümün elimden alınması, ölümden daha kötü bir duygudur.

Teyzemin piposunun ucunu derime bastırduğında hissettiğim duygu da aynıydı.

Ama onsuz bir hayattan korkmanın ötesinde, daha derin gerçek şu ki, ben büyüü *seviyorum*. Onunla ilgili her şeyi seviyorum: ellerimin arasında gizemli desenler oluşturan iplikleri, çevremde yaşayan ve büyüyen şeylerle kurduğum anlık bağlantıyı, vücudumdan geçen enerji akışını ve parmak uçlarımda hissettiğim büyüünün dumanlı yanığını. Çocukken, ay ışığının parlak ışınlarıyla aydınlatılmış, çalınmış büyü kitapları ve iplik makaralarına gömülmüş geçirdiğim onca saat. Teyzem beni yakaladığında döveceğini bilsem de, büyüünün cazibesine karşı koyamazdım, ihtiyacım korkumu bastırıyordu.

Ve şimdi benim için daha da değerli olan şey öğrencilerim ve sınıfım. Onlara, ilgisiz bir dünyadan kurtulmanın yolunu öğretirken, nakış kasnaklarının üzerinde eğilerek yaptığımız sessiz derslerimize çok değer veriyorum. Benim kendi özgürlüğümü kazandığım gibi, *onların da* özgürlüğünü kazanmalarını istiyorum. Sihir gücüm olmadan, sınıfıma asla geri dönemezdim.

Perileri çağırmak için büyü yapmadan çok önce, sihir benim özgürlüğümdü. Sihir benim umudumdu. Sihir bana, çok çalışır ve sık sık pratik yaparsam, bir gün istediğim hayatı kendim için dokuyabileceğimi söyledi.

Ve tüm bunları ne için feda edecektim? Gurur için mi? İnatçılık için mi? Artık çaresiz bir hayır okulu bile beni işe almayacağına göre, sokaklarda sefalet içinde bir hayat için mi?

Büyü için her şeyi feda ederdim.

Çay fincanımı kaldırıp ılık içeriğini içiyorum ve keşke daha canlandırıcı bir şey olsaydı diyorum.

Sonra fincanı bırakıp perinin gözlerine bakarak, "Feylerin dünyasına girip, kutsal bir ağaçtan sihirli bir dal çalayım ve sağ salım geri dönmemi mi istiyorsun? Karşılığında sana olan borcum tamamen ödenmiş olacak mı?" diyorum.

Gözleri mavi ateş gibi parlıyor. "Bana Dwirra Ağacı'ndan bir dal getirdiğinde, Rose Pryor, bana olan borcun tamamen ödenmiş olacak."

"Bana başka bir şey söylemeyecek misin? Bu ne kadar tehlikeli? Elfhame'ye nasıl gireceğim? Nasıl kaçacağım?"

"Önümüzde uzun bir yolculuk var. Bunları konuşmak için zamanımız olacak."

"Peki," diye mırıldandım, sanki hızlı akan bir akıntıya girip ayağımı kaydırmış gibi hissederek. "Adını öğrenebilir miyim?"

Peri elini çenesine götürdü, dudakları tehlikeli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Adım mı?"

"Bu imkansız ve ölümcül iyiliği yapacaksam, en azından iplerimi elinde tutan yaratığın adını bilmek isterim."

O güldü ve odadaki herkesin başı ona döndü, çünkü o yuvarlak, hoş kahkaha onun büyüleyici büyüsunü bozdu ve çok uzun parmaklarından sivri kulaklarına, doğal olmayan keskin dişlerine kadar gerçek şeklini ortaya çıkardı. Etrafıma endişeyle baktım, birinin "İblis!" diye bağıracağını bekledim.

Bunun yerine, kendimi düzinelerce sivri kulak ve keskin dişe bakarken buluyorum, çünkü diğer müşteriler sanarak kandırıldığım yaratıklar da artık büyülerini bırakmışlar. Kemancı bile bana sırtıyor, yüzü pullarla parıldıyor. Bir sürü peri tarafından çevriliyim ve kahkahaları böceklerin cıvıltısı gibi, gözleri şişkin ve siyah. Emma'dan veya başka bir insandan iz yok.

Saçlarım diken diken oldu. Nefes nefese ve şok içinde sandalyemden yarı kalkarken, onlar benim ifademi gülererek karşıladılar. Tüm han, onların türünden insanlarla doluydu, tam bir ölümsüzler yuvası, hepsi uzun uzuvlu ve ipeksi, yaşlanmayan bir cilde sahipti. Ve karşımda oturan kişinin, aniden kesin olarak hissettiğim, onların lideri olduğunu anladım.

"Pekala," diyor peri, soğuk gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. "Bana Lachlan diyebilirsin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah yüksek bir yatakta uyanıyorum, üç battaniyenin altında, küçük ocaktaki hala parlayan kömürlerin sağladığı hoş bir sıcaklığın içinde. Lachlan bana Red Finch'te, en iyilerinden birinde, öğretmen maaşıyla bir aylık ücretle bile karşılayamayacağım bir fiyata bir oda satın almıştı. Ama yumuşak yataklara rağmen, bu çılgın görevi kabul ederek aptallık mı ettim diye endişelenerek saatlerce uykuya dalamadım. Lachlan'ın periler için hanın diğer tüm odalarını kiralaması ve onların gece boyu içip, gürültü yapıp, tanımadığım bir dilde garip, melodik şarkılar söylemeleri de durumu daha da zorlaştırıyordu. Bu yaratıkların topluluğunun Londra'nın kalbinde nasıl bu kadar açıkça eğlenip dikkat çekmeden yaşayabildiklerini sadece kader bilir. Bu, onların ne kadar zamandır burada olduklarını ve benim bildiğimden çok daha fazlasının olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Periler hakkında çok şey bildiğimden değil. Onlar hayaletler, iblisler ve selkilerle aynı kategoriye giriyorlar; yani çoğu insan onlara hiç inanmamayı tercih ediyor, belki de en karanlık ve fırtınalı gecelerde, en çılgın hikayelerin bile mümkün olduğu zamanlar hariç. Amcamın çalışma odasında bulduğum o kader belirleyici çağırma büyüsü olmasaydı, belki ben de şüpheci olurum. Onlar hakkında en yaygın kabul gören açıklama, uzun zaman önce, dünyadan sonsuza dek yok olmadan önce, insanlara büyücülüğü öğretenlerin periler olduğu yönündedir.

Açıkçası, bu hikayenin en az yarısı yanlıştır.

Sonunda kendimi yataktan kaldırdığımda, şöminenin yanındaki kanatlı sandalyenin üzerinde yeni bir elbise buldum. Mavi keten, sade ama zevkli, yeni bir korse ve eteklikle birlikte. Kim bıraktı ve kim benim için seçti diye merak ederek, mide bulandırıcı bir hisle giydim. Bana tam oldu.

"Bayan Pryor."

Dönüp kapıda duran Emma'yı gördüm. "Evet?" "Bay Murdoch aşağıda beklediğini söylememi istedi."

Bay Murdoch'un benim perim olduğunu hatırlamam biraz zaman alıyor. Lachlan Murdoch. Sıradan bir yaratık için sıradan bir isim ve bunun onun gerçek adı olmadığına hiç şüphem yok. Başka bir ismi tercih ettiğimden değil, onu ne kadar az tanırsam, onu ve tüm bunları o kadar çabuk unutabilirim. Eğer başımı eğip

başımı eğip ona bu dalı getirirsem, ona hiçbir borcum kalmayacak ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

"Diğer elbisem nerede?" diye soruyorum. "Bay Murdoch onu yakmamızı söyledi."

Yüzüm kızarıyor. Belki giysilerim eskimiş ve modası geçmişti, ama onlar benimdi.

Loş salonda, peri refakatçim birkaç takipçisiyle birlikte bekliyor. Onları çoktan çözdüğüm için kılıkları artık beni kandıramıyor. Ama gözümün ucuyla, onları diğerlerinin gözünde insan gibi gösteren sakalları, karınları ve yaşlılık lekeleri gibi sihirlerinin parıltılarını görüyorum.

Ancak Lachlan, her haliniyle göz kamaştırıcıydı. Bugün tamamen siyah giyinmişti, yakasından sarkan kravatı bile ipeksi abanoz gibiydi. Saçları dağınıktı ama düzgünce taranmış, sivri kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Salonda sanki sahibiymiş gibi duruyordu, bir kral gibi kibirli.

"Peki," diyor, beni baştan aşağı süzerken. "Sen kış ortasında bir mavi kuşsun, Rose Pryor. O elbisenin sana yakışacağını biliyordum."

"Eşyalarımı yakmışsın!"

Omuzlarını tembelce silkiyor. "Yeni *asistanımın* serseri gibi giyinmesini kabul edemem."

Ağzımı açıp "*asistan*" mı diye tekrarlamak için ama o kelimeyi vurgulama şekli beni durdurur; odanın diğer tarafında çaylarını içip bizi ilgiyle izleyen bazı insanlar olduğunu fark ederim — periler değil, sıradan bir salonda rastlayabileceğiniz dürüst, kutsanmış sıradan insanlar.

Onun ne demek istediğini anlıyorum ve rolümü oynayarak reverans yapıyorum.

"Hadi gidelim o zaman," diyor, hızlıca başını sallayarak. "Alışveriş yapmamız gerekiyor."

Kişisel arabasıyla beni Londra'nın her yerine götürüyor, siyah, kadife gibi bir araba, aynı renkteki atlar tarafından çekiliyor. Bir peri arabayı sürüyor, diğeri ise uşaklık yapıyor. Bizi izleyen insanlar, sanki bir rüyaya kapılmış gibi bir anlığına bize bakıyorlar, sonra geçip gittiğimizde başlarını sallayıp yoluna devam ediyorlar.

Koyu mavi kumaşla kaplı bir bankta oturup, kırmızı kadife perdeleri olan pencereden dükkanları ve evleri izliyorum. Peri karşımda oturuyor, uzun bacaklarını birbirinin üzerine atmış, çenesini eline dayamış, gözleri yarı kapalı.

Köşelerde ve gölgelerde, perileri pusuda bekliyor. Etrafta dolaşma şekillerinden, bir tür muhafız oldukları anlaşılıyor. Sessiz ve göze batmayan olsalar da, gözlerimin köşesinde duruyorlar, büyüleriyile parıldayarak bazen tamamen insan gibi görünüyorlar, bazen ise böcek gözleri, güve kanatları ve tıklayan dişleri var.

"Diğerleri kim?" diye soruyorum. "Ailen mi?"

"Onlar benim arkadaşlarım. Uzun zaman önce Elfhame'den hep birlikte ayrıldık. Ama o zamanki kadar kalabalık değiliz." Yüzünde bir gülge geçer.

İlk durakta, bir terzinin dükkanında, inip koyu deri eldivenli elini uzatır. Tereddütle elini tutarım ve bana ne kadar nazıkçe yardım ettiğine şaşırıyorum.

Dükkanında Lachlan, sevinçli haykırışlarla karşılaşılır. Dükkanın sahibi Madam Alexandra, onu ismen tanır ve kızlarını bana doğru gönderir. Sanki heyecanlı papağan sürüsü üzerime çullanmış gibidir. Beni çekip götürürler ve üzerimde iğne yapıstırıp ölçü alırlar, "bu, gözlerindeki yeşili ortaya çıkaracak" veya "çok zayıf olsa da iyi bir vücut" gibi şeyler haykırırlar. "Bustle'a daha fazlasını ekleyeceğiz."

"Bay Murdoch'u nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum onlara.

"Oh," diyor biri. "Bize en kaliteli kumaşları getiriyor. Londra'da kimse bu kadar nadir bulunan ipek ve kaşmir kumaşları tedarik etmiyor."

"O bir kumaş tüccarı mı?"

"En iyisi." Kıkırdar. "Ve en *yakışıklısı*. Ona yardım ettiğiniz için ne kadar şanslısınız."

Benimle işleri bittiğinde, başım dönüyor ve gözlerim kamaşıyor, beni Lachlan'ın yanına geri götürüyorlar.

"Elbiseler bu akşam hazır olacak," diyor Madam Alexandra. "Ve sizin için büyü yapamayacağımızdan *emin misiniz?* Londra'nın en iyi dokumacılarını çalıştırıyorum." Beni eleştirel bir gözle süzer. "Asistanınızın çalışkanlığını artırmak veya küçük hırsızlıkları size haber vermek için büyülerimiz var..."

Yüzüm kızarır ve araya girmek isterim, ama perinin koluma dokunan yumuşak dokunuşu dilimi durdurur.

"Gerek yok," diyor Lachlan.

Sonra iş hakkında konuşurlar, kumaşlar ve sevkiyatlar hakkında konuşurlar ve ben, dürüstlüğümün sorgulanmasına sinirlenmemek için oradan uzaklaşıyorum. Arka odada, birkaç dokumacının elbiselerin üzerine eğilmiş, dikkatlice büyülerini

Onların etrafındaki duvarlar saksı bitkileriyle doludur, tavana sarmaşıklar sarmış ve köşelerde eğrelti otları filizlenmiştir, böylece kışın bile onlara kanalizasyon edebilecekleri hazır bir enerji kaynağı sağlanır. Okul günlerimden eski bir sınıf arkadaşım olan Maeve Reilly'yi fark edince biraz nefesim kesilir. O her zaman nakışta en hızlı eli olan kişiydi. O beni fark etmeden geri çekilirim.

Bir giyim mağazasında çalışmanın, hanımlar ve düşesler için nakış, tığ işi ve örgü büyüleri yapmak gibi göz alıcı bir iş olacağını hep hayal etmiştim. Ama o kızlar yorgun görünüyordu, gözleri kızarmış ve elleri kramp girmişti.

Sonunda Lachlan beni çağırır, kolunu uzatır ve beni bir anda sokağa çıkarır; başım hala aceleci prova seansından dolayı dönüyor.

"Efendim, neden...?"

"Çünkü başarılı olmanı istiyorum," diye sözümü kesti. "Ve bunun için, mükemmel görünmeli ve rolünü mükemmel oynamalısın. Birlikte yürümemiz gereken dar bir ip var ve kalitesiz etek uçlarının benim sonumu getirmesine izin vermeyeceğim."

"Sanırım size olan borcumu ödemek istiyorum, Sir Faerie," diyorum alaycı bir şekilde.

O da elime siyah ipek iplik makarası atar. "O zaman borcunu öde. Benim arabamı senin zekice küçük ısınma büyüleriyle süsle ve kendini benim asistanım olarak gör."

Ne yapacağımı bilemeyerek pes ediyorum ve onun beni siyah arabasına bindirmesine izin veriyorum. Düzgün kenarların Elfhame'ye gizlice girmekle ne ilgisi var, hiç anlamıyorum. Bu görevin daha çok kurnazlık gerektirdiğini düşünürdüm, görgü kurallarından çok.

Ama o, beni hayırsever okul öğretmeni olmaktan saygın bir tüccarın asistanına dönüştürme konusunda ısrarcı. Dükkandan dükkana dolaşıyoruz. Bana üç çift ayakkabı, iki şapka, koyu renk kürk saçaklı bir palto, dantelli mendiller ve satın aldığı iki valizi doldurmak için bir düzine başka ıvır zıvır şey alıyor. Her dükkanda, sahipleri ona selam verip eğiliyor ve iltifat ediyorlar, o da tüm bunları soğukkanlı bir kayıtsızlıkla kabul ediyor, sanki dünyanın onun soluk parmağının ucunda dönmesi tamamen doğal bir şeymiş gibi. Her bir parçaya, hatta ayakkabılara bile büyü yaptıkları vaadiyle, onun cüzdanından daha fazla para çıkarmaya çalışıyorlar. O ise hepsini reddediyor.

Bir dükkanda bana arabada beklememi söyler. Burası, şehrin iyi bir bölgesinde bulunan uzun, ciddi bir binadır; kapıları ve pencereleri siyah süslemelidir ve taş duvarları, istilacı bir ordunun girişini engelleyecek kadar kalındır. Biraz şaşkınlıkla, bronz üzerine oyulmuş çapraz bobinleri tasvir eden küçük plaketi fark ederim.

"Telarii Loncası," diye fısıldarım. Zavallı ölen amcam bir Telari'ydi, orduda görev yapan kraliyet savaş dokumacılarından biriydi. Savaşların, hatta bütün savaşların gidişatını değiştirmek için tasarlanmış güçlü savaş halıları ile tanınırlar. İsyan eden Telarii'nin dokuduğu tek bir halının, Amerikan kolonistlerinin başarılı devriminden sorumlu olduğu söylenir; çizgiler ve yıldızlarla dokunmuş bu halı, birçok savaşta isyancıları korumuştur.

Lachlan yarım saat sonra, koltuğunun altında muşamba ile sarılmış büyük bir paketle geri döner. Isıtma büyülerini yapıyorum, iğnem Lachlan'ın siyah ipliğini kalın kadife perdelerden geçiriyor ve şimdiden koç yaz öğleden sonraları gibi hissettiriyor. O kapıyı açtığında duruyorum. Meraklı bakışlarımı görmezden geliyor ve şoföre devam etmesini söylüyor. Paket onun yanında duruyor ve o, sert bir ifadeyle elini koruyucu bir şekilde paketin üzerinde tutuyor.

"Nedir o?" diye patladım, kendimi tutamadım.

Bana yan gözle bakıyor. "Bir kralın fidyesi, Rose Pryor." Daha fazla bir şey söylemiyor.

Lamba yakıcılar sokaklara çıktığında, son durağa varıyoruz ve onu görünce, Lachlan'ın gizemli paketini bile unutarak, dik oturup hayranlık dolu bir iç çekiyorum.

"King Street Threadshop," diye mırıldandım.

Karşı koltukta oturan Lachlan bana memnun bir gülümseme attı. "Bunu beğeneceğini düşündüm."

Rüyada gibi otobüsten inerim.

Hayatım boyunca King Street Threadshop hakkında hikayeler duydum; dokumacılar burayı rahiplerin Vatikan'daki Kader Bazilikası'ndan bahsettiği gibi anlatır. Bu raflarda bulamayacağınız bir iplik yoktur. Burası Kraliçe Victoria'ya dokuma malzemeleri tedarik eder.

Dükkan üç katlı ve üst katlara çıkan parlak mermer merdivenleri var. Sıra sıra dizilmiş raflarda, iplikten iplere, her renk ve malzemeden her türlü iplik sergileniyor. Beyaz eldivenli görevliler, çeşitli tezgahlarda, müşterilerin isteyebileceği her şeyi getirmek için hazır bekliyorlar.

Dün, ön kapıdan geçmeme izin verilmezdi. Ama şimdi görevliler bana yardımcı olabileceklerini soruyorlar ve saygıyla başlarını sallıyorlar. Alışveriş yapan diğer Dokumacılar'ın yanından geçiyorum ve bazılarının yakalarında, loncalarının amblemlerini oluşturan altın işlemeleri gördüğümde heyecanlanıyorum — Telarii, benim kendi Moirai Tarikatım, Spindle Wefen, Aurobrus, Edgitha

iğne. Telarii gibi bazıları savaş büyüsüne daha yatkınken, diğerleri şifa, duvar halıları, tarım veya dünyanın dört bir yanından gelen büyülerinin arşivlenmesine odaklanıyor.

Sonunda, diğerlerinden ayrı, kadife bir ip ile çevrili ve zarif bir avize ile aydınlatılmış bir cam vitrine geliyorum. Stoik bir muhafız arkasında nöbet tutuyor, ben yaklaşırken bakışları beni takip ediyor.

Vitrinin içindeki kadife yastığın üzerinde duran şeyi gördüğümde, nefesim kesildi. "Bu...?" Muhafıza baktım.

Kısa bir baş hareketiyle onaylıyor.

Deniz ipeği.

Yerini bilen sadece bir avuç insan tarafından özel bir istiridye türünden elde edilen deniz ipeği, var olan en nadir ve en pahalı ipliktir.

Lachlan, deniz ipekine bakarken beni yakaladı ve kesin bir "*Hayır*" dedi. Beni dükkanın önüne geri çekerken iç çektim.

Satış görevlileri, her biri parlak ahşaptan yapılmış ve gümüş veya altınla kaplanmış beş iplik setini sıraya dizmişler. Boyutları değişen ahşap kutuların her biri, dokuma için gerekli tüm malzemeleri saklamak için küçük bölmeler, mandallar ve oluklarla donatılmış. Kayışları deri, kenevir veya örgülü yünden yapılmış. Hepsi muhteşem, her biri muhtemelen bir at kadar pahalı. Hepsine dokunup bölmelerini ve özelliklerini inceledim, ama sonunda kendi setimi elime alıp başımı salladım.

"Sekiz yaşından beri bu benimle birlikte," diyorum. "Eski bir dost gibi."

İplik setim özel bir şey değil. Sağlam ama ucuz meşe ağacından yapılmış, sokak kedilerinden daha fazla çizik ve çentik var üzerinde. Perkins Hayırseverlik Okulu'na gelen her kıza aynısından verilmişti. O yıllar zorlu geçmişti; çok fazla kız arasında çok az yiyecek paylaşılıyordu; Rahibe Agatha gibi öğretmenler, hataları hickory sopasıyla düzeltiyordu; sırası gelmeden konuşanlara uzun, sefil saatler boyunca hücre hapsi cezası veriliyordu. Ama iplik seti, teyzemin evinden ayrıldıktan sonra *sahip olduğum* ilk şeydi ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

"Hadi ama," diye alay etti Lachlan. "Sanki bir arabanın arkasında sürüklenmiş gibi görünüyor."

Gülümserim ve başımı sallarım, taviz vermek istemem.

Sonunda iç çeker. "Peki. Ama en azından içinde yeterince malzeme olduğundan emin ol."

Bu konuda, onun cüzdanından yararlanmakta hiç zorlanmıyorum.

Beş yılda dokuyabileceğimden daha fazla iplik sipariş ettim. Dört farklı renkte mumlu pamuk ve birkaç yün iplik makarası. Bir skein sicim, bir top balmumu keten, süslü iplik, ekru bükümlü ipek, kaba Shrewsbury, çeşitli crewel iplikleri ve bir düzine standart ons iplik makarası, okulda dokuduğumuz malzemeden çok da farklı değil, ama daha yüksek kalitede. Satıcı, bunların Flanders'daki rahibeler tarafından, eğirirken durmadan kader tanrılarına dua ederek yapıldığını ve bu tür iplikler arasında dünyada en çok rağbet görenler olduğunu söyledi.

İpliklere bobinler, bodkinler ve yirmi farklı türde iğne ekliyorum, yama iğnelerinden uzun gözlü keskin iğnelere ve Whitechapel iğnelerine kadar, ve bunları bilemek için bir Naxos zımpara yastığı. Son olarak, parlak pirinçten yapılmış güzel bir yüksük ekliyorum.

Görevliler tüm bunları yıpranmış iplik setime koyarken, şaşkın bir hayranlıkla izliyorum. Parmak uçlarım, hepsini karıştırma, her ipliği parmaklarımın arasında gezdirme ve içinde barındırabileceği potansiyel büyüü hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyor. Toka kapanana kadar bekliyorum, sonra seti göğsüme sıkıca sarıyorum, sanki içindekiler birdenbire benim ne kadar değersiz olduğumu fark edip eriyen kar gibi yok olacaklarmış gibi.

Tekrar arabaya bindiğimizde, Lachlan karşımda oturur ve başını sallar.

"Ölümlüler," diye mırıldanır. "Sanırım az önce benden küçük bir servet dolandırdın. Satın aldıklarının onda birine bile ihtiyacın olamaz ki

"

Onunla birlikte, ipler bile bağlarla gelir. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Pencereden dışarıya bakıyor, bakışları binlerce kilometre öteye dalmış.

"Şimdi," diye mırıldanıyor, "İskoçya'ya gidiyoruz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra, bir otobüste sıkışıp kalarak, büyü yapmak dışında yapacak hiçbir şeyim olmadan çok fazla zaman geçirdikten sonra, kendimi İskoçya'nın bozkırlarında buluyorum, kuzey rüzgarı saçlarımı savuruyor. Önümde, yosunla kaplı, yıkık bir kalenin kalıntıları duruyor. Yol burada, otlarla kaplı dar bir patikada sona eriyor. Lachlan'ın otobüs, araba ve vagonlardan oluşan konvoyu hâlâ gelmeye devam ediyor ve periler gözlerini kırıştırarak, esneyerek ve kendilerini silkelerek araçlardan iniyorlar. Ben bu gruptaki tek ölümlüyüm, bu gerçeği her an keskin bir şekilde hissediyorum, sanki kurtların arasında bir fareymişim gibi.

Kale hariç, ufukta manzara bomboş. Burada orada birkaç sağlam porsuk ve dişbudak ağacı var, ama genel olarak her şey kasvetli bir gri. Kar, tepeler üzerinde diken diken heather ve çimlerin keskin kıvrımlarıyla kesintiye uğrayan ince bir tabaka halinde yayılmış.

"Feylerin dünyasına açılan son işlevsel kapı... *burada mı*, bu hiçliğin ortasında mı?" diye soruyorum.

Lachlan'ın kulağıma fısıldadığı ses beni irkiltir; onun yaklaştığını duymamıştım. "Sadece bir aptal buraya bakar ve hiçbir şey görmez. Sen aptal değilsin. Tekrar bak."

Ona iç çekiyorum, ama o uzaklaşınca gözlerimi kısarak harabeleri inceliyorum.

Kale, Orta Çağ'dan kalma, yaş ve hava koşullarının izlerini taşıyan, korkunç bir durumda. Taş duvarlar çökmüş ve çatlamış, yosun o kadar çok büyümüş ki, bazı kısımları tamamen yutulmuş, yapıya bataklığa batan bir gemi görünümü vermiş. Bir zamanlar büyük ana salon olması gereken yerin kuzey duvarında, kemerli pencerelerin izleri kalmış. Her şey sıırıslam; Londra'dan buraya kadar olan yolculuk boyunca yağmur arabalarımızı dövdü ve ben biraz sıcaklık ve kuruluk bekliyordum. Ama şansım yokmuş. Taşlar bile ıslak.

"Bir dakika bekle..." En yakın duvara gidip, taşla oyulmuş bir deseni izliyorum, zamanla o kadar aşınmış ki sadece bazı kısımları hala görülebiliyor. Ama yine de hepsini tanıyorum. "Bu düğüm işi."

"Moorwitch düğüm işi," diyor Lachlan. "Bu kale, Britanya'daki ilk Dokumacılar tarafından inşa edildi."

"Oh," diyorum, etrafıma daha büyük bir ilgiyle bakarak. Yaşlılıktan küflenmiş, deri ciltli bir kitap geliyor aklıma, sararmış sayfaları ellerimde buruşuyor

ve eski, yasaklanmış büyüler fısıldayan bir kitap; ölümsüzleri çağırmak için bir büyü. Eski hikayeler doğruysa, ünlü moorwitch'lerin gücü, Moirai Tarikatı'nın günümüzde dokuyabileceği her şeyi aşıyordu. Romalıları ilk istilalarında ve onlardan sonra da vahşi İskandinavları geri püskürten moorwitch'lerdi. Ancak çok geçmeden, hiçbir açıklama yapmadan tamamen ortadan kayboldular ve dokuma bilgisi ve tarihinin zenginliğini de beraberlerinde götürdüler. Bundan sonra Tarikat iktidara geldi, tüm büyülü işleri ele geçirdi ve bataklık cadıları efsaneye dönüştü.

Ben burayı keşfederken, eski oyulmuş büyülerden daha fazla örnek bulurken, Lachlan'ın peri grubu harabelerin ortasında kanvas çadırlar kurmaya başladı. Yolculuğumuzun ikinci gününde, tüm karmaşasıyla Büyük Kuzey Yolu'nu geride bırakıp, bizi giderek daha vahşi bir kırsal alana götüren ve sonunda buraya ulaşmamızı sağlayan dar, otlarla kaplı yola saptığımızda, insan görünümlerini terk ettiler.

İnsan kıyafetleri giymelerine rağmen, diğer periler Lachlan'dan daha az insansıydılar, kulakları daha sivri, uzuvları daha uzun ve yürüyüşleri daha sıçrayıcıydı. Kökünden sökülmüş ağaçların hareket edeceğini hayal ettiğim gibi, çok fazla sallanarak hareket ediyorlardı. Gözleri kedilerin gözleri gibi büyük ve parlaktı, ancak göz bebekleri neredeyse tamamen siyahtı. Bence Lachlan onlardan farklı, başka bir tür peri, ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Henüz sormaya cesaret edemedim.

"Elfhame'ye giden kapı nerede?" diye soruyorum Lachlan'a. "Tüm harabeleri aradım ama hiçbir şey bulamadım."

"Keşke o kadar basit olsaydı," diyor. "Hayır, burası sadece önümüzdeki birkaç hafta boyunca kampımız olacak. Şimdi gel, sana kapının nerede olduğunu göstereyim."

Üç gün boyunca bir arabada sıkışıp kalmış, çok hareket ettiğimde tıslayan iki peri arasında ezilmişken, biraz yürümek bana iyi gelecektir. Omzumdaki iplik setimi ve kafamdaki yeni şapkamı sabitleyip başımı sallıyorum.

Lachlan beni sağlamlığı şüpheli bir taş merdivenden aşağı indirip, yarısı çamur ve yosunla kaplı sınır duvarını geçerek harabelerin dışına çıkar.

Kısa sürede nefes nefese kalırım. "Bana göstermek istediğin şey çok uzak mı?" "Neden? Zayıf insan bacakların mı...?"

"Bana bir kez daha *zayıf* de, yeminimi bozup Londra'ya kendim yürüyeceğim."

Gülümser, bu beni şaşırtır. Bu bir insan sesidir ve acaba bunu yüzyıllar süren İngiltere'deki izninde mi öğrendi diye merak ederim. Ya da daha doğrusu, onun sık sık dudaklarını küçümseyerek kıvrarak "Yukarıdaki Dünya" dediği yerde.

Lachlan hâlâ frak ve pantolon giyiyor, ama Londra'dan bu yana her gün biraz daha *süslü* giyinmeye başladı. Manşetlerinde ve yakasında danteller. Kulaklarında safirler. Gümüş yüzüklerinde değerli taşlar. Diğerleri de benzer kıyafetler giymeye başladı, özellikle gösterişli ve parlak olanları tercih ediyorlar. Bana, parlak her şeyi biriktiren kargaları hatırlatıyorlar. Ancak bu aksesuarlar sadece Lachlan'da gerçekten şık görünüyor. O, saçma sapan kristal boncuklu bir pelerin giyip bir odaya girebilecek türden birine benziyor ve bir hafta sonra Londra'daki tüm soylu genç erkekler de aynısından bir tane sahibi olacak.

Onun uzun adımlarına yetişmek için acele ederken, kendimi çimdikliyorum, çocukken çağırdığım gümüş periyle birlikte, bir masal kitabından çıkmış gibi, donmuş fundalıkların üzerinde yürüyen bir macerada olduğumdan emin olmak için.

Dürtüselim, sanırım. *İkinci kusurum*. Bir şeyi iyice düşünmeden çılgınca şeylere evet demek. Yaşlı Rahibe Elizabeth şimdi bana başını sallayıp, bunun çok fazla hayal kurup yeterince dua etmemekten kaynaklandığını söylerdi.

Sonunda, elimle yanımdaki dikişi bastırarak, başka bir tepenin üzerinde Lachlan'a yetişiyorum. Harabeler arkamızda o kadar küçülmüş ki, başparmağımın ucuyla gizleyebiliyorum.

Ama şimdi ileriye bakıyorum ve dudaklarımdan uzun, soğuk bir nefes çıkmasına izin veriyorum.

Sonuçta burada bir medeniyet var: bataklıkların içine gizlenmiş, resim gibi şirin bir köy. Duman çıkan bacaları olan beyaz badanalı kerpiç evler, dükkanlarla çevrili bir meydan, koyunlarla dolu ağıllar. Bu mesafeden, birkaç kişinin hareket ettiğini görüyorum, bu mesafeden sadece birer nokta gibi görünüyorlar. Bizimle köy arasındaki arazi bir eğimle uzanıyor; köyün oldukça üzerindeyiz ve her iki tarafta bozkırların panoramik manzarasını seyrediyoruz. Köyün kuzeyinde bir orman uzanıyor, ağaçlar çıplak tepeciklerin ve kayalıkların etrafında koyu bir nehir gibi akıyor.

"Blackswire," diyor Lachlan. "Hiçbir önemi olmayan bir yer, ancak yakınlarında Elfhame'ye açılan son kapı bulunuyor."

"Çok *sıradan* bir yer."

"Görünüş aldatıcıdır," diyor Lachlan. "Örneğin, biri *sana* bakıp sadece fakir bir hayır okulu öğretmeni görebilir."

Ona bakıyorum, dudaklarım sıkılaşıyor. "Ben konumumdan utanmıyorum, Sir Faerie."

"Ama *ben* sana bakıyorum," diye devam ediyor, "ve kraliçeler için büyüleyici danteller, krallar için savaş pelerinleri örmesi gereken bir kadın görüyorum. Bana olan borcunu ödediğinde, öyle de olacak. Dünya büyük bir değişim geçirmeye hazırlanıyor ve daha önce hiç olmadığı kadar yetenekli dokumacılara ihtiyaç duyulacak."

Bununla ne demek istediğini anlayamasam da, yanaklarım biraz kızardı. Kraliyet dantelleri veya savaş pelerinleri dokumak gibi bir isteğim yok. Öğretmeyi seviyorum ve öğrencilerimi seviyorum. Onun bunu anlamasını beklemiyorum. Ve bana burnunun ucundan bakışını da sevmiyorum, sanki ben onun gururla tuttuğu bir evcil hayvanmışım gibi. Konuyu değiştirmek için soruyorum, "Demek moorwitch'ler buradan geliyorlardı?"

"Evet, çoğu bu bölgeden geliyordu ve çoğu buraya geliyordu, çünkü Elfhame'ye girip çıkarak zanaatlarını öğreniyorlardı. Bir zamanlar bu bataklıkların her yerinde Aşağı Dünya'ya açılan kapılar vardı. Şimdi sadece biri çalışır durumda."

"O zamanlar, moorwitches'lerin olduğu dönemde sen de orada mıydın?" Ona bakarken, onun yaşını ne kadar hafife aldığımı aniden fark ettim. Seyahatlerimizden sonra, onu neredeyse bir insan olarak görmeye başlamıştım, ya da en azından çok insanlık dışı biri olarak görmüyordum. Ama bu tanıdık hissi bir anda yok oldu ve onun engin tarihi ve tecrübesi karşısında kendimi küçük ve belirsiz hissettim.

"Onları hatırlıyorum," diyor. "Vahşi, korkusuz, büyüye aç kadınlar, sürülerini kurtlar gibi yönlendiriyorlardı. Bize, öğrettiğimiz bilginin karşılığında, oyulmuş taşlar, ayı dişleri, bronz muskalar ve nadir mücevherler gibi hediyelerle geldiler."

"Senin halkınla benim halkım arasında ne ters gitti?" diye soruyorum. "Neden Elfhame'yi ziyaret etmeyi ve perilerden büyü öğrenmeyi bıraktık?"

Büyürken dinlediğim eski hikayelerde bundan hiç bahsedilmezdi. Perilerin bir zamanlar topraklarımızda dolaştığı ve büyü bilgilerini ölümlülerle paylaştığı söyleniyordu, ama ortadan kaybolmalarının ayrıntıları belirsiz. Ölümsüz halk, tarihin sayfalarında eski mürekkep gibi silinip gitmiş gibi görünüyor.

O yerinden kıpırdanır, bakışları dalar. "Sizin dünyanız değişmeye başladı, ama benim halkım bu değişime ayak uyduramadı. Moorwitches tarihin tozlu sayfalarına gömüldü ve yeni bir insan türü ortaya çıktı; düzeni, demiri ve yabancı tanrılarını seven bir tür. Bizim için yer kalmamıştı. Biz de sayımız azaldı ve Aşağı Dünya'ya çekildik." Dudakları kıvrılır. "Tıpkı bir yuvadaki fareler gibi."

Bekledim, ama bu konuda daha fazla bir şey söylemeye niyetli görünmüyordu. "Peki, kapı nerede?"

"Ne yazık ki, seni bundan daha yakına götüremem."

Elini kaldırıp havayı dürttü ve dokunuşuyla kıvılcımlar saçan bir ışık dalgası yayıldı. Işık, tepenin üzerinden gökyüzüne doğru parıldadıktan sonra, camdan yapılmış rüzgâr çanları gibi yumuşak bir sesle tekrar kayboldu. Lachlan keskin bir nefes aldı, elini geri çekti, parmak uçları hafifçe dumanlanıyordu.

"Bir koğuş," diye nefes nefese söylüyorum. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir koğuş görmemiştim. *devasa bir yer olmalı.*"

"Köyü, çevresindeki kırsal alanı ve birkaç yakın malikaneyi çevreliyor. Toplamda birkaç yüz bin dönüm."

Elim iplik setime uzanıyor.

"Böyle bir koruma kalkanını dışarıdan kaldıramam," diyorum yavaşça. "Benim yeteneklerim

"Kaldırmana gerek yok, Rose. En azından şimdilik. Koruma senin için değil."

Onu durduramadan, bileğimi tutup elimi korumanın üzerine kaldırıyor. Kendimi hazırlıyorum, keskin bir acı beklediğim için midem kasılıyor ama acı gelmiyor. Elim, az önce onun elini reddeden havayı kolayca geçiyor.

"Bu sadece periler içindir," diyor.

Elimi onunkinden çekip, parmak uçlarının buz gibi acısını hâlâ hissedebildiğim bileğimi ovuşturuyorum. "Anlamıyorum. Eğer kapıyı korumak içinse, neden kendi türünü dışarıda tutuyorsun?"

Mavi gözleri Blackswire'ın çatılarına soğuk bir şekilde parıldıyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Elfhame'deki herkes benim dönüşümü hoş karşılamaz." Bana dönüp bakıyor, bakışları yumuşuyor. "Gerçekten, sadece eve gitmek istiyorum. Bu demir dünyada yorgunum ve soluyorum."

Rüzgâr bozkırlarda esmeye başlayıp eteğimi savururken ona bakıyorum. "Neden gittin?"

O benim sorumu görmezden geliyor. "Kapıyı nerede bulacağını söyleyeceğim, ama muhtemelen büyülerin arkasında gizlenmiş olacak. Ayrıca kapıyı *açmak için* gerekli büyüyü de bulman gerekecek. Bu arada, her üç günde bir bana rapor vereceksin. Kiminle konuştuğunu, nereye gittiğini, ne gördüğünü bilmek istiyorum."

"Hepsi bu mu? Kahvaltıda ne yediğimle ya da iğneyle parmağımı kaç kez deldiğimle ilgilenmiyor musun? Peki üç günde bir

yürüyerek nasıl döneceğim? Blackswire buradan en az iki saatlik yürüme mesafesinde."

"Ah." Bana sinsi bir gülümseme attı. "Telarii bize orada yardım edecek, ama bunun için altın ağırlığında bir bedel ödemem gerekecek. Gel, küçük cadı, sana gerçekten muhteşem bir sihir göstereceğim."

ALTINCI BÖLÜM

O öğleden sonra ormanda izlediğim yol karanlık ve çamurluydu, iç içe geçmiş dalların oluşturduğu bir tünelle çevriliydi. Şalımı sıkıca çekip ilerledim, her iki elimde birer valiz taşıyordum, omzumda asılı duran iplik setim her adımda uyluğuma çarparak rahatsızlık veriyordu.

En azından sonunda yalnızım. Artık bana tıslayan, saçımı çeken ya da beni biraz sosla lezzetli olabileceğimi düşünerek bakan periler yok. Lachlan bana iki valiz verdi; birinde yeni kıyafetlerim, diğerinde Telarii'den çok pahalıya satın aldığım değerli büyü vardı. Son talimatlar ve tavsiyelerle birlikte, orada bulunmamı açıklamak için uydurma bir hikaye de verdi. Bir saattir yürüyorum, kuzeydeki ormanlık sınırından Blackswire köyüne yaklaşıyorum.

Yürürken içinde bulunduğum durumu gözden geçiriyorum.

Doğum günüm üç haftadan biraz fazla bir süre sonra. O zamana kadar Elfhame'ye giden kapıyı bulmam, onu açacak büyüyü keşfetmem, içeri sızmam, bir dal çalmam, dışarı sızmam ve Lachlan'a dönmem gerekiyor. Ve tüm *bunları* yapmak için, önce Blackswire köyünde kalacak bir yer bulmalıyım. Belki yatak karşılığında yardım eli uzatacak yaşlı bir dul kadın ya da kaybolan koyunlarını bulmak için iz sürme büyüsüne ihtiyaç duyan bir çiftçi vardır. Lachlan'dan oda ve yemek masraflarını ödemek için biraz para aldım, ama ondan daha fazla sadaka almak gururumu incitiyor. Onun işi için burada *olsam* da, kendi kaynaklarım yok değil.

Şüphe ve korku, adımlarımı takip eden, gölgelerden benimle alay eden ikiz şeytanlar. Görevimin *kapıyı bulup dalı çalmak kadar* basit olmayacağını biliyorum ve Lachlan'ın bana anlatmadığı çok şey olduğunu tahmin ediyorum. Ama kalbimde ara sıra hissettiğim acı, beni bir sıgır çubuğu gibi ileriye itiyor — tıpkı başarının cazip umudu gibi.

Büyümü tamamen geri kazanabilirsem, daha erken eve dönebilirim. Dinlenmek için bir yıl beklememe gerek kalmaz. Ay sonuna kadar sınıfıma geri dönebilirim.

Lachlan bana Elfhame kapısını bulmam için yol tarifi verdi, ama tarif belirsizdi ve şüphesiz biraz araştırma gerektirecekti. Gizli kimliğimi bir kenara bırakıp Blackswire'da basitçe sorular sormayı düşündüm — *Pardon, aranızda hiç peri kapısı gören var mı?* — ama Lachlan, görevimden kimseye bahsetmemi açıkça yasakladı. Orada

etrafta ona düşman olan periler saklanıyor olabileceğini ve kapıyı aradığımı öğrenirlerse, yakında kendimi ölümcül bir "kaza"nın kurbanı olarak bulabileceğimi söyledi.

"Kendi türünüzden bu kadar çok düşman edinmek için ne yaptınız?" diye sordum endişeyle.

O gülümsedi ve "Belki de çok fazla meraklı ölümlü kızı öldürüp yedim" diye cevap verdi.

Titreyerek, onun sözlerini kafamdan silip, yoluma devam ettim ve buranın Londra'dan ne kadar farklı olduğunu düşündüm.

Temiz hava ve boşluğun ötesinde, beni gergin bir heyecanla dolduran daha derin, daha temel bir fark var. Londra'da neredeyse tüm yeşil şeyler evcilleştirilmiş ve budanmış, çalılar çitlere dönüştürülmüş, bahçeler duvarlarla çevrilmiş, yeni binalar için ağaçlar kesilmiş. Ama burada enerji sınırsızca akıyor, benim büyürken duyduğum fısıltıya kıyasla bir kükreme gibi. Bitkiler vahşi bir şekilde büyüyor, gürültülü dallar ve yaprak dökmeyen iğnelerden oluşan geniş bir yığın. Ve orman kış için uykuda olsa da, altıncı hissimin en ufak bir dürtüsüyle, etrafımdaki hayat durgun bir havuzda yayılan dalgalar gibi uyanıyor.

Eski büyü yerin altında titriyor. Vahşi enerji, bozkırların hayatı, üzerime soğuk su gibi dökülüyor, duyularımı çekiyor. Güç, derin köklerde, başımın üstündeki karışık dallardan damlayan damlalarda fısıldıyor. Uykuda olan ormanda kıvrılıyor ve sanki yüzlerce görünmez göz, kışın iskelet gibi ağaçların gölgeli derinliklerinden beni izliyor gibi hissediyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıp zihnimi rahatlatıyorum, burayı daha iyi hissedebilmek için bedenimdeki kanalları açıyorum. Belki de Elfhame'nin kapısı yakındaysa, onu bile hissedebilirim.

Büyü, vahşi, yeşil ve fısıldayarak içeri giriyor. Parmak uçlarım karıncalanana ve saç köklerim diken diken olana kadar beni dolduruyor. Dilimde birikiyor, keskin, serin bir lezzet patlaması. Tüm vücudum buzla kaplanmış gibi, kemiklerime kadar sızıyor.

Çok uzun süre kanalize ediyorum. Kalbim suçlayıcı bir şekilde sıkışıyor, ani bir acı parçası beni şok ederek aklımı başıma getiriyor.

Küçük bir nefesle, bir makara çıkarır ve bir parça iplik çözerim, parmaklarımla hızlı bir rüzgar düğümü örerek büyüü serbest bırakırım. Etrafımda, yapraklar ve dallar, benden dökülen kontrollü bir rüzgarla sallanır, büyü havaya dönüşür. Enerji toprağa geri döner. Rüzgar

ağaçların arasından geçer, dalları bir sürü kurt gibi gürültüyle sallayarak, hırlayarak ve hızlıca.

Korkmuş bir atın aniden kişnemesi ve virajın arkasında bir acı çığlığı duydum. Çok *insani* bir çığlık.

Valizimi bırakıp, eteğimi kaldırarak adımlarımı hızlandırıyorum.

Yolun virajında, kaos dolu bir manzarayla karşılaşıyorum: bir at arka ayakları üzerinde, panik içinde burun delikleri genişlemiş, eyeri eğri ve dizginleri sallanıyor. Büyük siyah bir köpek, sanki cinlenmiş gibi havlıyor ve zıplıyor. Ve hendekte genç bir adam hareketsiz yatıyor.

"Sakin ol!" diye bağıyorum, düşünmeye fırsat bulamadan koşarak ilerliyor ve Dokuma yapıyorum. At ile düşmüş binicinin arasına atlıyorum, ellerimle bir kedi beşiği oluşturup hızlıca kanalize ediyorum.

Kaderlere şükürler olsun, sakinleştirici düğüm hemen işe yaradı. At yere çöktü, homurdandı ve başını eğdi. İplik kül olana kadar dokumayı sürdürdüm ve o zamana kadar at hareketsiz duruyor, rahat nefes alıyordu. Köpek bana sızlanıyor.

Hendekteki genç adama dönüyorum ve onu karnı üzerinde hareketsiz, gözleri kapalı ama kaderlere şükürler olsun ki nefes alırken buluyorum.

Rahatladım, tamamen insan. Yirmili yaşların ortalarında olmalı, zeytin tenli, koyu kaşlı ve dolgun dudaklı, gölgeli yanakları üzerinde sert yüz kemikleri var. Ataları İtalyan ya da İspanyol olabilir, hatta daha doğudan, Osmanlı İmparatorluğu ya da İran'dan gelmiş olabilirler. Kuzgun siyah saçları alnına kadar uzanıyor ve kulaklarının üzerinde hafifçe kıvrılıyor. Yanakları pürüzlü, sakallı sayılmaz ama tıraş olması gerekiyor. Biraz sert ve çamur sıçramış olsa da yakışıklı bir yüz. Nefesimi tutarak meraklı bir şekilde inceliyorum, saçını çekip şakağındaki yeni kesiklere bakıyorum. Çok derin görünmüyor.

Binicilik kıyafetleri giymiş: yünlü ekose atkı, beyaz gömlek ve zeytin yeşili yelek, düşüşünden dolayı çamurlu ağır bir palto. Sağ çizmesinde kısa bir sgian-dubh kılıfı var, soluk geyik boynuzu sapı kuzgun başı şeklinde oyulmuş.

Köpeği öne atılıyor ve kulağını yalamaya başlıyor, o zaman saçında kan olduğunu görüyorum, atından düştüğünde kafasını çarpmış olmalı. Şüphesiz beyin sarsıntısı geçirmiştir.

"Ah, keman ve kader!" Köpeği ondan uzaklaştırıp şakaklarımı ovuşturuyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

Onun atını ürküten ve onu selesinden düşürenin benim büyüm olduğunu sanıyorum. Özellikle de her an yağmur yağacak gibi görüldüğü için, onu beyin sarsıntısı geçirmiş halde çamurda yatarken bırakamam.

her an yağmur yağacak gibi görüldüğü için.

"Bu çok kötü bir durum, Rose," diye mırıldanıyorum, ipliği daha fazla çözerek.

Zorlanarak, yabancıyı sırt üstü çevirmeyi başardım. Yüzünün bir tarafı çamurla kaplıydı ve koyu renk kirpikleri yanaklarında hafifçe titriyordu. Uyanacak mı diye bekledim, ama uyanmadı. Ağzı, dişlerinin parlamasını gösterecek kadar aralıktı ve nefesi dudaklarının üzerinde sıcak bir bulut oluşturuyordu.

Şapkamdan iğneyi çıkarıp, ceketine ve pantolonuna yıldırım büyüü dikmeye başlıyorum. Çamur, nem ve loş ışıktaki bu hiç de kolay bir iş değil. Köpeği, sanki kötü bir şey yapacağımı düşünerek, omzumun yanında duruyor.

"Seni bulan eski sınıf arkadaşım Margaret Appleby olmadığı için şanslısın," diye mırıldanıyorum adama. "O berbat bir dikişçiydi. Şimdiye kadar delik deşik olurdun."

Onun uyluğundaki kumaş üzerinde çalışmaya başladığımda, iğneyi bacağına batırmamak için dikkatlice kaydırırken kızardım. Tanrıya şükür ki o baygın. Daha önce hiç bir erkeğin uyluğuna dokunmamıştım, hele ki onun cildini ve parmaklarımı bu kadar keskin bir şekilde hissetmek zorunda kalmamıştım. Nakış bittiğinde, yüzüm yazın Londra sokakları kadar kızarmıştı. Kollarına ve yakalarına geçebildiğimde çok rahatladım. İşimi bitirdiğimde, sanki bir örümcek giysilerinin üzerine ağ örmüş gibi görünüyordu.

Tüm küçük Dokumalara odaklanmanın çabası yüzünden kalbim ağrıyor. Büyü iki kez başarısız oluyor ve tekrar denemeye hazır olana kadar birkaç dakika oturup nefes almam gerekiyor. Ama tekrar denediğimde, ağaçlardan, yosunlardan ve baharı bekleyen, toprağın altında uyuyan eğrelti otlarından fısıldayarak geliyor. Kaderler, buradaki büyü çok güçlü.

Sonunda adamı kaldırmaya çalıştığım, onu taşımak hiç de zor olmadı, valizlerimden daha ağır değildi. Onları havada asılı kalmalarını sağlayan tılsımlarla bağladım, sonra saplarını bileğime bağladığım bir ipe geçirdim, böylece arkamda süzülerek uçuyorlardı.

"Sanırım sen yardımcı olamayacaksın?" diyorum ata.

Hayır, hayvan uykuya dalmış; sakinleştirici büyüm *çok* iyi işe yaramış. Ve açıkçası, ondan biraz korkuyorum. Daha önce birden fazla zavallı çocuğun at arabasının altında ezildiğini gördüm. Yan taraftaki eyeri gözden geçirip, atın kendi yolunu bulmasına karar verdim.

Blackswire'dan ne kadar uzaktayım? Yabancıyı oraya kendim taşıyabilirim. Ama acele etsem iyi olur; yıldırım büyüü yakında

Adamın sol omzuma bir çuval soğan gibi yükleyip yola çıkıyorum, valizlerim arkamda süzülüyor, iplik setim kalçama çarpıyor. Köpek dilini sarkıtarak yanımda koşuyor.

Orman her dakika daha da karanlık ve soğuk hale geliyor. Çamur buza dönüşüyor ve nefesim soluk dumanlar halinde buharlaşıyor. En azından adamı taşımak beni sıcak tutuyor, ama ayak parmaklarımdaki hissi kaybetmeye başlıyorum.

Yirmi dakika sonra orman bittiğinde, beni bekleyen Blackswire değil, tepenin üzerinde bir malikane buldum. Dizlerim titremeye başladı ve ilk aydınlatma büyüğü küle dönüşüyordu. Nefes nefese, adamı omzumda daha yükseğe kaldırmak için durdum.

Sis altında dalgalı tepeler, uzun zaman önce düşmüş devlerin kemikleri gibi, soluk yosun ve karla kaplı kayalıklarla kesintiye uğruyor. Birkaç göl, buzla kaplı gümüş rengi, alçak arazilerde parıldıyor. Buradaki gökyüzü, koyu bulutlarla kaplı geniş bir granit alanı. Derin bir nefes alıyorum; havada su, yosun ve keskin kuzey rüzgarı kokusu var.

Tepenin üstündeki malikâne, soluk gökyüzüne karşı sert bir silüet çiziyor, tam bir ev değil, tam bir kale de değil, ikisinin arasında bir şey. Sivri çatılar ferforje konsollarla destekleniyor ve her köşede hırlayan gargoylalar nöbet tutuyor, taş pençeleri saçakların üzerine kıvrılmış.

Bütün yapı bana kaşlarını çatmış gibi görünüyor. Yıllar önce terk edilmiş gibi görünüyor, ama sonra bir bacadan dumanın yükseldiğini görüyorum. Görünürde başka bir yapı ya da köyün izi yok.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "O zaman bu uğursuz bir malikane."

Yanağıma bir damla su düşüyor ve bulutlar aralıksız yağmur yağdırmaya başladığında başımı kaldırıyorum. Kararımı veriyorum ve ilerlemeye başlıyorum. Köpek önümde koşuyor, ara sıra durup beni kışkırtmak için havlıyor.

Genç adam, yıldırım büyülerinin çoğu yok oldukça ağırlaşıyor. Onu tutmaya çalışarak ilerliyorum, sırtım ve omuzlarım ağrıyor.

"Bu gerçekten," diye nefes nefese, onun artan ağırlığına uyum sağlamak için bir kez daha durarak, "bir hafta önce kendimi bulacağımı hayal ettiğim yer *değil*. Dayanın efendim, neredeyse vardık."

Sonunda ana kapıya ulaştığımda, bacaklarım titrer ve dizlerimin üzerine sertçe çöküyorum. Adam yere yığılır, o kadar çamurla kaplıdır ki,

kendi annesinin bile tanıyamayacağı kadar çamurla kaplı. Köpek sızlanıyor ve elini kokluyor, sonra bana sitemkar bir bakış atıyor.

"Ne?" diye homurdanırım. "*Sen de pek yardımcı olmadın.*"

Yabancınn başının arkasını kontrol ediyorum — kanaması yok, şükürler olsun. Ama tehlikeli derecede solgun.

Nefes nefese, kapının ahşap yüzeyine oyulmuş kabartmaya bakıyorum: kanatları açılmış, tüyleri olağanüstü detaylı büyük bir kuzgun. Ayakta duracak gücüm yok, bu yüzden uzanıp çamurla kaplı alt köşeye vuruyorum.

Sanki orada başından beri biri bekliyormuş gibi, kapılardan biri hemen açılır.

Kapının arkasında, büyük yeşil gözleri ve her yöne sıçrayan şaşırtıcı miktarda siyah bukleleri olan on ya da on bir yaşlarında bir kız duruyor. Siyah bir pelerin arkasında dalgalanıyor, boynuna asılı bir ipte örgü iğneleri sallanıyor ve alnının ortasına isle çizilmiş gibi görünen bir göz var. Yanaklarında sağlıklı bir kızarıklık ve gözlerinde yaramazlık dolu zeki bir ışıltı var. Köpek zıplıyor, pençelerini kızın omuzlarına koyuyor ve yanağını büyük, ıslak bir yalamayla ıslatıyor. Kız gülüyor, köpeği itiyor ve sonra bana göz kırpmıyor.

"Merhaba," diyorum, bilinçsiz bir İskoç'u soğuk bir ormanda kilometrelerce taşımaktan başım dönüyor. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Kız, çamur birikintisine yığılmış genç adama gözlerini kısarak bakar. Giysilerindeki son Weaves parçaları küle dönüşmüştür, saçlarında hala kan izleri vardır. Adam inler, yüzüne yağmur damlaları düşerken kirpikleri hafifçe titrer.

"Oh, evet," dedi kız. "O benim kardeşim Connie. Ravensgate'in malikânesinin sahibi. Ben Sylvie. Bir fincan çay ister misin?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Malikanenin hizmetçisi, elma yanaklı ve biber saçlı İskoç kadın Bayan MacDougal tarafından mutfağa yerleştirildim. Gürleyen şöminenin yanında sert bir sandalyeye oturmuş, bir fincan çay ve tartan yün battaniyeyle, aylardır ilk kez bu kadar sıcak hissediyorum. Buraya, evin en alt katına bile, yağmur ve rüzgârın duvarlara çarptığını duyabiliyorum.

Sylvie ve ben, hizmetçi bizi bulup çılgık atmadan önce Ravensgate'in malikânesi Conrad North'u ön kapıdan içeri sürüklemeyi başardık. Sonra, buruşuk yüzlü ve keçi sakalı olan yaşlı bir adam - Bay MacDougal olduğunu tahmin ettim - içeri girip malikâne sahibini kaldırıp yukarı taşıdı. O zamandan beri onu görmedim.

Gördüğüm kadarıyla, ev büyük ölçüde örümcek ağlarına terk edilmiş gibi görünüyor; mobilyalar muşamba ile örtülmüş, kapılar kapalı, saatler tik tak ediyor ve genel olarak harap ve terk edilmiş bir hava hakim. Ancak mutfak tertemiz ve sıcak. Başımın üzerindeki kirislere asılı kurutulmuş otlar, odayı kekik, biberiye ve nane kokusuyla dolduruyor.

Bayan MacDougal yaralı malikâne sahibine bakmak için dışarı çıktı, bu da beni küçük kızla baş başa bıraktı. Ne aile ne de personel olmak üzere başka birinin varlığına dair hiçbir iz görmedim. Bay MacDougal, yolda uyuyakalmış atımı almaya gönderildi. Bu fırtınada dışarıda olan adama acıyorum ve dışarıda çakan şimşeklerin hayvanı ormana kaçırmamış olmasını umuyorum.

Sylvie North, çenesini ellerine dayamış, parlak gözlerini yüzüme dikmiş, şöminenin önünde oturuyor. Kapıyı açtığından beri bakışları benden ayrılmadı; kardeşinin yaralanması onu pek ilgilendirmiyor gibi görünüyor. Bu da bana, kardeşinin genellikle ne tür bir durumda geldiğini merak ettiriyor.

"Londra!" diye haykırıyor Sylvie. "Keşke *ben de* Londralı olsaydım. Hiçbir yere gitmedim. Okula gittin mi? Kraliçeyle arkadaş mısın?"

Son on dakikadır, titreyen bir sinek kuşu gibi bir yerden bir yere, sandalyeden masaya, ocaktan yere geçerek bana bitmek bilmeyen sorular soruyor. Köpek Captain, onun gittiği her yere atlayarak tüylü siyah kafasını kucağına koyuyor, böylece Sylvie onun kulaklarını kaşıyabiliyor.

"Umarım kardeşin iyidir," diyorum. "Ailen evde mi?"

Elini reddedercesine salladı, boynundaki örgü iğneleri tıkırdadı. "Sadece ben ve Connie varız. Annem babam yok. Ve o daha önce de kafasını daha sert çarpmıştı."

Kaşlarımı kaldırırim. "Öyle mi?"

"Bir keresinde ahırın çatısından düştü. Kolunu ve burnunu kırdı."

"Çatıda ne yapıyordu ki?"

Gülümser. "Beni aşağı indirmek için."

Bunun bir kelimesine bile şüphe duymuyorum. Kızla tanıştığımdan beri yerinde duramıyor.

"O ne?" diye sordu, iğne setime başını sallayarak.

Kutuyu açarak içindeki parlak yeni makaraları ortaya çıkarıyorum. "Şey, bu benim..."

Sylvie North'un kulakları sağır eden çığlığı sözümü keser. "Sen bir Dokumacısın!"

"Evet, senin için ağı kesici bir büyü yapabilirim diye düşündüm..."

"Bana biraz sihir göster!" Sylvie ellerini çırpır. "Zamanı durdur. Ya da... Buldum! İçeride kar yağdır! Beni küçük bir şahin yapabilir misin? Hep şahin olmak istemişimdir."

"Sylvie North!" Komut veren İskoç sesi solumuzdan geliyor ve dönüp baktığımda Bayan MacDougal'ın hızlı adımlarla yaklaştığını görüyorum. "Misafirimizi rahat bırak."

"Sana söyledim, ben Sylvie değilim," diyor Sylvie. "Ben bir harpiya'yım, tezgahımda bağırsakları dokuyorum, insan kafalarını ağırlık, kemiklerini iğne olarak kullanıyorum!"

"Bayan Pryor," telaşlı hizmetçi diyor, "buradaki harpimizi bağışlayın. Geçen hafta Mısırlı ölüm tanrıçasıydı, ondan önceki hafta da bir yerlerden Elaine'di..."

"*Astolat*," diye düzeltir Sylvie. "Ben Astolat'lı Elaine'dim, Lancelot'a olan aşkımdan dolayı acı çekiyordum." İğne kolyesi tıkırdayarak etrafında döner. "Kurbağa koleksiyonu yapıyorum. Onları görmek ister misin, Londra'lı Rose Pryor? Yirmi sekiz tane var. Şey, yirmi yedi. Dionysus kaçtı."

"Yine mi?" diye inler Bayan MacDougal. "O canavarı yine yatağımda bulursam, akşam yemeğinde tencerede pişecek. Şimdi git kardeşinin yanına otur. Uyanık, ama hasarın görüldüğünden daha kötü olmadığından emin olana kadar onu gözlemlemeliyiz."

Sylvie makaralarımı özlemle bakar. "Ama..."

"*Hadi kızım!*" Bayan MacDougal'ın sesi tartışmaya izin vermiyor.

İnleyerek, kız mutfağı terk edene kadar bakışları iplik setimde kalarak ağır adımlarla uzaklaşır.

Bayan MacDougal iç geçirir. "Evet, işte bizim Sylvie, bizim küçük yaz fırtınası. Ayak altında dolaşmayı çok sever."

Evdeki öğrencilerimi düşünerek gülümserim. "Parlak bir çocuk gibi görünüyor."

Bana döner, gözlerini kısar ve ben içgüdüsel olarak daha dik otururum. Bayan MacDougal bana biraz eski öğretmenim Rahibe Elizabeth'i hatırlatır, o da bana sanki çayına tükürmüşüm gibi bakardı.

"Demek sen bir cadısın?" diyor.

Gerginleşiyorum. "*Dokumacı*, hanımefendi, doğru terim bu. *Cadı* eski bir kelime ve her zaman nazik bir şekilde kullanılmıyordu."

Elini salladı. "Evet, sizin modern tiplerin nasıl olduğunu unutmuşum. Oldukça gençsin, değil mi? Ve güzelsin." Bunu, bir aşçının havucu *çirkin diye* nitelendireceği şekilde söyledi. "Eh, atı onu attıktan sonra Bay North'u bulman şanslı bir şey sanırım."

"Oh, o... size ne olduğunu anlattı mı?"

"Fırtına Bell'i korkuttu dedi, ama ben bu atın daha önce rüzgardan korkup sıçradığını hiç görmedim."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Ağrıyı dindiren birçok büyü biliyorum..."

"Bence bizimle olduğun sürece," diye cevaplar Bayan MacDougal, "büyü malzemelerini kutunda saklaman en iyisi olur."

"Oh." Gözlerimi kırıştırdım. "Tabii ki, burası sizin eviniz."

"Burası Bay North'un evi," diye düzeltir beni. "Ve o, evin içinde yapılan

...

Yani sihirden hoşlanmıyor. Sihri sapkın veya kötü olarak gören böyle insanlar tanıyorum, oysa toplumun çoğunluğu sihrin yararlı olduğunu kabul ediyor. Kraliçe Victoria bile sihir eğitimi almış ve emrinde bir sürü dokumacı bulunduruyor. Gerginleşiyorum, boğazımda itirazlar yükseliyor, ama onları yutuyorum ve Ravensgate'in malikânesinin sahibini atından düşürüp kışının üstüne oturtmuş olduğum için biraz daha az üzülüyorum. Onlara oda ve yemek karşılığında ev için birkaç büyü düğümü yapabilir miyim diye sormakla kalmıştım. "Sanırım yağmur durduğunda Blackswire'a doğru yola çıkacağım. Yol çok uzak mı?"

"Bir saatlik yürüme mesafesi," diyor. Sonra yüzündeki ifade biraz yumuşuyor. "Ama sanırım sana yemek vermeli ve gece için bir oda hazırlamalıyız. Hava karardı ve yağmur yağsa da yağmasa da seni soğukta dışarıya gönderemem."

Uyumaya çalıştığım anda, Ravensgate uyanıyor gibi, sırrını paylaşmak için can atan yaşlı bir kadın gibi gıcırıyor ve inliyor. Sert bir yağmur pencere camlarına vuruyor.

Bayan MacDougal'ın benim için ayarladığı misafir odası, teyzemin evindeki odaya çok benziyor. Dört direkli yatak çok büyük ve yüksek, tepesine ulaşmak için basamaklara ihtiyaç var ve duvarlar amcamın eski çalışma odasındaki gibi kırmızı. Huzursuzca dönüp dururken, küçük zıplayan tilkilerle işlenmiş kaşmir yastıkla bozkır rüzgârının uğultusunu bastırmaya çalışıyorum. Altın rengi saçakları boynumu gıdıklıyor.

Yağmur hafif bir tıkırtıya dönüşüyor, sonra tamamen duruyor. Gece derinleşiyor, köşedeki uzun sarkaçlı saat, süslü ibreleriyle gece yarısını bir saat geçiyor.

Sonra bir şey kapımı tırmalıyor.

Hemen doğrulup, bu evde Dokuma yapmamam emredildiğini bir an için unutarak, hızlı bir ateş düğümüyle yatağımın yanındaki mumu yakıyorum. Saçlarım omuzlarımın etrafında dağınık ve vahşi, bütün gün sıkıca bağlı kaldıktan sonra gevşeyen, asi kahverengi bukleler.

"Kim var orada?" diye yumuşak bir sesle seslenirim.

Bir tırmalama sesi daha duyulur, ardından yumuşak bir inilti gelir.

Rahat bir nefes alarak yataktan kalkarım ve köşede bir çift ipek terlik bulurum; terliklerin deseni Kuzey tartanı olmalı, mavi üzerine yeşil çizgiler ve sarı ve kırmızı iplikler var. Soğuk döşeme tahtaları üzerinde sürünerek kapıyı açarım ve siyah köpek, burnunu halıya sürterek orada durmaktadır. Beni görünce zıplar ve mutlu bir havlama çıkarır.

"Sus!" diye azarladım, çömelip parmağımla burnuna dokundum. "Ne arıyorsun? Efendinin yatağının yanında uyumaman gerekmez mi?"

Islak dilini elime vurur. Gülmemi bastırarak onu iterim ve sonunda halı kaplı koridorda sessizce uzaklaşır.

Kapımı tekrar kapatmaya başlarım, sonra dururum.

Koridor, yumuşak gölgelerle kaplı olarak sağa ve sola doğru kıvrılıyor. Karanlığa bakmak için öne eğildiğimde ayaklarımın altındaki döşeme tahtaları gıcırıyor ve duvarlarda yağlı boya tablolar mumumun ışığıyla parlıyor; bir atın boynunun kavisini, zıplayan bir tilkiyi, sert giysiler ve yüksek bir peruk giymiş kaşlarını çatmış bir kadını görüyorum.

"Bu...?" diye mırıldanıyorum.

Koridoru geçip daha yakından bakıyorum. Resimdeki kadın bana kaşlarını çatmış, sanki benim merakımı şüpheyle karşılıyor gibi, yelpazesini göğsüne sıkıca bastırıyor.

O, benim terliklerimle aynı desenli tartan bir arasaid giymiş, göğsüne bir kuzgun broş takmış. Elbisesinin tarzına bakılırsa, belki iki yüz yıllık olabilir. Parmağımı resme bastırıyorum, solmuş verniğin altındaki kaba fırça darbeleri hissediyorum ve gözlerimi kısarak kadının diğer elinin altındaki küçük kutuyu seçiyorum.

"O bir iplik seti mi, hanımefendi?" diye fısıldadım. "Dokumacı mıydınız?"

Bana sitemkar bir bakış attı ve cevabı, korsesinin etrafındaki kırmızı boyanın narin vuruşlarında buldum — şüphesiz bir tür işlemeli tılsımdı.

"Ne kadar ilginç," diye mırıldanarak geri çekildim. "Ravensgate'te gerçekten de sihir yok."

Köpeklerin gittiği yönde koridora bakıyorum, kalbim çarpıyor ve uyku umudum tamamen yok olmuş durumda. Karanlıkta daha fazla resim beni çağırıyor, mumumun alevi kırmızı ceviz ve gümüş çerçevelerine yansıyor.

Belki biraz gözetlemek zarar vermez. Sonuçta meraklılık benim üçüncü kusurum.

Yatağımın başucundaki mumu alıp koridora süzülürüm. Sylvie ve Bay North'un bir kat yukarıda, MacDougals'ların ise bir kat aşağıda uyuduğunu hesapladım, bu yüzden onları uyandırmaktan korkmuyorum. Yine de, bir harabede ruh gibi hissederek sessizce ilerliyorum. Sert portrelerin önünden sessizce geçiyorum, North atalarının gözleri sırtımı deliyor, zırhlar mumumun ışığında parıldıyor. Hiçbirinde iplik seti veya makara yok, ama bir kadının eğirme çarkının başında durduğu küçük bir portre buluyorum. Eğirdiği ipliğin büyü için mi yoksa basit bir kumaş için mi olduğunu bilemeyiz.

Geçtiğim yerlerin çoğu karanlıkta kalmış, mobilyaların silüetleri gölgelerin arasından beliriyor, mumumun dans eden ışığıyla hareket ediyorlar. Sıradan nesneler bu ışıktaki şeytani bir hal alıyor, sanki şeytanların dünyasına girmişim gibi. Dante gibi aşağı iniyorum, kendi korkumdan heyecan duyuyorum. Her köşede örümcekler ağlarını örüyor, soluk ağları hafifçe dalgalanıyor; önümden soğuk bir hava esintisi geliyor. Yüzyıllardır dokunulmamış bir mezara doğru derinlere iniyormuşum gibi hissediyorum.

Dar bir pencerede durup terliklerimi düzeltirken, gözlerim karanlık bozkırlarda dolaşıyor. İpeksi bulutlar ayın önünden geçerek ışığını karartıyor ve yuvarlak tepelerin üzerine garip gölgeler düşürüyor. Soluk, sulu sisler alçak vadilere sızıyor.

Orada biri var.

Hareketin parıltısını, değişen ay ışığı gibi bir ışık hüzmesini daha dikkatli inceliyorum. Bir kadın mı? Bir an için eminim — bozkırda yürüyen, hayalet gibi beyaz ve ay ışığıyla aydınlatılmış bir kadın var.

Ama sonra gözlerimi kırıyorum ve o yok oluyor. "Kadın"ın olduğu yerde, sadece sarp bir kayanın etrafında dağılan sis görüyorum.

Huzursuz bir şekilde, odama dönmenin zamanının geldiğini düşünerek arkamı dönüyorum. Ama sonra, üç adım ötemde açık bir kapı görüyorum.

Bir an dudağımı ısııyorum, sonra içimden küfredip, dayanamayıp içeri giriyorum.

Oda çok geniş, altı yatak odamın toplamından daha büyük. Büyük kirişler, yüksek ve görkemli bir tonoz tavanı destekliyor, bana büyük Westminster Manastırı'nı hatırlatıyor, orada Moirene kız kardeşlerim kaderlerine dualarını örerken dokuma tezgahlarının mekiklerinin vızıltısı duyulur. Odanın uzak ucunda, yuvarlak bir pencere karanlık bozkırlara ve bulut parçaları üzerinde yüzen soluk, yuvarlak bir aya bakıyor.

Duvarları kitaplıklar kaplıyor, hepsi kitaplarla dolup taşmak üzere, iki katlı, odanın uzak köşesindeki dolambaçlı demir merdivenle ulaşılabilen üst balkonlu. Bu manzara beni heyecanlandırıyor ve halı üzerinde sürünerek, dağınık ay ışığının ışınları arasında ilerliyorum.

Raflarda başka eşyalar da var: sapında kurt oyulmuş tahta bir tarak, bir dürbün, bir dizi fosil, ağır bir bronz tilki, çerçeveli bir harita... Ama dikkatimi çeken kitaplar.

Aralarında tarih kitapları, ansiklopediler, şiir kitapları, denemeler, hukuk ve tarım kitapları buluyorum. Bu odayı dolduran kişi eklektik ve eğitimli bir zevke sahipmiş. Fransızca, Almanca ve Latince kitaplar görüyorum, hatta hiç tanımadığım, okuyamadığım yazılarla yazılmış birkaç kitap bile var. Bu bana amcamın kütüphanesini hatırlatıyor, ancak onun koleksiyonu bunun sadece bir parçasıydı.

Sonunda, deri ciltli kitaplarla dolu bir rafın önünde duruyorum. Bazıları o kadar solmuş ki, sırtlarında yazılı isimleri okuyamıyorum. Mumumu kaldırıyorum. Okuyabildiklerim tüylerimi diken diken ediyor: Spenser'ın *The Faerie Queene*, Kral James I'in *Daemonologie*, Sowerby'nin *A History of Magic*. Onların yanında, ince deri ciltli ciltlerden oluşan Shakespeare'in tüm eserleri, dağınık kağıtlar ve dergilerle birlikte duruyor. Aralarında bir arazi haritası görürüm ve ona uzanmaya başlarım, ama parmağım kağıda dokunduğu anda, arkamdan yumuşak b i r erkek aksanı

ses duyulur: "Hırsızlık yapacaksan, bu eski eşyalardan biraz daha değerli bir şeyle başlasan iyi olur."

O kadar şiddetli bir şekilde irkildim ki, elimden mum düştü. Alev söndü ve kütüphane karanlığa gömüldü. Sıcak mumun yere döküldüğünü ve mumun yuvarlanırken çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Sonra on adım ötede başka bir ışık parlar. İlk başta bunun sihir olduğunu düşünürüm, ama sonra Bay North'un parmakları arasında kibrit olduğunu görürüm. Oturduğu sandalyenin yanındaki başka bir muma tutar ve ışığı kütüphaneyi aydınlatır.

Boğazımda sesim donmuş halde bakakaldım. Başı bandajlı ve yaralı bacağı bir tabureye dayalı halde, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Yanındaki masada, bir yığın talaş ve yarısı oyulmuş bir kurt yanında, sgian-dubh'u duruyor. Köpek, Captain, ayaklarının dibinde yerde yatıyor ve sanki yeni tanışmışız ve beni buraya çekmekten yarı yarıya sorumlu değilmiş gibi kuyruğunu şiddetle sallıyor.

"B-Bay North," diye kekeliyorum. "Özür dilerim, ben sadece..." "Gözetliyor muydun?" diye soruyor.

"Ben... şey, sanırım öyle." Laird'in önünde sadece ince bir gecelik ve şal giydiğimin son derece farkında olmama rağmen, yine de çenemi kaldırıyorum; odaya girdiğim anda konuşup beni aptal durumuna düşürmemesi gerekirdi. "Burada olduğunuzu biliyordum."

"Belli ki. Sen Rose Pryor'sın, değil mi?" İskoç aksanı, adımın bir oyma bıçağının altında meşe kabuğu gibi yuvarlıyor. "Ve sık sık ev sahiplerinin kişisel eşyalarını karıştırıp, gecenin karanlığında bir hayalet gibi dolaşır mısın?"

Yüzüm kızarıyor. "Uyuyamadım. Köpeğiniz kapımı tırmalıyordu." Kaptan başını kaldırıp bana ihanete uğramış gibi bakıyor.

"Nasıl hissediyorsunuz, lordum?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için.

"Bana öyle hitap etmene gerek yok. Ben asilzade değilim, sadece bir köy sahibi. Ve kendimi iyi hissediyorum. Aslında, olağanüstü iyi. *Doğal olmayan bir şekilde* iyi. Neredeyse bunun... olduğunu düşünebilir insan." Kaşlarını çatıyor, sonra cebinde bir şey bulana kadar giysilerini karıştırıyor ve bulduğu şeyi çıkarıp havada sallıyor: iyileştirme büyüsü işlenmiş dantelli bir mendil. "Büyü," diyor, bu kelime bir suçlama gibi geliyor.

Yolda cebine tıktırdığım mendili geri alıp, sanki utanç verici bir şeymiş gibi yumruğumda sıkıştırdım, ama aslında bu, düzgün bir büyü işiydi. "En azından bunu yapabilirdim."

"En çok gururum incindi, emin ol, tüm çabalarına rağmen. Büyüyü gördüğümde anlarım ve atımı ürküten rüzgâr sıradan bir rüzgâr değildi."

"Ah" diyebildim sadece. Açıkça görülüyor ki, umduğum kadar cahil biri değil. "Tamam, bendim. Ama aslında, yolda olduğunu bilmiyordum. Bir kazaydı."

"Hm." Bana sadece yarı yarıya inanmış gibi görünüyor. "Peki, sihir yeteneği olan misafirim hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim, nasıl oldu da benim ormanımda tek başına seyahat etmeye başladı ve neden bu kader saatinde malikanemde dolaşıyor? Oturun." Şöminenin yanındaki, şövalyeler ve kalelerle süslü, hayali bir toile de Jouy kumaşla kaplı koltuğa başını sallayarak işaret ediyor.

Ben oraya oturduktan sonra, o da koltuğuna yerleşir, sgian-dubh ve kurdu eline alır. Başparmağıyla bıçağı ahşap üzerinde gezdirir, ustaca ince, zarif kıvrımlar halinde soyarak. Parmakları herhangi bir dokumacınıninki kadar uzun ve zariftir, tırnakları kesilmiş ve temizdir. Her ince hareket, elinin arkasındaki kaslı tendonları dokuma tezgahındaki çözgü iplikleri gibi gerginleştirir.

"Bayan MacDougal, iş için Blackswire'da olduğunuzu söyledi," diyor ve düşüncelerimden beni koparıyor. Onun ellerine ne kadar uzun süredir baktığımı fark edince boynum kızarıyor.

"İşverenimi bekliyorum," diyorum, Lachlan'ın benim için uydurduğu hikayeye başvurarak ve kızardığımı görmemesini umarak. "O bir kumaş tüccarı, yün almaya geldi. Ama yolda hastalandı ve buradan biraz uzaktaki bir hanede iyileşiyor. Beni onu beklemem için önceden gönderdi ve kiraladığım araba beni sizin malikanenizin yakınlarına bıraktı."

Lachlan, elbette Elfhame'i bulup onun ödülünü alana kadar birkaç gün, hatta birkaç hafta "hasta" kalacak.

Ya da yirmi bir yaşına girip, kemiklerimden sihrin tamamen kaybolduğunu hissedene kadar.

"Bu iplik tüccarı için ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye sordu Bay North sorar.

"Westminster'daki Perkins Charity School'daki öğretmenlik görevimden ayrıldığımdan beri, çok uzun değil."

"Sen bir büyü öğretmeniydin." Konuşurken gözleri benimkilere kilitlenir ve taze talaşları temizlemek için kurtuna hafifçe üfler. Talaşlar havada parıldar, birkaç tanesi alt dudığına yapışır. Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan, başparmağıyla yavaşça silerek onları temizler. "O sözlere bakılırsa, seni daha yüksek bir pozisyonda sanmıştım. Onları kendin mi diktin?"

O koruma sembollerine bakılırsa, senin daha yüksek bir konumda olduğunu düşünürdüm. Onları kendin mi diktin?"

Bakışları kollarıma takıldı. Kendimi bilinçli bir şekilde çektim, dirseklerime kadar uzanan nakışları fark etmesine şaşırdım. Çoğu insan fark etmez; iplik kumaşla uyumludur ve dikişler çok küçüktür. Desenler giysilerimin her yerine, etek uçlarına ve yakasına, dikişlerin içine, çoraplarıma ve eteğime işlenmiştir. Mutfaktaki ocakta hala kuruyan şapkamın astarına bile küçük bir büyü dokunmuş. Buraya gelirken bindiğim sarsıntılı, kalabalık vagonda, dirseğimin hareketini engelleyen ve bana yapışan perileri içimden küfrederek dikmişim.

Büyüler gerçekten de koruyucu büyü; çoğu fiziksel saldırıları püskürtüyor, bazıları düşmanlığı engelliyor. Beni biraz daha uzun ve güçlü göstermek için bazı illüzyon büyüler de var. Fark o kadar ince ki, çok dikkatli dinlemedikçe ve izlemedikçe kimse fark edemez. Ama neredeyse tüm giysilerime aynı nakışı işlediğim için, farkı anlamaları imkansız. Lachlan gardırobumu yenilemeden önce giydiğim yırtık pırtık elbise bile koruyucu büyülerle sertleştirilmişti. Teyzemin evinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra bunları dikmeye başladım, birkaç haftada bir yıprandıkça yenileriyle değiştirdim, ta ki bunları yapmak içgüdüsel hale gelene, neredeyse hiç düşünmeden yaptığım bir şey olana kadar. Koruyucu büyülerim birçok kez işime yaradı, bir adamın elini soktu, karanlık sokaklarda peşinden gelen yankesici çetelerini caydırdı. Londra'nın en yoksul bölgelerinden birinde öğretmenlik yapmanın tehlikeleri var ve sanırım bunca yıl sonra hala teyzemin yeğeniyim.

"Sihirle ilgili deneyiminiz var mı, efendim?" diye soruyorum, sesim kolumun dikişine sakladığım iğne kadar keskin. "Bayan MacDougal'ın bana anlattıklarından, bu sanata pek meraklı olmadığınız izlenimini edindim."

Yüzü kararır. "Beni basit bir taşra beyi mi sanıyorsunuz? Ve uzak ve yalnız bir hayat sürdüğüm için, Bayan Pryor, cahil de olmam gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle bir ima ettiysem özür dilerim," diye cevap veriyorum, sesindeki öfkeye şaşırmış bir şekilde. Onu bu kadar derinden kırmak istememiştim, ama belli ki gizli bir sinirine dokunmuşum. "Aile ağacınızda bazı Dokumacılar olduğunu gördüm. Bir portre vardı..."

"Ah, o portrelerdeki insanların yarısının kim olduğunu ya da benimle akraba olup olmadıklarını bilseydim, kendimi İskoçya'nın en eğitimli adamı sayardım

olduğumu düşünürdüm." Elini sallayarak konuyu kapatır. "Söylesene, bir hayır okulu öğrencilerine ne tür dokuma öğretir? Büyük bir sihir değildir herhalde. Ev işleri büyülerinde uzman mısın, tencere ovmak ve örümcek ağlarını temizlemek konusunda usta mısın?"

Onun küçümseyen ses tonuna öfkelenerek saçlarımı geriye attım. "Evet, büyü öğrettim, ayrıca aritmetik, okuma, tarih ve Fransızca da öğrettim, bilmek isterseniz. Ancak malikanenizin durumuna bakılırsa, efendim, birkaç *ev büyüsi*nden faydalanabilirsiniz."

Bıçağının ucuyla tahta kurdun diken diken tüylerini kazıyor. "Ah. Büyü, dürüst ve sıkı çalışmanın yerine kullanılan tembel bir kısayoldur."

Keskin, öfkeli bir nefes alıyorum. Yastık kılıfına bir büyü nakışlamak için ne kadar *dürüst ve sıkı* çalışmam gerektiğini göstersem ne derdi acaba? Belki de bütün gece kaşınmasına ya da saçları binlerce imkansız düğüm halinde uyanmasına neden olacak bir şey? Gerçekten de *tembel bir kestirme* yol! Hiç bu kadar kısa sürede bu kadar kibirli bir adam tarafından bu kadar derin bir şekilde kırılmamıştım.

"Sizin bu geri kalmış ülkenizde ne tür Dokumacılar var bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sesim soğuk, öfkem ise ateşli, tehlikeli bir kombinasyon, "ama *benim* geldiğim Londra'da, çocukları hastalandığında halk St. Edgitha'nın şifacılarını çağırır. Fransızlara karşı kıyılarımızı savunmak için Telarii'yi gönderirler. Eğitimlerini emanet ettikleri kişiler, Moirai'nin Dokumacıları, yani kardeşlerimdir. Ayaklarınızın altındaki toprağı bir araya getiren, büyük ölçüde kadınların elleriyle dokunan sihirdir, ey köy beyi. Yoksa uzaklığınız ve yalnızlığınız içinde o kadar kendinizi kaptırmışsınız ki, bataklıklarınızın ötesinde bir dünya olduğunu unutmuş musunuz?"

O da bana kendi öfkeli bakışıyla karşılık verir. Kaplanın kehribar rengi gözleri vardır; bana, kızken sevdiğim bir şiir kitabındaki parlak resimlerini hatırlatır.

Kaplan Kaplan, parlak bir şekilde yanıyor... Uzak derinliklerde mi, göklerde mi, gözlerinin ateşi yandı?

Nedenini bilmeden, tedirgin ve emin olamadan bu sözleri kafamdan silip atıyorum.

"Söleyin bana, Bayan Pryor," diyor alçak, neredeyse mırıldanır gibi bir sesle, "Londra'daki tüm hayır okulu öğretmenleri sizin kadar gururlu mu?"

"Değilse, öyle olmalı. Bu *dürüst*, *zor* bir iş ve utanacak hiçbir şeyim yok. Konumum, itibarım

itibarım veya mesleğim için özür dilemeyeceğim, arka planda kalmış şatosunda rahatça oturan bir toprak ağasına bile."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır. Bu ifade yüzündeki sertliği biraz silip, sol yanağında sinsî bir gamze ortaya çıkarır.

Bir an için ne hakkında tartıştığımızı unutuyorum. O kötücül küçük sırıtış nefesimi kesiyor ve farkında olmadan zihnime bir görüntü getiriyor —çocukluğumdaki hikâye kitaplarından birinde, *Argo* gemisinin pruvasında duran Yunan kahramanı Jason'ın, bir sanatçının kaleminin çizebileceği kadar kibirli ve yakışıklı olduğu bir resim.

Hayır. Oh, hayır, hayır, hayır. Kaderin lanetlediği bir gamze uğruna onun kabalığını görmezden gelmeyeceğim.

"Bu geceki konukseverliğiniz için teşekkür ederim," diye ekliyorum gergin bir ses tonuyla, "ama sabah başka bir konaklama yerine geçmeyi planlıyorum."

"Beni eve taşıdığınız için ben de size teşekkür ederim," diye kısa ve alaycı bir baş sallamayla cevap verdi. "Ve 'geri kalmış kalem'in size bu gece sunabileceği tüm konforları sunuyorum. Ama benim mülkümdeyken *yeteneğinizi* kullanmamanızı kesin bir dille rica ediyorum."

"Elbette. Sizi yeteneklerimle rahatsız etmeyi hayal bile edemem. Sabaha kadar kilitli tutmanız için size iplik setimi vereyim mi? Şu anda giydiğim tüm büyülü giysileri çıkarıp şöminenize atmamı mı istiyorsunuz?"

Bana şaşkın bir bakış attı, gözleri geceliğimin korsajındaki nakışlara kaydı ve gereğinden fazla bir süre orada kaldı. Aniden başka bir şey giymediğimi hatırlayınca yanaklarım kızardı ve onun dikkatini bu gerçeğe çekmek belki de aptalca bir şeydi. Bu adamı tanımıyorum, onur kavramını da bilmiyorum. Belki de hiç onuru yoktur.

Elimi kalçamın üzerinde gezdiriyorum, sanki geceliğimi düzeltmek için, ama aslında parmağımı, içinde bir iplik yumağı olan gizli cebe sokuyorum. İhtiyacım olursa, bir anda çarpıcı bir büyü yapabilirim, geceliğime işlenmiş büyülerden çok daha güçlü bir büyü. Nakışlı koruyucu semboller kaburgalarımın dikişlerini kıvrılıyor ve göğüslerimin hemen üzerinde, istenmeyen ilgiyi ve meraklı bakışları engellemek için yapılmış karmaşık bir düğüm oluşturuyor.

İlginç bir şekilde, bunlar Bay North üzerinde pek bir etki yaratmamış gibi görünüyor.

Sonra küfür eder ve oyma bıçağının kayıp kanattığı başparmağına bakar.

"Lanet olsun," diye homurdanır, aksanı daha da kalınlaşır. "Böyle dramatik davranmaya gerek yok. Lütfen giyinik kalın, Bayan Pryor. Aslında..." Ayağa kalkar

ve bir an etrafına bakınır, sonra sandalyesinin arkasından ağır bir palto alır. Sağ eliyle bana uzatır. "Alın. Geceleri koridorlar soğuk olur."

Kısa bir nefes vererek, acil durum ipi bırakıp paltosunu aldım. Paltosunu omuzlarıma pelerin gibi sardığımda bekledi. At ve açık hava kokuyordu, ayrıca beni biraz başımı döndüren, belirgin bir erkek kokusu vardı. Kolları dizlerime kadar uzanıyordu.

Peki, tamam. Biraz onuru olabilir, ama bu onu diğer kötü özelliklerinden kurtarmaz.

Laird, yaralı başparmağına bir mendil sardı. "Şimdi, sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, yoksa burnunuzu sokmak istediğiniz başka odalar var mı?"

Omuzlarım ağır yün palto altında kaskatı kesildi. Belki de burnumu sokmamalıydım, ama onun saldırgan tavırları suçluluk duymamı çok zorlaştırıyor. "Bir kitap istiyorum. Belki okumak uyumama yardımcı olur."

Gözleri, sanki onları ateşe vereceğimi düşünüyormuş gibi kısılır, ama yaralı eliyle raflara doğru el sallar. "İstedığınızı ödünç alın." Sonra arkasını dönüp pencereden bozkırlara bakar. Fırsatı değerlendirip, malikanenin haritasını alıp raflardan bir kitap alır ve haritayı içine saklarım.

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*," diyorum. "En sevdiğim kitap."

Bay North dönerek alaycı bir şekilde, "Sadece çocuklar peri masallarına inanır," dedi.

Tüylerim diken diken olurken, kitabı göğsüme sıkıca bastırırım. Ona, baktığı sırtın hemen ötesinde bir sürü peri kamp kurmuş olduğunu söyleseydim ne derdi acaba? Bunun yerine, küstahça cevap veririm: "Sadece aptallar, peri masallarında genellikle en büyük gerçeklerin yattığını anlayamazlar."

O homurdanır. "Peki bu gerçekler ne olabilir?"

"Aşkın gerçekleri," diyorum yumuşak bir sesle, elimdeki kitabı düşünerek. "Çaresizliğin. Ve aptallığın."

"Ah. Öyleyse, bu durumda, bu tür gerçeklere zaten ihtiyacım olan her şeyi sahibim."

Sesindeki melankoli beni etkiler, sanki bir an için sertliği çatlamış ve içindeki derin, eski ve çok üzücü bir şeyi ortaya çıkarmış gibidir. Karanlık pencereden dışarıya bakıyor, gözleri uzak bir sırt çizgisine odaklanmış, sanki bir şeyi veya birini arıyormuş gibi, sanki benim burada olduğumu çoktan unutmuş gibi. Öğrencilerimden biri sınıfıma böyle bir ifadeyle gelseydi, onu kenara çekip nazıkçe neyin yanlış olduğunu sorardım.

Ama o benim öğrencim değil. Ona kızgın olduğumu ve onun sorunlarının beni ilgilendirmediğini kendime hatırlatıyorum.

"Kitap için teşekkür ederim," diyorum basitçe.

Pencereden dönmüyor, ama elini sallayarak reddettiğini gösteriyor. "Rica ederim, Bayan Pryor. İpliklerinizi çantanızda saklayın. Ve lütfen, bir daha evimi karıştırmamaya çalışın."

Onun boğucu çalışma odasından bir an önce kaçmak istiyorum; bana fısıldayan kitaplar, şimdi oynaması yasaklanmış çocuklar gibi somurtuyor gibi görünüyor.

Ve bana kalırsa, onların sahibi kibirli, önyargılı bir pislik. Çukurlu gülümsemesi ya da kurdu oyarken parmaklarının zarif zekası umurumda değil.

Şafak sökünce bu küflenmiş malikaneden ayrılabilceğim ve malikanenin sahibinin dayanılmaz arkadaşlığından bir dakika daha katlanmak zorunda kalmayacağım için mutlu olacağım.

BÖLÜM SEKİZ

Şafak vakti, gayda sesiyle irkilirim.

Pencerenin camları bu cırtlak sesle neredeyse titriyor gibi. Hızla giyinirim, her bir nota sinirlerime şok edici bir buzlu su sıçraması gibi gelir. Notalar o kadar şiddetli çalınıyor ki, hangi şarkı olduğunu bile anlayamıyorum.

Şaşkın bir halde odamdan çıkıp mutfığa inerim. Bayan MacDougal domuz pastırması pişirmektedir ve Sylvie ateşin yanında oturmuş, elma yerken bacaklarını sallamaktadır. Kız, içeri girdiğimde yüzü aydınlanır. Ses, yukarıdan daha aşağıda daha yüksek çıkmaktadır. Ellerimi kulaklarıma kapatma isteğine direnirim, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi.

"Bu ses de ne böyle?" diye soruyorum.

"Bay North'un birçok hobisi var," diyor Bayan MacDougal, sesi gergin. "Bazıları diğerlerinden daha üzücü."

"Connie sadece çok mutlu ya da çok sinirli olduğunda gayda çalar," diye açıklıyor Sylvie.

Dün gece Bay North ile yaptığım konuşmadan sonra, bu sabahki durumun hangisi olduğuna kolayca inanabiliyorum. Kendimi durduramadan, "Çok iyi değil, değil mi?" diyorum.

Bayan MacDougal iç çekiyor. "Bunu *coşkusuyla* telafi ediyor. En iyisi bırakın bitsin."

Kahvaltıyı masaya koyar ve Sylvie hemen yemeye başlar. Ev ne kadar görkemli olursa olsun, burada kimse çok fazla formaliteye önem vermiyor gibi görünüyor. Oturup Bay North'un çıkardığı gürültüye yüzümü buruşturuyorum ve hizmetçinin neden göz ucuyla bana karanlık bakışlar attığını merak ediyorum.

Sonra şöyle der: "Demek Blackswire'a gidiyorsunuz, Bayan Pryor? Yoksa Rahibe Rose mı demeliyim?" Gözleri yakamda işlenmiş üç yapraklı düğüme kayar.

Parmak uçlarımla sembole dokunuyorum. Belki de onu çıkarmalıydım, ama bunu yapmaya gönlüm el vermedi. Teknik olarak hâlâ bir Moirene rahibesiyim ve tarikatımın sembolünü takmak, bir gün onlara geri döneceğime inanmamı sağlıyor.

"Bayan Pryor iyi. Evet, sanırım köye gidiyorum." Sylvie dudaklarını büzüyor. "Ama daha yeni geldin."

"Bayan Pryor *bizi* görmek için bu kadar yolu gelmedi," diye hatırlatır ona hizmetçi.

Kocas1 dışarıdan içeri girer ve beraberinde soğuk hava getirir. Ağır iş botlarıyla sürünerek gelir ve oturur, "Bugün yumurta yok, Bayan MacDougal. O lanet olası gürültü onları korkutup tavukların içine kaçırdı. Oğlan bir dahaki sefere dışarı çıktığında çuvalı delmek istiyorum."

Tam o anda, gayda sesi kesilir ve hepimiz rahat bir nefes al1rız. Sonra mutfak kapısı tekrar açılır ve Conrad North, soğuktan kızarmış yanaklarıyla, kocaman bir gayda setini sıkıca tutarak içeriye topallayarak girer. Laird'in sgian-dubh'u kemerine takılıdır ve siyah saçları dağınık bir şekilde kabarmıştır, bu da onu, peşinden koşan tüylü köpeğin insan versiyonu yapar. Onlarla birlikte bir rüzgâr esintisi girer ve Bay North'un beline bağladığı ekose eteği dalgalandırır. Kaslı bronz bir uyluğun bir anlık görüntüsünü yakaladım ve boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklık dalgasıyla mücadele etmek zorunda kaldım. Londra'da kilt giyen çok fazla erkek yok, ama dürüst olmak gerekirse, şifacıların koğuşunda yeterince zaman geçirdim ve erkek vücudunu yeterince gördüm. Hoş olmayan bir İskoç erkeğin uyluğunun en ufak bir görüntüsüne kızarmamalıyım.

Öksürerek kahvaltıma geri döndüm ve bir kez daha, rüzgârda dalgalanan kısa togasını ve uzun kaslı bacaklarıyla gemisinde gururla duran Jason'ın o sefil hikâye kitabı resmini düşündüm.

Kader. Benim neyim var *böyle*?

Bay North beni görünce durdu, sanki burada olduğumu unutmuş gibi. Sonra anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve kendini bir sandalyeye attı, piposu masanın yarısını kaplıyordu. Ondan, bozkırların petrikor ve toprak kokusu, ahır ve atların daha rustik kokuları ile birlikte yayılıyordu.

"Al, Sylvie," diye homurdanır, cebinden bir nesne çıkarır ve ona atar.

Sylvie onu bağırarak yakaladı; bu, dün gece onun oyduğunu gördüğüm kurt, bitmiş ve gerçekten çok güzeldi, bir pençesi havada ve başı alçakta, sanki bir tavşanın üzerine atlayacakmış gibi.

"Oh!" Sylvie onun burnunu öper. "Benim küçük Fenrir'im! O çok güzel, Connie, en iyisi!"

"Kuzeyin kalkanlı kızı için daha azı olamaz." Conrad'ın sözleri kız kardeşinde memnuniyetle kızarmaya neden olur.

O, hiç tören yapmadan kahvaltıya saldırır ve ağzına domuz pastırması tıktırır. Çiğnerken, Sylvie'ye gözlerini diker ve Sylvie kıkırdar. Eğer kötü bir ruh haliyle uyanmışsa, piposuyla onu tüketmiş gibi görünüyor.

"Demek Londra'dan Rose Pryor," der, bu sabah ilk kez benim varlığımı sözlü olarak kabul eder. "Hâlâ buradasın."

Çayımı yudumlarken, kasıtlı olarak ona bakmıyorum. "Başparmağınız nasıl, Bay North?"

Başparmağını bana doğru salladı; kesik bandajlanmıştı. "Mucizevi bir şekilde, sihrin yardımı olmadan bile hayatta kaldım. Kitabınız nasıldı?"

"Çok sürükleyiciydi. Özellikle peri kraliçesinin uyandığında lordunun aslında bir eşek olduğunu fark ettiği kısmı çok sevdim."

Lavabodan bir çarpma sesi geliyor, Bayan MacDougal bir tavayı düşürmüştü. Kendi kendine küfrediyor ve nedense sanki *benim* suçummuş gibi bana öfkeyle bakıyor. Sylvie, gözleri fal taşı gibi açılmış, kardeşi ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor.

Laird sandalyesine yaslanarak, çay fincanını avucunda kırmızı şarapmış gibi çevirir. Dudakları bir tarafa eğik, gamzesini belli eder. Bronz aynalar gibi, gözleri opak görünür ve kendi yüzümü bana yansıtır. "Bugün planın ne? Yine casusluk mu?"

"Şey," diye başlıyorum. "Bu sabah Blackswire'a yürüyüp kalacak yer soracağım. Belki bir han vardır..."

"Hayır, han yok. Ama bir süreliğine seni misafir edebilecek birkaç aile var. Bay MacDougal, arabayı hazırla."

"Hayır, lütfen," diye araya giriyorum. "Yürümek istiyorum."

Bay North omuz silker ve çayını içmeye başlar. "Sen bilirsin. Ama çantalarını Blackswire'a kadar taşıyamazsın. Kalacak bir yer bulduğunda haber ver, Bay MacDougal eşyalarını sana getirecek."

"Burada kalabilir!" Sylvie cıvıladı. "Neden olmasın, Connie? Milyonlarca yatağımız var ve..."

"Bence bu iyi bir fikir değil," diyorum nazikçe.

"Hayır, değil," kardeşi fincanının arkasından homurdanır. "Bayan Pryor kararını vermiş. Onun gibi entelektüel ve dünyevi bir ruh için bizim çok *geri kalmış* ve *basit* olduğumuza inanıyorum."

Ona buz gibi bir bakış atıyorum, o da aynı soğuklukla karşılık veriyor. Sylvie dudaklarını büzüyor. "Ama..."

"*Hayır* dedim ve küstahlığa tahammülüm yok, seni küçük kız." "Aptal!"

"Harpy."

Sylvie sırtıtarak kardeşinin yanına dirseğini sokar ve o, ölümcül bir yara almış gibi ıçlık atarak sandalyesinden geriye düşer. Sonra, yaralı bacağı masaya çarptığında gerçek bir

ağrı çığlığı attı.

"Gerçekten!" Bayan MacDougal ellerini havaya kaldırır. "Barbarlar! Hepiniz!"

On dakika sonra Bay North'un yıkık malikanesinden çıktığımda, bozkır şafak vakti ışıklarıyla parıldayan gri bir sisle kaplıdır. Damarlarımda kanımı donduracak kadar soğuktur. Bayan MacDougal'ın sıcak kahvaltısı ve çayı karnımı ısıtsa da, bir an için rahat mutfağı bırakıp bu soğuk havaya çıktığıma pişman olurum. Sylvie'nin hayal kırıklığına uğramış yüzüne veda etmek daha da zordu. Bu kız bana öğrencilerimi acı bir şekilde hatırlatıyor.

Ama dersimi düşününce, yapmam gereken bir görevim olduğunu hatırlıyorum ve bu görev ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk eve gidebilirim. Bay North'un beni gözetleyemeyeceği kadar malikaneden uzaklaştığımda, şalıma birkaç ısınma düğümü dikeyorum. Ancak onlara odaklanırken, neredeyse onun kütüphane sığınağının sert pencerelerinden beni görmesini diliyorum. Onun bu meydan okumaya sinirlendiğini hayal etmek, beni neredeyse büyüm kadar ısıtıyor.

Bataklıkların üzerinde, ürkütücü sesler dolaşıyor ve avlanıyor: ağaçların arasında esen rüzgâr gibi, uyanmış ogreler gibi düşük inlemeler; küçük hayvanların aniden, ürkekçe çalılarının arasında çıkardığı sesler; uzaktan gelen, sığır ya da atların çıkardığı sesler ya da benim anlayabildiğim kadarıyla, Kaderlerin kendilerinin onaylamayan homurtuları. Yolu takip ederek bataklıkların üzerinden doğuya doğru ilerliyorum ve malikanenin görüş alanından çıkıyorum.

Lachlan'ın talimatları, *kuzeydeki en yüksek tepeye tırmanmaktı. Sonra, yüzünden çıkıntı yapan üç kaya gibi üç kader tanrıçasının bulunduğu güneydeki bir uçurumu gözetle. Kapı bunların ortasında yer alıyor ve muhtemelen korunuyor, bu yüzden dikkatli adım at, küçük cadı.*

Bay North'un çalışma odasından çaldığım haritaya göre, Toren's Rise bu bölgedeki en yüksek tepe ve malikanenin kuzeyinde, birkaç saatlik yürüme mesafesinde.

Kısa süre sonra, bu yerin vahşiliği derime işliyor ve kemiklerimi ürpertiyor. Güneş doğup sis dağılırken, hayal edebileceğimden çok daha garip ve güzel bir arazi ortaya çıkıyor ve kendimi aceleyle, daha hızlı nefes alırken buluyorum.

Buradaki bozkırlar engebeli ve kayalarla parçalanmış, yosunların arasından büyük kayalıklar çıkıntı yapıyor ve dikenli fundaların üzerine uzun mor gölgeler düşürüyor.

her köşeden buraya gelip zıplıyor, boğuşuyor ve flört ediyor, bu yüzden arazi görünmez büyük canavarlarla dolu gibi görünüyor. Şapkam kafamdan fırlıyor ve eteğim bacaklarıma dolanıp arkamda dalgalanıyor. Küçük bir gemi gibi rüzgârların sürüklediği, çekip ittiği, nefesim kesilene kadar sürüklendiğim.

Sonunda Toren's Rise'a ulaştığımda - yüksekliğiyle hemen fark edilen ve baldırlarımın ağrımaya başlamasına neden olan - güneş gökyüzünde üç el genişliğinde. Isıtıcı düğümlerim küle dönmüştü, ama güneş ışığı ve egzersiz sayesinde artık onlara ihtiyacım yoktu.

Heather ile kaplı dik bir yokuş beni zirveye götürüyor, burada arazi aniden sarp bir uçurumla sona eriyor. Derin ve dar bir vadiye bakarken, yüksekte biraz başım dönüyor. Nefesim kesik kesik, ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım ağrıyor, ama her santimim alev alev yanıyor ve uyanık. Rüzgar içimdeki vahşi bir şeyi uyandırdı ve kendimi durduramadan, kendimi açıp bu yerin enerjisini içime çekiyorum.

Aç bir dalga gibi içime akıyor. Başımı geriye yaslayıp onu içime çekiyorum, beni keşfetmesine izin veriyorum. Kalbim bıçak gibi içime girip çıkmaya başlamadan önce, onu elimden geldiğince uzun süre tutuyorum. Sonra, acı içinde hıçkırarak, bu büyüü ellerimin arasında oluşturduğum bir illüzyon düğümüne aktarıyorum.

Kara kuşlar sürüsü ipliklerden fırlar, havadar ve belirsiz, duman ve gölgeden oluşan kuzgunlar. Sessizce çığlık atarlar ve saydam kanatlarından rüzgâr esmez. Yüzlerce kuş benden dökülür, büyük bir kara bulut, ve birkaç saniye içinde rüzgârda dağılırlar.

Uzun bir nefes vererek dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi göğsüme bastırıyorum, avuçlarımdan küller sızıyor.

Bu aptalca ve amaçsızcaydı, ve şimdi kendimi zayıflattım. Bataklıkları geçmek daha uzun sürecek, kapıyı bulmak daha uzun sürecek, daha uzun sürecek...

Beni tamamen yutmaya çalışan paniğe karşı gözlerimi kapatıp kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Çeneni kaldır, Rose, diyorum kendime. Artık kendini kaptırma. Neden burada olduğunu hatırla. Kaybedeceklerini hatırla. Kazanacaklarını hatırla.

Acısız büyü. Bir daha asla korkacak kimse ve hiçbir şey. Dünyada tartışılmaz ve gerekli, amaçlı bir yer. Geniş, çaresiz gözleriyle öğrencilerimi düşünüyorum ve onlardan biri olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Yalnız, korkmuş, çok küçük.

Gözlerimi uzaktaki kayalıklara dikeyyorum. Güneydeki arazi ormanlık, ağaçları yaşlı; bu yükseklikten bile gövdelerinin devasa ve

eski olduğunu, tepeleri yüksek ve gururlu olduğunu anlayabiliyorum. Bu ağaçlar yüzyıllardır ayakta duruyor ve şüphesiz yüzyılların sırlarını saklıyorlar.

Ama ben buraya sadece bir tanesini keşfetmeye geldim.

Uçurumun arkasından aşağıya doğru tırmanarak, güney yönüne giden küçük bir patikaya ulaşıyorum. Bu patika, belki de bir geyik izinden ibaret, ama ormana girerken karşımıza çıkan fundalık ve daha sık çalıların arasından geçmeyi kolaylaştırıyor. Ağaçların arasında rüzgârın şiddeti azalıyor. Açık bozkırlarda vahşi at sürüsü gibi kükreyen rüzgâr, burada tilki gibi gölgelerin arasında dolanıyor.

Yolunu bilmediğim bir ormana girmenin tehlikesini çok iyi biliyorum, bu yüzden iplik setimden sağlam kırmızı yün bir bobin çıkarıp bir dala bağlarım. Yürürken bobini çözülmesine izin veririm, parmağımı ortasına geçirip, gerginleşip kopmaması için dikkat ederim.

Lachlan bana, *arazinin en alçak noktasına gitmemi* söylemişti. *Kapıyı gördüğünde anlayacaksın.*

Bu yüzden her yokuş aşağı eğimi takip ediyorum, yapraklar ve kar üzerinde kayıp düşüyorum, kısa sürede nefesim kesiliyor, kalbim sadece eforla değil, hedefime yaklaşmanın heyecanıyla da hızla atıyor.

Kapı yakında; bunu *hissedebiliyorum*, çünkü eski ağaçlar başımın üzerinde eğiliyor ve eğiliyor, büyük dalları kışın bile soluk yosunlarla kaplı. Yarı donmuş bir dere üzerinde kayadan kayaya atladım ve geniş bir açıklıkta üç geyiği ürküttüm. Kalbim bir an durdu, tökezleyerek durdum ve eriyen karların üzerinden sıçrayarak uzaklaşırken boynuzlarını sallamalarını izledim. Birkaç saniye içinde ormana kayboldular. Adımlarının sessizliği nedeniyle, sanki buharlaşmış gibiydiler.

Toren's Rise ile Three Fates Bluff arasında, içimden güneydeki sarp kayalıklara verdiğim isimle, yavaşlayıp nefesimi düzenlerim, sessiz ağaçların arasında ölçülü adımlarla yürür ve Elfhame'ye giden kapının herhangi bir işaretini ararım.

Bu ormanın bu kısmı, içimden bir hisle, diğerlerinden daha eski olduğunu hissediyorum. Belki de burası tüm Britanya'nın en ücra ve el değmemiş toprak parçasıdır. Ağaçlar devasa, yosunla kaplı büyükbabalar ve büyükanneler gibidir. Aralarında yürürken, sanki yaşlarının farkında gibi inliyor ve gıcırıyorlar, sanki buraya gelmemle yüzyıllardır süren uykularından uyanmışlar gibi. Karın keskin kokusunun altında, ıslak toprak ve çürümüş meşe ağacının toprak kokusunu içime çekiyorum.

Hikayelerdeki periler burada mı? Lachlan'ın uzun zamandır kayıp olan akrabaları? Kapılarının önünde dolaşan, kışkırtmaması gereken güçleri arayan aptal bir kızı izliyorlar mı? Yoksa tamamen kendi garip dünyalarına çekildiler mi?

Saatlerce dolaşmış gibi hissettikten sonra, iki ağacın arasına girip yosun perdesinin altına eğildim ve parmağımda bir çekiş hissettim.

İpliğim bitti. Son parça makaradan düşüyor; kaybolmadan önce onu yakalıyorum.

Aramam, sıradan bir ormanlık alanda sona erdi. Ağaçlar çapları ile dikkat çekici olsa da, bu yerin başka hiçbir özelliği dikkat çekici değil ve omuzlarım hayal kırıklığıyla çöküyor. İlk denememde gerçekten bir şey bulmayı beklemiyordum, ama yine de bu başarısızlık, bunun kolay bir görev olmayacağını açıkça gösterdi. Mavi kurdeleler almak için pazara gitmiyorum; ölümsüz bir ırkın hüküm sürdüğü insanlık dışı bir dünyaya giriş arıyorum, elimde sadece bir iplik makarası, zekam ve ölmekte olan büyümden başka bir şey yok.

İpliği parmağıma dolayarak geri dönmeye başlıyorum.

Ama on adım bile gitmeden ipliğin gevşediğini ve yolun bir yerinde kopmuş olabileceğini fark ettim. Yıpranmış ucunu bulduğumda, geri kalan izden hiçbir iz yoktu, içimden küfrettim.

"Ah, sadece küçük bir peri iyiliği, Rose," diye homurdanırım, topladığım ipliği sararken ve kedi beşiği örmeye başlarken. "Sadece, var mı yok mu belli olmayan eski bir peri kapısını aramak için, donmuş, ıssız bir yere küçük bir gezi. Kader beni aptal yerine koyuyor!"

Soğuk bir nefes vererek, hayal kırıklığımı silkeler ve ipliklerime odaklanırım. Malikanenin doğuda bir yerde olduğunu biliyorum, ama gökyüzü güneşi gösteremeyecek kadar bulutlu olduğu için, hangi yöne baktığımı bilmiyorum. Londra'da, sadece koku ile sokaklarda yolumu bulabilirdim, ama burada, kader tarafından terk edilmiş İskoçya'nın kader tarafından terk edilmiş vahşi doğasında, çaresizim.

Tamam. *Tamamen* çaresiz değilim.

Yol bulma düğümüne güç vermek için, etrafımdaki ağaçlardan bir çay kaşığı su gibi bir parça sihir çekmem yeterli. Parlayan ipliklerden, küçük, parlak, gümüş rengi bir ışık tanesi yükselir ve havada, ateşböceği gibi yumuşak bir şekilde süzülür. Elimi uzatırım ve ışık tanesi hafifçe yanıp sönerik uzaklaşır, sonra kol mesafesinin biraz ötesinde durur ve *kuzeyi* gösterir.

Yanmış ipliklerin küllerini ellerimden silkeledikten sonra, ışık boncukunu sessiz bir arkadaş gibi sol dirseğimin yanında tutarak yola çıktım.

Kısa süre sonra, artık çalılıklar arasında zorlukla ilerlemediğimi, giderek genişleyen dar bir yolu takip ettiğimi fark ettim. Yolu kenarında, küçük yeşil filizler topraktan çıkıyor, önümüzdeki günlerde çiçek açan kardelenler ve açan eğrelti otları vaat ediyordu. Yol sert topraktan oluşuyordu, ara sıra kökler tarafından kesintiye uğruyordu, ancak yaklaşan alılıklardan, yolun bir süredir kullanılmadığını anlayabiliyordum.

Yol, küçük yeşil bir vadide bulunan yıkık bir kulübede son buluyor. Her şey nemli ve yosunla kaplı, çatının eğimi karla kaplı. Taş duvarların bir tarafı yarı yıkılmış ve kapı aralık kalmış. Burası açıkça terk edilmiş ve ben neredeyse yanından geçip sağa doğru kıvrılan yolda devam edecektim.

Ama sonra kulübenin etrafına dağılmış enkazları fark ettim. Hepsi eski ve yarısı yosun ve yapraklarla kaplıydı, ama topraktan çıkıntı yapan kavisli nakış kasnağına bakınca yanılğı yoktu. İçeri girmeden önce kulübeyi dikkatlice dolaştım ve diğer tarafta, üstüne düz bir tahta işaret çakılmış yosun yığını buldum. Üzerine, üzerinde isim yazmasa da, kader tanrıçalarının üç yapraklı düğümü oyulmuş, standart bir mezar işareti vardı.

Ormanın ortasında burada kim yaşıyordu acaba? Yakındaki öp çukurunda bulduğum boş, yarı yanmış makaralara bakılırsa, bir dokumacıydı. Garip bir şekilde, etrafta çok sayıda kaba kuş kafesi de vardı, bazıları kırılmış, diğerlerinde ise içinde ölen kuşların korkunç kalıntıları vardı. Onların üzerinde fazla durmadım; küçük kemik ve tüy yığınları tüylerimi diken diken etti.

İçeri giriyorum ve orada yaşayan tilkiyi korkutuyorum. Tilki bir çığlık atarak uzaklaşıyor ve kalbim ağzıma geliyor. Nefesimi toparlamak için bir an durup etrafa bakınıyorum.

Kullanılabilir durumda olan çok az şey kaldı; dar yatak erevesi ve masa çökmüş durumda. Köşede hala bir sandalye duruyor, yeterince sağlam görünüyor, ancak denemiyorum. Yerde daha fazla dokumacı eşyaları dağılmış durumda

—makaralar ve kasnaklar, bobinler ve delikli tahtalar. Kalbim sıkışıyor, burada ölen isimsiz dokumacıya garip bir yakınlık hissediyorum ve mezara ekleyebileceğim bir isim bulmak umuduyla kulübeyi aramaya başlıyorum. Küçük bir hatıra, bir büyücü arkadaşımın ruhunu onurlandırmanın bir yolu.

Sonunda, yıkılan duvarın altında ezilmiş küçük bir komodini buluyorum. Bir ekmeceyi açmayı başarırım ve içinde gevşek makaralar ve yarı bitmiş nakışların arasında kalın bir yığın katlanmış kağıt bulurum. Bunlardan biri

büyüyü tanıdım ve aniden midem bulandı. Çemberi çıkardım ve içine işlenmiş ipliklere somurtkan bir şekilde baktım.

"Bir enerji emme büyü," diye mırıldanıyorum. Aniden dışarıdaki tüm kuş kafesleri anlam kazanıyor. Dokumacıların, iki kat daha fazla güç elde etmek için bitkilerden değil canlılardan enerji çeken bu tür kara büyüleri kullandıklarını duymuştum. Ancak yasa bunu kesinlikle yasaklıyor ve ihlal edenler genellikle en ağır yöntemlerle cezalandırılıyor: ellerinin kayaların altında ezilmesi, hatta başka bir insandan enerji çekenler için asılma cezası. Kulübenin sakini için hissettiğim akrabalık ve sempati şimdi buharlaşıyor; neden birinin onları isimsiz olarak gömülü bırakmış olabileceğini daha iyi anlıyorum. Kader, onların büyülerini ne tür karanlık amaçlar için kullandıklarını bilir.

Bir dakika sonra, kağıtlardan birini açıp, neredeyse silinmiş eski mürekkeple yazılmış mektubu keşfettiğimde bunu anlıyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, ellerim terliyor, mektubu hızla okuyorum, sonra atıp bir sonrakini okuyorum. Sonra bir sonrakini, bir sonrakini... Her birinde, kelimesi kelimesine aynı mesaj yazıyor.

Sevgili Philip,

Son günümün arifesinde, peri kapısını buldum. Bu gece onu açmalıyım, bunun için asla kullanmayacağıma yemin ettiğim bir tür büyüye başvurmam gerekse bile. Onu açacağım ve sonunda borcumu ödeyerek sana geri dönebileceğim. Planladığımız gibi evleneceğiz ve bir daha asla yanından ayrılmayacağım.

Tüm sevgimle,

Fiona

Yüzlerce mektubun her birinin imzasının altında yazılı olan tarih, kırk yıl öncesine ait, ancak bazı sayfaların bundan çok daha yeni olduğu açık.

Boğuk bir çığlık atarak sayfaları yere düşürüp geri çekiliyorum, ta ki başım kapı pervazına çarpana kadar. Dışarıya baktığımda, isimsiz mezar gözüme çarpıyor, ancak şimdi onun altında yatan kişinin adını biliyorum, dahası, onu oraya kimin götürdüğünü de biliyorum.

Lachlan.

BÖLÜM DOKUZ

Başka bir yol bulma büyüü yapmaya gücüm yetmiyor, bu yüzden açlık, yorgunluk ve en çok da öfkeden başım dönene kadar ağaçların arasında doğuya doğru belirsiz bir yönde sendeleyerek ilerliyorum. Fiona'nın mektuplarından biri cebimde duruyor ve attığım her adımda hışırdamaya başlıyor. O kadar sarsılmış durumdayım ki, adımlarımı nerede attığıma odaklanamıyorum ve çıkıntılı köklerde birden fazla kez takılıp düşüyorum.

Lachlan'la konuşmam lazım, hem de bir an önce. Ama önce köyde kalacak bir yer bulmam gerekiyor.

Sonunda orman sona eriyor ve önümde bozkırlar uzanıyor. Tepelerin arasında kıvrılan bir toprak yol var ve yemek pişirilen ateşlerin rahatlatıcı kokusunu alıyorum. Çevredeki araziler çitle çevrilmiş ve ilkbahar ekimini bekleyen çıplak tarlalarla veya otlayan koyunlarla kaplı.

Köye giden yol, bir tarafta kıvrımlı ağaçların, diğer tarafta açık bozkırın uzandığı çalılardan çizgisini takip ediyor. Ağaçlar, heather üzerinde bir dalga gibi kırılıyor, budaklı dallar hırıldıyor, yapraklar rüzgarda hışırdıyor. Erken ilkbaharda bile kasvetli görünüyorlar. Bir süre, hafif ayaklı böceklerin bıraktığı dalgalı izlerle kaplı, düz ve durgun bir dere kenarında yürüyorum. Arada sırada, şişman bir balık suya çıkıp bir lokma yutuyor.

Sonra yol dönüyor ve Blackswire ortaya çıkıyor, taş binalar ve dükkanların düzgün bir şekilde dizildiği, etrafı küçük çiftlikler, beyaz badanalı kerpiç evler ve sazdan çatılarla dolu bir yer. Kasaba, üç tarafı orman, bir tarafı bozkırla çevrili, alçak, düz bir yeşil alanda yer alıyor.

Bir ses kulağıma çarpar: çocukların sesleri. Belki biri bana yakınlardaki bir çiftliği gösterir, orada samanlıkta yatacak bir yer bulabilirim. Ama virajı dönüp onları gördüğümde, tanıdık bir yüzle karşılaşırım: Sylvie North.

Beş çocuğun oluşturduğu bir çemberin ortasında duruyor: üç erkek ve iki kız. El ele tutuşmuşlar ve kaçmaya çalıştığı her seferinde onu engelliyorlar. Sylvie kostümlerinden birini giymiş, bu sefer tüylü yakalı kürk bir pelerin ve yanaklarına bıyık çizmek için kullandığı siyah boya, gözlerinden akan yaşlarla akmış.

"Kokuyorsun!" diye bağıyor bir erkek çocuk. "Neden o kirli eski battaniyeyi giyiyorsun, deli Sylvie?"

Kızlardan biri gülüyor. "Annem senin *skandal* bir çocuk olduğunu ve Kaderin senin için bir iplik bile örmediğini söylüyor."

"Belki de bu yüzden annenle baban öldü," diyor başka bir çocuk. "Günahlarının cezası!"

"Bu yüzden mi *kemikler* giyip yüzünü boyuyorsun, Batty Sylvie? Sen de mi kötüsün?"

Düşünmeye fırsat bulamadan bir büyü yapmaya başladım. Sonra Sylvie'nin işkencecilerine bir sürü siğil yapmanın onu daha da hedef haline getireceğini fark ettim. Hala yolun kıvrımında durduğumu fark etmemişlerdi.

Etrafa bakındığımda, iple bağlanmış üç büyük yün demeti görüyorum ve bunların, Sylvie'ye rastlayıp ona eziyet etmek için duran çocukların ebeveynlerinin çiftliklerinden getirdikleri olduğunu tahmin ediyorum. Gizlice onlara yaklaşıp iplerin etrafına düğümler atmaya başlıyorum, sonra her birine biraz sihir katıyorum. Yün demetleri, havada asılı duran büyülerimin etkisiyle yükselmeye başlıyor.

Sonra geri çekilip bir ağacın arkasına saklanıyorum ve bekliyorum.

Kısa bir süre sonra kızlardan biri yünleri fark eder ve çığlık atar. Çocuklar nefeslerini tutar ve bağırır, bir çocuk yünü yakalamak için yukarı atlar ve ipi parmaklarıyla tutmayı başarır. Ama havada asılı kalma büyüm onu da yukarı çeker. Ya bırakmak ya da gökyüzüne uçmak zorunda kalır. Yünler küçük bulutlar gibi sallanıp kasabaya doğru sürüklenir. Birkaç dakika içinde zararsız bir şekilde yere düşeceklerdir, ama tabii ki çocuklar bunu bilmiyorlar.

"O!" diye bağırır bir kız. "Bunu yapan Sylvie! Gözlerine bakın!"

Sylvie'nin gözleri şoktan fal taşı gibi açılır. Ama şimdi gözlerini kırıştırır ve şüpheyle gözlerini kısarak etrafına hızla bakar, sonra beni ağacın arkasında görür. Ona hafifçe el sallayıp göz kırparım ve öfke ve acıdan ince bir çizgiye dönüşen ağzı, şimdi şeytani bir sırıtışla açılır.

"Evet, benim! Korkunç Sylvie!" diye bağırır, ellerini kaldırır ve dramatik bir şekilde yün yığını savurur. "Sizi lanetliyorum, Simon, James ve Douglas! Sizi lanetliyorum, Mary ve Felicity! Hepinizin keçi sakalı ve kertenkele kuyruğu çıksın, yediğiniz her şeyin tadı kurbağa gibi olsun!"

Çocuklar çığlık atarak kasabaya doğru koşmaya başlarlar, Sylvie ise etrafta dolanıp uluyarak ellerini sallarken, korkudan yüzleri solmuştur. Onlar duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında, Sylvie'nin korkunç inlemeleri kahkahalara dönüşür. Bana zafer dolu bir gülümseme atar.

"Gittiklerini gördün mü?"

"Kurtlardan kaçan koyunlar gibi," diye cevap veriyorum, ağacın arkasından çıkarak.

"Evet, koyunlar! Annem çobanmış, diyor Connie, o yüzden onlarla nasıl başa çıkılacağını bilmeliyim." Gözyaşlarını siler ve gülüşünün ardında, onların zorbalığından hala etkilenmiş olduğunu anlarım.

"Burada ne yapıyorsun? Okula mı gidiyordun?"

"Okula mı?" diye burun kıvrır. "Connie *okula* gitmeme izin vermiyor. Belki köye giderken kaybolursun diye düşündüm, sana yardım etmeye geldim."

Suçluluk duygusu midemi burkuyor. "Şanslıyım ki geldin. Kabul ediyorum, yolumu kaybetmiştim."

Gülümsedi, sonra aniden elimi tuttu ve sıkıca tuttu. Elimde tuttuğu küçük parmaklarına şaşkınlıkla baktım, ama elimi çekmedim.

"Ne demek istiyorsun," diye soruyorum, "kardeşin okula gitmene izin vermiyor derken?"

Omuz silkiyor. "Orada biraz büyü kullanıyorlar. Mary ve Felicity McLure gibi kişiler büyü yapamıyor, ama öğretmen biraz yapabiliyor ve biraz büyücülük yapıyor. Connie *tüm* büyücülüğe karşı."

Dudaklarımı ısırırım, içimdeki ses bana sessiz ol ve bu konuyu bırak diyor. Buraya North ailesinin işlerine burnumu sokmak için gelmedim, büyümü kurtarmak ve kendi hayatıma dönmek için geldim. Kimse benden bir köy kızının Fransızca ve aritmetik bilgisini önemsememi istemedi. İçimdeki Dokumacı, Sylvie'ye veda edip yoluma devam etmemi söylüyor.

Ama içimdeki öğretmen galip geliyor.

"Öyleyse mürebbiyen nerede?" diye soruyorum. "Eğitiminden kim sorumlu?"

Sinirli bir inilti çıkarır. "Connie, sanırım. Zamanı olduğunda, haftada bir veya iki kez. Bayan MacDougal, canı istediğinde bana biraz yemek pişirme öğretiyor."

Gözlerimi yukarıdaki bulutların çizgilerine kaldırıp sabır arıyorum. "Öyle mi?"

Sylvie kaşlarını çatıp gözlerini bana diker. "Ne? Okumayı biliyorum. Sürekli okuyorum. *Aptal* değilim."

"Bu iyi." Ses tonum gergin ve onun sözlerinde dayanılmaz vasinin yankısını duymaktan kendimi alamıyorum. Tıpkı Bay North gibi, çok çabuk alınır. "Okumak iyidir."

"Bir zamanlar bir mürebbiyem vardı. Yaşlı Bayan Teague. Balmumu gibi kokardı.

Connie onu kovdu."

"Neden?"

"Bana tarih öğretti."

"*Tarih mi?* O da tarihe karşı mı?"

"Şey..." Sylvie yüzünü buruşturdu, parmaklarıyla kolundaki dikişi oynatmaya başladı. "Çoğunlukla Dokuma ile ilgili tarih. Telarianların nasıl..."

"Telarii," diye düşünmeden düzelttim.

"Doğru. Onlar. Neyse, bana Waterloo savaşını o sefil küçük şeytan Napolyon'a karşı nasıl çevirdiklerini öğretti." Tüm bu ihtişamın içinde kendini kaybeden Sylvie, etrafta zıplıyor ve ağaçlara hayali bir tüfekte ateş ediyor. "Önce Napolyon'un savaş sancağını ele geçirdiler ve İmparatorluk Muhafızları'nın etrafındaki sihirli bariyerleri zayıflattılar! Sonra..."

"Kardeşin sana *temel tarihi* öğrettiği için onu kovdu mu?" diye soruyorum.

Durup bana bakar, tüfeğini indirir. "Ah. Şey. Napolyon'un savaş sancağının ardındaki büyü hakkında gereğinden fazla ayrıntı vermesi için ona rüşvet vermiş olabilirim."

"İyi bir büyüydü," diye kabul ediyorum. "Hadi o zaman. Seni eve götüreceğim."

Ravensgate'e dönmeyi planlamamıştım, ama Sylvie'yi, ona eziyet edenler intikam için geri dönerse, avlanmaya terk edemem.

Gülümsedi ve koluma girdi. "Az önce yün demetleriyle yaptığın şeyi bana gösterir misin? Ne tür bir büyüydü?"

Kardeşinin yüzü hafızamda belirir, gözleri sert bir şekilde bana evinde büyü yapmamamı emreder. Ravensgate'ten çok uzakta olmamıza rağmen, hala tereddüt ediyorum.

"Lütfen?" diye yalvarır Sylvie. "Connie'ye söylemeyeceğim, yemin ederim..."

"Küfür etmeye gerek yok," diye araya girdim. Yemin etmeden yapılan bu hareket boş bir jest olabilir, ama yine de bu sözler beni rahatsız ediyor. "Ama tamam. Sana göstereceğim. Sadece kardeşine bundan bahsetme."

Malikaneye geri dönerken, onun için birkaç uçan düğüm yaptım, küçük dallara bağlamasına izin verdim, sonra sessizce onlara kanalize oldum. Her biri uçup gittiğinde sevinçle bağırdı. Hızlı öğreniyor, parmakları çevik.

"Okula gönderildikten bir hafta sonra," diyorum, "diğer kızlar saçımı yatak direklerine bağladılar ve kulaklarımı kesecekmiş gibi yaptılar. Bütün gece ağladım."

"Çocuklar canavardır," diye cevaplar. "Bunu iyi bilirim. Ben de onlardan biriyim."

Ancak benim gördüğüm kadarıyla, çocuklar daha çok aynaya benzerler, çevrelerindeki yetişkinlerin tutumlarını yansıtırlar. Okuldaki o kızlar, öğretmenler önce benim hakkımda dedikodu yapmasalardı, beni asla dışlamazlardı. *O kız peri dokunuşlu; ona çok dikkat et. Kötü eller kötü büyüler yapar.* Kendime bunun umurunda olmadığını, arkadaş edinmektense dokumayı öğrenmeye odaklanmayı tercih ettiğimi söylemiştim. Ama yalnız olmanın ne demek olduğunu bilirim.

Sylvie'nin elini tutup sıkıca tutarak yürüyoruz. Yol ormandan uzaklaşıp bozkırlara doğru kıvrılıyor. Çalılıklarda, birkaç kırmızı yayla sığırı tembelce otlanıyor, bize mööleyerek büyük tüylü kafalarını sallıyorlar.

"Sylvie," diyorum, "kardeşin neden büyüden bu kadar çok nefret ediyor?"

"Sanırım..." Sesi titrer. "Sanırım bunun babamızla bir ilgisi var. Bence onu büyü öldürdü."

"O bir Dokumacı mıydı?"

"Bilmiyorum. Connie bana onun hakkında hiçbir şey anlatmaz, annem de öyle. Onunla benim annelerimiz farklıydı, ama onunki öldü, benimki kaçtı. Sanırım o da ölmüş olmalı, çünkü beni almaya hiç gelmedi." Derin bir nefes alır, sonra konuyu değiştirir. "Annen ve baban nerede?"

"Hastalandılar," diye cevap veriyorum, bir an için burnumda kalan kokudan ibaret olan soluk bir anıya dalmış olarak — ekmek pişirme kokusu, tepede bir kulübe, beni havaya kaldıran güçlü eller. Üzüntü, ayak bileklerimi saran soğuk bir rüzgâr gibi, dönüp duruyor ve sonra tekrar kayboluyor. "Amcam da öyle. Sonra sadece ben ve teyzem kaldık... ta ki o artık bana bakamayacak hale gelene kadar."

O başını sallar. "Ben ve Connie gibi." "Biraz."

"O *kötü* bir kardeş değil, biliyorsun. Sadece aşırı koruyucu. Ve bir kez kararını verdi mi, kaderin kendisi bile onu değiştiremez. En azından Bayan MacDougal öyle diyor. Hiçbir yere gitmeme ya da hiçbir şey yapmama izin vermiyor! Eskiden diğer ailelerden balolar, partiler ve benzeri etkinlikler için davetler alırdık. Hatta bazıları Stirling ya da Edinburgh kadar uzaktaydı! Ama o hepsini reddetti ve davetler gelmeyi bıraktı."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, şakaklarımda basınç oluşuyor. Yani o sadece kendi köyünde bir parya olmakla kalmıyor, aynı sınıftan, sırlarını paylaşabileceği ve ondan bir şeyler öğrenebileceği arkadaşları da yok. Zavallı çocuk tamamen yalnız kalmış.

"Yalnızlık çekiyor gibi," diyorum sonunda.

"Evet," diye iç geçiriyor. "Bu yüzden sen geldiğinde çok heyecanlandım. Buraya neredeyse hiç ziyaretçi gelmez. Tabii hayalet hariç."

Ona bakıyorum. "Şey... hayalet mi?"

"Gözlerini dört açarsan, muhtemelen geceleri onu görebilirsin. Tamamen beyaz ve parlak, tıpkı... şey gibi, bir hayalet gibi. Conrad deli olduğumu düşünüyor, ama onu birden fazla kez gördüm ve ne gördüğümü biliyorum."

Yine dün gecedan beri aklımdan çıkmayan soluk figür aklıma geliyor. Ve yine kendime bunun sadece bir sis bulutu olduğunu hatırlatıyorum. "Bu hayaletle konuşuyor musun?"

"Hayır, konuşabildiğini sanmıyorum," diyor Sylvie. "Sadece bir süre bana bakıyor, sonra kayboluyor. Sanırım o benim ya da Conrad'ın annesinin hayaleti olabilir."

"Belki de öyledir." Onu teselli etmek için omzuna hafifçe bastırıyorum. "Her halükarda, gözlerimi dört açacağım."

Ravensgate'e yaklaştığımızda, Captain bize doğru koşarak gelir, havlar ve Sylvie'yi kovalamaca oyununa çeker. Yolda büyük daireler çizerek koşarlar.

Kararsız bir şekilde duruyorum, Ravensgate'in sahibi Bay Conrad North'a fikrimi söylemek istiyorum ama onu nerede arayacağımı bilemiyorum, tam o sırada ahırdan ani bir acı çığlığı duyuyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Elimi iplik setime götürerek, yarı açık kapıya koşuyorum, saman ve hayvan kokusu dışarıya yayılıyor. Kapının etrafından dolaşarak, her şeye hazırlıklı olarak, loş ışıklı iç mekana bakıyorum. Gözlerim, yığılmış samanları ve ahırlardaki atları tarayarak, acı çeken kişiyi arıyor.

Başka bir çığlık, dikkatimi solumdaki köşeye çeker. Açık bir ahırda, Conrad North dizlerinin üzerine çökmüş, kiltini dizlerinin üzerine çekmiş, yüzüstü yatan bir koyunun üzerinde eğilmiş durumda. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış ve bir elini koyunun sırtına sokmuş.

Bir an için dilim tutulur. Görünüşe göre, malikâne sahibi de öyle. Bana şaşkınlıkla bakar, koyu renk kaşları şaşkınlıktan çatılır.

Sonra, önünde samanların üzerinde yatan koyun bir kez daha acıklı bir şekilde meledi ve ben, sıkıntıda olanın adam değil, hayvan olduğunu anladım.

"Sakin ol, Thistle. Sadece davetsiz bir misafir." Bay North, deri eldivenle kaplı elini koyunun içinden çıkarır. Gözleri şüpheyle daralmış halde bana sabitlenir. "Bayan Pryor. Çok çabuk geri dönmüşsünüz. Köylüler sizi kovdu mu? Yerel halkı atlarından düşürdünüz mü, yoksa özel eşyalarını karıştırırken yakalandınız mı?"

"Yolda Sylvie'yi buldum," diyorum, önümdeki korkunç manzaradan gözlerimi ayıramadan. "Bazı çocuklar onunla alay ediyorlardı."

Dudaklarını sıkarak nefes aldı. Ahırın loş ışığında gözleri kehribar renginden çok obsidiyen renginde, aynaya benzeyen bir karanlıkta. Gözlerini tekrar acı içinde bacaklarını kıvranan koyuna çevirdi, ki buna şaşmamak gerek. Bay North, sanki bozuk para arıyormuş gibi koyunun içini karıştırıyordu.

"Cotter ve McLure'un veletleri," diye homurdanıyor. "Onlar küçük canavarlar, ama Sylvie zorbaların sözlerine kulak asmamayı iyi bilir."

"Bundan emin misin?" Kızına bakıyorum, şimdi Captain yüzünü yalarken, kahkahaları havayı deliyor. "Gözyaşları bunun aksini gösteriyor gibi."

Bay North'un eldiven giymemiş eli yan tarafında sıkılaşır. "Kızın şehre hiç gitmemesi gerekirdi. Kapıyı açar mısın? Buraya daha fazla ışık lazım."

Ahırın ikinci kapısını genişçe açtım ve içeriye geniş bir ışık huzmesi girdi. Işık, Bay North'un elinin altındaki zavallı yarattığı aydınlattı. Bay North onu tekrar muayene ediyordu ve bu da yarattığın direnmesine neden oluyordu. Diğer eliyle koyunu sabit tutmaya çalışıyordu, ama açıkça başarısız oluyordu.

"O zavallı şeye ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Cevabı hem çaba hem de kızgınlıkla doludur. "Şey, ona işkence etmiyorum ya da karanlık tanrılarım için kurban etmiyorum, ya da senin ses tonundan anladığım kadarıyla yaptığımı *düşündüğün* her neyse."

"Sözlerinize dikkat edin, bayım!" diye haykırıyorum.

Gözlerini devirir. "Koyun doğum yapıyor, ama kuzu ters geliyor. Yaklaşın, yardımınıza ihtiyacım var."

"Benim..." Avuç içlerime bakıyorum, sonra ona. "Bay North, ben bunun için eğitim almadım..."

"Eğitiminizi umursamıyorum, Bayan Pryor," diye sinirli bir şekilde cevap verdi. "Bir çift ele ihtiyacım var ve Bay MacDougal bir süreliğine güneydeki otlaklarda meşgul. Yani, güzel tırnaklarınızın altına biraz kir bulaşmasına dayanabilerseniz, sizin elleriniz yeterli olacaktır. İnanın bana, siz de benim ilk tercihim değilsiniz."

Kararsız bir şekilde yaklaşırım. "Onun kendi yaşında arkadaşları yok mu?" Bay North boğulacak gibi olur. "Ne, Thistle mi?"

"Sylvie. Herhalde her zaman burada, bir hizmetçi ve bir —" *Önyargılı piç kurusu* kelimesi ağzımdan çıkmadan dilimi ısırırım.

Ama bana öyle bir bakış attı ki, ne söyleyeceğimi tam olarak bildiğini düşündüm. "İşlerimize bir yabancıнын karışmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Şimdi, kollarını sıva — tabii, o nakış işleriyle mümkünse — ve Thistle'ın başının yanına diz çök. Isırmaz." Bir süre durdu, sonra ekledi, "Hayır, bu yalan. Isırabilir."

İşlerine bir yabancıнын karışmasını istemediğini söylemişken. Koluma dokunup yüzümü buruşturuyorum. "Bu tür işler için... adamlarınız yok mu? Siz bir toprak sahibi değil misiniz?"

O sinirli bir şekilde homurdanır. "Bay MacDougal'ın meşgul olduğunu açıkladığım kısmı geçtik sanırım. Ve gerektiğinde kendi hayvanlarıma bakamıyorsam, ben de kötü bir toprak sahibi olurum. Şimdi, bana yardım edecek misin, yoksa ben Thistle'ın kuzusunu doğurmasına yardım ederken, sen kenarda durup zavallı Thistle'ın kendini bayılana kadar vurmasına izin mi vereceksin?"

Kendimi hazırlayarak, kollarımı sıvadım ve koyunun yanına diz çöktüm. Koyun acınacak bir şekilde meliyordu ve kalbim onunla birlikte atıyordu. Ancak bu tür konularda tamamen deneyimsiz olmam ve hayvanlara karşı hayatım boyunca hissettiğim rahatsızlık, midemi bulandırıyor.

"Onu sakinleştirin," diyor Bay North, mide bulantısı çekmiş ifademi fark ederek. "Ve tanrılar, bayılmamaya çalışın. Bu sadece bir kuzulama. Ama itiraf etmeliyim ki, Thistle,

yaşı kızım, senin çocuğun da annesi gibi iri ve inatçı. Ah! Şimdi küçük bir toynak görüyorum, ne akıllı bir kız! Onu sabit tutun Bayan Pryor."

Acıyla yüzümü buruşturarak, koyunun yünlü boynuna tutunurken, malikâne sahibi Thistle'ın diğer ucunda gelişen durumu inceliyor.

"Lütfen beni ısıрма," diye fısıldıyorum yaratığa. "Sen, şey, çok iyi gidiyorsun. Sanırım."

Okulda bile, şifa verme hiç benim tercih ettiğim bir alan olmamıştı, özellikle de doğum gibi vücut sıvılarının bolca olduğu konular.

Birkaç dakika sonra, "Bir büyü biliyorum..." diyorum.

"Hayır," diye homurdanır Bay North. "Doğal yollarla yüzlerce kuzu doğurdum. Senin hilelerinle buna engel olamazsın."

"Benim..." Dişlerimi sıkıyorum, boynum yanıyor. "Bu zavallı yaratığın tüm acısını dindirebilirim! Ona bu rahatlamayı mahrum mu bırakacaksın?"

"Bu Thistle'ın ilk doğumu değil. Yaşı kız kendi başına idare edebilir. Şimdi sus ve bana o yağlayıcıyı uzat."

Dudaklarımı sıkıştırıp, ona kavanozu verirken ona öfkeyle bakarım. Lanet İskoç, koyunun doğum kanalına jöle benzeri maddeyi sürerken beni tamamen görmezden gelir. Bakışlarımı başka yöne çeviririm, bu yapışkan işlem midemi daha da bulandırır.

"Her şey yolunda, Thistle," diye mırıldanır Bay North. "Kibirli şehirli kızı takma kafana.

O, bizim cahil köylüleri anlamıyor."

"Cahillik! Benim de demek istediğim bu." İlk başta gelme amacım olan konuşmaya devam etmek için fırsatı kaçırmam. "Sylvie'nin yaşındaki bir kızın en azından bir mürebbiyesi olmalı. Eğitimi ne olacak?"

O kaşlarını çatı. "Bunun senin ne alakan var anlamıyorum."

"Sylvie'ye büyü yeteneği testi yapıldı mı?"

"Eh?" diye kekeledi.

"Bu kanun, biliyorsunuz," diyorum soğukkanlılıkla. Kucağımda, Thistle yine yumuşak bir meleme sesi çıkarır ve ben, hala malikane sahibine kızgın bakışlar atarken, kulaklarının arasındaki yünü düzeltirim. Sahibinin böyle bir canavar olması, zavallı koyunun suçu değil. "Hâlâ kraliçenin kanunlarına tabi olduğunuzu varsayıyorum. Tüm çocuklar altı yaşına geldiklerinde dokuma yetenekleri için test edilmelidir."

"Evet." Dizini yere çökerek, koyunun arka kısmından çıkan minik toynaklara hafif bir ip geçirir. Çalışırken, terden ıslanmış koyu renk saçları yüzüne sarkar. "Yıllar önce köydeki bir Dokumacı tarafından test edildi. Sonuç çıkmadı. Sanki bu seni ilgilendirirmiş gibi.

senin sorunun değil. Sanki burnunu sokmaktan daha çok burnunu sokuyorsun. Bir erkeğin dikkat etmesi gereken başka kötü alışkanlıkların da var mı?

"On tane var."

Gözlerini kırıştırır. "Anlamadım?"

Sabırsızca açıklıyorum: "Okulda, üçüncü sınıf öğretmenimiz, kaderimizin onları erdemlere dönüştürmesi için dua edebilmemiz için tüm kusurlarımızı listelemişti. Çoğu kıza dört ya da beş tane verilmişti, ama bana on tane verilmişti. Ama konu bu *değil*, efendim. Sylvie hakkında..."

"On tane!" Boğazından, sanki bir küfür ya da belki de bir kahkaha boğazında kalmış gibi gırtlaktan gelen bir ses çıkar. Sonra Thistle'ın tekrar melemesi ve gerilmesi nedeniyle dikkatimi başka yöne çevirmek zorunda kalırım ve Bay North, kuzunun küçük toynaklarının etrafındaki ipi nazikçe çekerek onu birkaç santim daha dışarı çıkarır. Ben de bu sırada onun boynuna sıkıca tutunarak panik içinde çırpınmasını yatıştırmaya çalışırım.

O tekrar sakinleşince, Bay North arkasına yaslanıp koluyla saçlarını geriye taradı. "Bir gün, Bayan Pryor, on kusurunuzu bana sıralamanız gerekecek, böylece sizin kötü davranışlarınıza karşı kendimi koruyabileyim."

Öfkeyle güldüm. "Evet, sonra da *seninkini* listeleyebiliriz. Nereden başlayabileceğimiz konusunda birkaç fikrim var."

"Acaba *küstahlık* da listenizde var mıydı?" "Aslında efendim, dördüncü sıradaydı."

Karanlık bakışlarında bir neşe belirtisi mi var? Öyleyse, sadece bir an sürer, o kadar kısa ki hayal etmiş olabilirim. Thistle'ın titrediğini hissederek, ona eğilip kulağına yatıştırıcı saçmalıklar fısıldarım, karnımdaki mide bulantısını bastırmaya çalışırken, ıslak, ipliksi maddeler onun sıçrayan arka bacaklarından sallanır. Moirene okuluna gitmiş olduğum için, Edgithan okuluna gitmediğim için kadere şükrediyorum. İğne Aziz Edgitha Tarikatı üyeleri neredeyse istisnasız olarak şifacı ve ebe olarak eğitilirler. Böyle bir alanda başarılı olabileceğimi sanmıyorum.

"Kız olduğu için mi?" diye soruyorum, koyun tekrar sakinleşince.

Bay North sinirli bir şekilde nefes veriyor. "Neden bahsediyoruz?"

"Kız kardeşin ve ona uygun bir eğitim vermeyi reddetmenin nedeni. Kız olduğu için mi?"

Laird'in gözleri parlar. Omuzları geriye doğru çekilir ve sonunda koyundan gözlerini ayırıp bana sert bir bakış atar. "Beni ne sanıyorsun? Ortaçağdan kalma bir tiran mı? Kız ya da erkek olması umurumda değil, o Blackswire'daki o paçavra giysili çocuklardan daha zeki!"

"Yine de okula gitmesini yasaklıyorsunuz!" "Evde kalması daha iyi."

"O zaman en azından saygın bir mürebbiye çağır."

"Ah!" Dikkatini tekrar Thistle'a çevirir, kuzuyu biraz daha dışarı çıkarırken, içinden küfürler mırıldanır. "Bana vaaz vermeyi bırakın Bayan Pryor. Koyunlarımı rahatsız ediyorsunuz."

Thistle tekrar zorlanırken siyah gözlerini devirdi. Sanırım dikkatini tamamen bizim konuşmamızdan başka konulara vermiş. "Uygun bir eğitimden mahrum kalmanın ne demek olduğunu bilirim, Bay North. Kız kardeşinizin geleceğini önemsiyorsanız

—
"Sen benim mürebbiyem olabilirsin!" diye bağırır Sylvie.

Laird ve ben, kapıya yapışmış, yanakları rüzgardan çatlamış ve gözleri parlayan kızı görmek için dönüyorduk.

Bay North iç çeker. "Sylvie..."

"Onun burada sadece kısa bir süre kalacağını biliyorum," diye ısrar ediyor Sylvie. "Ama ben çabuk öğrenebilirim! Her gün Fransızca çalışacağım, hatta ekstra fiil çekimleri bile yapacağım! Belki Bayan Pryor, senin doğru düzgün açıklayamadığın o korkunç aritmetiği anlamama yardımcı olabilir, Connie..."

"Çarpma," diyor gergin bir sesle. "Buna çarpma denir ve sana daha önce de söylediğim gibi, kafanda bir sürü küçük kutu hayal et ve bu kutuları eşit miktarda elma ile doldur..."

"Bunu denedim!" diye bağırır. "Ama elmalar sürekli dökülüyor ve kafamın içinde yuvarlanıyor!" Başını yana eğerek Thistle'a bakar. "Belki de koyun yöntemini denemeliyiz? Bay MacDougal, *koyunların* tavşanlar kadar kolay çoğaldığını söylüyor. Peki koyunlar ve tavşanlar bunu nasıl yapıyor? İnsanlar için de çok farklı olamaz, değil mi?"

Gülmeme engel oluyorum. "Hm, evet, Bay North. Koyunlar ve tavşanlar nasıl çoğalır?"

Bay North, kuzulama ipini bir kez daha çekerek uzun ve gürültülü bir iç çekişte bulunur. Thistle gerilir ve Bay North, içinde sıkışmış kuzuyu kurtarmaya çalışırken ben koyunu teselli edip başını sabit tutmaya çalışırken tüm konuşmalar durur. Sylvie, muhtemelen bu özel yaşam mucizesine daha önce tanık olduğu için sıkılmış ve sabırsız bir şekilde etrafta dolanır.

Bir süre sonra, Thistle yorgun bir nefesle tekrar gevşer ve ben onu nazikçe okşarım. Zavallı koyunun kahramanca çabalarına rağmen kuzu hala dışarı çıkmamıştır. İplik setime bakarak, kanlı kafalı efendisi büyüye karşı kanlı kafalı önyargısını aşarsa, bu yarattığın acılarını dindirecek en az yarım düzine büyü düşünürüm. Gerçekten!

"Evet," diyor Bay North sert bir sesle. "Belki de tüm öğretim yöntemlerim başarılı değildir."

Sylvie ılık atarak tam bir daire çizdi. "Bu evet demek mi, Connie? Bayan Pryor bizimle kalabilir mi? Benim mürebbiyem olabilir mi? *Lütfen*, Connie..."

"Sus!" diye keser sözünü. "İşte geliyor!"

Koyun bir kez daha gerginleşir, sonra sarsılmaya başlar.

"Onu tutun!" diye emreder Bay North. "Bayan Pryor, dikkat edin!"

Kalbim deli gibi atarken, kollarımı koyunun etrafına doladım ve Bay North kuzuyu çekerken ona bastırdım. Sylvie hareketsiz kaldı, elleri göğsünde ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Hadi, Thistle," diye mırıldanır toprak sahibi. "Hadi, kızım... *işte!*"

Birdenbire, kuzu ıslak, mide bulandırıcı bir sesle annesinin içinden kayar ve hareketsiz bir yığın halinde yerde kalır. Nefes nefese koyunu bırakırım ve Bay North kuzunun burnundaki ve ağzındaki yapışkan maddeleri silerken nefes nefese bakakalırım. Sonra hareketsiz küçük yarattığı Thistle'ın burnuna sürükler, orada hareketsiz yatmaktadır. Nefes almıyor.

"Bu...?" İplik setimi alıyorum. Lanet olsun, biraz sihirle kuzunun hayatını kurtarabilirsem, bunu yapacağım.

"Bırak olsun," diye emreder.

"Ama..."

"Bırakın öyle kalsın *dedim*."

Dilimi ısııyorum, parmaklarım titriyor.

Bir an sonra, kuzu titreyerek nefes alır ve Thistle küçük kafasını okşar.

"Ah!" Sylvie haykırır. "Başardın, Connie!"

"Evet, biraz yardımla." Bay North eldivenini çıkarırken bana bir bakış atar. "Gelin, Bayan Pryor. Anne ve bebeğin birbirlerini tanınmasına izin verin. İşimiz bitti."

Sylvie kollarını genişçe açar. "Ona..." "Ona," diye düzeltir kardeşi.

"Ona... *Apollo* diyeceğim!"

"Güzel bir isim," der Bay North.

"Ben... Az önce bir kuzu doğurdum," diye fısıldadım.

"Peki." Kaşlarını kaldırır. "Yardım ettin. Bir nevi. En azından bayılmadın, bir an için şüpheye düştüm..." Bana kirli bir bez atar. "Şimdi kendini temizle. Berbat bir haldesin."

O kendi kendine gülüşürken, ben kirli eteğime ve çamurlu ellerime bakıyorum. Açıkçası, bu adamın *yüzsüzlüğü*!

Bay North ahır kapısını kapatır ve biz de kapının üzerine eğilip, koyun ve kuzunun birbirleriyle tanışmasını izleriz. Thistle bebeğini temizler ve kısa süre sonra küçük Apollo, incecik bacakları üzerinde topallayarak emzirecek memeyi arar.

"Onu eğitimden mahrum bırakmıyorum," diyor Bay North sonunda. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Kuzunun doğumunun heyecan verici ardından, konuşmamızın konusunu hatırlamam biraz zaman alıyor. Gözlerimi ona kaldırıyorum ve onun kuzuyu izlediğini görüyorum. Kaşlarının arasında dikey olarak ince bir endişe çizgisi belirir ve onu ilk gördüğümde daha yaşlı ve yorgun gösterir. Terden ıslanan saçları ensesine ve şakaklarına yapışır, ama alnında, ön koluyla ittiği yerden yukarı doğru dikilir. Aniden, mantıksız bir şekilde saçlarını düzeltme isteği duyarım. Elimini esneterek bu çılgın düşünceyi bastırır ve gözlerimi tekrar kuzuya çeviririm.

Bay North'un katı önyargısını ve benim sihriye, *bana karşı* tavizsiz güvensizliğini düşünüyorum. Üzgün bir hayvanı rahatlatmak için ipliklerimi kullanmama bile izin vermez. Gururum, böylesine hoş olmayan bir adamdan bir an daha misafirperverlik görmeyi reddediyor.

Ama sonra o korkunç çocukların arasında kalan Sylvie'yi düşünüyorum.

Büyü ve eğitimden mahrum bırakılmış, beni koruması ve yetiştirmesi gereken tek kişiden kurtulmak için çaresizce çabalayan kendimi düşünüyorum.

"Sylvie'ye ders vermeye hazırım," diyorum yavaşça, "Blackswire'da kaldığım süre boyunca konaklama ve yemek karşılığında."

Sylvie sevinçle bağırır, kardeşine şiddetle sarılır, sonra kapıdan dışarı koşar. "O zaman anlaştık! Bayan MacDougal'a söylemeliyim!"

O birkaç saniye içinde ortadan kaybolur ve ben geri döndüğümde, Bay North bana doğru dönmüş, bir kolunu ahır kapısına dayamış durmaktadır. Bana çok yaklaşır, ceketinin kalın yünlerine yapışmış samanın kokusunu alabiliyorum. Koyu kehribar rengi gözleri benimkilere dik dik bakar.

"Kalabilirsin," diyor yumuşak bir sesle. "Bir mürebbiye Sylvie'ye iyi gelebilir. Sonuçta, işverenin gelmesini beklerken geçici olarak buradasın. Ama unutma, seni öğretmen olarak işe alıyorum, dokumacı olarak *değil*. Evimde kanalizasyon ettiğinden veya kız kardeşime

sihirli bir talimat verdiğinden şüphelenirsem, seni güzel kışınla birlikte dışarı atarım."

Öfkeyle nefesimi içime çektim, yanaklarım kızardı. "Lütfen *dilinize dikkat edin*, lordum." Eğer o benim öğrencilerimden biri olsaydı, kulağını çekip azarlardım.

"Sana söylediğim gibi." Geri çekildi ve etrafımdaki hava soğudu. "Ben asilzade değilim. Sadece bir köy sahibi ve görevini çok ciddiye alan bir vasiyim. Benim endişem her zaman o çocuğun güvenliği olmuştur ve öyle de olmaya devam edecektir."

"Sizi temin ederim," diye soğuk bir sesle cevap verdim, "onun güvenliği ve *her* çocuğun güvenliği benim için de son derece önemlidir."

"O halde şartlarımı kabul ediyorsun?" Elini uzatır. Kısa bir süre önce bir koyunun iç organlarına soktuğu el. Eldivenli olsa da yine de.

Bir an tereddüt ettikten sonra, elini tutuyorum. Sıkı ve sıcak bir tutuş, çiftçilerinki kadar nasırlı avucunda benimkini sarıyor. Birkaç saniye elimi tutuyor, gözleri yüzümü inceliyor, sanki bir aldatma belirtisi arıyormuş gibi. Farkında olmadan, Lachlan'ın soğuk, yaşlanmayan elleri ve yıllar önce yaptığım diğer anlaşma aklıma geliyor.

Ama bu aynı şey değil. Ben korkmuş küçük bir kız değilim, parmak uçlarında sihir barındıran kararlı bir kadınam. Elfhame'ye giden yolu bulana kadar bu dayanılmaz lordun yanında kalacağım. Sonra Lachlan'a dalını getireceğim ve Conrad North'a sonsuza dek veda edeceğim.

Ve sonunda, ait olduğum yere, sınıfıma dönmek için özgür olacağım.

Bayan MacDougal, dudaklarını onaylamayan bir şekilde büzerek, önceki geceyi geçirdiğim misafir odasına yerleşmeme yardım ediyor. Onun şüphecililiğini buz gibi bir rüzgar gibi hissedebiliyorum ve neşeli ve yardımsever olmaya çalışıyorum. Ama bu, bana olan bakışını yumuşatmıyor.

Ancak o odadan çıkıp kapıyı kapattığında rahat bir nefes alabiliyorum. Odamda yalnız başıma, cebimdeki mektubu sıkıca tutarak, kapımın kilitli olduğundan emin olduktan sonra gardıroptan valizlerimden birini çıkarıyorum. Lachlan'a rapor vermem gereken güne iki gün var, ama kulübede bulduğum şeylerden sonra o kadar uzun süre bekleyemem. Fiona'ya ne olduğunu bilmem **gerek i y o r** ve Lachlan'ın cevapları olduğunu biliyorum. Bayan

MacDougal'a bu sabah kasabaya gidip geldiğim için dinlenmem gerektiğini söyledim ve o da öğleden sonra beni odamda bırakarak rahatlamış görünüyordu.

Valizi açıp, Lachlan'ın Telarii Loncası'ndan aldığı büyük duvar halısını çıkardım ve nefesimi tuttum. Halı, bir halı kadar ağır, hışırdayarak açıldı ve döşeme tahtalarına çarptı.

Goblen muhteşemdi, belki de ellerimin dokunduğu en pahalı şeydi. Eşleşen bir setin parçasıydı ve ikizi Lachlan'ın şatosundaydı.

Bir sandalyeyi pencereye itip üzerine çıktım, onu perde çubuğuna astım ve geri çekilip onu içime sindirdim. Deseni çok ayrıntılı, canlı kırmızı, koyu gök mavisi, koyu sarı, ekru ve parlak sarı altın renkleriyle işlenmiş, hepsi spiral şeklinde bir yıldız patlaması şeklinde kıvrılıyor ve bana Lachlan'ı amcamın çalışma odasına çağırmak için ilk dokuduğum deseni hatırlatıyor. İplikler ustaca dokunmuş ve tamamlanması yıllar sürmüş olmalı, bu da bana Lachlan'ın bu planının uzun zamandır hazırlandığını gösteriyor.

Goblenin alt köşesini kaldırıp arkasını inceliyorum. İplikler pürüzlü ve birbirine dolanmış, zanaatkarlığın derinliğini gösteriyor. İpliklerin uçları yıpranmış ve Sylvie ile yolda geçtiğimiz dağ sığırlarının tüylü derisi gibi birbirine dolanmış. Ellerimi üzerinde gezdiriyorum ve altındaki atkı ipliklerinin gücünü ve içindeki muazzam büyü'nün uğultusunu hissediyorum. Goblen adeta enerjiyle kaynıyor. Bayan MacDougal beni akşam yemeğine çağırmadan önce bunu halletmem gerektiğini hatırlayana kadar, hayranlıkla izliyorum.

Elimi uzattım, duvar halısına dokundum ve uzun, yavaş bir nefes verdim. Karnımda korku ve tereddüt karışımı hissettim, ama cildim heyecanlı bir merakla canlanmıştı.

Telepestry, Dokuma sanatının en büyük sanatlarından biridir; duvar halısı aracılığıyla ışınlanma son derece pahalıdır ve bu nedenle oldukça nadirdir. Bunu deneyen tanıdığım kimse aklıma gelmiyor. Ve tüm iplikler gibi, bu ipliklerin de kullanımı sınırlıdır. Lachlan bana bu duvar halısının küle dönüşmeden önce belki yarım düzine kez kullanılabileceğini söylemişti. Dokumanın sanatsal yönüne bakarken, onun bu hale gelmesi beni hüznü bir acı ile dolduruyor.

Gobleni kullanmak benim tarafımdan herhangi bir kanal açma gerektirmiyor; eski yeminim gücümü boğmasa bile onu doldurmaya gücüm yetmezdi. Hayır, bu goblenin birçok usta dokumacının günlerce enerji aktarması gerekirdi. Şimdi tamamen şarj oldu ve uğulduyor. Gözlerimi kapattığımda, arı kovanının boğuk sesini duyabiliyorum.

Lachlan daha dün buna *büyük büyü* demişti. Sanki bir ay önceymiş gibi geliyor.

Sonradan aklıma gelen bir düşünceyle odayı geçip komodinin üzerindeki eşyaları karıştırıyorum ve demir bir mum söndürücü buluyorum. Onu eteğimin altına bağlayıp elbisenin kıvrımlarına saklıyorum. Goblenin yanına döndüğümde uyluklarıma çarpıyor ve kendimi biraz daha güvende hissediyorum.

Desenin ortasından uzun, örgülü bir iplik sarkıyor ve onu sıkıca tutuyorum. Sonra, hafifçe nefes vererek, öne doğru adım atıyorum ve Dokuma'ya giriyorum.

Sıkı dokunmuş iplikler, sanki gerçeklik kendi kurallarına yapılan bu müdahaleye karşı direniyormuşçasına, böyle bir sihrin mümkün olmaması gerektiğini ısrar ediyormuşçasına, ellerimin arasında isteksizce ayrılır. Ama ben yine de ilerlerim, sanki sarmaşıklarmış gibi iplikleri ayırır, aralarından geçmek için uğraşırım. Sonra geçiyorum, tamamen başka *bir dünya* gibi görünen başka *bir gerçekliğe*. Ve orada beni karşılayan manzara başımı döndürüyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Lachlan burayı dünyanın *dışı*, gerçekliğin tersine çevrilmiş hali, varoluşun dokusunun ham haliyle görülebildiği bir yer olarak tanımlamıştı.

Sağımda, solumda ve her tarafımda, binlerce, milyonlarca iplik görüyorum, her yöne kıvrılıp dolanıyor ve sanki canlıymış gibi *titreşiyorlar*. Bu bana duvar halısının arka yüzünü hatırlatıyor ve kendimi aralarından sürünerek geçen bir karınca gibi hissediyorum. Adımlarım, sanki nemli toprakta yürüyormuşum gibi hafifçe çöken dokunmuş bir zemine basıyor. Etrafımdaki iplikler nehirler gibi akıyor, sonsuza kadar uzanıyor ve aralarında daha fazla iplikle doldurulmamış boşluklar yok. Onlarda spektrumun her rengini ve daha önce hiç görmediğim renkleri görüyorum, bazı iplikler sanki sihirle doldurulmuş gibi parlıyor.

Lachlan beni buna hazırlamamıştı.

İplikler bana değdiğinde, yün veya ipek gibi hissettirmiyorlar, daha çok deniz anasının sokması gibi hissettiriyorlar — keskin, canlı ve cızırtılı. Onlardan uzaklaşıyorum, zihnim karışıyor, Lachlan'ın onları tutmamam konusunda yaptığı keskin uyarıyı hatırlıyorum.

Bu, ölümlü ya da ölümsüz hiç kimseye verilmeyen bir güç, demişti bana. Denendi ve bedeli her zaman ölüm oldu.

Kulaklarım, hızlı ve güçlü bir nehrin uğultusu gibi, sayısız telin hışırtısı ve fısıltısıyla doluyor, biraz da Londra'nın kalabalık bir pazar gününde binlerce sesin uğultusu gibi. Dikkatli olmazsam beni boğmaya yeter; şimdiden birçok tel akıntısının beni çekip sürükleyip götürmekle tehdit ettiğini hissediyorum.

Lachlan, gerçekliğin yanlış tarafında sonsuza kadar kaybolmamam için rehber sıklıkla sıkı sıkı tutunmamı ve sağlam bir şekilde geçene kadar gözlerimi kapalı tutmamı söylemişti. Ama burası ne kadar korkunç olursa olsun, onu görmezden gelmem mümkün değildi; bu, etrafımdaki gökyüzünü parçalayan şimşeklere rağmen, bir fırtınanın tam ortasına bakma isteğiyle aynıydı. Rehber iplikten ellerimi çekmeye cesaret edemiyorum, ama yine de etrafıma bakıp, her tarafımı saran çözgü ve atkıya hayretle bakabiliyorum. Bir adım sonra bir adım daha atarak ilerliyorum.

Zihnim, bu yerin ve bu büyüünün imkansızlığı altında eziliyor, çöküyor gibi hissediyorum. Gözlerimde ışıklar parlıyor ve daha hızlı ilerliyorum, şimdi ellerimdeki ipliği izleyerek yolumu buluyorum.

Sekiz adımdan fazla gitmeden, kendimi diğer halının içinden geçerken buluyorum, bu halı, etrafımı saran büyük, akıcı kumaştan önümde beliriyor. Lachlan'ın açıkladığına göre, her geçidin bir çapası vardır — çıkış noktasını oluşturan kendi aynası, birbirinden uzak iki kapı gibi. Nefes nefese, başım ağrıyor ve midem şiddetle bulanıyor, bir çığlık atıp kendimi ikinci halının içinden geçiriyorum ve yıkık kalenin toprak zeminine, etrafımdaki perilerle birlikte düşüyorum.

Nefesimi toplayıp arkama döndüğümde, odamdaki duvar halısının ikizini gördüm, az önce içinden geçmeme rağmen tamamen sağlamdı. Deri tabakçının derisi gibi tahta bir çerçeveye asılmıştı, kılavuz iplik ortasından sarkıyordu. Etrafında kalenin yıkık duvarları yükseliyordu ve nemli bataklık havası cildimi ürpertiyordu.

Hâlâ sersemlemiş halde, Lachlan'ı aramak için uzaklaşıyorum. Periler yanlarından geçerken bana bakıyor ve kendi dillerinde fısıldaşıyorlar. Onları görmezden gelip, şalım sıkıca sararak, bir elimle Fiona'nın mektubunu sıkıca tutarak kalıntılar arasında yolumu buluyorum. Rüzgâr, duvarların çatlaklarından ve boşluklarından ılık geliyor.

Lachlan beni iki gün erken gördüğüne şaşırmışsa da, bunu belli etmiyor. Harabelerin önünde duruyor, onu şimdiye kadar gördüğümde daha vahşi ve fae, gümüş bir broş boğazındaki danteli tutturuyor. Saçları açık, omuzlarına dökülen soluk teller ipek iplikler kadar ince. Soğuğa rağmen palto giymiyor, sadece sıkı pantolon ve diz boyu siyah çizme üzerine, gümüş ipliklerle işlenmiş, eski moda, kraliyet mavisi bir ceket giyiyor. Geçmiş yüzyıldan çıkmış bir züppe lord gibi görünüyor ve başka herhangi birinde bu kıyafet gülünç dururdu. Oysa o, beni kıyafetim yetersiz ve ortama uymayan biriymişim gibi hissettiriyor, sanki zamanın dışında kalan benmişim gibi, o değil.

Lachlan ellerini açıyor. "Rose Pryor, beni özledin mi?"

"Ona ne oldu?" diye soruyorum, aniden durup yumruklarımı sıkarak. Buraya garip bir şekilde geldiğim için hâlâ titriyorum; gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımın arkasında titreyen, fısıldayan, kıvrılan ve yılanlar gibi bükülen büyük bir iplik ormanı görüyorum.

Lachlan kaşlarını çatı. "Kim?"

"Kadın," diyorum, mektubu yüzüne doğru uzatarak. "Yaşlı dokumacı. *Fiona*."

Bir kez gözlerini kırıştırdı, sonra gözlerinde anlayış belirdi. "O yaşlı kadın mı? Muhtemelen şimdiye kadar toz ve kemik olmuştur."

"Ona ne *oldu*? Ne yaptın?"

Elini göğsüne bastırdı, kaşları öfkeyle kalktı. "Ben mi? *Ben mi*? Fiona kırk yıl önceki *sen* gibiydi canım, tıpkı senin gibi küçük, ölümlü ve zekiymi. Ama görevinde başarısız oldu ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Seninle ne tür bir anlaşma yaptın?"

Omuzlarını silkiyor, hatırlamakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Sevdiği bir insan hastaydı. Onu iyileştirdim. Koşulları biliyordu ve tıpkı senin gibi kabul etti."

"Teminat olarak ne teklif etti?" Adam

iç çeker. "Çok uzun zaman oldu..."

"Söyle bana!"

"Zamanını," der sonunda açıkça. "Ya da en azından zaman algısını. En azından ben öyle yorumladım, ki bu benim *cömertliğimdi*, bu arada. *Yemin ederim ki*, onun tam olarak söylediği sözler bunlardı ve başka türlü nasıl yorumlayabileceğimi tahmin edebilirsin. Ama o başından beri aptaldı. Sevdiği delikanlı, onun için iyileştirdiğim delikanlı, Fiona'nın ayrılmasından sadece bir ay sonra başka birini tavlamaya başladı. Kız da akılsızdı, kendini böyle sadakatsiz bir müsrife bağlamıştı."

Lachlan'ın iyileştirdiği kişi, genç Fiona'nın çaresizlik ve dehşet içinde çağırdığı Philip olmalıydı. Ve borcunu ödemesi için, onu *benim* gönderildiğim görevle aynı göreve göndermişti.

Ve Fiona başarısız oldu ve bunun bedelini çok ağır ödedi, kırk yıl boyunca aynı günü tekrar tekrar yaşadı, hala sevgilisinin onu beklediğine inanarak. Yılların geçtiğinin farkında olmadan, kaç tane acınası mektup yazdı ve hiç göndermedi?

Ona yaklaşıyorum, soluk gözlerindeki koyu mavi çizgileri görebilecek kadar. "Bana başka bir görev ya da iş ver. Artık bunu yapamam."

"Yapamam."

"Beni serbest bırak, peri, yoksa ben..."

"Ne?" Gözleri benimkilere dikilene kadar yaklaşır ve ceketine iğnelediği yaprak dökmeyen dalın kokusunu alırım. Sesi kışın ilk rüzgarı kadar yumuşaktır.

"Ne yapacaksın, Rose Pryor?"

Çenemi kaldırıp ona sertçe bakarım.

"*Beni* sen çağırdın," diye mırıldanır. "On iki yıl önce. Senin evine gelmekten başka seçeneğim olduğunu mu sanıyorsun? Sana bir anlaşma teklif etmekten?"

istediğini yaptım. Şimdi sıra sende. Fiona'yı unut. Sen ondan daha güçlü ve daha akıllısın, onun başaramadığını sen başaracaksın."

"Başaramazsam, sihrimi sonsuza kadar benden alacaksın."

"Kuralları ben yazmadım," diyor. "Ben sadece onlara göre oynuyorum. Sen de öyle. Bu *senin* yaptığın bir seçim. Şimdi, bu kadar yolu geldin. Bana bir rapor verebilirsin."

O kaleye geri dönerken ben de biraz nefes alıyorum. Bir an için olduğum yerde kalıyorum, yürürken saçlarının su akışı gibi hareket etmesini izliyorum.

Kafasından gümüş bir saç teli çekip onu yırtıcı bir düğüm haline getirerek göğsündeki kalbi parçalamayı hayal ediyorum. O zaman bana ne olur? Onun ölümü beni özgür kılar mı? Yoksa aramızdaki bu bağ, yeminimin bu ipliği, beni de onunla birlikte yok eder mi?

Bu düşünce beni ürpertir. Fiona'nın çaresiz kaldığında başvurduğu cinayet ve kara büyüye cesaretim yok, büyüleri için kuşların canını emen Fiona gibi. Belki de Lachlan haklıdır ve beni buraya getiren benim kendi seçimlerimdir.

Kalede her yerde periler görüyorum; uzanmış, yemek yiyor, boş boş telli çalgılar çalıyorlar. Burada eskisinden daha fazla perinin olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor. Londra'dan ayrıldığımızda sayılarının kırk civarında olduğunu hatırlıyorum; şimdi ise altmışa yakınlar. Tanrım, hepsi nereden geldi? Ben izlerken, bir başkası daha geliyor ve kardeşleri tarafından bağırışlar ve şarapla karşılanıyor. Periler kendi selamlaşma şekilleri var, ellerini avuç içleri birbirine değecek şekilde birleştirip alınlarını birbirine dayıyorlar ve fısıltı dilinde alçak sesle, senkronize bir cümle mırıldanıyorlar.

"Gel de bana neler yaptığını anlat," diyor Lachlan, dirseğimi tutup beni olay yerinden uzaklaştırıyor. Parlak dokunmuş bir tentenin altında iki koltuk var, önlerinde taşlardan yapılmış bir çemberin içinde düşük bir ateş yanıyor.

"Ee?" Lachlan esnek bir şekilde oturur, bir bacağını diğerinin üzerine atar ve yüzüklü parmaklarını bana doğru sallayarak işaret eder. Aniden ve oldukça garip bir şekilde, onun Conrad North'tan ne kadar farklı olduğunu fark ederim, kış ve yaz gibi, gümüş ve altın gibi. Peri ve insan. Lachlan, sanki bir fısıltıyla varoluşuna girip çıkabilecekmiş gibi, tamamen ılık ve havadan oluşan ruhani bir yaratıktır. Öte yandan, Ravensgate'in malikânesi, toprak kadar sağlam, kayalıklar, fundalıklar ve kaba yünlü koyunlar kadar bozkırların bir parçası.

Birdenbire, neden onları sanki bahis oynamayı düşündüğüm iki yarış atıymış gibi karşılaştırdığımı merak ediyorum. Görünüşe göre burada bile Bay North, beni görevimden uzaklaştırmak ve geciktirmek için var.

Lachlan'a ormanda toprak sahibiyle karşılaştığımı ve Bay North'un Ravensgate'te kalmamı isteksizce kabul ettiğini anlatıyorum.

"Bu toprak ağacın," diyor Lachlan. "Yakışıklı mı?"

Birdenbire, daha dik oturuyorum. "Ne?"

"Sadece, ondan bahsederken yüzünüz kızarıyor, tam burada..." Bana doğru eğildi, soğuk parmağıyla yanağımın yanındaki havayı okşar gibi hafifçe dokundu. "Kızardığınızda ne kadar güzelsiniz. *Kıskanmalı* mıyım?"

Geri çekildim, midem bulanıyordu. "Aramızda kıskançlık duyacağınız ne var ki, efendim?"

"Bu malikanede kendine iyi bir yer edindin. Kapıya yakınlığı bir avantaj olacak. Unutma, sen *benim* küçük cadımsın, Rose Pryor." Yarım bir gülümsemeyle, yakasından yaprak dökmeyen dalı çıkarır ve kulağımın arkasına takar. "Seni ilk ben buldum."

"Ben kendimin sahibiyim, efendim," diye sertçe cevap veriyorum. "Ve tasma ile gezdirilen bir evcil hayvan değilim."

Acı bir şekilde gülümser. "On iki yıl önce, sekiz yaşındaki bir çocuk tarafından, bu konuda hiçbir söz hakkım olmadan, eter aracılığıyla çağrıldığında nasıl hissettiğimi bir düşün." Kaşlarını kaldırarak bana bakar, sonra gülümser. "Yine kızardın."

Yüzümü eğiyorum, ellerimle yanaklarımı kapatma isteğine direniyorum. "Bay Murdoch..."

"Lütfen." Yüzünü buruşturur. "Bana Lachlan de."

"Lachlan o zaman. Ya benden bu *iyiliği* hiç istemeseydiniz? Ya yüzünüzü bir daha görmeden yirmi bir yaşına girseydim?"

Gözleri uzaklara kayar, gülümsemesi kaybolur. Yüz hatları, oyulmuş alabaster kadar soğuk ve hareketsizdir. "O zaman da büyüünü kaybedecektin. O yüzden belki de beni sıradan bir kaçakçıymışım gibi suçlamak yerine, bu görevde bana eşlik etmek için seni seçtiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Neden beni seçtin, güvenilirmez büyüü olan, beş parasız bir öğretmeni?"

Bana değil, arkamdaki ufka bakıyor, o sinir bozucu tavrıyla eski ve anlaşılmaz bir hale geliyor. "Sen sihirden daha değerli niteliklere sahipsin."

"Peki, bunlar nelerdir? Beni senin için bu kadar *değerli* kılan yeteneklerim, erdemlerim, hilelerim nelerdir?" Neden bilmem gerektiğini bilmiyorum

bilmem gerektiğini bilmiyorum. Belki de Fiona'nın keşfi beni sandığımdan daha fazla tedirgin etmişti.

Şimdi bana bakıyor, biraz kaybolmuş gibi görünüyor, dudakları aralık ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyor.

"Senin için ben neyim, perilerinden Lachlan?"

Eli yine yükseliyor, bu sefer parmağıyla bileğimin arkasını okşuyor. Dokunuşu koluma soğuk bir titreme gönderse de, geri çekilmiyorum. Gözlerindeki ışıltıyı anlayamıyorum, bu küçümseme mi yoksa sevgi mi? Onun bakışlarına karşılık veriyorum, ne istediğini merak ediyorum. Bu absürt kıyafetlerinin ve ayna gibi gri gözlerinin ardında gerçekte kim olduğunu. Benim hakkımda gerçekten ne düşünüyor? Ben onun için sadece bir araç mıyım, yoksa daha fazlası mı? Ve eğer daha fazlasıysam... o zaman ne?

Bana cevap vermiyor. Eli düşüyor ve iç çekerek ayağa kalkıyor. Onu durdurmak için neredeyse elimi uzatıyorum, sonra kendi tepkimden şaşkınlık duyarak elimi geri çekiyorum. Beni nasıl böyle kendine çekiyor, içimdeki derin *bir şeyi* harekete geçiriyor, sonra da beni kafa karışıklığı ve şaşkınlık içinde bırakıyor?

"Size güveniyorum, Bayan Pryor. Hepimiz güveniyoruz. Fiona'yı gönderdiğimde durum bu kadar vahim değildi. Ama şimdi çaresiz durumdayız ve tek umudumuz sizsiniz. Bu yüzden sizi seçtim. Çünkü zeki ve korkusuzdunuz, eski bir moorwitch gibi dokunan bir kızdınız. On iki yıl önce tanıştığımız anda, sizin en iyi yatırımım olacağınızı biliyordum..."

Sözleri boğazımdan şarap gibi akıp giderken, yanaklarıma sıcaklık ve başıma hafiflik getiriyor, ama yine de içimde bir tedirginlik bırakıyor. Son bir haftayı onunla geçirmeme rağmen, onu nasıl okuyacağımı ve sözlerindeki övgülerden gerçeği nasıl ayırt edeceğimi hala bilmiyorum.

"Ama şimdi merak ediyorum..." Bana bir bakış attı. "Hâlâ o kız mısın?"

Cevabı bilmediğim için tedirgin bir şekilde düşündüm. "Neden bu kadar çaresizsin?" Elini uzattı. "Gel, sana göstereyim."

Beni harabelerin derinliklerine götürüyor, bazı eski odalar hala sağlam, taş tavanlar yarı yıkılmış ama kalıntılar yeterince sağlam. Bunlardan birinde, ipek ve yaprak dökmeyen dallardan yapılmış bir yatakta, bir peri kadını yatıyor.

Cildi küllü, kemiklerinden pul pul dökülüyor. Onun içinde tek bir damla renk bile yok; tamamen gri ve gölgeden ibaret, yanakları çökmüş, gözleri oyuk. Bir bakışta onun ölmek üzere olduğunu anlıyorum. Etrafında birkaç başka peri oturmuş, tekdüze, garip, alçak bir şarkı söylüyorlar, ellerinde tılsımlar örüyorlar ve yeşil ipek elbisesine büyüler işliyorlar, ama onların büyüünün yaklaşanı durduramayacağını hissediyorum.

"Yukarıdaki dünyada, sizin demir ve ölümlülüğünüzün arasında ne kadar uzun kalırsak, başımıza gelen budur," diyor Lachlan. "Buna demir vergisi diyoruz."

Peri'nin yanına diz çöküyor, elini tutup parmaklarını öpüyor.

"Lorellan'ım," diye iç geçirir. "Seni kurtarmak için çok geç kaldım ve bu, hayatım boyunca taşıyacağım bir yük."

Peri, onun varlığını fark edecek kadar bile uzağa gitmiş görünüyor. Eteğimin altında sakladığım demiri suçlulukla düşünüyorum ve biraz geri çekilip, onun saygılarını sunmasını bekliyorum.

Sessizce ayrılırız, Lachlan hüzünlüdür. Yorgun görünür, gözleri gölgelidir. Harabelerden geçerken soğuk bir rüzgâr bizi sarar, saçlarını dalgalandırır.

"Şimdi anlıyor musun?" diye soruyor

bana. "Sanırım anlıyorum."

Yarı yıkık bir kemerin altında durur ve beni inceler, aramızdaki eğimli zemin onu daha da büyük gösterir. Rüzgâr örgümden bir tutam saçımı uçurunca, onu kulağımın arkasına koyar. Nefesimi tutarım, parıldayan gözlerinden gözlerimi ayıramam. Sol gözünün köşesinde tek bir gümüş damla belirir, sonra yavaşça yanağına doğru yuvarlanır.

Rüyada gibi hissederek, başparmağımla gözyaşını silerim. O, bileğimi tutar ve işaret parmağımın eklemine dudaklarının köşesine sıkıştırır.

"Beni bir canavar olarak gördüğünü

bilirim," diyor. "Görmüyorum." Bir

zamanlar görüyordum, ama şimdi...

"Canavarca şeyler yaptım."

Kısa bir süre gözlerimi kapatıyorum ve teyzemi, onu son gördüğüm yastıklı odada anlamsızca debelenirken görüyorum.

Ama onu çağıran bendim. Beni özgür bırakmasını isteyen bendim. "Ben de öyle," diye fısıldarım.

"O zaman senin hakkında haklı mıydım?" diye mırıldanır. "Doğru Weaver'a mı güvendim?"

"Evet," diye cevap veriyorum nefes nefese. Bu sözler beni şaşırtıyor, varlığından emin olmadığım gizli bir güven kaynağından fışkırıyor.

Lachlan başını eğdi, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle elimi bıraktı. Ben de biraz titreyerek elimi çektim, karnımda hissettiğim kelekler beni şaşkına çevirmişti.

"Hm." Beni baştan aşağı süzer ve bu beni yine kızartır. "İtiraf etmeliyim ki, o sefil pansiyondaki halini gördüğümde şüphelerim vardı."

Boğazıma bir umutsuzluk düğümü takılır, çünkü bu perinin önünde kendimi kanıtlama ihtiyacı hissedirim, tıpkı Rahibe Bridgid'in önünde kendimi kanıtlamam gerektiği gibi. Büyüm zayıflıyor, ama tamamen *yok* olmadı. Hâlâ zihnim ve onun desen dili var. On iki yıllık zorlu eğitim ve öğretim tecrübem var. Ben kayıp bir vaka değilim.

"Sana o dalı getireceğim," diyorum. "Eve döneceksin ve Lorellan'ın kaderi senin kaderin olmayacak."

Ona ya da onun türünden kimseye acımamaya çalışıyorum. Onun ne olduğunu, benden ne istediğini ve onun isteğini yerine getirmezssem ne olacağımı hatırlıyorum.

Yine de... şimdi onu bir şekilde daha iyi anlıyorum. O da çaresiz, halkını kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır.

Son on iki yıldır onu, gençliğimin gölgesinde gizlenen karanlık bir tehdit, karanlıktan çağırdığım ve dünyaya salıverdiğim bir canavar olarak gördüm. Ama o aslında bir canavar değil. Belki de ona verdiğim değerden daha insancıl, korku, kayıp ve çaresizlik hissedebilen biri.

Belki de o ve ben farklı olduğumuzdan çok birbirimize benziyoruz. "Yapacağım, Lachlan," diyorum tekrar, daha kararlı bir şekilde.

Kendi kendine gibi başını sallar ve Telarian duvar halısına doğru yürür, sırtı bana dönüktür, büyüleyici desenlere bakarken vücudu gergindir.

"Elfhame'ye giden yolu bul, Rose," uzun ve soğuk bir anın ardından mırıldanır. "Bunu yapmalısın. İkimiz için de."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltıda, Sylvie North yulaf ezmesi ve sütünü yerken bana gülümsüyor. Kardeşi ise görünürde yok; Blackswire'da bazı çiftçilerle buluşup bahar ekimlerini görüşmek için yola çıkmış. Sylvie ve benim üzerimde bütün sabah dolaşmaya niyetli olmadığına biraz şaşıyorum; sanki karanlık bir karga gibi, iplik makarasına dokunmam için ellerimi gagalamak için fırsat kolluyor gibi.

Ancak, Bayan MacDougal gününü kütüphanenin tozunu almakla geçireceğini açıkladığında, korkularımın çok da yersiz olmadığını anlıyorum, çünkü ben de Sylvie'ye ders vermek için kütüphaneyi kullanmayı planlıyordum.

Demek ki hizmetçi, Bay North'un casusu olacak.

"İlk olarak ne yapmalıyız?" diye soruyor Sylvie, şöminenin yanındaki büyük koltuğa kıvrılarak. Bay MacDougal ateşi yakıyor ve koyunlarına bakmak için dışarı çıkıyor. Turuncu alevler, yağmurlu bir sabahın kasvetini geri püskürtüyor. Damlacıklar, kemerli pencerelerden aşağıya doğru güzel desenler çizerek, soluk kurdeleler gibi camı takip ediyor.

Dün gece Lachlan, Lorellan ve diğer perileri düşünmekten kendimi uzaklaştırmak için yazdığım küçük bir listeyi çıkarırım. Onların içinde bulunduğu zor durumun ağırlığı, buradaki görevime bakış açımı tamamen değiştiren ek bir baskı oluşturuyor. Görünüşe göre hayatları, *benim* onlara eve dönüş yolunu açmama bağlı. Hâlâ Lachlan'ın gözyaşının ıslaklığını başparmağımda hissedebiliyorum. Hâlâ gözlerindeki parıldayan, çaresiz umudu görebiliyorum. Ne kadar şaşırtıcı bir şekilde insan olduğunu ortaya koydu.

Ve işte Sylvie North, büyük, benzer şekilde umut dolu bakışlarını bana dikmiş, o da bana güveniyor.

"Her bir konuda ne kadar ilerlediğinizi bilmem gerekiyor," diyorum, parmağımı listem üzerinde gezdirerek. "Tarih, fen, edebiyat, aritmetik, coğrafya... gibi konularda bazı gayri resmi sınavlar yapacağız."

Sylvie'nin gözleri donar, yüzündeki hevesli gülümseme korku dolu bir ifadeye dönüşür. Parmağım listede durur, düşünceli bir şekilde tıklar.

"Coğrafya ile başlayalım," diyorum. "Kardeşinin burada atlası var mı?"

Rafları arıyoruz, Bayan MacDougal'ın dikkatli bakışları altında, sanki onları Kraliçe Victoria'ya verecekmiş gibi her kitabı tek tek özenle tozunu alırken.

"Ah!" Sylvie alt raftan büyük, deri ciltli bir kitap çıkarır. "*Bilinen Dünyanın Haritaları*. İstedğin bu mu?"

"İyi buldun." Hayal kırıklığımı gizliyorum. Evime daha yakın bir şey umuyordum. Belki İskoç peri geçitlerinin haritası gibi? İki gece önce bu odadan çaldığım mülk haritası pek işe yaramadı ve bugün de araştırmam için değerli başka bir şey bulamayacağım gibi görünüyor.

Sylvie'den atlası alıp açıyoruz. Ama içinde, düzenli harita sayfalarının yerine, yırtık kağıtların karışık bir yığını buluyorum. Parçalar yere düşüp halının üzerine yığılıyor, yırtık, pürüzlü kenarları yara izleri gibi soluk.

İçindeki tüm haritalar parçalara ayrılmış.

"Tch!" Bayan MacDougal, kaz tüyü toz beziyle dalarak içeri girer. "Ne dağınıklık!"

"Hayır, durun." Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Bu bir bulmaca gibi, Sylvie. Coğrafya bilgini test etmek için mükemmel bir yol." Batı Afrika'nın bir parçasını alıp ona uzatıyorum. "Bakalım ne kadar ilerleyebileceksin."

Sylvie haritaları birleştirmeye çalışırken, Bayan MacDougal'ın onu üzgün bir ifadeyle izlediğini fark ettim. Meraklı bakışım üzerine, hizmetçi boğazını temizledi.

"Bay North'un gençken en sevdiği kitaplardan biriydi," diyor. "Oh, o haritaların üzerinde saatlerce vakit geçirirdi."

"Onları yırtan o muydu?" diye öfkeyle soruyorum.

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirir, ama sonra kendini hafifçe sallar ve toz almaya geri döner. "Siz öğrencinize bakın Bayan Pryor, geçmişi geçmişte bırakın."

O anda Sylvie'nin haritaları birleştirmeyi bırakıp yırtık kağıtları küçük kılıçlar şeklinde katladığını fark ettim. Yakalandığını anlayınca bana utangaç bir gülümseme attı ve kağıtları tekrar düzeltti.

Öğlene kadar, biraz yardımla Sylvie haritaların çoğunu bir araya getirmeyi başardı. Mutfakta öğle yemeği yerken bir süre haritalar hakkında konuşuyoruz ve onun korktuğumdan daha bilgili olduğunu, ancak yine de yaşına göre olması gereken seviyenin yaklaşık bir yıl gerisinde olduğunu fark ediyorum. Coğrafya derslerinde geri kaldığı konuları telafi etmesine yardımcı olacak bir plan hazırladıktan sonra, bu konuyu bugünlük bitiriyoruz. Yağmur durmuş, dünya ıslak ve gri olsa da, kaçabileceğimiz her fırsatı değerlendireceğiz.

"Yani sonunda dışarı çıkabilir miyim?" Rahatlamış bir ıııık atar ve botlarını giymek için koşar.

"Dışarıda çarpma alıştırmaları yapmak için," diye açıklıyorum. "Bu mevsimde elma yok, ama birkaç taş bulabiliriz."

"Oh." Coşkusu azalmış olsa da, botlarını giyip cesurca kapıdan dışarı çıkar.

Onu takip ederken, durup Bayan MacDougal'a bakarım. "Siz de bize katılacak mısınız?"

Soba başındaki sandalyesine yerleşmiş olan hizmetçi inler. "Ah, git başımdan. Ben yaşlı bir kadını. Bütün gün kırsalda dolaşmam beklenemez! Bay North seni gözetlemek istiyorsa, kendisi gözet sin!"

Gülümseyerek kapıyı kapatıp, gördüğü her su birikintisine atlayan Sylvie'ye yetişirim. Bayan MacDougal'ın bizi takip etmeyeceğini anlayınca sırtarak gülümser.

"Şimdi bana biraz sihir göster!" diye bağıır.

"Sylvie." Eve bir göz attım. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." O iç çekip, bir taşı yolun karşısına tekmeledi.

"Biliyorum."

Elini tutup sıkıyorum. "Gel. Bana bu civarda saymak için en iyi taşların bulunduğu yeri gösterir misin?"

Gülümsemesi yüzüne geri döner ve beni fundalıkların üzerinden sürükler. Evin arkasındaki bozkırlarda küçük bir dere kıvrılarak akıyor ve birkaç ıslak koyunun toplandığı bir dizi küçük göleti besliyor. Sylvie eteklerini dizlerinin üstüne bağlayıp taş toplarken, ben sırtımı ona dönerek gizlice bir kayanın üzerine ince bir kurutma büyüsü yapıyorum. Suyun yüzeyinden buharlaşması bittiğinde, oturup sessizce parmaklarımdan tükettiğim ipliğin küllerinin çalılıklara dökülmesine izin veriyorum.

"İşte," der Sylvie nefes nefese, bir kol dolusu taşı ayaklarıma dökerek. "Bunun sihirle daha kolay olacağına eminim."

"Öyle olurdu," diye kabul ettim. "Şimdi, çarpma işlemi şuna dayanır..."

"Sihir yapabildiğini öğrendiğinde kaç yaşındaydın?" Sylvie küçük bir taşı elinden eline atarak beni izliyor.

"Sylvie..."

"Bana sihir göstermen gerekmiyor. Sadece bana kendinden bahset."

"Yapamam."

"*Lütfen.*"

"Söz verdim."

Yıllarca öğretmenlik yaptıktan sonra çok iyi tanıdığım ve korktuğum bir şekilde bana bakıyor. Bu, özellikle şeytani bir öğrencinin, kendisine söylenenin tam tersini yapmaya karar vermeden önce attığı bakış.

tam olarak yapılmaması gereken şeyi yapmaya karar vermeden önce attığı bakış.

Birdenbire Sylvie ayağa fırlayıp koşarak uzaklaşır.

"Sylvie!" Eteklerimin engel olmasına rağmen onun peşinden koşmaya başladım. Eteklerimi ayak bileklerimin üzerine kaldırarak, kızın enerjik adımlarına yetişmeye çalıştım. "Sylvie, geri dön!"

Rüzgâr şiddetlenir ve yağmur tekrar yağmaya başlar. O bir tepeyi, sonra bir başkasını aşarken, ben Sylvie'yi hiç etkilememiş gibi görünen çamurda kayıp düşerim.

Ona yetiştiğimde, Ravensgate Malikanesi'nin eğimli çatısı kadar yüksek, dik ve kayalık bir uçurum olan Toren's Rise'ın güney tarafına ulaşmış. Onu çağırıyorum, ama rüzgâr sözlerimi dudaklarımdan alıyor.

Sylvie kaygan kayalıklara tırmanmaya başlar.

"Hayır!" Eteğine uzanıyorum ama o kendini daha yükseğe çekince boşluğu yakalıyorum. "Lütfen aşağı in!"

Sylvie bana sert bir bakışla bakar. "Sen kaç yaşındaydın," diye bağırır, "sihirli güçlerin olduğunu öğrendiğinde?"

"Bu, medeni bir şekilde konuşma şekli değil!" "Ben medeni bir kız değilim!" diye bağırır, gülerek.

Çaresizce etrafa bakınıyorum, boş bozkırları tarıyorum. Tamamen yalnız ve Sylvie gittikçe daha yükseğe tırmanıyor.

"Kaç yaşındaydın?" diye tekrar bağırır.

Onun içinde kendimi bu kadar çok görmeseydim, onun merakını reddetmek daha kolay olurdu. Dünyadan uzak, özgürlüğünden ve eğitiminden mahrum bırakılmış, yalnız bir çocuk. Görülmek, saygı görmek için yalvaran. Benim gibi sihirli güçleri olmayabilir, ama içinde aynı özlem var. Aynı gizli vahşilik.

"Altı yaşındaydım," diye bağırıyorum sonunda.

Küçük bir çıkıntıya ulaşır ve kendini oraya sürükler, saatin üzerine tünemiş bir kedi gibi orada oturur. Yağmuru umursamadan bacaklarını sallayarak eğilir ve bağırır, "Ve teyzen seni sihir okuluna gönderdi mi?"

"Hayır, o daha sonra oldu."

Çenesini ellerine dayadı ve o büyük, aç gözleriyle bana baktı. "Nasıl bir yerdi? Okulun?"

"Bu konuşmayı yerde yapabilir miyiz *lütfe*?" "Okulunu anlatınca aşağı iniyorum!" *İnatçı küçük*... Kardeşi kadar sinir bozucu.

Islak saçlarımı geriye itip, bu çılgın yarattığı güvenli bir yere inmeye ikna edecek tek şey buysa, kabul ediyorum. "Bazen zor olabiliyordu. Sana söylediğim gibi, sınıf arkadaşlarım acımasız olabiliyordu. Ama çoğu

"Oldukça güzel." Dublin'de öğretmenlik yapmak için İrlanda'ya giden arkadaşım Orla'yı ve saçlarımı örüp bana Fransızca şarkılar söyleyen Lisette'i düşünüyorum. Sanırım şu anda Avusturya'da bir manastırda yaşıyor, hayatını kadere adıyor ve ölmek üzere olanlar için rahat kefenler işliyor.

"Zorluklara rağmen, hayatımın en mutlu dönemiydi." Ellerimi kayaya bastırarak ona yalvarıyorum. "Lütfen şimdi aşağı in."

O nazikçe başını sallar ve geldiği yoldan geri tırmanmak için arkasını döner.

Ama botu gevşek bir kayanın üzerinde kayar ve kaya onun ağırlığı altında parçalanır.

"Sylvie!"

O çığlık atar, tutunacak bir yer arar. Parmakları ıslak çıkıntıya tutunur, bacakları havada sallanır. Her an kayıp beş metre aşağı düşebilir, bu da ölümcül bir düşüş olabilir.

"Dayan!" diye bağırırım, cebimden ipliği çıkararak. "Bırakma!"

İplikle uğraşıyorum, lifleri yağmurla ıslanmış durumda. Rüzgar, parmaklarımın arasında ördüğüm düğümü çekiyor, sanki onu oluşturduğum anda büyüü bozmaya çalışıyor gibi.

"*Bayan Pryor!*" Sylvie, sol eli tutunmayı kaybettiğinde bağıırır. Diğer eli de santim santim kayar.

"Her şey yoluna girecek! Sadece tutun!" Büyü sonunda tamamlandığında, ellerimi genişçe açtım ve iplikler gerildi. Ancak lifler ıslak olduğu için, onları tutuşturmak için normalden daha fazla büyü gerekecekti. Tüm gücümle uzandım, görünmez parmaklarımı çimlere, funda çiçeklerine ve çalılara doladım, yapraklarından enerji çektim.

Acı göğsümü keser, ciğerimi ve kemiklerimi deler.

Yukarıda Sylvie çığlık atar, parmakları kayar.

Düşüyor.

Ben de çığlık atarım, ikiye katlanıp o enerji dalgasını dar ve keskin, sıkışan kalbimin ucuna zorla geçiririm. Sanki kendi göğsüme bir bıçak saplıyormuşum gibi. Ama acımasızca kanalize ederim ve sonunda iplikler parlak bir şekilde alevlenir.

Sylvie, kafasının kötü bir kaya parçasına çarpıp parçalanacağı kayalık zeminden yarım metre önce aniden durur. Havada asılı kalmış, nefes nefese, yağmura bakarak, hala hayatta olduğuna inanamıyormuş gibi.

Ben de inanamıyorum.

Acıdan nefes nefese, başım dönüyor, kül kaplı ellerimle eteğini tutup onu kendime çekiyorum. Bir an sonra, büyü bozuluyor ve o kollarımın arasına düşüyor.

Onu kendime doğru çekip, sonunda rahat bir nefes alıyorum.

"Her şey yolunda," diye saçlarına fısıldıyorum. "Artık güvendesin."

Onu dikkatlice yere indirip yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyorum, ama dizlerinde ve avuç içlerinde birkaç sıyrık dışında, şükürler olsun ki yaralanmamış.

"Tanrılara şükür," diye nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor. "Beni kurtardın! Sihirle!"

Ne kadar az kalmış olduğunu ona söylemiyorum. Bir saniye daha tereddüt etseydim, ciddi şekilde yaralanırdı ya da daha kötüsü olurdu. Sadece elini sıkıyorum ve bir daha böyle bir şey yaparsa, bir ay boyunca siğillerle lanetleyeceğimi söylüyorum.

"Özür dilerim," diyor ve hakikaten de üzgün görünüyor. Gözleri ayakkabılarına düşüyor ve kirpiklerinde yağmurdan kaynaklanmadığını düşündüğüm bir damla su görüyorum.

İç çektim. "Gel, seni kurulayalım. Ve... bunu aramızda sır olarak saklayalım mı?"

Gülümseyerek, küçük parmağını benimkine doladı. "Kesinlikle."

Eve doğru yola çıkarız, çamurlu, ıslak bir yolculuktur ve ikimizin de dizleri çamurla kaplanır. Kalbim o acı verici kanaldan hala tam olarak iyileşmemiştir ve umarım Sylvie, topallayarak yürürken ona ne kadar dayandığını fark etmez. Her adım, saf irade gücünün bir sınavıdır ve o orada olup bunu görmeseydi, kendimi çamurlu fundalıklara bırakıp acıya teslim olabilirdim.

"Keşke senin gibi bir okula gidebilseydim," diyor Sylvie. "Uzak bir yerde, benim gibi diğer kızlarla birlikte. Orada erkekler de var mı?"

"Birkaç tane var, ama çoğu erkek Telarii'ye katılıyor, Moirai'ye değil." Orada bile, genellikle sayıca azınlıktalar. Dokuma ve kanalizasyon yeteneği, neredeyse her kültürde ve her dönemde kadınlar arasında daha yaygın olmuştur. Kanalizasyon yeteneği olmadan hiçbir dokuma okulunun onu kabul etmeyeceğini ona hatırlatmaya gönlüm el vermiyor.

"Peki, ben hepsiyle arkadaş olmalıyım, erkeklerle bile."

"Belki biraz daha büyüdüğünde, sen..."

"Hayır." Başını salladı. "Connie *asla* dedi. Okula gitmediğini söyledi, benim de gitmeme gerek olmadığını söyledi. Tıpkı deniz kenarına gitmeme, Fransa'ya yelken açmamama veya evlenmeme gerek olmadığı gibi."

Kaygan bir kayanın üzerinde tökezleyip, neredeyse kendi dilimle boğuluyordum. "*Evlenmek* mi?

Evlenmene engel mi olacak?"

Omuzlarını silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda çok da üzülüyorum. Ama Connie'nin evlenmesini isterdim. En azından o zaman bir kız kardeşim olurdu..."

Bana yan gözle bakar, gözleri dar ve kurnazdır, ben de kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Hayır, Sylvie. Bu düşünceyi aklından bile geçirme. Londra'da geri dönmem gereken bir hayatım var."

Ve Devil's Acre'deki dilencilerin bile, dayanılmaz derecede kibirli Conrad North'tan daha çekici olduğunu düşünebiliyorum.

"Bazı günler," diye itiraf ediyor, "kendimi bir mahkum gibi hissediyorum. Var olduğu için hapsedilen zavallı Kraliçe Mary gibi. Ya da Astolat'lı Elaine gibi, kulesinde mahkum olarak dünyayı sadece aynadan izlemek zorunda kalan."

Bu çocuk ne kadar yalnız ki, iki gündür tanıdığı bir misafire tüm kalbini açıyor? Onun için kalbim parçalanıyor, ve sadece kendimi onun durumunda gördüğüm için değil. Ama ne yapabilirim? Ona ne tavsiye verebilirim? Ona bir peri bulup şeytanla anlaşma yapmasını, bir tür kafesi başka bir kafesle değiştirmesini söylemeli miyim?

O, benim veremeyeceğim cevaplar istiyor.

Ravensgate'e geri döndüğümüzde, Bayan MacDougal Sylvie ile ilgilenirken ben mutfaktaki şöminenin başında kurulanıyorum. Hizmetçi kızı odasına götürürken kız bana komplo kurar gibi gülümsüyor, ama o gider gitmez ben şöminenin önüne çöküp biraz nefes nefese kalıyorum. Elimini göğsüme bastırıp uzun ve yavaş nefes alıp veriyorum, kalbimin sakinleşmesini, gevşemesini istiyorum. Bu iyileşme süreci normalden daha uzun sürüyor ve bu beni korkutuyor.

Yukarıdaki kaderler.

Elfhame'ye giden geçidi bulmalıyım, hem de bir an önce.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, patates çorbası ve ekmekten oluşan basit ama sıcak bir akşam yemeğinin ardından, Sylvie'ye kütüphanede tarih okuması görevini veriyorum. Ancak kısa bir süre sonra, büyük koltukta uykuya dalıyor ve hafifçe horlamaya başlıyor.

Onun yanındaki yere, bu sabah bir araya getirdiğimiz haritaları titizlikle yapıştırmaya başladım, değerli sayfaların tekrar parçalanmasına dayanamıyordum. Pencerelelere yağın yağmurun yumuşak sesi ve ateşin yatıştırıcı çıtırtıları eşliğinde, kendimi esnerken buldum. Bay ve Bayan

MacDougal çoktan yatmışlardır, ama Bay North hala Blackswire'dan dönmemiştir.

Haritaları birleştirirken, daha önce görmediğim kenarlarına yazılmış küçük notlar buldum. Çocukça bir el yazısı, zamanla solmuş mürekkeple kıtaları çizmişti.

Burada Bedevi göçebeler çadırlarını kuruyor! Piramitler burada—önce onları görmelisin. Bu adalarda ejderhalar bulunur—ama uçan, ateş püskürten türden değil, sadece büyük kertenkele gibi şeyler.

Bu küçük ekleri okumaya o kadar dalmışım ki, derin bir ses üzerimde gürlediğinde izlendiğimi fark etmiyorum.

"O eski şeyi nereden buldun?"

Şaşkınlıkla, macun şişesini düşürdüm ve halının üzerine döküldü. "Oh, tanrım!" Kapıdaki toprak sahibine öfkeyle baktım. "Bu, beni ikinci kez korkudan öldürecek kadar şaşırttığınız, Bay North!"

"İlk tanışmamızın niteliğini düşünürsek, bunu yargılayacak durumda olduğumu sanmıyorum." Conrad North karşımda diz çöküyor ve cebinden bir mendil çıkarıyor. Captain arkasında sessizce yürüyor ve uzun dilini sarkıtarak sıcak halının üzerine uzanıyor. "Verin bana."

"Ben yapabilirim." Mendili almaya uzanırım, ama o mendili bırakmaz ve bir an için parmaklarımız birbirine dolanır. Onunki yağmurdan soğuk ve nemlidir, benimki ateşin ıslısından sıcaktır ve bir an için, sıcaklık farkı koluma bir kıvılcım gönderir.

Elini çekmeye çalışır, ama elimdeki macun sıkı tutunur ve büyük bir utançla, elim Bay North'un eline yapıştığını fark ederim.

"Ah... özür dilerim," diye kekeliyorum. "Şey..."

O, ellerimize bakıyor. "Peki. Bu çok komik." "Düzeltilirim.

Sadece... kıpırdama." Elimi çeviriyorum.

"Tanrım, kadın! Kıpırdamay! Kes! Kemiklerimin derisini soyuyorsun!"

"Sus. Sylvie'yi uyandıracaksın. Bana bırakmış olsaydın..."

"Senin *halletmenin* nasıl sonuçlandığını ikimiz de görüyoruz. Bu macunun içinde ne var böyle?"

"Lütfen *dilinize dikkat edin*, efendim!" Dişlerimi sıkarak, kendi küfürlerimi geri yutuyorum. Parmaklarımı kurtarmaya çalışırken, ikimizi daha da birbirine dolandırdım. "Normalde bu kadar sakar değilim, yemin ederim."

Kaptan, tüylü kafasını pençelerine dayadı ve ikimizi de acıklı bir iniltiyle süzdü.

Durumu, çözmeye çalıştığım bir düğüm gibi inceliyorum. Bay North'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, sabit bakışları yanaklarımdaki kızarıklıkla daha da artırıyor. Şu anda kızarıklıklarla kaplı, korkunç bir halde görünmüş olmalıyım. Cildi benimkine değdiğinde sıcaklığını hissediyorum, büyük avucuyla elimdeki arka kısmı kaplıyor. O elin, zavallı bir kuzuyu annesinin yanından ne kadar nazik ve ustaca çektiğini düşünürken kendimi fark etmeden buluyorum.

Büyük parmak eklemlerindeki damarların şekli, okulun üçüncü yılında öğrendiğim, küçük nesneleri birkaç saniye için ortadan kaldırmaya yarayan bir yok etme büyüsunü hatırlatıyor. Acaba bu büyü küçük bir öğretmen üzerinde de işe yarar mı?

"Sorunları sık sık onlara sert bakarak mı çözüyorsun?" diye soruyor, itiraf etmeliyim ki mantıksız düşüncelerimi keserek.

Sadece işe yarayıp yaramayacağını görmek için *ona* sert bir bakış attım. "*Düşünüyordum da*. Bu, senin yaptığından daha fazlası, lordum. Aklında parlak bir fikir var mı? Yok mu? Ben de öyle düşünmüştüm."

Somurtarak parmaklarımı, sonra da onun parmaklarını kurcalamaya devam ediyorum. Ta ki o diğer elini benimkinin üzerine koyup, başparmağıyla bileğimi hafifçe okşayana kadar.

İki dairesel yanık izinin beyaz peni gibi parladığı yerin tam üzerinde.

"Bu ne peki?" diye sorar yumuşak bir sesle.

İçgüdüsel olarak elimi çekmeye çalıştım, ama tabii ki o anda bu imkansızdı. Ah, kader ne kadar acımasız olabilir.

"Hiçbir şey," diyorum. "Eski bir yara. Büyüye adanmış bir hayatın tehlikeleri."

Cevap vermez, sadece başparmağıyla işaret parmağı arasındaki yapıştırıcıyı kazırken bana bakar. Orada, herhangi bir çiftçininkine rakip olacak kadar nasırları var, sanırım. Bu lanet olası macunun içinde ne *var*?

"Önemli olan sakın kalmak," diyorum ona, biraz histerik hissederek.

"Ah," diyor sakın bir şekilde. "Tırnağımı kökünden söküyorsun.

Lütfen keser misin?"

Bastırılmış bir homurtuyla vazgeçip arkama yaslanıyorum. "Bir büyü biliyorum..." "Tabii ki biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Peki tek elinle nasıl yapacaksın?"

"

Dudaklarımdan kısa bir kahkaha kopar. "Hiçbir fikrim yok."

Bir an için, birbirine yapışmış ellerimize bakıyoruz, şaşkın ve iki insanın olabileceği kadar garip bir şekilde. Yanımızda ateş çıtır çıtır yanyor ve Sylvie sandalyesinden hafif bir horlama sesi çıkarıyor. Birdenbire ikimiz de kahkahaya boğuluyoruz, onunki derin, göğsünden gelen, altımızdaki zemini titreten bir gürültü, benimki ise cıvı cıvı

Cıvıl cıvıl bir serçenin cıvıltısı gibi. Deli gibi kahkahaları bastırmak için diğer elimi ağzıma kapatırken, o geniş omzuna yüzünü gömüyor ve tüm vücudu titriyor. Kendimi tamamen saçma hissediyorum, tüm bu durum deli bir oyun yazarı tarafından uydurulmuş gülünç bir komedi gibi.

"Dikkat et!" diye nefes nefese bağırırım, o sol tarafa, şömineye doğru eğilirken. "Ateşe kapılacaksın..."

Sonra aklıma geliyor. Ve gözlerindeki bakıştan, onun da aklıma geldiği anlaşıyor. Aynı anda ikimiz de "Ateş!" diyoruz.

"Tabii ki," diye ekliyor. "Şimdi yavaşça."

Birleşik ellerimizi şömineye kaldırıp bekliyoruz. Geriye dönüp bakınca, bu çözüm muhtemelen en başından beri açıktı ve belki de korku ve utançla kafam karışık olmasaydı bunu fark ederdim. Bu yeni mantık patlaması karşısında kahkaham buharlaşır ve utangaçlıkla bakışlarımı başka yöne çeviririm. O da aynısını yapar, ikimiz de birbirimize bakmamak için çabalıyoruz. Ateş, değerli zamanını alarak ellerimizi ısıtır. Ama sonunda, ısı macunu yumuşatır. Parmaklarımızı fazla zarar görmeden ayırmayı başarırız.

En azından fiziksel olarak. Gururum belki de asla iyileşmeyecek. Boğazımı temizledim. "Bundan bir daha asla bahsetmeyelim."

"İyi fikir," diye cevaplar hemen.

Elime bakıyorum, kuruyan yapıştırıcı cildimden soyuluyor, ne söyleyeceğimi, ellerimi nereye koyacağımı, hatta onun karşısında nasıl düzgün oturacağımı bilemiyorum. Bacaklarım çok garip bir açıyla katlanmış gibi görünüyor. Neden bu kadar terliyorum? O bunu anlayabilir mi?

Ve neden kalbim boğazıma kadar çıkmış, birden nefes almam zorlaşmış?

"Öyleyse." Bay North arkalarına yaslanıp, uzun bacaklarından birini uzatırken, diğerini göğsüne çekip kolunu üzerine attı. Saçları eve gelirken ıslanmıştı, yüzü ise bizim talihsiz karşılaşmamızdan dolayı hala kızarmıştı. "İlk dersin nasıl geçtiğini soracaktım, ama öğrencinizi uyuttunuz galiba."

Sylvie'ye bakıyorum, sadece iki gün sonra bu kıza karşı hissettiğim sevgiye biraz şaşırmışım. "Coğrafya zor bir iştir. Dünyayı yeniden bir araya getirmek kolay bir iş değildir."

"Öyle," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. Yırtık harita parçalarından birini aldı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında Hindistan'ın kuzey yarısını ovuşturdu. "En iyi

en iyi işim değil, kabul ediyorum. Savunmam gerekirse, bunu yırttığımda sekiz yaşındaydım."

"Sıkıldığın için mi? Yoksa sadece yıkma arzusundan mı?" diye soruyorum, hala *herhangi* bir kitabı yırtma fikrine kızgınım, hele ki bu kadar güzel resimlenmiş, şüphesiz pahalı bir atlası.

Parçayı yerine koyar ve Hindistan'ı eski yerine geri getirir. "Öfkeydi."

"Dünyaya karşı, sanırım?" Parçalanmış haritayı elime alırım. O kuru bir kahkaha atar. "Ne yazık ki, çocukken her şeyi kelimesi kelimesine alırdım."

Bay North'u kalpsiz bir canavar olarak görmeme rağmen, atlası yırtan çocuğa karşı bir anlık yumuşaklık hissediyorum. Nasıl bir çocukluk geçirdiğini ve Sylvie'nin şu anda olduğu kadar yalnız olup olmadığını merak ediyorum. Onu bu yüzden mi bu kadar yakınında tutuyor? Onu kaybetmekten ve tekrar o yalnız çocuk olmaktan korktuğu için mi? Sekiz yaşındayken annesini kaybetmiş olmalı ve hangi çocuk böyle bir kayba böyle tepki vermez ki, kalan ailesine umutsuzca sarılır.

"Sekiz yaş zor bir yaş," diyorum yumuşak bir sesle. "Her şey ham duygularla dolu ve kaderini kontrol edemiyorsun. Sekiz yaşında bir çocuk, anlaşılabilir birçok hata yapabilir."

Hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak hatalar. Kalbimin hemen üzerindeki köprücük kemiğimi ovuşturuyorum.

Gözlerinin yüzümde olduğunu hissederek, başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. Bay North'un ifadesi gizemli, merak ve ihtiyatlı şüpheden oluşan tuhaf bir bulmaca gibi. Bir şey sakladığını mı düşünüyor?

"Onları hiç gördünüz mü, efendim?" diye soruyorum, Mısır'ın pürüzlü bir parçasını kaldırarak. "Piramitleri kastediyorum."

Ateşe bakar, gözleri ateşin ışığında koyu bronzdan parlak altına dönüşür. "Hayır. İskoçya'dan çok uzaktalar."

"Mm. Çoğu yer öyledir." Fırçayı macuna batırıp Mısır'ı tekrar birleştiriyorum, kenarları olabildiğince hassas bir şekilde hizalamaya odaklanıyorum. Bay North'un bakışlarının bana döndüğünü hissediyorum, gözlerinin ağırlığı midemi açıklanamayan bir şekilde sıkıştırıyor. Akabe Körfezi'ni mahvediyorum ve baştan başlamak için onu ayırmak zorunda kalıyorum.

Bugün erken saatlerde bataklıkta yürürken Sylvie ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. Bu adam onu kendi izole küçük dünyasında hapsetmiş, arkadaşlarından, okulundan, toplumdan uzak tutmuş. Büyüye karşı önyargılı ve kibirli bir şekilde inatçı davranıyor. Tüm bunları hatırlıyorum, ta ki

Soğuk bir öfke dalgası içimi kaplayıp karnımdaki anlamsız çarpıntıyı yatıştırıncaya kadar.

"Geç oldu," diyorum sertçe.

"Doğru. Elbette. Sylvie'yi yatırmalıyım." Ayağa kalkar ve kız kardeşini kucağına alır, onu bir kuzu gibi kolaylıkla sallar. Ama kapıda durur ve geriye bakar. "Teşekkür ederim, Bayan Pryor."

Yukarı bakıyorum. "Ne için?"

"Dünyayı yeniden bir araya getirdiğiniz için." Gözleri haritaya düşer. "Güney Afrika'yı ters çevirmiş olsanız bile."

Şaşkınlıkla aşağıya bakıyorum ve o, boğuk bir kahkaha atarak son kez çıkıyor.

Kader onu lanetlesin, haklı. Haritada bir şeylerin ters gittiğini *düşünmüştüm*. Uzun bir süre Afrika'nın ters çevrilmiş ucuna bakarım, midem düğümlenir. Elimi yumruk yaparım, hala lordun cildinin benimkine değen sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Gerçekten, o en dayanılmaz adam," diye mırıldanıyorum alevlere.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin ortasında, aniden uyanırım.

Hareketsiz yatıp dinliyorum, beni neyin korkuttuğunu merak ediyorum. Odada hiçbir şey kıpırdamıyor. Pencere koyu renkli camdan yapılmış, en ufak bir ay ışığı bile onu gümüş rengi yapmıyor. Balmumu mumlarının ve yeni yıkanmış çarşafların kokusunu içime çekiyorum ve belki de hayal gücümün beni yanıltmış olabileceğini düşünüyorum. Saçma bir şekilde, Sylvie'nin hayaleti aklıma geliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonra duyuyorum: Yukarıdan, sanki ağır bir şey yere düşmüş gibi bir *gürültü*. Sylvie'nin odası.

Yataktan yuvarlanıp çıplak ayaklarımla yere inerim, saate gözlerimi kısarak bakarken kedinin beşiği oyununu oynamaya başlarım. Saat sabahın ikisi. Kimse uyanık olmamalı, o bile.

Koridordan ilk merdivene kadar sessizce ilerliyorum; ne kadar yumuşak basarsam basayım merdivenler gıcırıyor. Üst katta koridor gölgelere uzanıyor. Ayaklarım soğuk döşeme tahtalarından üşüyor. Sylvie'nin kapısının altından ışık sızıyor, ama her şey yine sessiz. Yanımdaki uzun bir tabloda, Kuzeyli bir atam düşünceli bir şekilde aşağıya bakıyor; Conrad'ın koyu kaşlarına ve dalgalı saçlarına sahip. Ona kaşlarını çatarak bakıp, tüm duyularımı keskinleştirerek hızla yanından geçiyorum. Ellerimdeki iplikler titriyor; sihirli bir nefesle, zarar verebilecek her şeyi ve herkesi hareketsiz hale getirecek bir büyü salacaklar.

Sylvie'nin kapısı yine gürültüyle sarsılır ve ardından bir çarpma sesi duyulur.

Koşmaya başlıyorum, sihre uzanıyorum, o kapının diğer tarafında ne varsa onu bayılmaya hazırım. Büyü düğümümü gergin tutarak, başparmağımı ve küçük parmağımı kapı kolunu çevirecek kadar eğiyorum...

ve bir girdaba düşüyorum.

Sylvie, şifonyerinde yanan mumların ışığında havada dönüyor, etrafında uçan çöp parçaları: ayakkabılar, bebekler, saç fırçaları, vazolar, çok sayıda hayvan ve savaşçı figürü içeren ahşap oymalar. Her şey gittikçe hızlanarak dönüyor, nesneler birbirine çarpıyor, duvarlardan sekerek uzaklaşıyor.

"Rose!" Sylvie bağırıyor. "Yardım et!"

Kafası baş aşağı sallanarak çırpınıyor. Penceresi açık ve doğruca ona doğru gidiyor; geceye doğru savrulacak ve sonra, ayak bileği etrafındaki sarkan düğüm yıprandığında, ölümüne düşecek.

Odanın karşısına atılıyorum, uçan nesnelerden kaçınıyorum ve sonra zıplıyorum, pencereden süzülürken onu topuğundan yakalıyorum.

Bir homurtuyla onu içeri çekip ayak bileğindeki düğümü koparıyorum. İp elimde küle dönüşüyor — üç kat aşağıya düşmesine sadece bir saniye kalmıştı.

Sylvie üzerime yığıldı ve ikimiz de yere düştük.

Hala başımızın üzerinde düzinelerce nesne dönüyor olduğu için eğik durarak, ördüğüm kullanılmamış bayıltıcı düğümü çözdüm ve onu sakinleştirici bir büyüye dönüştürdüm.

İlk denemem başarısız olur ve kalbim sıkışır, ama ikincisi işe yarar. Büyü, yoldan çıkan nesneleri yakaladı ve nazıkçe yere geri döndürdü.

Bir an geçer, Sylvie ve ben nefes nefese kalırız, etrafımız oyuncaklar, şamdanlar ve kırık vazolarla doludur.

Sonra ayağa kalkar ve kollarını genişçe açar, yüzü kızarmış ve saçları dağınıktır.

"Gördün mü?" diye sorar. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Yavaşça oturup etrafa bakındım. Yere geri getirdiğim her nesnenin etrafında küçük bir büyü vardı. Bazıları dökülmeye başlamış ve kül kokusu güçlenmişti. Bir duvar boyunca dizilmiş cam kavanozlar, vazolar ve kutularda, bu hareketlilikten heyecanlanan birçok kurbağa çılgınca zıplıyordu. En azından *onları* uçurmaya çalışmadı, onlardan enerji çekmedi. Ama kafeslerindeki yeşillikler — saklanmaları için diktiği yosun ve ot yığınları — solmuş, kahverengiye dönmüş, kurumuş. Beceriksiz bir amatörün ilk Dokuması'nın açık bir işareti.

"Sen kanalize edebilirsin," diye fısıldıyorum.

"Ben kanalize edebilirim!" Ellerini çırparak kıkırdar. "Yapabileceğimi biliyordum! Hep biliyordum!"

"Sylvie, sen *kanal* olabilirsin."

"Evet." Kaşlarını çattı. "Bunu az önce konuştuk."

Ayağa kalkıp, küçük bir tahta kılıç ve ustaca şekillendirilmiş zırhla tamamlanmış, oyulmuş meşe ağacından bir Valkyrie alıyorum ve içinde Bay North'un sanatını tanıyorum. Figürünün beline bağlanmış uçan tılsımı elime alıp, başımı sallıyorum, nutkum tutulmuş.

"İlk birkaç deneme iyi gitmedi," diyor, sanki ben onun sınavını not veren bir öğretmenmişim gibi endişeyle omzumun üzerinden bakarak. "Biraz çalışmam gerekti. Sonunda yaptığın ilmekli şeyi unutmuşum."

Ama nefesimi kesen onun tekniği değil — düğümler beceriksizce yapılmış — daha çok bir seferde *bu kadar çok şeyi* kanalize etmiş olması.

Bebeği kaldırıp ona kaşlarımı çatıyorum. "Sylvie, daha önce hiç kanalize ettin mi?"

"Denedim ve içimi sıcak bir his kapladı, ama hiçbir düğüm bilmiyordum. Kimse bana öğretmedi. Robert the Bruce'un İngilizlerle savaşırken yaptığı gibi, kilerde yakaladığım bazı örümceklerden savaş büyülerini öğrenmeye çalıştım. Ama sanırım onlar aynı tür örümcekler değildi."

Asıl soru, Conrad Sylvie'nin sihirli olduğunu biliyor mu? Bana Sylvie'nin test edildiğini ve hiçbir şeyin çıkmadığını söyledi. Sylvie'yi test eden Weaver beceriksiz miydi, yoksa Bay North *yalan mı söyledi?*

Eğer onun kanalize edebildiğini biliyorsa, onu kasten eğitimsiz mi bıraktı?

Çünkü bir çocuğun sihirli yeteneğini ihmal etmenin tek nedeni
...onun ortadan kalkmasını istediklerinden dolayıdır.

Eğer ilgilenilmezse, kanalize etme yeteneği zamanla kaybolur. Beş yaşında havada asılı kalma büyüsü yapabilen bir çocuk, bu enerjiyi kontrol etmeyi hiç öğrenmezse, on yaşına geldiğinde bu yeteneğini tamamen kaybedebilir. Bu yüzden genç Dokumacıların erken yaşta eğitilmesi çok önemlidir. Sanırım teyzemin benim için istediği de buydu. O yaşta Moirai Tarikatı tarafından alınmasaydım, onun evinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra yeteneğimi tamamen kaybedecektim.

Göğsümde bir ateş parlıyor, uyanmakta olan bir ejderha gibi.

"Sylvie." Sesimi alçak ve sakın tutuyorum, böylece içimde bir cehenneme dönüşen öfkeyi görmesin. "Kardeşin, sihirli yeteneğin olup olmadığını görmek için seni hiç kimseye test ettirdi mi?"

"Bu ne demek?"

Karşısına diz çöküyorum. Sonra, kolumdan yedek ipliği çekip, onun parmaklarına ve benim parmaklarıma doluyorum; dört elli kedi beşiği. Gözleri parlayarak hevesle izliyor. Ağ aramızda geriliyor, iplikler beklenti içinde titriyor.

"Böyle görünürdü," diyorum. "Seni test eden kişi, belki de Blackswire'daki okul öğretmeni, gözlerini kapatmanı ve çok yavaş nefes vermeni isterdi, bu sırada şu şeyleri düşünmeni isterdi: Rüzgârın aralık kapıyı itip açması. Ağır bir bulutun sonunda yağmur yağdırması. Meşe filizinin topraktan çıkıp ilk kez güneş ışığını bulması."

"Böyle mi?"

Gözlerini kapatıp nefesini verir; bir anda aramızdaki iplik mavi beyaz parlar ve donmuş gibi çıtırdar, parmaklarımdan kollarıma kadar uzanır. Üzerimizde, hiçbir yerden kar taneleri düşmeye başlar, dantelli beyaz ve yumuşak. Odanın havası soğur; nefesim dudaklarımın önünde beyaz bir bulut oluşturur. Penceredeki ve yataktaki damask perdeler sertleşirken gıcırdar, kumaşın kenarları buzlanır.

İplik yanarak küle dönüşür ve ellerimizi tozla kaplar.

"Yine yaptım!" diyor, avuçlarını açarak karları yakalamaya çalışıyor. "Bu ne tür bir büyü?"

"Basit bir soğuk büyü," diye fısıldıyorum. "Kimse senden bunu yapmanı istemedi mi?"

"Hayır."

Demek yalan söylemiş.

Şimdi azalmaya başlayan kar yağışına bakıyorum. Birkaç kar tanesi daha düşüp halıya konuyor ve sonra suya dönüşüyor. "Daha önce böyle bir şey yapmadığından *emin* misin?"

Kaşlarını çattı. "Yapmadığımı söyledim! Ne oldu? Kızgın görünüyorsun."

Neyim var? Neyim var, Sylvie on yaşında. Evet, sihirli güçleri var, ama daha önce hiç kullanmadı. Bu da, bu güçlerin yıllar önce kaybolmuş olması gerektiği anlamına geliyor. Bir parmak ucu kadar enerji bile çağıramaması gerekir.

Ama havada asılı duran tüm o düğümleri doldurmak ve teste bu şekilde tepki vermek... Ben şimdiye kadar sadece ipliğin sıcaklığını neredeyse hiç değiştirmeyen, farkı neredeyse algılayamayacak kadar az olan kızlar gördüm. Lachlan teyzemin zihnini karıştırdıktan üç gün sonra Rahibe Elizabeth tarafından yapılan kendi testimizi hatırlıyorum. Yaşlı kadının parmak uçlarını donduracak kadar soğuk çağırmıştım, bu da onu şaşkınlıktan neredeyse baş döndürecek kadar etkilemişti.

Şimdi, Sylvie sayesinde, omuzlarım ve köprücük kemiğim buzla kaplı ve soğuk su, karın erimeye başladığı kollarımdan ve yüzümden aşağı akıyor. Sylvie'ye bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, zihnim öfke ve hayret arasında gidip geliyor. O, şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü Dokumacı olabilir. Benden daha güçlü olduğu kesin ve düşünün ki, bunca yıldır yeteneği uykuda kalmış, sadece ihmal edilmemiş, aynı zamanda kardeşi tarafından aktif olarak bastırılmış.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Sylvie, yatmaya git. Saat geç oldu." "Ne?" Gözlerini kırıştırdı. "Ama... ama daha yeni başladık!"

"Neye başladınız?"

"Şey..." Ellerini kaldırır. "Derslerime."

"Derslerin mi?" Kafamı sallarım. "Ben seni eğitmek için burada değilim."

"Ama *öğretmelisin*." Gözleri yaşlarla dolmaya başlar. "Kontrolü ele geçirdiğimde sana neler yapabileceğimi gösterecektim. Senin benim öğretmenim olacağından emindim. Bunu istiyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Yerimde donakaldım, kulaklarımda kalp atışlarım çınılıyordu. Teraryumlardaki kurumuş bitkilere baktım ve eğitimsiz bir Dokumacının verebileceği zararı düşündüm.

"Lütfen!" Ellerini dua eder gibi birleştirir. "Hiçbir şey bu kadar doğru, harika ve iyi hissettirmemişti! Lütfen, Rose. Senin gibi olmak istiyorum. Büyü istiyorum!"

Sihir istiyorum, teyze.

Herkes gibi benim de buna hakkım var!

Gözlerimi kapatıp kapıya yaslanıyorum. O korkunç geceden beri hiç olmadığı kadar net bir şekilde kendi sesimi duyabiliyorum. Ellerim bilinçsizce boğazıma, boynumdaki yanık izine gidiyor.

"Bana öğretmelisin," diyor Sylvie ve ben titreyerek gözlerimi açıyorum. "Gizlice pratik yapabiliriz. Sadece sen ve ben. Connie'nin hiç bilmesi gerekmez! Lütfen?"

"Sana uygun bir öğretmen lazım," diye fısıldadım. "Yapamam... Ben buraya karışmak için gelmedim. İstesem bile, benim kendi... Gitmem gerek."

"Ama Rose..."

Yumruklarımı sıkarak koridordan kaçıyorum, öfkemden çılgılık atacak kadar kızgınım. Bu öfke iyi bir şey; sıcak ve güçlü, ve onun karşısında teyzemin hatırası siliniyor. Öyle güçlü ki, sanki içimden geçen bir sihir gibi, beni güçle dolduruyor.

Conrad North'u bulacağım ve hesaplaşma zamanı gelecek.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Koridorda koşarken, Ravensgate'in lordunu kendi kız kardeşinin büyülu potansiyelini sabote ettiğı için lanetlemek için tüm yolları düşünüyorum. Kızın yalvarışları, sanki geceleri yatağımanın altında saklanıp fısıldıyormuş gibi kulaklarımda çınlıyor.

Lütfen, Rose. Senin gibi olmak istiyorum.

Bay North'un odası koridorun en ucunda. Neredeyse içeri dalacaktım, ama kendimi durdurup birkaç nefes aldım.

Bildiğim kadarıyla, o çıplak uyuyor.

Bu düşünce beni kızartıyor ve bir an için neden burada olduğumu ve kızgın olmam gerektiğini unutuyorum. Ama öfkemin geri gelmesi sadece bir kalp atışı sürüyor.

Kapıyı çaldığımda cevap gelmeyince, adaletin, lairdlerin ifşa olma riskine değdiğine karar verdim.

Kapıyı yavaşça açıp içeriye bakıyorum. Bay North'un odası karanlık ve sessiz, koyu renkli mobilyalar ve ağır perdeleri olan dört direkli bir yatakla dolu.

"Bay North?"

İçeriye birkaç tereddütlü adım atarım, gözlerim karanlığa alışır ve küçük ayrıntıları fark eder: pencerenin yanında bir küre, sandalyenin üzerinde duran bagpipes'ın sivri silueti ve elimdeki komodinin üzerinde bir deniz kabuğu koleksiyonu. Bir başka dikkatli adımla, hala yapılmış yatığa yaklaşıyorum.

Orada değildi.

Ne yapacağımı bilemezken, pencereden giren bir ışık gözüme çarptı.

Biri bataklıkta yürüyor, fener hafifçe sallanıyor. Donup kalıyorum, Sylvie'nin hayaleti tekrar aklıma geliyor, ama sonra figür dönüyor ve ışık onun profilini aydınlatıyor.

"İşte buradasın, seni piç kurusu," diye mırıldanıyorum.

Evden çıktığımda, hafif bir rüzgar ve berrak bir geceyle karşılaşuyorum. Karanlık sadece geçici; gözlerim hızla alışıyor ve dolunaya yaklaşan ay parlak, yolumu bulmam için yeterli ışığı sağlıyor. Yukarıda, yıldızlar gökyüzünde gümüş dikişler gibi.

Kısa bir mesafede Bay North'u görüyorum, eve doğru değil, evin etrafında geniş bir daire çizerek yürüyor. Acele etmeden ve hafifçe topallayarak, fundalıkları çaprazlayan birçok patikadan birinde yürüyor. Captain onun yanında, alçak, koyu bir gölge gibi yürüyor

gölge gibi yürüyor ve Bay North birkaç adımda bir eğilip köpeğin kulaklarını kaşıyor.

Benim geldiğimi duyuyor, çünkü yolları yeterince iyi bilmediğim için fundalıkta çırpınan bir koyun gibi takılıp düşüyorum. O, elinde feneriyle, boş elini cebinde ve yüzü fenerin gölgesinde gizlenmiş bir şekilde beni izlerken, ben sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yürüyüşe mecbur kalıyorum. Ona ulaştığımda nefes nefeseyim.

"Rose Pryor," diyor, başını yavaşça sallayarak. "Sanırım senin doğal olmayan gizliliğin bozkırlara kadar uzanmıyor, değil mi?"

"Bu günlerde Londra'da çok fazla funda yetişmiyor," diye nefes nefese söylüyorum. "Neden bu saatte dışarıdasın?"

Derin bir nefes alarak fenerini kaldırır, ışık, titreyen turuncu ışıkla kaşlarını çatmış yüzünü aydınlatır. "Seni şimdi nasıl kırdım, lütfen söyle?"

Öfke, taşlı bir kıyıya vuran amansız dalgalar gibi içimi kaplıyor. Yüzündeki altın çizgileri izliyorum, gözlerindeki yorgunluğu fark ediyorum. Birkaç saat önce gerçekten ateşin başında birlikte gülüyor muyduk? Ona karşı öfke dışında herhangi bir şey hissetmekle aptallık ettim. Gardımı indirdim ve onun ne olduğunu neredeyse unuttum.

Bir anlık kahkaha, onun verdiği zararı silemez. "Neden büyüden nefret ediyorsun?" diye soruyorum sonunda.

"Anlamadım?"

"Ailenin kötü şansı dışında bir nedeni olmalı," diyorum. "Başına bir şey mi geldi?"

"Hm." Yürümeye başladı; ben de yetişmek için koşmaya başladım. Yolu, malikaneyi aşağı yukarı çevreliyor gibi görünüyordu. Sanki uzun ve görünmez bir ip ile ona bağlıymışız gibi, malikane solumuzda belirliyordu.

Sessiz kalıyorum. Bu, Rahibe Elizabeth'in bana yaptığı bir numara: sonsuz sabırla beklemek, ta ki sessizliğe dayanamayana kadar ve işlediğim günahı itiraf edene kadar. Titreyerek şalımı daha sıkı sarıyorum ve eve bakıyorum. Tüm pencereler karanlık; bu mesafeden bir harabe gibi görünüyor.

Sonunda o pes eder. "Sihirden *nefret* etmiyorum."

"Ailenizde var mı? Anne babanızdan biri dokumacı mıydı?"

Birkaç saniye boyunca sadece bana bakar, sonra küfür eder. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

"Bana yalan söyleme, *onun* hakkında değil. Büyü ailelerde geçer ve sen de benim evimde bunun benim ailemde de geçer olduğunu düşündürecek bir şey gördün, şimdi de Sylvie'yi merak ediyorsun. Ne oldu?"

"Onu hiç test ettirmedin, değil mi?"

Bana sırtını dönerek eliyle saçlarını taradı. "Bayan MacDougal, kalmana izin vermenin kötü bir fikir olduğunu söylemişti. Gözlerinin çok meraklı, parmaklarının çok müdahaleci olduğunu söylemişti ve tabii ki haklıydı." Tekrar dönerek sordu, "Sylvie sana sihrini sordu mu? Seni dokuma yaparken gördü mü? Bana yapmayacağına söz vermiştin."

"Eğer yeteneği yoksa, ne önemi var ki?"

"Çünkü onun senin sanatının hiçbir parçasına karışmasını istemiyorum."

Göğsüm öfkeyle şişer, nefesim hızlı ve kısadır. "Bu yüzden mi onun büyüsünü sabote etmeye çalıştın, tadını beğenmediğin için onu çürümeye terk ettin?"

"Çünkü o zehir!" Bağırışı fundalıkta yankılanır ve yıldızlı gökyüzünde kaybolur.

Bir adım geri çekilip, ona dehşetle bakıyorum. O anda her şeyi itiraf ettiğini fark ediyor ve öfkeyle düşük bir homurtu çıkarıyor.

"Bayan Pryor..."

"Demek doğruymuş," diye fısıldarım, tiksinti ile kemiklerim ürperir. "Onun sihirli olduğunu biliyordun ve bunu görmezden gelmeyi seçtin."

Ellerini kaldırır, sanki bir şeyi sallamak istermiş gibi parmaklarını havada kıvrır. "Onu *güvende* tutmayı seçtim."

"Güvende. *Güvende*. Onu güvende tutmadınız. Onun tek savunma aracını, kendini koruyabilmesinin tek yolunu elinden aldınız."

"Büyü iki ucu keskin bir kılıçtır ve ben..."

"Ama bu bir *kılıç*! Onu kullanmayı öğrenmesi gerekiyor, yoksa yine kendine zarar verebilir..."

"Yine mi?" Yavaşça nefes alır, sonra sıkı dudaklarından nefesini verir. "Demek doğruymuş. O gerçekten kanalize oldu."

"Ve bunu yaparken neredeyse kendini öldürüyordu. Eğer ben zamanında oraya varmamış olsaydım..."

"Sen burada olmasaydın, o asla denemezdi!" Onun hırıltısı yarı vahşi ve ben bir adım geri çekiliyorum, bir parça korku nefesimi kesiyor.

"Hayır! Bu benim hatam *değil*!" Tekrar ileri doğru iterek parmağımı göğsüne bastırdım. Sanki ahırın yan tarafını dürtüyormuşum gibi. "O, tanıdığım tüm Dokumacılardan daha güçlü. Kuru bir tarla gibi, en ufak bir kıvılcımın onu ateşe vermesini bekliyor."

Ve yandığında, Bay North, durdurulamaz hale gelir."

Gözlerini kapatır ve uzun bir dakika boyunca bir dağ gibi hareketsiz durur, nefes alıp verir. Yanak kaslarındaki gerginlik yavaşça azalırken yüzünü izlerim. Kaslarının arasındaki derin çizgi gevşer, omuzları bile düşer.

Tanrım, işe yaradı.

Sonunda ona ulaştım.

Rahatlama hissi içimi kaplar ve elim yanıma düşer.

"Korkunuzu anlıyorum," diyorum sessizce. "Gerçekten. Ama göreceksiniz. Büyü onu koruyacak. Ona bir amaç verecek ve..."

"Amaç mı?" Gözleri birden açılır ve ben, gözlerindeki öfkeden geri çekilirim. "Kız kardeşimin amacını da, benim amacımı da bilmiyorsun. *Hiçbir şey* anlamıyorsun. Büyü, ailemiz için bir lanettir. Her zaman öyleydi. Az önce kendin söyledin

—bu onu neredeyse
öldürüyordu!" "Ben
öyle demek
istememedim..."

"Bayan MacDougal, köye gittiğini söyledi. Sana söylemediler mi?" Sert bir kahkaha atıyor. "Bizim hakkımızda dedikodu yapmayı, deli North'lar ve onların trajedilerini anlatmayı çok severler. Sana babamdan bahsettiler mi?"

Gözlerimi kaçırmıyorum. Onun işlediği büyük suçtan dikkatimi başka yöne çekmesine izin vermeyeceğim. "Hayır."

"O da bir Dokumacıydı. Ve büyüsu onu asla gitmemesi gereken yollara sürükledi ve bunun bedelini hayatıyla ödedi. Cesedini kendim buldum, evet, bozkırlarda, yarısı küle dönmüş halde."

Sesi neredeyse kırılıyor, acısı içinde bir parça keder belirliyor ve ben bir an için suskun kalıyorum. Korkunç görüntü hayal gücümü ele geçiriyor: genç Conrad, kömürleşmiş bir cesedin başında duruyor... "Ben... üzgünüm. Gerçekten. Ama bunun Sylvie'nin *öğrenmesi gereken* bir şey olduğunu kanıtladığını anlıyorsunuzdur..."

"Bayan Pryor, durun." Sesi demir gibi sert. "Bu bir hataydı. Kalmanıza izin vermemeliydim."

"Bu benimle ilgili değil!" Sinirlenerek ellerimi genişçe açtım. "O denemeyi bırakmayacak! Güvenli bir şekilde kanalize etmeyi öğrenmesi gerekiyor!"

"Durur. Onu durdururum."

O arkasını dönmeye başladı, ama ben kolunu tuttum. "Bunu yapabilsen bile, onun gücünü elinden almış olursun. Ve büyüdüğünde bunu anladığında,

seni hor görecek."

Kol kasları kaya gibi sertleşmişti. "Muhtemelen," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki, kelimeleri zar zor anlayabiliyordum. "Ama güvende olacak."

"Oh, seni imkansız, inatçı adam!"

Tiksintiyle ondan uzaklaşıp eve dönüyorum. Ama karanlık ve öfkeyle kr olmuşum, bir tümseğe takılıp heather'a çarpıyorum, kollarım ve yüzüm sıyrılıyor. Tepe dik, gölgeye dalıyor ve ben, şaşkın bir çığlık atarak, moorları süsleyen soğuk küçük göletlerden birine düşene kadar sertçe yuvarlanıyorum. Su sadece belime kadar geliyor, ama ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken, su sıçratıyorum. Kaptan havlar ve panik içinde kıyıda bir aşağı bir yukarı koşar.

Bay North hemen oraya gelir, feneri kıyıda bırakarak suya girip bana doğru yürür. Gümüş ay ışığı etrafında dalgalanır ve ceketini çıkarıp bir kenara atarak kollarını serbest bırakır. Kendimi dengelemek için elini tutarım ve küfürler ederim.

"Bana her zaman ne dersiniz, Bayan Pryor?" diye sinirli bir şekilde homurdanır. "*Dilinizi sakın*, der misiniz? Tanrım, bir denizci gibi kfrediyorsunuz."

Öfkeyle titriyorum. "Orada öylece duracak mısın, yoksa bana yardım edecek misin?"

"Kıpırdamayı kes, belki yardım ederim! İkimizi de daha derine batırıyorsun, seni çılgın yaratık."

"Elimde değil! Ayakkabım çamura saplandı. Senin için şanslısın, yoksa onu sana vururdum!"

Çenesi kilitlenir, sonra aniden beni kaldırır ve ben kendimi onun boynuna sarılmış bulurum, o ise kıyıya doğru ağır adımlarla yürür. Onun soğuk, karanlık suda zorlukla ilerlemesi ve benim kollarında titremem bir asır sürmüş gibi gelir. Tabii ki o bir öküz kadar güçlü olmak zorunda. Tabii ki beni demir levha gibi göğsüne sıkıca tutmak zorunda. Kader onu lanetlesin. Elini, göğsümün bir santim altına dikkatlice yerleştirmiş olduğunu çok iyi fark ediyorum. *Tabii ki* bana saygılı davranmak zorunda, sanki bu geceden sonra onuru benim için bir anlam ifade ediyormuş gibi.

"Bunun için bir gram bile minnettarlık bekleme," dişlerim takılırken kekeliyorum. "Bu senin hatandı. Ve o gölet birdenbire ortaya ıktı!"

Beni kıyıda indiriyor ve ben birkaç adım atıyorum, ıslak eteğim bacaklarımın etrafında dönüyor. Soğuktan çok utançtan titriyorum. Yanaklarım kibrit akacak kadar kızarmış. En azından karanlık çoğunu gizliyor. Kaptan, zarar grmediğimden emin olmak istercesine bacağıma burnunu sokuyor.

Bay North, gömleğini bükerek, kumaştan su akarken, içinden homurdanıyor. Kulağıma "Sorunlu, burnunu her şeye sokan kadın" gibi geliyor.

"Bu, konuşmamızı silip süpürmez!" diye onu temin ediyorum.

"Konuşmamızı mı?" Başını kaldırıyor, ıslak saçları şakaklarının etrafında sallanıyor. "Öyle miydi? Çünkü bana pusu kurulmuş gibi geldi."

"Oh, hayır. Burada kurban siz *değilsiniz*." Sanki kanlı gözlü, iri göğüslü İskoçlarla dolu bir sınıfa hitap ediyormuş gibi ellerimi genişçe açarım. "Ve bu konuşmayı henüz bitirmedim, bayım."

"Anlıyorum," diyor, sanki boğazına bir taş takılmış gibi garip bir şekilde kaba bir ses tonuyla. "Ve tartışmamızı içeride devam ettirmekten memnuniyet duyarım. Eğer hoşuna giderse, sabaha kadar bağırabiliriz. Ama lütfen ...önce üstünü ört. Aksi takdirde, bir erkeğin kızgın kalması çok zor olur."

Ceketini kapar ve bana doğru uzatır.

Aşağıya bakıyorum ve ıslak geceliğimin vücuduma... çok uygunsuz bir şekilde yapıştığını fark ediyorum. Ceketine sarınıyorum, yüzümün birkaç derece ısındığını hissediyorum. "Tamam. İçeri giriyorum."

Sönmüş fenerini alır. "Başka göletler birdenbire ortaya çıkarsa diye ben önden gideyim mi? Göletler vahşi şeylerdir. Oldukça öngörülemezler."

Onu itip geçip, fundalıklarla mücadele ederek eve doğru koşarım. Bir konuda haklıydı. Kemiklerine kadar ıslanmış, donmuş ve karanlıkta tökezleyerek yürürken kızgın kalmak zor.

"Burada bir yol var, seni inatçı şey!" diye bağırır.

Onu görmezden gelerek ilerlerim, ama o eve önce varır ve kapıyı benim için açar. Ona tek kelime etmeden yanından geçip doğrudan mutfığa giderim. Ateş azalmış ama hala sıcaktır. Kaptan yere yığılır ve nefes nefese kalır, uzun saçlarının ardında gizlenmiş gözleriyle bizi izler.

Ateşin önünde durup iç çekiyorum ve ellerimi kömürlere tutuyorum, eteğimden su damlıyor ve yere birikiyor.

Bay North arkamda duruyor, sıırıslıklam ve dağınık, büyük bir ayı gibi heybetli. Omzumun üzerinden ona kara bir bakış atıyorum. "Ne var?"

"Biraz kenara çekilebilir misin?" diye homurdanır. "Belki de az önce senin hayatını kurtaran bir adamın ocağını onunla paylaşabilirsin?"

"Ölümün eşiğinde değildim," diye mırıldanıyorum. Ama isteksizce sola kayıyorum ve o da yanımdaki boşluğu dolduruyor, düşük alevlerin ısısı

düşük alevlerin ısısı onu sararken gözlerini kapatır. Onu yan gözle izlerim, cildim hala öfkeyle karıncalanıyor. Su, kalın saçlarından damlayarak çenesine doğru akıyor. Islak gömleğinin kumaşı, hayal gücüne pek yer bırakmıyor, göğsünün hatlarını sararak sırtındaki dalgalı kasları ortaya çıkarıyor. Gömleğin önü, pantolonunun beline takılmış, küçük bir üçgen şeklinde çıplak derisini ve karnındaki koyu renkli, ince tüyleri ortaya çıkarıyor.

Kader.

Bu adamın cesareti, gerçekten. Nasıl böyle bir canavar olup da orada öyle durup... *öyle* görünebilir? Ve *bana* örtünmemi söylemeye cüret eder?

"Ateşkes yapalım mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözlerini araladı. Bakışlarımı ondan ayırdım ve ateşe dik dik baktım.

"Ateşkes mi?"

"En azından sabaha kadar. Aksi takdirde, gece bana büyü yapmasın diye tek gözüm açık uyumak zorunda kalacağım."

"Haksız bir korku değil," diye mırıldanıyorum.

"Çay?" diye sorar Bay North. "Ateşkesi pekiştirmek ve ısınmak için."

Pes etmek istemediğim için çenemi sıkıyorum. Ama ateşin ısısı sadece belirli bir derinliğe kadar ulaşabiliyor ve kemiklerim buzla kaplanmış gibi hissediyorum. "Buna ara verelim."

"Nasıl istersen. Ve bir şey daha..."

Bana doğru eğildi ve eli yüzüme doğru hareket ettiğinde nefesimi tuttum. Bir an için, beni öpecekmiş gibi vahşi bir düşünceyle doldu içim. Gözlerim dudaklarına kaydılar ve içimden bir ateş gibi bir sıcaklık yayıldı. Aklım mantıklı bir düşünce oluşturabilmekten önce vücudum tepki verdi, ayak parmaklarım taş zeminde kıvrıldı, nefesim ciğerlerimle dudaklarım arasında bir yerde takıldı...

"Sadece bu," diyor ve boynumdan bir tür gölet otunu nazikçe koparıp ateşe atıyor, ot sıcak kömürlerin üzerinde cızırdayarak yanıyor.

Oh. Rose, seni aptal. Tabii ki o...

Eğer öyle yapsa, ona tokat atardım.

Değil mi?

Evet, evet. Kesinlikle ona tokat atardım. Kesinlikle ona karşılık öpmezdim. Ben saygın bir öğretmenim ve saygın öğretmenler, beyni yün, pazıları kütük gibi iğrenç İskoçları öpmezler.

"Teşekkür ederim, Bay North."

"Bana Conrad deyin," diyor. "Sizi korkunç bir boğulma tehlikesinden kurtardığım için en azından bunu hak ettim, değil mi?"

Kaba bir şekilde burnumu çektim.

Ocağı görmezden gelerek, su ısıtıcısını kömürlerin üzerine asar. Sonra saçlarını havluyla kuruladıktan sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır. Nemli saçları çoktan kurumaya ve kıvrılmaya başlamıştır. Gömleğini pantolonundan çıkarır ve sıkarak, ocağın üzerinde oluşturduğu su birikintisine yüzünü buruşturur. Çıplak ayakları taşın üzerinde soluk görünür ve nedense, onları görmek beni kızartır. Ateşe yaklaşıyorum.

"Suyu ben hallederim," diyor, oluşturduğumuz su birikintilerine başını sallayarak. "Aksi takdirde Bayan MacDougal'ın bana soracağı soruları düşünmek bile beni ürpertiyor."

Ben gülünce, o da başını kaldırır.

"Sanırım o da benden hoşlanmıyor," diyorum. "Neredeyse senin kadar."

Bana bir bakış atıyor, fırtına bulutları gibi gözleri biraz genişliyor. Bir an için ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor.

"Senden hoşlanmıyorum," diyor sonunda.

"Gerçekten mi?" Çok saygısızca bir şekilde burnumu çekerim. "Tanıştığımız gün seni attan düşürdüm ve sana kalıcı bir topallama bıraktım."

Kaşlarını çatıyor, sonra bacağına vuruyor. "Ne, bu mu? Bu eski bir yaralanma. Senin yaptığın değil."

"Oh. Peki... O gece ne oldu peki? Beni, evinde gizlice dolaşırken suçüstü yakaladın."

"Doğru, ama ben de pek nazik davranmadım. Buraya pek ziyaretçi gelmediğini, özellikle de kadınların, öğrenince şaşırabilirsin. Davranışlarım biraz kaba idi, hâlâ da öyle. Aslında, benim hakkımda ne düşünürsen düşün, eksikliklerimin farkındayım. Beni bir canavar olarak gördüğünü biliyorum."

"Ben... o kelimeyi hiç kullanmadım," diyorum dikkatlice. "Canavarlar tanıdım, Bay... Conrad. Ve sizin tam olarak öyle olduğunuzu düşünmüyorum. Ama Sylvie konusunda çok büyük bir hata yapıyorsunuz."

Cevap vermez, ama bana keskin bir bakış atar, şüphesiz tartışmamızı yeniden başlatacağımdan korkar. Ama ne anlamı var? Fikrini değiştirmeyecek. Kız kardeşi için en iyisini yaptığını düşünüyor. Ona sihrin bir lanet değil, bir armağan olduğunu nasıl anlatabilirim?

Ama ben bu insanlarla ilgilenmek için burada değilim. Bunu sürekli unutuyorum. Ne kadar ihtiyaçları olursa olsun, kendime bile yardım edemiyorsam onlara yardım edemem

Kendimi bile kurtaramıyorsam, onlara yardım edemem. Onu daha fazla zorlamak, bana olan misafirperverliğini geri çekmesine neden olur ve o zaman Sylvie'ye nasıl yardım edebilirim?

Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum, dişlerimi sıkıyorum.

Su ısıtıcısı ıslık çalar ve Conrad onu kaldırıp çaylarımızı döker. Kupamı iki elimle sıkıca tutup, sıcaklığını içime çekiyorum. Bir yerden yün bir battaniye bulur ve sorgulayan bir bakışla bana uzatır. Ben de başımı sallayarak, onun şimdi ıslak olan paltosunun yerine omuzlarıma battaniyeyi sarmasına izin veririm. Kendini başka bir battaniyeye sarar ve şöminenin önüne oturur, sırtını ateşe dayar, dirseklerini dizlerine koyar ve yüzünü ellerine gömer. Köpek hafifçe inler ve başını sahibinin ayağına koyar.

Ona gerçeği söylemeyi kısa bir süre düşünürüm: bir periyle bağlandığımı, büyümü kaybettiğimi, çok kısa bir sürede neredeyse imkansız bir görevi tamamlamak için çaresizce çabaladığımı.

Ama bu onu bana daha fazla güvenmeye nasıl ikna eder? Gerçeği bilirse, Sylvie'nin Dokumayı öğrenmemesi gerektiği konusundaki inancını daha da pekiştirir. Kanalize etmeye çalışırken kendini tehlikeye attığını bilse bile fikrini değiştirmez.

Onun iyiliği için, gerçeği söyleyemem. En azından, Lachlan'ın isteğini yerine getirip kendimi ondan sonsuza kadar kurtarana kadar.

Uzun bir süre sonra Conrad başını kaldırır.

"Onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum," der sessizce. "Sadece onu güvende tutmak istiyorum."

Gözlerine bakıyorum ve her kelimesinin doğru olduğunu görüyorum, bunu gösterme yöntemine katılmasam da. "Birini sevmek, sadece onun için en iyisinin ne olduğunu bilmek değildir. Onun kendi kaderini seçmesine izin vermektir."

"Seçim yapmak bir lüks." Yüzünü buruşturur. "İnan bana, başka bir seçeneğim olsaydı

... ama ben senin gibi rüzgar gibi özgür ve bağlı değilim. Bazılarımız kaçamayacağımız görevlere bağlıyız, hayatlarımızı asla tam olarak ödeyemeyeceğimiz borçlarla yaşıyoruz."

Acı bir kahkaha atıyorum. "Sanırım senin görevlerini ve borçlarını sandığından daha iyi biliyorum."

Bana meraklı bir bakış atıyor, ben de ona aynı bakışı atıyorum. Bir şey saklıyor. Artık bundan eminim. İkimiz de tüm gerçeği söylemiyoruz. Bir an için dudakları açılıyor ve sözlerimin derinliğine ineceğini düşünüyorum.

Ama sonra bakışlarını kaçırır, çenesini sıkar ve hiçbir şey söylemez.

Fincanımın dibinde yavaşça dönen tortuları izliyorum. "Sanırım gidip valizimi hazırlamalıyım."

"Seni kalmaya davet ettim ve sözümden dönmeyeceğim." Beni dikkatle inceliyor. "Birkaç günlüğüne uzaklara gideceğim. Malikanede halletmem gereken işler var ve gidip gelmek için çok uzak. Ona sihirli bir siğil büyüğü bile öğretmeyeceğine yemin et yeter."

"Peki," diyorum. "*Bu çok* yararlı bir büyü." "Lütfen. Rose."

İlk kez benim ilk adımı böyle kullandı. Onun kaba, alçak İskoç aksanıyla sesin tınısı, kaynayan kömürlerin üzerinde esen serin bir rüzgar gibi beni beklenmedik bir şekilde şaşırttı.

"Yemin ederim," diyorum yumuşak bir sesle. "Bana anne gibi davranan sevgili teyzemin ruhu üzerine yemin ederim... Conrad."

O, her şeyin hallolduğunu düşünerek memnuniyetle başını sallıyor. İstediklerini elde ettiğini düşünüyor.

Beşinci hata: *Dürüst olmamak.*

Ben çok iyi bir yalancıyım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, mutfakta bir not bırakıyorum, hala ortada olmayan "işverenim" ve onun trajik, uzun süren, belirsiz hastalığı hakkında bir haber bulmak için Blackswire'a gittiğimi yazıyorum. Notun yanında, Sylvie'nin kendini meşgul etmesi için bir görev listesi var, çoğunlukla şafak sökmeden önce yazdığım aritmetik çalışma kağıtları. Güneş, soluk bulutların ardında ılık bir şekilde moorların üzerinde yükselirken, ben de ödevleri bitirdim. Pencereden, Ravensgate'in malikânesinin sahibi büyük atıyla, köpeği peşinde, kuzeye doğru giderken izledim. Neyse ki köyün ters yönüne.

Bay North'a, yani Conrad'a iyi geceler diledikten sonra uyuyamadım. Ateşkese rağmen, saatlerce odamda volta atarak tartışmamızı ve başını ellerine dayamış, şöminenin önünde otururken ne kadar genç ve kaybolmuş görüldüğünü düşündüm. Sylvie'nin odasında diz çökmüş, aramızda iplikler örülmüş, tavandan kar taneleri sarmal şeklinde düşerken gözleri sevinçle parıldayan halini düşündüm.

Ona elimden geldiğince yardım edeceğim.

Ama burada olmamın asıl nedenini ve giderek yaklaşan son tarihi unutamam. Elfhame'ye giden geçidi aramak için ormana bir kez daha girmek, North ailesinin kafamdaki karmaşık düşüncelerini temizlemek için tam da ihtiyacım olan şey.

Çalınan harita cebimde, ama ormanda tekrar boğuşmak yerine, farklı bir yaklaşım denemeye karar veriyorum. Sonuçta, başka biri uzun zaman önce peri kapısını bulmuştu, belki de bir ipucu bırakmıştır.

Fiona'nın kulübesini kolayca buluyorum ve mezarının önünden geçerken titriyorum. Onun *nasıl* öldüğünü hiç öğrenemediğimi ve yaşlılıktan öldüğünü varsaydığımı fark ediyorum. Ama ya öyle değilse? Ya başka bir kader onu bekliyorsa? Öyleyse, eşyaları hiçbir ipucu vermiyor, ama ilginç bir şey buluyorum: mektupların arasında saklanmış, değiştirilmiş bir yol bulma düğümü gösteren bir eskiz.

"Zeki yaşlı kız," diye mırıldandım ve parmaklarımın arasında ipi geçirerek onu kopyaladım.

Eski büyülerden yeni büyüler yaratmak, iplikleri orijinal amaçlarını değiştirecek şekilde yeniden düzenlemek, bu sanatın gerçek ustalarına özgüdür. Bu büyüye odaklandığımda, duvarlar ve çatıda bolca bulunan yosunlardan enerji çekerek, beni kulübeye götüren

kuzeyi bulma büyüsu gibi havada asılı duran bir ışık tanesi oluşturur. Ama bu tanesi mavi değil kırmızı renkte yanar ve acilen etrafta dolanarak beni takip etmemi bekler.

Kulübeyi geride bırakmaktan memnunum ve kırmızı ışığın beni ağaçların arasına ve patikadan tamamen uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Ayak seslerimin çatırtı ve çitirtıları arasında, orman fısıldıyor gibi geliyor ve kendimi birden fazla kez dönüp, gözlerimle zor bulunan bir takipçiyi ararken buluyorum. Ağaçlardaki gölgeler gizlice hareket ediyor, taşların arkasında kaybolan pelerinler ya da onlara baktığım anda kapanan gözler gibi bir yanılsama yaratıyor. Kollarımda kaybolmayan tüylerim diken diken oluyor. Karanlıkta gizlenen eski bataklık cadılarının hayaletlerini hayal ediyorum, parmaklarıyla kara büyü yapıyorlar.

Yaklaşık bir saat boyunca yosun yığınları ve çam iğneleriyle kaplı zeminde yürüdükten sonra, yol bulma büyüsu aniden yumuşak bir tıslama sesiyle kaybolur ve beni yalnız bırakır.

Kalbim bir an durur, olduğum yerde donakalıyorum.

Ama burada hiçbir şey yok. Kapı yok, kemer yok, mağara yok.

Yakın olmalıyım, yoksa büyü sönmezdi. Ya da büyü başından beri işe yaramazdı.

Neyse, ilerleyip en iyisini umarak kaybedecek çok şeyim yok.

Ne kadar ilerlersem, orman o kadar garip geliyor. Saatlerdir yürüyor gibi hissediyorum, ama güneş gökyüzündeki konumunu hiç değiştirmiyor ve düz bir çizgide yürüdüğüme yemin etsem de, aynı ağaçları ve kayaları tekrar tekrar görmeye başlıyorum, ta ki bunun gözlerimin bir oyunu olmadığından emin olana kadar. Buradaki ışık zayıf ve sivri dalların gölgeleriyle kesintiye uğruyor, ve vadilerde kötü niyetli sisler dönüyor.

Yürümeye devam ediyorum ve yüksek bir kıyıdan çıkıntı yapan, tuhaf bir şekilde kaplumbağa kafası şeklindeki kayayı iki kez geçiyorum. İkinci seferinde durup iplik setimi çıkarıyorum.

Hiç de kaybolmadım.

Kasten yanlış yönlendiriliyorum. Birisi, avıma yaklaştığımda beni uzaklaştırmak için bir tür kafa karıştırıcı büyü yapmış. Fiona'nın yol bulma büyüsu işe yaramıştı, ama büyü ya da başka bir koruma, hedefe ulaşmadan önce onu durdurmuş olmalı.

Oturmak için bir kütük buldum, iplik setimden beyaz iplik ve iğne çıkardım ve şalım dikmeye başladım. Buradaki ışık zayıf, ne yaptığımı görmek için gözlerimi kısmak zorundayım.

Başımın üstünde soğuk rüzgâr dalları sallıyor. Aç bir kurt yukarıda dolaşıp içeri girmenin bir yolunu ararken, kendimi bir delikte saklanan tavşan gibi hissediyorum. Başımı eğip gözlerimi dikişlerime odaklayarak, olabildiğince hızlı çalışıyorum. İğnemin parmaklığımla çıkardığı tanıdık *tıkırtı sesi*, bu karanlık ormanda bana biraz olsun rahatlık veriyor.

Yirmi dakika nakış yaptıktan sonra, "İşte," diyorum. Kenarlarında asma gibi kıvrılan yeni düğüm desenli şalı kaldırıyorum. "Bu kadar yeter."

Şalı omuzlarıma atıyorum ve sonra derin bir nefes alıp kanalize oluyorum, çünkü uçan tılsımın hatırası kalbimi önceden sıkıştırıyor. Sanki sıcak bir sobaya dokundum, ama kendimi zorlayarak tekrar dokunuyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye kendi kendime mırıldanıyorum. "Her zaman bu kadar kötü olmaz."

Enerjiyi kanalize ediyorum, kalbimde yarattığı hafif baskıya yüzümü buruşturuyorum. Ama bu sefer, neyse ki, acı katlanılabilir düzeyde. Şalımdaki nakışlar kısa bir süre parlıyor ve büyü tamamlanıyor.

"Karşı büyü," derim, hiç de az olmayan bir memnuniyetle. Düşünsenize, dördüncü sınıfta Margaret Appleby, Moirene kardeşlerin eğitime ve diğer sosyal görevlere olan bağlılıkları nedeniyle savaş büyüsünü bilmelerine gerek olmadığını, bunun aptalca bir zaman kaybı olduğunu söylemişti.

Başımı eğip şalım sıkıca çekerek ileri doğru ilerliyorum.

Şalımın ince muslin kumaşı tarafından korunan, büyümenin etkisini gösterdiği anı görebiliyorum, çünkü yeni dikişler hafifçe parlamaya başlıyor. Güçlü koruma kalkanlarının içine adım attım ve geçerken üzerimde karıncalanma hissediyorum. Şalım, üzerine baskı yapan büyüğü püskürtmek için büyümenin etkisiyle ısınmaya başlıyor. Kenarları dalgalanmaya başlıyor, ancak ağaçların altında rüzgâr yok.

Yaklaşıyorum.

Kötü hislerim güçlendikçe midem düğümleniyor. İçimdeki her şey geri dönmek, ağaçların birbirine dolanmış yılanlar gibi kıvrıldığı bu yerden kaçmak istiyor. Her adım daha zor geliyor ve yavaşladığımı fark ediyorum.

"Cesaret kırıcı büyü," diyorum dişlerimin arasından, bir atın ağırlığıyla üzerime çöktüğünü hissederek.

Biri gerçekten zekiymiş, ince ama karmaşık büyülerle çalışmış. Bu, Blackswire'ın etrafındaki peri korumasının gibi değil, bu büyüler fark edilmeden kaçmak için tasarlanmış. Sadece bir Dokumacı bunların ne olduğunu anlayabilir ve o da ancak bu tür büyüğü özellikle arıyorsa

büyü arıyorsa anlayabilir. Ne olduğunu, bu ağaçların güçle dolu olduğunu anlamam çok uzun sürdü.

Cesaret kırıcı büyülere karşı bir koruma yoktur; bunun yerine, irade gücünü toplayıp bunlara karşı koymak ve dayanmak gerekir. Bu korumayı aşarsam kazanacaklarıma odaklanarak ruhumu toparlamam gerekiyor; daha büyük hedefe odaklanmam gerekiyor.

Bu oldukça basit: Büyüyü düşünüyorum.

Westminster Abbey'deki Moirene Konseyi'nin önünde durduğum günü hatırlıyorum, büyük katedralin çatısı başımın üzerinde yükseliyordu. Vitrayda ölümsüzleştirilmiş Kader Tanrıçaları üçlüsü, yeminimi ederken ve yakama üç yapraklı düğümü dikerken bana bakıyordu. Gururumu, rahatlamamı, sevincimi hatırlıyorum. Hayatımda ilk kez kendimi *güvende* hissettim.

Sınıfın başında durup, gözleri parlayan küçük kız ve erkek çocuklara ilk büyü örneklerini öğretirken, hevesli ellerinde beceriksizce tutulan iğneleriyle nasıl hissettiğimi düşünüyorum. Yeni ve zor bir büyüyü tamamladıklarında gözlerindeki sevinci görmek.

Ve sonra, farkında olmadan, başka bir hayal, açık pencereden içeri süzülen bir kuş gibi düşüncelerime giriyor: Ravensgate'in büyük fuayesindeki büyük merdivenlerde oturmuş, Sylvie'ye bir illüzyon düğümü örmeyi, ışık çiçekleri çağırmayı öğretiyorum ve başımı kaldırdığımda, aşağıda Conrad var, dudaklarında en yumuşak gülümsemeyle izliyor, gururlu kaplan altın rengi gözlerinde yaramazlık parlıyor.

Şaşkın ve sarsılmış bir şekilde, gözlerimi kırıştırarak bu görüntüyü silip, koridoru geçmeyi başardığımı fark ediyorum. Yeterli iradeyi toplayıp bu engeli aşmaya karar verdiğimde, cesaret kırıcı büyü'nün ağırlığı ateş gibi düşüyor ve artık daha rahat nefes alabiliyorum.

Sanki o son, istenmeyen görüntüden ve karnımda aniden patlayan kelebeklerden kaçabilirmişim gibi aceleyle ilerliyorum.

Bir tepeye tırmanıyorum, daha fazla koruma alanından geçiyorum, ama bunlar ilkler kadar güçlü değil. Şalımdaki iplikler yanmaya başlıyor, omuzlarımda toz gibi küller var, ama büyü işini yaptı.

Tepenin zirvesine ulaştım ve işte orada.

"Oh," diyorum, aşağıdaki sığ çukura bakarak. "Tabii ki."

Elfhame'nin kapısı hemen göze çarpıyor: on adet dikili taştan oluşan bir halka, uzun, doğal olmayan ve açıklıkta sessizce duruyor.

Burada ne böcekler, ne kuşlar, ne de hayvanlar var. Rüzgar bile ağaçların tepesini hışırdatmıyor. Sanki gece yarısı bir katedrale girmişim gibi, sadece Kaderler beni fark ediyor.

Aşağıdaki zemin, çapı yaklaşık yirmi metre olan kadife yosunla kaplı, üzerinde çamur lekesi bile yok. Sanki zamanın dışında, kendi gerçeklik cebinde duruyor gibi. Başka bir canlı yaratığın oraya ayak basmasının üzerinden bin yıl geçmiş olabilir. Ve açıklığın etrafında, eski kayalar inanılmaz bir denge içinde duruyor.

Dikkatlice tepenin aşağısına doğru ilerliyorum, gevşek ölü yapraklar ve nemli balçık üzerinde kayarak. Aşağıya vardığımda, yavaşça daireye yaklaşıyorum, tamamen farklı bir tür büyüün, bir tür hayranlığın esiri olmuş gibi hissediyorum. En yakın kayaya yaklaşıyorum, üzerine oyulmuş herhangi bir talimat, kapıyı nasıl açacağımı gösteren bir ipucu var mı diye inceliyorum.

Elimi kaldırıp taşu uzanıyorum, ruhumun ilkel bir parçası, avucumun içindeki eski yüzünü hissetmek için can atıyor.

Bir hareket gözüme çarptı. Kafamı çevirip, gözlerimle kenardaki bir figürü takip ettim — bu, şafak ışığı kadar solgun bir *kadın* mıydı?

Sonra elim taşu dokunur ve şiddetle ayaklarımdan savrulur, havada uçarım. Bir ağaçla çarpışır, ciğerlerimden nefesim kesilir. Orada bir an yatarken, vücudumda hala çınlayan itme büyüünün artçı sarsıntılarından titriyorum.

Nefes nefese, dizlerimin üzerine çöküyorum ve taşlara ve şaşkınlığımdan gözden kaçırdığım şeye bakıyorum: aralarında gergin bir şekilde uzanan çok ince bir iplik.

Omzumun üzerinden bakarak ağaçları taradım. Orada bir kadın varsa, artık yoktu. Gerçi geriye dönüp baktığımda, o hayaleti hayal etmiş olmalıyım diye düşünüyorum. Bir geyik ya da güneş ışığı olabilir.

Ya da Sylvie'nin hayaleti, benim sandığımdan daha gerçektir.

Titreyerek, hayaleti aklımdan çıkardım ve beni yere düşüren ipi incelemek için sürünerek ilerledim.

Bu bir koruma büyüü. *Güçlü* bir koruma büyüü ve Blackswire'ı çevreleyen aksine, bu büyü insan, peri ve muhtemelen hayvanlar da dahil olmak üzere *tüm* türlerden davetsiz misafirleri uzak tutmak için yapılmış.

Burası kesinlikle doğru yer.

Lachlan'ın kapıyı çevreleyen savunma sistemleri hakkındaki uyarısı geçerliymiş gibi görünüyor ve burada sadece caydırıcı büyülerden daha fazlası olacak. Kaburgalarımı ovuşturup taşlara doğru topallayarak geri dönüyorum

bu sefer çok daha dikkatli davranıyorum. Kayalarla aramda biraz mesafe ve birkaç sıra ağaç bırakarak dairenin çevresini takip ediyorum ve her dalı, çırpıyı ve gövdeyi inceliyorum.

Etrafa serpiştirilmiş daha fazla koruma büyüğü ve lanet görmeye başladım, ipler dallara ve çimlere karışuyordu. Ayaklarımın hareketsizleştirme büyüğüne basmasını kıl payı önlüyorum. Biri göz hizasında havada uzanıyor ve parmaklarımı cesaretim elverdiğince ona yaklaşıyorum; bu büyüler çoğu tuzak telleriyle etkinleştirilecek, bu yüzden basit bir dokunuş, ne kadar hafif olursa olsun, beni hareketsizleştirecek, şok edecek, hatta ateşe verecek. Ve bunlar sıradan iplikler değil, daha ince ve daha hafif, neredeyse görünmezler.

Büyülerin örümcek ipliğinden yapıldığını fark edince ürperiyorum.

Büyü düğümleri örmek için böyle bir malzemenin kullanıldığını hiç duymamıştım.

Yani, eski peri masallarında dışında.

Tüm bu düğümleri çözmek günler sürer. Bunlar amatörce yapılmış değiller ve desenlerin çoğu bana yabancı. Elfhame'deki perilerin işi mi bunlar?

Kafamı boşaltmalıyım — düşün, düşün, düşün.

Bu açıklığa girip kapıyı burada açık ve beni beklerken bulmak ne kadar güzel olurdu. Ama işler böyle yürümüyor, değil mi? Her zaman bir sır vardır, her zaman bir sürpriz vardır. Her zaman öldürülmesi veya kandırılması gereken bir ejderha vardır.

Güneş tepede eğilip batmaya başlarken, gölgeler uzarken, daire şeklindeki savunmayı inceleyerek etrafta dolaşıyorum. Korumaları aşmanın bir yolunu bulsam bile, Elfhame'ye açılan bir geçidi hangi büyüğün açacağını bulmam gerekecek.

Büyüğümün benden çalınmasına üç hafta kaldı. Hayallerimin ve umutlarımın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine üç hafta kaldı. Artık bir hayır okulu öğretmeni bile olmayacağım, sadece parası, evi, adı ve hayatta kalmak için başka bir becerisi olmayan bir kız olacağım.

Umutsuzluk ayaklarımın etrafında birikiyor.

Lachlan'ın bu görevi her geçen gün daha da zorlaşıyor, her adımda beklenmedik komplikasyonlar ortaya çıkıyor.

Ve taşları korumak için kullanılan gücü gördükten sonra, diğer tarafta neyin ve kimin beklediğini merak etmekten başka bir şey yapamıyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltıda Sylvie, yüzü asık bir şekilde tabağındaki haşlanmış yumurtayı itip kakıyor. Conrad hala mülk işleri için uzakta ve Sylvie, ona sihir öğretmeyi reddettiğim için hala bana kızgın. Dün yürüyüşten döndüğümde, ödevini not verdim ve sonra onu, Bayan MacDougal'ın gözetiminde, günün geri kalanında Fransızca fiilleri çekmeye başladım. İki gece önceki olaylardan ve Sylvie Weaving'i odasında bulduğumdan hiç bahsetmedim, ama Sylvie bunun farkında gibi görünüyor. Ancak konuşmak için fırsat bulamadık. Konuşmamızdan sonra, Conrad hem benim hem de hizmetçinin hoşnutsuzluğuna rağmen, bize eşlik edilmesi için çabalarını iki katına çıkarmış görünüyor.

İçeride tutulmaktan rahatsızım. Taş çemberde olmalı, koruma kalkanlarını çözmeye çalışmalı ve içinden geçmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıydım. Lachlan'a bir sonraki raporumu iki gün içinde sunmam gerekiyor; ona gösterebileceğim bir ilerleme kaydetmiş olmalıyım. Ama bir gün daha "Blackswire'da" geçiremem, yoksa kimliğim açığa çıkacak.

Eski çoraplarımdan birini dikerken, Sylvie'nin her birkaç saniyede bir bana bakarak, onun kötü ruh halini fark edip etmediğini kontrol ettiğini hissediyorum.

"Kahvaltını bitir, kızım," diyor Bayan MacDougal, masada bir hamur topunu yoğururken Sylvie'ye. "Kütüphanede oturarak geçireceğin uzun ve zor bir gün olacak, gücüne ihtiyacın olacak."

Bayan MacDougal bana öfkeyle bakıyor. Diğer görevlerinin yanı sıra beni takip etmekle yükümlü olmasının benim yüzümden olduğunu biliyor ve bu yüzden beni sevmiyor. Conrad'ın aksini iddia etmesine rağmen, Bayan MacDougal geldiğimden ve dokuma yapabildiğimi öğrendiğinden beri beni sevmiyor; bana karşı olan bu olumsuz tavrının nedeni sihrim mi, yoksa burada *gerçek* amacım hakkında sürekli yalan söylediğim gibi daha büyük bir suç işlediğimi mi düşündüğü merak ediyorum.

"Bu sabah Fransızca dersine devam edeceğiz, Sylvie," diyorum. "Sadece bu çorabı tamir etmem gerekiyor... işte." Çorabı yere koyup, kramp girmiş parmaklarımı esnetiyorum. "Bitti."

Hızla kanallara girerek, aslında diktiğim işlemeli tılsımı yakıyorum ve hemen Bayan MacDougal'ın başı yukarı kalkıyor. Baykuş gibi iki kez gözlerini kırıyor, sonra büyük bir esneme yapıyor ve sobanın yanındaki sandalyeye çöküyor. "Bir dakika..." diye mırıldanıyor, çenesi düşüyor. "Sonra bitireceğim..."

Yüksek sesle horlamaya başladı, elleri yanlarına düştü.

Sylvie'nin gözleri, yüzünün yarısını kaplayacak kadar açılır. "Ne oldu az önce?"

Gülümserim. "Bu dört saatlik bir uyku büyü. Uyandığında hamur yoğurmaya devam edecek ve hiçbir şeyin farkına varmayacak. Fazla vaktimiz yok. Acele et. Ben sepeti hazırlarken sen ayakkabılarını giy."

Ağzı açık kalır ve elleri yanaklarına gider. "Yani...?" "Yağmur durdu, kardeşin yok ve Bayan MacDougal

ögle yemeğine kadar dünyadan habersiz olacak." Elini tutuyorum, içimde sadece küçük bir suçluluk duygusu var. Conrad, ona öğretmeyeceğime dair yemin ettikten sonra, onun arkasından böyle bir şey yaptığımı öğrendiğinde, benden kesinlikle nefret edecek. Ama Sylvie'nin büyüünün solup gitmesine seyirci kalamam, kendi başına büyü yapmaya çalışırken kendini yaralamasına ya da daha kötüsüne izin veremem. Conrad ikna olmazsa, onu atlatmam gerekecek.

Sylvie'ye gülümserim. "Dokuma sanatında ilk gerçek dersinin zamanı geldi."

Sylvie, ders için mükemmel bir yer bildiğini söyler ve beni evin doğusundaki ıslak bataklıkların üzerinden geçirir. Ben kırılğan fundalıkların üzerinden yolumu bulmaya çalışırken, o heyecanını zorlukla bastırır, zıplar, döner ve etrafımda dans eder. Gün serin ve rüzgarsızdır, demir grisi gökyüzünde bayraklar gibi bulutlar akmaktadır. Tepelerde dolaşan birkaç başıboş koyun dışında kimseyi görmüyoruz. Annesi etrafında zıplayan kuzu Apollo'yu görüyorum, o da biz geçerken ilgisizce bize bakıyor. Benim dostça el sallamamı görmezden geliyor ve ot yemeye devam ediyor.

Sonunda, dar bir dereye uzanan bir kayalığa varıyoruz. Kayalığın tepesinde, dallarında yeni yapraklar filizlenmeye başlayan eski bir meşe ağacı uzanıyor. Dallara onlarca kurdele ve iplik bağlanmış, bu yüzden rüzgâr estiğinde tüm ağaç çırpınıp hışırdamaktadır. Dalların altında, boyumun iki katı kadar uzunlukta dikdörtgen bir kaya durmaktadır. Onu görünce kolumdaki tüyler diken diken olur. Rengi, şekli, boyutu... Bu kaya, peri çemberindeki kayalarla aynı taş ocağından çıkarılmış ve aynı eller tarafından dikilmiş olabilir.

"İşte burada," diyor Sylvie, tepeye tırmanırken. "Moorwitch Taşı."

Taşı dolaşırken, ormandaki diğer taşların aksine, üzerinde eski, anlaşılmaz runeler ve sadece eski büyüler olabilecek desenler oyulduğunu fark ettim. İnsanlar, hayvanlar ve ayın evrelerini gösteren resimler de vardı.

"Nedir bu?"

"Burası büyülü, kutsal bir yer," diyor Sylvie. "Bu da demek oluyor ki, Connie buraya gelmemi yasakladı. Peri kraliçesine adak olarak ağaca bir kurdele bağlaman gerekiyor. Çok uzun zaman önce yüz moorwitch'i öldürdüğü söyleniyor ve ona saygı göstermezsen, Samhain'de hizmetkarlarını gönderip ruhunu alacakmış."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Peri kraliçesi mi?"

O başını sallar. "Gördün mü?"

Taşın en üstündeki oyma figürü işaret ediyor: Uzun cüppeli sert bir kadın, bir eli yargı verecekmiş gibi kaldırılmış, diğer eli ise yanından uzanmış; açık avucunda bir örümcek duruyor ve örümceğin ağı kadının başındaki taçın üzerine sarkıyor.

Taş çemberin etrafına örülmüş örümcek ağı büyülerini düşünüyorum ve kanım donuyor.

Sylvie taşa baktığında gözleri parlıyor. "Moore cadılarının periler tarafından Dokuma sanatını öğrendikleri söylenir. İstedikleri zaman, bir göz açıp kapayıncaya kadar Edinburgh'dan Londra'ya gidebiliyorlardı. Çok güçlüydüler ve tamamen harikaydılar. Ama periler, *çok* güçlü oldukları için onları öldürdüler ve insanlar onları anmak için ve ölümsüzlerin işlerine asla karışmamanız gerektiği konusunda bir uyarı olarak bu taşı dikti. En azından, geçen kış punch içip sarhoş olduğunda Bayan MacDougal bana böyle söyledi. Conrad'a bundan bahsetmemem için bana yemin ettirdi."

Alaycı bir şekilde taştan uzaklaştım. "Perilere inanıyor musun?"

"Tabii ki!" Sanki inanmayanlar aptalmış gibi, kırılgan bir ifadeyle baktı. "Ve ejderhalara, hayaletlere ve tüm bunlara, Connie ne derse desin."

"Ne diyor?"

"Hepsinin hikaye ve saçmalık olduğunu." Burnunu çeker. "O dünyadaki en iyi ağabey, ama dürüst olmak gerekirse, bazen hiç eğlenceli olmuyor."

Elini sıkıp gülümsüyorum, ama oyulmuş kadının gözleri sanki derimi deliyormuş gibi hissediyorum.

"Şuraya oturalım," diyorum ve moorwitch taşından uzakta, yosunlu bir kıyıyı işaret ediyorum.

Sylvie yemek yemek için fazla heyecanlı ve benim emrimle tüm dikkatini vererek diz çöküyor. Heyecandan neredeyse titriyor.

Battaniyenin üzerine çapraz bacaklı oturup iplik setimi açtım. Sylvie takdirle iç çekerek, makaralar, iğneler ve yüksüklerin bulunduğu küçük bölmeleri parmaklarıyla okşadı. Gülümsayarak, bu seti ilk kez elime aldığım da aynı şekilde dokunduğumu hatırladım, sanki cennetin anahtarıymış gibi kapağa oyulmuş Moirai'nin trefoil düğümünü izlemiştim.

"Şimdi, en temel haliyle," diyorum, tüm aksesuarlarıyla birlikte bölmeli eki çıkarıp bir kenara koyarak boş kutuyu bırakırken, "büyü, doğal, canlı dünyadan çektiğimiz veya *aldığımız* ve sonra dokuduğumuz ipliklere aktardığımız enerjidir. Hayvanlarda ve insanlarda en güçlüdür, ancak sadece karanlık Dokumacılar bu kaynaklardan yararlanır."

O başını sallar. "Napolyon'un Kızıl Muhafızları gibi."

"Aynen öyle." Fransız generalin, düşmanlarının yaşam enerjisini emip onu yıkıcı büyülere dönüştüren meşhur Kızıl Muhafızlarını göndereli çok uzun zaman olmadı. İplik setini açıp kenarlarını katlayarak boş kutuyu dikdörtgen bir tahtaya dönüştürürken, devam ediyorum, "İnsanlardan enerji çekmeyi yasaklayan yasalar evrenseldir ve bu suç ölümle cezalandırılır. İngiltere ve diğer çoğu ülkede, hayvanlardan enerji çekmek de yasaktır."

Fiona'nın kulübesinin etrafındaki kuş kafesleri ve içindeki korkunç kalıntılar aklıma geliyor.

İplik seti artık tamamen açılmış durumda ve Sylvie parmağını tahtaya açılmış sığ deliklerin çevresinde gezdiriyor. Ona birkaç tahta mandal veriyorum, sonra bunları deliklere sokarak mandal tahtası oluşturmayı gösteriyorum — karmaşık desenler örmek için kullanılan bir halka.

"Peki... büyümüz nereden geliyor?" diye soruyor.

Etrafımızdaki tepelere boş elimle işaret ediyorum. "Çoğunlukla bitkilerden, ama iyi bir dokumacı, en küçük canlıların bile büyüyebileceği taş, toprak ve suda bile onu bulmayı bilir." Etrafımızdaki birkaç yeşil çimden birini koparıp ona uzatıyorum. "Ama dikkatli olmalısın. Bir kaynaktan çok fazla çekersen, o kaynak ölür."

İpliği çivi tahtasına sarıyorum, basit ama büyüleyici bir desenle çivileri dolaştırıyorum. İplikler çapraz çapraz, büyü katman katman şekilleniyor. Sylvie büyülenmiş gibi izliyor, neredeyse gözlerini kırpmıyor. Bitirdiğimde durup çivi tahtasına bakıyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

Bir çivi çemberi.

Taşlardan oluşan bir daire gibi.

Aklım peri geçidine gider ve midemde bir çalkantı hissederek taşların *neden* bu şekilde dikildiğini anlarım.

"Bayan Pryor?"

Keskin bir nefes alarak zihnimi şimdiki ana geri getiriyorum ve Sylvie'nin gözlerine bakıyorum.

"Tamam. Nerede kalmıştık? Kanalize etmek, evet. Dikkatle izle." Başparmağım ve işaret parmağımla tuttuğum bir çim yaprağına çizim yaparak bunu gösteririm ve çim yaprağı hızla kurur.

"Oh." Gözleri fal taşı gibi açılmış, kararmış çimi izliyor.

Pegboard üzerinde ördüğüm rüzgar düğümüne büyüü salıyorum. İplikler parlamaya başlayıp etrafımızdaki çimlerde hafif bir esinti oluşunca Sylvie sevinçle alkışlıyor.

"Bugün sana en temel, ama belki de en önemli beceriyi öğreteceğim: aynı anda birçok kaynaktan nasıl enerji çekileceğini. Tek bir çim yaprağından enerji çekip onu öldürmek yerine, binlerce çim yaprağından çok az miktarda enerji çekebilirsin. Hepsi yaşar ve o enerjiyi yeniden üretir, sen de büyüü tamamlamak için fazlasıyla yeterli büyü elde edersin."

Rahatlamış bir şekilde başını sallar. "Ama bu nasıl *büyü* yapar?"

"Şey..." Su çağırmak için bir kedi beşiği örüyorum, sonra gözlerimi kapatıp zihnimi rahatlatıyorum ve çevremdeki yeşil enerjiyi çekiyorum. Beni ani bir sel gibi dolduruyor ve sürüklenmeden önce hızla kendimi tekrar kapatmam gerekiyor. Sonra içimdeki enerjiyi kalbimden geçerek parmaklarımın arasında gergin duran ipliğe yönlendirmeye odaklanıyorum. Neyse ki bu sefer acı çok hafif, ama ben çok az miktarda büyü kullanıyorum.

Gözlerimi açtığımda, dereden gelen ince bir su akışı, oynak bir su samuru gibi ellerimin üzerinde ve etrafında dönüyor.

"Her şey o enerjinin akışını değiştirmekle ilgili," diye mırıldanıyorum. "Kalp bir katalizör görevi görür ve enerjiyi sihre dönüştürür. Tüm büyü kalbe girer ve kalpten çıkar, ama onu içinde çok uzun süre tutmamak çok önemlidir. Kanalize etmeden önce her zaman bir büyü düğümü hazırla, çünkü tüm o enerjiyi çekip ona gidecek bir yer vermemek ya da ihtiyacından fazlasını çekmek korkunç sonuçlara yol açabilir. Kanalize ettiğin miktarı kontrol edemezsen, kendin ve çevrendekiler için tehlike haline gelebilirsin."

Bir iç çekerek düğümü çözdüm ve su çimlere döküldü. Gözlerimi kapattım ve göğsümü ovuşturarak yavaşça nefes alıp verdim. Ağrı hafif ama sürekliydi ve her nefes alışımında kalbim biraz daha fazla sızlıyordu.

"Böyle mi?" diye sorar Sylvie ve ben yüksek bir gürültü duyarım. Gözlerimi açarım.

İkimizin etrafında, büyük bir su hortumu kıvrılarak gökyüzüne doğru yükseliyor. Sylvie ellerini açmış duruyor, büyü düğümü özensiz ama açıkça etkili. Dönüp baktığımda, girdapta yakalanmış, tamamen şaşkın bir halde yanıp sönen bir balık görüyorum. Bir an için, şaşkınlıktan konuşamıyorum ve sadece bizi çevreleyen ve havada otuz fit yükseklikte yükselen nehre bakabiliyorum. Buraya bakan biri, imkansız bir kıvrımlı su kulesi görürdü.

"Oh," diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış. "Oh. Evet, öyle bir şey."

"Bütün bunları düşünmeme gerek yok," diyor. "Su, çimen ve enerji. Ben sadece yapıyorum."

"Dikkatli ol. Hepsini birden çağırmak bir şey, serbest bırakmak başka bir şey." Ayağa kalkıp elimi kaldırıyorum.

"Sallanmaya başladı! Oh!"

Su, sanki kafalarımıza dev bir kova dökülmüş gibi üzerimize çöküyor. Ben nefesimi tutuyorum, Sylvie çığlık atıyor. Su tepenin üzerinden akıp dereye dökülüyor, ikimizi de sırlıslıkla bırakıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanır. Ama gözleri parlıyor ve yanakları heyecandan kızarmış, ben de gülümsemeden edemiyorum.

Gücümü ilk kez keşfettiğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Dünyanın benden beklediğinden çok daha fazlasını yapabileceğimi fark etmiştim. Teyzemin boğucu evinde hayatta kalmama yardımcı olan, işte böyle çalınmış sihirli anlardı. Sihir, Sylvie'nin de kurtuluşu olacak, kardeşinin baskıcı yönetiminden kurtulmasını sağlayacak. Keşke onu saklamak zorunda kalmasaydı. Keşke gücünün tam anlamıyla farkına varabilseydi, o zaman doğanın bir gücü olabilirdi.

"Sorun yok." Kurutma büyüsü yapmaya başladım. Büyüyü yaparken Sylvie'yi inceledim.

Yaşına göre güçlü bir kız, *eğitimsiz* bir kız. Olağanüstü güçlü. Tekniği kaba, ama bu sadece pratik meselesi. Okulda tanıdığım, eğitiminin bu kadar erken bir aşamasında bir anda bu kadar suyu kontrol edebilen tek bir kız bile aklıma gelmiyor.

"Bu kadar uzun süre sihrini kullanmadan kaldığına inanamıyorum," diye mırıldandım, daha çok kendime. "Kardeşin yıllar önce sana bir öğretmen bulmalıydı."

"Ona derslerimizden bahsetmemelisin," diyor Sylvie çabucak. "Seni gönderir."

"Tabii ki. Söz veriyorum."

"Neden bana öğretiyorsun?"

Duraklıyorum, ellerimdeki iplikler karışmış, onu düşünüyorum. "Şey... çünkü öğrenmen gerekiyor. Büyü senin hakkın. Sesin veya düşüncelerin kadar senin bir parçan."

Kız başını sallar, eteğindeki çamuru temizlerken kaşlarını çatır. Sessizce beklerim, ipliklerimi bükerek, onu rahatsız eden şeyi söylemesini beklerim.

Konuştığında sesi kırılgan çıkıyor. "Öğrenirse benden nefret eder mi sence?"

Kalbim sempatiyle sızlıyor. "Ah, Sylvie. Hayır, o senden nefret edemez. Seni çok seviyor. Bazen aşkın bizi korkutabileceğini düşünüyorum. Sevdiğimiz insanları o kadar çok korumak istiyoruz ki, bu sevgi ve korku biraz kafes gibi oluyor."

"O zaman kimseyi incitmeden nasıl kurtulabilirsin?"

Ellerimi kucağıma indiriyorum, ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Teyzemin etrafıma ördüğü kafes sevgiden değil, keder ve yanlış yönlendirilmiş nefretten oluşuyordu. Ve ondan kurtulmak için kalbimi satmak zorunda kaldım.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Ama sana söz veriyorum, elimden geldiğince bir yol bulmana yardım edeceğim."

Gözlerime bakar, sonra aniden kollarıyla bana sarılır. Şaşkınlıkla biraz nefesimi tutarım, çünkü ördüğüm büyü düğümü dağılır.

"Geldiğine sevindim," diye fısıldadı. "Arkadaşım olduğuna sevindim."

Onun kucaklamasına karşılık verdikten sonra, iplik setimi toplamaya başlıyorum, pegboard'dan ıslak külleri silkeliyor ve kutuyu yeniden birleştiriyorum. "Peki, Bayan MacDougal uyanmadan geri dönsek iyi olur."

İplik setini kapatırken, taşın üzerindeki peri kraliçesiyle son bir kez göz göze geldim. O, sonsuz bir sırtışıla, gözlerinde kurnazlık ile oyulmuştu.

Gitmeden önce, Sylvie ve ben ağacın dalına kurdeleler bağlayıp rüzgarda dalgalanmalarına izin verdik.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İki gece sonra, odamdaki duvar halısının içinden geçtiğimde, Lachlan'ın kalesinin mum ışığı ve şarkılarla aydınlatıldığını gördüm. Nemli taşların üzerinde, gri kadife gibi gökyüzünün altında, gördüklerimi anlamaya çalışarak bekledim ve izledim.

Periler, başları eğik ve başlıkları kapalı, ellerinde ince siyah mumlar taşıyarak, kıvrımlı çizgiler halinde harabelerin arasında ilerliyorlar. Hepsi şarkı söylüyor, sesleri tuhaf bir şekilde kırılmalı ve tatlı, çocukların sesleri gibi. Eğer şarkı sözleri varsa, ben anlamıyorum; sadece, memleketimdeki kiliselerdeki rahibelerin ilahileri gibi yükselip alçalan iç çekişli notalar duyuyorum. Çok güzel.

Sonra, sahnenin ciddi havasını bozan bir peri aniden bana saldırıyor, başlığı düşüyor ve sivri dişleri ortaya çıkıyor. Beni boğazımdan yakalıyor ve kalenin eski taş duvarına çarpıyor. Nefes alamıyorum ama boğazımı sıkıan parmaklar yüzünden konuşamıyorum.

"*Sen*," diye tıslar, gözleri öfkeyle parlıyor. "Siz pis, gaspçı ölümlüler, bu topraklarda bir zamanlar iyi ve saf olan her şeyi zehirlediniz! Bunu *siz* yaptınız!"

Yumruklarımla ona boşuna vuruyorum. Gözlerimde lekeler dans edene ve nefes alamayana kadar daha da sıkı sıkıyor. Diğer perilerimden hiçbiri yardıma gelmiyor, ancak bazıları durup parlak böcek gözleriyle izliyor.

Panik içinde, başımın karanlığa gömüldüğünü, ciğerlerimin hava eksikliğinden sıkıştığını hissediyorum. Sonra elim, eteğimin altına bağladığım demir sönümleyiciyi kavrar ve onu çıkarırım. Onu perinin yüzüne vururum, o da çılgınlık atar ve geri çekilir, boğazımı bırakır.

Nefes nefese ve öksürerek dizlerimin üzerine çöküyorum, ama o tekrar bana doğru gelmeye başlayınca, sönümleyiciyi kaldırıyorum.

"Clugh!" diye bir ses duyulur.

Öfkeli peri hırıldadı, ellerini tekrar beni yakalamak için kaldırdı.

Ama sonra bir el onu boynundan yakalar ve geriye doğru fırlatır. Clugh yirmi adım uçar ve bir taş duvara çarparak çimlere yığılır, yüzünde donuk bir ifade vardır. Üzerimde hırlayan bir kurt gibi duran Lachlan'a bakakalırım. Bir an için, geçmiş ve şimdiki zaman, kaderlerin elinde toplanmış kumaş gibi bir araya gelir ve ben yeniden bir çocuk olurum, Lachlan teyzemi cezalandırırken titrerim. Kalbim, şaşırtıcı bir şekilde

korku ve rahatlamanın şaşırtıcı bir karışımıyla çarpıyor. Canavarca kurtarıcıma minnettarlık duyuyorum... ama onun yakıcı acımasızlığından da dehşete kapılıyorum.

Clugh öksürüyor ve çimlere zayıf bir şekilde tutunuyor. Hırıltılı, acı dolu nefesleri geçmişimin hayaletlerini dağıtır ve ben titrerim.

"Git, Clugh." Lachlan'ın sesindeki sakin nezaket, az önce uyguladığı şiddetle çelişiyor ve bu, omurgamdan bir ürperti geçiriyor. "Kızı rahat bırak."

Peri, yaralı bacağını sürükleyerek sürünerek uzaklaşır. Diğerleri, Lachlan'ın tehlikeli bakışlarından çekinerek geri çekilirler, ama birkaçı bana son bir kez zehirli bakışlar atarlar.

Şaşkın ve öfkeli bir şekilde, Lachlan'ın uzattığı eli görmezden gelip kendimi ayağa kaldırıyorum. Gözleri hala elimde tuttuğum mum söndürücüye düşüyor. Dudakları inceliyor.

"Onu at," dedi.

Onu daha sıkı sıkıştırım, sesim sert ve kısık çıkar. "Sanırım onu saklayacağım."

Bana bakar, gözlerinin köşelerinde yorgunluk belirir. "O zaman en azından *sakla*. Bu gece hepsi gergin ve bir grup seni linç etmeye karar verirse, onları durdurmak için yapabileceğim pek bir şey olmaz."

"Neler oluyor?"

Lachlan, perilerin sıralarını izliyor; mumların ışığı, kapüşonlarının altındaki gözlerini parlatıyor. Şarkı söylemeye devam ediyorlar, sesleri yükseliyor ve havada karışıyor.

"Lorellan öldü," diyor. "Onun için uzun bir ağıt söylüyorlar."

Boğazımı ovuşturuyorum, öfkem sadece biraz azalıyor.

"Kaybınız için üzgünüm." Ama elim cebimde kalır, ihtiyacım olursa sönükleyiciye kolayca ulaşabileceğim bir yerde.

"Benimle yürü," diyor, elimin yerini fark edip kaşlarını çatarak.

Son peri'yi takip ederek kaleden çıkıp hafif bir yokuşu tırmanıyoruz. Bozkırlar hışırdayıp iç çekiyor, mumlar alacakaranlıkta hayalet ışıkları gibi sallanıyor, meyve kokuları havayı tatlandırıyor. Batıda, bal rengi bulutlar sürükleniyor, gün batımının son ışıkları ufku aydınlatıyor.

Lachlan başını eğiyor. "Ölümsüzlerin ölümü zor bir şey. Sayımız çok az ve birini bile kaybetmek... Eğer yakında eve dönmezsek, çok daha fazlasını kaybedeceğiz."

Çevrede kilometrelerce uzanan arazinin en yüksek noktasında, periler Lorellan'ın cesedinin üzerine yığıldıkları çiçeklerin arasına saplanmış yüzlerce titreyen mumun ışığıyla aydınlatılan bir ateşin etrafında toplanırlar. Bu mevsimde çiçekleri nereden bulduklarını merak ediyorum

bu mevsimde bu çiçekleri nereden bulduklarını merak ediyorum: siyah kalla, beyaz zambak, koyu mor dahlias ve her renkten kadife güller.

Lorellan mermer gibi hareketsiz ve beyaz, saçları omuzlarına dökülmüş, küçük beyaz çiçeklerle süslenmiş. Gözleri açık, cam gibi mavi ve görmüyor.

Burada, kaleye son geldiğim zamankinden daha fazla peri var; karanlık başlıklarının sayısını kaybediyorum ve sonra hepsi birlikte mumlarını söndürdüklerinde tamamen yok olmuş gibi görünüyorlar. Aynı anda şarkı söylemeyi de bırakıyorlar. Lorellan, çiçekler, mumlar ve sessizlikten oluşan bir bulutun üzerinde hepimizin üzerinde süzülüyor. Sadece rüzgârın sesi duyuluyor, çimlerin ve fundaların üzerinden esiyor, perilerin koyu pelerinlerini dalgalandırıyor. Bozkırlar huzursuz bir deniz gibi hışırdıyor, uzaktaki tepeler koyu mor ve maviye dönüşüyor.

Sonra başka bir ışık parıldayarak canlanır — bana ve Lachlan'a en yakın perinin elinde parlayan bir iplik. Ardından ışık bir sonraki perinin eline geçer, sonra bir sonrakine, her birinin elinden geçen tek bir ipliği takip eder. Ateşin etrafında büyük bir döngü çizerek hareket eder, sonra tekrar spiral şeklinde döner. Hepsi ona kanallanır, büyük, kolektif bir büyüye enerji beslerler.

Bir anda, tepenin zirvesi ışıkla parlar, ateşin altında dokunan büyük bir büyü düğümü, uzun iplik tarafından beslenen sihirle dolup taşar. Deseni tanımıyorum, ama amacını kısa sürede anlıyorum.

Ateş, ceset ve tüm çiçekler parçalanmaya başlar; şaşkın gözlerimin önünde, fısıldayan yapraklar gibi bir sesle parçalanırlar ve havada dönen rengarenk kıvılcımlara dönüşürler. Birkaç saniye içinde Lorellan tamamen yok olur. Göz kamaştırıcı ışık parçacıkları kıvrılır ve yukarı, yukarı, kararan gökyüzüne doğru yükselir, güzel, garip ve korkunçtur.

"Yok etme büyü," diyor Lachlan, yan gözle benim şaşkın ifademi izleyerek. "Çok az ölümlü böyle bir büyü görmüştür."

Önümdeki havayı buğulandıran uzun, yavaş bir nefes veriyorum. Tepe sessizliğe bürünür ve sonra periler uzaklaşmaya başlar, bazıları kaleye, bazıları da bozkırlara. Ciddiyetle, somurtkan yüzlerle hareket ederler. Cenaze töreni sona ermiştir.

Kısa süre sonra, Lachlan ve ben yıldızların altında yalnız kalırız ve sanki periler hiç buraya gelmemiş gibi olur.

"Zamanımız azalıyor," diye mırıldanır Lachlan, uzun bir sessizliğin ardından. "İnsanlar Londra'dan Edinburgh'a bir demiryolu inşa ediyorlar, biliyor muydun

Biliyorsun, değil mi? Bütün o demir yerin altına bağlanıyor, toprağı zehirliyor. Bunu kemiklerimde hissediyorum, sanki gücümü emen bir hastalık gibi."

Elim cebimdeki demirden uzaklaşır. Ona bakarım, ay ışığı yaşlanmayan yüzünün düzlüklerini gümüş gibi parlatırken, gözleri gölgede kalır. Başlığı kaymıştır ve gevşek saçları sedef gibi parlar.

"Dünyan hızla değişiyor," diyor. "Senin kalp atışı kadar kısa ömründe bunu göremezsın, ama ben onlarca yıldır Yukarıdaki Dünya'da dolaşıyorum ve büyük değişimin yavaşça geldiğini, dengelerin değiştiğini gördüm. Ve bir anda denge değişmiş gibi görünüyor, yeni bir çağ demir bir heyelan gibi başlıyor ve eski gelenekler onun altında gömülüyor ve efsaneye dönüşüyor. Büyü dünyadan kaybolacak."

"Büyü demirden etkilenmez," diyorum.

"Doğrudan değil." Gökyüzüne bakar, gözleri öfkeli, hüznü ve çok eski. "Ama benim türüm, ırkınızın ilerleme konusundaki doyumsuz iştahının tek kurbanı değil, canım. Sen de bunu hissedeceksin. Bir yüzyıl içinde sihir yok olacak. Göreceksin. İnsanlar daha hızlı, daha ucuz, daha verimli araçlar bulacaklar. Ve sonra iplikleriniz demire, iğneleriniz silahlara dönüşecek ve insanlar, zaten çok şeyi unuttukları gibi, bunu da unutacaklar. Ve sonra, Rose Pryor, bir peri masalı haline gelen siz olacaksınız."

"Peki ya senin Aşağı Dünya'n? Orada ne kadar süre saklanabilirsin?"

"Kim saklanmak istediğimi söyledi ki?" Sesi buz gibi soğuktu. "Senin türün bu adalara gelmeden çok önce, bu adaları *benim* halkımın yönettiğini biliyor muydun? Bizden önce ise, bu ada canavarların, Fomor'un, hayal bile edemeyeceğin ilkel yaratıkların krallığıydı. Bu toprakları onlardan aldık ve kendimize, güçlü Tuath Dé'ye bir yer açtık, ama sizin ırkınız ne kadar acımasız. Bizim gibi eski halklar, sihrin yaratıcıları ve ustaları, tüm dünyada azaldılar. Sence ben tüm bu yüzyılları *İngiltere'de* mi geçirdim?"

O, vahşi bir tilkinin havlaması kadar sert bir sesle güldü. "Hayır; ben, akrabalarımı, iblisleri, melekleri, cinleri ve tüm kuzenlerimizi, eskilerimizi, unutulmuş olanları, sizin tılsımlara indirgediğiniz ve ceplerinize koyduğunuzları aramak için dünyayı dolaştım. Sevgili Kaderlerinizi bile, gerçek isimleri unutulmuşken, kendi önemsiz amaçlarınıza hizmet etmek için kesip yeniden şekillendirdiniz. Biz, dünyanın bu köşesinde çoğundan daha uzun süre dayandık, ama ölümlüler yine de bizi buldu. Siz insanlar ne kadar tuhaf bir şekilde acımasızsınız ki, tanrılarınızı önce öldürmeniz gerekiyor, sonra onlara tapınabiliyorsunuz."

O konuşurken, Lachlan'ı neyin motive ettiğini yavaş yavaş anlıyorum. O soğuk sokakta bana görüldüğünden beri anlamaya çalıştığım şey bu.

İntikam.

O kadar soğuk davranıyor ki, bunu fark etmek biraz zaman aldı. Ama o öfkeli, kendi dünyasından dışlandığı için intikam arzusu ile yanıp tutuşuyor, bu dünyada mahsur kaldığı için öfkeli. Halkının bir zamanlar kim olduğu ve şimdi kim olduğu, genişleyen insanlığın dalgası tarafından silip süpürülen kurbanlar olduğu için öfkeli.

Tam gücünü geri kazandığında öfkesi ne yapabilir diye düşününce bir korku dalgası hissediyorum.

"Raporumu sunayım mı?" diyorum, rahatsızlığımı sertlikle gizleyerek. "Yoksa anlatmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Gözlerini kırıpıştırıyor, sözlerim onun küçük hayallerini paramparça ediyor. Gözleri benimkilere dikildiğinde, buz gibi parçalar gibi.

"Devam et o zaman." Dönüp kaleye doğru yürümeye başlar, adımları o kadar uzundur ki, ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekir.

"Taş çemberi ve onu koruyan kalkanları buldum." Başını sallar. "Sana savunulacağını söylemiştim."

"Evet, bu bana söylediğin birkaç değerli şeyden biri," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. "Lachlan, peri kraliçesi kim?"

Aniden durur. Onu geride bıraktığımı fark etmeden üç adım daha atarım. Dönüp baktığımda, yüzünde sert çizgiler olduğunu görürüm. Gece gittikçe soğuyor, titreyerek onun cevabını bekliyorum.

Sonra iç çeker ve parmaklarını şıklatır. "Buraya gel."

Kaşlarını çatıp hemen gardımı alırım.

"Donuyorsun, Rose. *Buraya* gel."

Kararsız bir şekilde ona doğru adım attım. Sonra ellerini ellerime aldığında nefesim kesildi ve etrafımızdaki hava kıpırdadı ve bir girdap halinde savruldu, pelerini, saçları ve eteğimi havaya kaldırdı. O rüzgar bir yaz günü kadar sıcaktı ve cildimdeki buz gibi soğuğu eritti. Görebildiğim kadarıyla Lachlan hiçbir düğüm atmamıştı, ama göz bebekleri aynalar kadar gümüş rengi olmuştu ve benim geniş gözlerimi bana yansıtıyordu.

Sonra bakışları netleşir ve rüzgâr diner, ama ben sanki ateşin başında oturuyormuşum gibi sıcak kalırım.

"Ne...?" Etrafıma bakıyorum, sonra ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Nerede... ipliklerin nerede?"

"Siz ölümlülere *tüm* sırlarımızı vermedik," diyor.

Yürümeye devam eder, saçları omuzlarında dalgalanır. Kale fısıltılarla ve mum ışıklarıyla doludur; Lachlan yanlarından geçerken başlarını eğerek selamlarlar.

Konuyu değiştirmeye çalışıyor, yaz esintileri ve ipliksiz büyüyle dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Sinirli bir homurtuyla, ona yetişmek için acele ediyorum. "Peri kraliçesi, Lachlan. O kim? Moorwitches'e ne oldu?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "O Elfhame'i yönetiyor ve moorwitches katledildiğinde, kanları peri tarlalarına akarken de onu yönetiyordu. Perilerin kraliçesi değişken bir gölgedir, canım, ve seni onun krallığında yakalarsa, ölümünü acı verici ve yavaş hale getirecektir."

Yutkunuyorum; korku ve öfke beni, hiçbir rüzgârın dağıtamayacağı bir ürpertiyle dolduruyor. "Neden bunu başından beri bana söylemedin?"

"Bir fark yaratır mıydı?"

Dudaklarım bükülür. "Neye bulaştığımı bilmek isterdim! Ya beni neyin beklediğini bilmeden Elfhame'ye dalmış olsaydım?"

"Ben günlerce dünyamdan bahsedebilirim, ama yine de orada seni nelerin beklediğini *tahmin* edemezsin. Bu kraliçeyi unut; doğru davranırsan, orada olduğunu asla bilmeyecek. Sadece deli bir öküz gibi *saldırma*."

"Kapıyı bile açamıyorsam Elfhame'ye hücum edemem, gizlice giremem, hatta dans bile edemem. Taş çemberi buldum, peki yolu açacak büyü nedir?"

"Bilmiyorum. En son oraya gittiğimden beri değişmiş olabilir." "*Bir şeyler* biliyor olmalısın!"

"Peri yeşili diyarına giden yolu açmak için, kraliçesine saygı göstermen gerektiğini biliyorum."

Onu durdurmak için kolunu tutuyorum. Sanki kışın bir ağacı tutmak gibi. "Senden yardım istiyorum, sen bana çocuk şarkıları mı söylüyorsun?"

Bana, yavaş öğrenen bir öğrenciye sabırla yaklaşan, çaresiz bir öğretmen gibi bakar. "Elfhame'de işler hep böyle yürümüştür. Yolu açmak için bir büyü vardır ve bu bir saygı gösterisi büyüğü olmalıdır. Bu saygı gösterisinin nasıl olacağını bilemem, çünkü bu kraliçeye hiç saygı göstermedim."

"Ama bu mantıklı değil! Bilmece gibi konuşuyorsun!"

"Bu *açıklanabilecek* bir şey değil, aptal ölümlü kız." Gülümser, saçımın bir tutamını kapar ve parmağına dolayarak. "Tüm cevapları bilsem, *sana* ihtiyacım olmazdı."

"O zaman ikimiz de ne kadar mutlu olurduk."

Başını eğdi, dudakları kurnaz bir gülümsemeye büküldü. "Gerçekten mi? Buna inanıyor musun?"

İnanamadan ona bakıyorum. "Tabii ki inanıyorum!"

"O zaman aynaya bakmalısın." Elimi tutup beni döndürdü ve orada, yaldızlı çerçeveli devasa bir ayna *vardı*. Bu şey nereden çıkmıştı? Lachlan beni yerinde tuttu, elleri kollarımda, çenesi kulağımın yanında, yansımalarımız bize bakıyordu. "Ona bak. O, pansiyonda bulduğum titrek, sefil kız değil. Rose'un yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor. Bu yerde canlanmış, sanki birazcık rüzgârla alev alması gereken bir köz gibi."

Gözlerimi kırıpıştırarak, sivri bir cevap bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Onun açıklanamayan aynasında sadece kendime bakabiliyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, onun tarif ettiği değişimi görüyorum.

Birkaç hafta önceki ben değilim. Daha canlı, daha azimliyim. Belki bunun bir kısmı çaresizlik, büyümü kaybetme korkusu, ama hepsi değil.

"Unutma, tatlı Rose," diye kulağıma fısıldadı ve boynumdan aşağı bir ürperti geçti. "Bütün dünya seni görmezden geldi, ama ben değil. Dünya senden hiçbir şey beklemiyordu, ama ben değil. *Ben* senin gerçekte kim olduğunu ve ne kadar göz kamaştırıcı olabileceğini görüyorum."

Eli kolumdan aşağı, avucumun üzerinden kayarak, buz gibi bir karıncalanma izi bırakıyor.

"Sir Faerie," diyorum titrek bir sesle. "Beni bırak."

Yumuşak bir kahkaha atarak geri çekildi, elleri yanlarına düştü. "Kim bilir? Belki de sonunda benim yanımda kalmak isteyeceksin."

"Ne?" diye fısıldayarak ona dönüyorum.

"Burada bir şey seni uyandırmış belli ki. Benim varlığım mı?" Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıp kadar eğilir, sanki öpücük için eğilmiş gibi. Tüylerim diken diken olur. "Sen diğer insanlar gibi değilsin, değil mi küçük cadım? Sen daha derine bakarsın. Dünyanın akışını hissedersin."

"Her zamanki gibi saçmalıyorsun."

Ama kalbim, panik, tiksinti ya da merakla, tam olarak anlayamadığım bir duygu ile göğsümde hızla atıyor. Bir an, onun oyuncağı, ipi elinde tuttuğu aptal bir evcil hayvan gibi hissediyorum. Ve sonra başka anlar var... şu an gibi. Kış gözleri benimkilere sabitlenmiş, meraklı ve araştırmacı, ve ilk kez sanki o

gerçekten *beni* görüyor gibi hissediyorum. Onun tarafından görülmek, bu ölümsüz varlığın tüm dikkatini üzerimde hissetmek, şaşırtıcı bir duygu. Bakışları, düşüncelerimin derinliklerine kadar beni tarıyor, ta ki birdenbire kendimi çok açıkta hissedene kadar. Ve bakışlarımı kaçırmak istesem de, bunu yapamadığımı fark ediyorum.

Sanki bir büyü yapmış gibi, başka bir zekice numara.

Bu çok garip. Hayatım boyunca, bir parçam görülmek, anlaşılmak ve değer verilmek için can atıyordu. Şimdi ise bu güzel peri, ruhumun duymayı arzuladığı tüm sözleri söylüyor.

Ve ben, saklanmaktan başka bir şey istemediğimi fark ediyorum.

"Bu bittiğinde," diyor, sesi düşen kar kadar yumuşak, "nereye gideceksin?"

Nefesim ciğerlerimde titriyor. "Tabii ki Londra'ya. Sınıfıma ve öğrencilerime."

"Peki ya bu kadar mütevazı bir pozisyondan sıkılırsan?" Mücevher gibi gözleri parıldayarak yüzümün her yerine dokunuyor. "Ya eğer..."

Harabelerden gelen bir korodan bağırışlar onu keser. Başını kaldırır ve büyü bozulur.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ama o çoktan uzaklaşmaya başlamış, hızlı adımlarla yürüyor.

Periler, aralarından birinin etrafında toplanmışlar. Omuzlarına sarkan siyah örgülerle, diğerleri gibi yas pelerini giymiş, narin bir yaratık. Ama diz çökmüş ve yanını tutuyor. Loş ışıkta bile yaralandığını görebiliyorum.

Lachlan ona ulaştığında, "Efendim!" diye nefes nefese bağırır. "Onu neredeyse yakaladım! Ama sınırdan geçip, peşinde bir kurt sürüsüyle bana saldırdı! İçlerinden biri beni ısırdı!"

"Neden bahsediyorsun, Tarkin?" diye sordu Lachlan, diz çöküp perinin yarasını incelemek için.

"Kraliçenin Kapı Bekçisi! Sınır çizgisinin yanındaydı ve ben —Lorellan'ın intikamını ondan alayım diye düşündüm. *Hepsi* ödeyecek, her biri..."

"*Aptal!*" Lachlan tıslayarak ayağa fırlar, ince vücudu kırbaç gibi hızlıdır ve dişlerini gıcırdatarak hırlar. "Verdiğim emirleri biliyorsun! Kimse... *kimse*... müdahale etmeyecekti!"

Diğer periler geri çekilir, gözleri fal taşı gibi açılır ve kanayan Tarkin tek başına yerde sürünür. "Efendim! Ben... Ben onun yolumdan çekilirse..."

"Bu girişimin ne kadar hassas olduğunu sana *söylemişim*, seni aptal." Lachlan burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Ne oldu?"

"Onu yakmaya çalıştım, ama işler kontrolden çıktı. Odun görüldüğünden daha kuruydu, alevler yayıldı..."

"Oh," diye nefes alıp, Lachlan'ın kolunu tekrar tuttum. "Orada!"

Uzakta, Blackswire'ın doğu ucunda, ormanın bozkırla buluştuğu yerde, aşağıdaki alevlerin kırmızı ışığıyla aydınlatılan kalın, siyah ve öfkeli bir duman yükseliyor. Göğsümde bir korku dalgası hissederek, yangının batıya, Ravensgate'e doğru ilerlediğini hemen anlıyorum.

"Gitmeliyim!" diye bağıyorum.

"Rose, bekle!" diyor Lachlan, ama ben çoktan gitmişim, harabelerin üzerinden koşarak geri dönüyorum. Lachlan adımı söylüyor, ama onu görmezden geliyorum, kendimi duvar halısının içinden atıp Ravensgate'deki yatak odama düşüyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Yangın!" diye bağıarak malikanede koşuşturuyorum. Koridorlar karanlık, ama aşağıdan sesler geliyor. Giriş holünün merdivenlerinden aşağı inerken, Bayan MacDougal mutfaktan çıkıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Bayan Pryor! Ne oluyor..."

"Doğuya doğru yaban ateşi!" diye nefes nefese söylüyorum. "Ben... pencereden gördüm. Sylvie nerede?"

Tanrım, umarım yakındadır.

Neyse ki, kız gümüş çay tepsilerinden yapılmış zırh ve birbirine bağlanmış çok sayıda broş giymiş olarak ortaya çıkar. Yürürken gürültü çıkarır. "Ne oluyor? Connie nerede?"

"Arazide inceleme yapıyor," dedi Bayan MacDougal. "Ne? Gecenin bir yarısı mı?"

"Kayıp koyunlardan bahsetti. Gerekirse sabaha kadar dışarıda kalacak, doğuya doğru gitti."

"Doğu..." Lachlan'ın kampının bulunduğu yön. Oradaki tepeler dik, arazi kayalık ve çukurlarla dolu. Eğer vadilerden birindeyse, yangın onu yakalayana kadar yangını göremeyebilir.

"Bay MacDougal pub'da," diye endişelenerek elini ovuşturan hizmetçi, "Onu lord'a haber vermeye gönderemem."

"O zaman ben giderim." Ön kapıdan çıkıp çakıl yolda durdum.

"Atlardan birini al!" diyor Bayan MacDougal. "Çabuk!"

"Ariadne en hızlısıdır," diyor Sylvie.

Panik dalgasını bir kenara itiyorum; Conrad'ın uzun boylu atlarından birinin üzerinde kalmaya çalışmaktansa yürümek daha iyi olur diye neredeyse söylüyorum. Ama yine de ahıra gidip ahır kapısını açıyorum. Sylvie, gri benekli bir kısırağa eyer takmama yardım ediyor ve ben aceleyle yelesine iplik dokuyorum: onu sakinleştirmek için bir büyü, yürüyüşünü hızlandırmak için bir büyü ve benim emirlerime uysal hale getirmek için bir empati düğümü.

Çok geçmeden, ata binme zamanı gelir. Sylvie bana bir blok uzatır ve ben düşünmeye fırsat bulamadan kendimi eyere zorlarım. Sakinleştirici düğümler ya da hayvanın iyi yetiştirilmiş olması etkili olur ve kısarak, ben oturacak yerimi bulana kadar sakin bir şekilde bekler.

"Connie'yi bul!" diyor Sylvie. "Lütfen, Rose!"

"Bulacağım."

Empati düğümüne odaklanıyorum ve Ariadne'nin yelesi iplikler parladıkça ışıldamaya başlıyor. Büyü hemen onu ele geçiriyor ve zihnine benim aciliyet duygumu aşıyor. Kısrak ahırdan fırladığında Sylvie'ye geri çekilmesini bağıyorum. At yol üzerinde dönünce, doğuya doğru dönerken toynakları çakılları savururken, zorlukla yerinde kalabiliyorum.

Ariadne, ben sırtına tedirgin bir kedi gibi yapışmış halde, yeryüzünde gürleyerek koşar. Dizginler elimden kayınca, yelene sıkıca tutunurum, rüzgara karşı gözlerimi açmak için zorlarım. İplik setim omzumdan sıçrar; kayışının kopacağından korkarım.

Uzaklarda, karanlık gökyüzü rahatsız edici bir turuncu tonuna dönüşüyor — yangın hızla yayılıyor. Ariadne'nin toynakları fundaları ezip çamur topaklarını parçalıyor, tepelerden aşağı kayarken kasları benim altımda gerilip gevşiyor. Ayaklarım üzengiden düşüyor. Dişlerimi sıkarak, atın karanlıkta bacağını ya da benim boynumu kırmaması için Kader Tanrıçalarına sessizce dua ediyorum.

Yangına sadece birkaç dakika içinde yaklaşıyoruz, bu süre, en hızlı tempomla koşsam bile yangına ulaşmam için gereken sürenin çok altında. Yangının kenarına yaklaştığımızda, ısı dalgaları üzerime vurmaya başlayacak kadar yaklaştığımızda, Ariadne arka ayakları üzerinde yükselir, kişner ve daha fazla yaklaşmak istemez.

Önümdeki alevler vahşi ve çılgınca, sıradan bir ateş değil. Ateş, büyük canavarlar şeklini alıyor, kırmızı-turuncu ayılar gibi yeri çiğniyor, başlarını sallıyor ve her yöne ateş saçıyor. Ateşin çıkardığı ses bile hayvani, ateş ayılarının kükremesi gök gürültüsü kadar derin ve öfkeli. Biri beni ve Ariadne'yi fark eder ve iki ayağı üzerinde dikilip meydan okurcasına kükrer. Ağzından sıcak kıvılcımlar fişkırıyor.

Bir lanet gördüğümde onu tanırım ve bunun ya Tarkin ya da kraliçenin peri hizmetçisi, Tarkin'in saldırdığı Kapı Bekçisi'nin işi olduğunu bilirim. Onların kavgası, kar ve nemli havaya rağmen tüm doğu bataklığını ateşe vermiştir. Ve bu ateş ayıları durdurulmazsa, birkaç dakika içinde Ravensgate'e ulaşacaklardır.

Aniden sağımdan yüksek bir kişneme sesi duydum ve döndüğümde alevlerin içinden bize doğru hızla gelen siyah bir şekil gördüm.

Bell.

Conrad'ın her sabah onunla binip gittiğini gördüğüm için bu kaslı kısrakı tanıyorum.

Ama Conrad *nerede*? Bell'in eyeri boş, dizginleri sallanıyor. Yanımızdan geçip giderken, yuvarlanan gözlerinin beyazını görüyorum; at,

korkudan çıldırmış.

Ama Conrad'ı aramak için zaman yok. Sylvie ve Bayan MacDougal'ın içinde olduğu malikaneye ulaşmadan yangını durdurmalıyım.

Ellerim titreyerek, iplik setimi açıp sağlam bir ip makarasını çıkarıyorum. Aceleyle, ellerimin arasında bir koruma büyüğü örüyorum. Sonra Ariadne'yi çağırıp ona koşmasını söylüyorum.

O da bunu hemen yapar, neredeyse beni eyerden atar. Dizlerimle onu olabildiğince sıkı tutarım ve kanallıze ederim.

Büyü güçlü ve patlayıcıdır; ateşin kenarı boyunca toprak parçalanır, Ariadne'nin toynaklarının izinden bir çatlak oluşur. Benzer bir çatlak, kalbimden geçen büyü selinin oyduğu göğsümde de oluşur. Görüşüm bulanıklaşır ve titreyerek ağrı spazmı ile neredeyse eyerden düşüyorum. Nefes nefese öne doğru eğilirim ve bacaklarımla Ariadne'nin yanlarına olabildiğince sıkı tutunurum.

İpim küle dönüştüğünde, başka bir büyü yaparım, sonra bir tane daha, atı alev duvarının içinde ileri geri döndürürüm. Her büyü göğsüme acı mızrakları saplar. Ne kadar daha dayanabileceğimi merak etsem de, içimdeki rahatlama isteyen sesi acımasızca bastırırım. Dumanla boğulur, kalbim dururken nefes nefese kalırım, bedenim ve zihnim ayrılmış gibi görünür. Parmaklarım mekanik olarak çalışıyor, büyü üstüne büyü örüyor, zihnim ise saf acının kafesinde çığlık atıyor. Ama işe yarıyor. Koruma büyüleri yavaşça donuyor, yere kök salmış ve başımın üstünde yükselen, aurora renkleriyle bezeli büyük bir cam perde gibi parıldayan bir bariyer oluşturuyor.

Ateş ayıları bariyere ulaştıklarında öfkelenirler ama geçmezler. Ariadne'yi geri çekerim, cildim ve elbisem isle kararmış, ciğerlerim dumanla dolmuştur. Öksürürken ateş ayılarının alevler püskürttüğünü, pençelerini salladığını, öfkeyle kükrediğini izlerim. Bariyerime karşı bir barajın arkasındaki su gibi bir alev duvarı oluşur, alevler sıçrayarak yükselir, herhangi bir zayıflık arar.

"Oh, Kader Tanrılar," diye nefes alırım, gözlerim büyür, korku midemi sıkıştırır. Bariyer dışı doğru eğilmeye başlar ve sonra yırtılır. Alevler içinden akar.

Ariadne altımdan fırlayarak vahşi bir kişneme çıkarır. Hazırlıksız yakalanırım, baş aşağı yuvarlanır ve sert bir şekilde yere düşerim, nefesim kesilir. İplik setimin köşesi yan tarafıma batar. At malikaneye geri koşar, onu suçlayamam.

Ateş dalgası açgözlülükle bana doğru yaklaşırken yukarı bakıyorum.

Çıglık bile atamıyorum.

Sonra bir el beni yakalar ve geri çeker.

"Eğil!" Conrad beni arkasına iter ve ellerini kaldırır. Ellerin arasında geniş bir gümüş iplik ağı gerilir ve birdenbire parlamaya başlar. Kaptan, Conrad'ın yanında hırlayarak, sırtındaki tüyleri diken diken eder.

O korkunç turuncu parıltının silüetinde, saçları ve kürkü sıcak rüzgârla savrulan Ravensgate'in malikânesi sahibi yerinde duruyor. Öfkeli sığağa karşı direnmiyor, büyü düğümünü öne doğru itiyor, hırlayarak dişlerini gösterirken beyaz dişleri parlıyor.

Conrad'ın *büyüsüyle* çağırdığı, buz gibi soğuk güçlü bir rüzgar gökyüzünden hızla inerek alevlere saldırdığında nefesim kesilir. Rüzgar, kar ve karla karışık yağmur fırtınasını da beraberinde getirir ve büyü alevlerin yükseldiği her yerde kurt gibi vahşice saldırır.

Conrad'ın ipliği küle dönüşür ve sonra beni yakalar ve soğuk rüzgârın işini yapmasına izin vererek ateşten kaçarız. Laird topallıyor, eski yarası yüzünden hızı yavaşlamış ve benim göğsüm, koruma büyülerini kanallize etme çabasından dolayı ateşli bir acı ile sıkı bir düğüm haline gelmiştir. Birbirimize yaslanarak, bataklıkta şiddetle devam eden elementler savaşından kurtulmaya çalışıyoruz. Kaptan, hala uyanık ve hırıldayarak, efendisini korumak için etrafımızda dolaşıyor.

Sonunda bir kıyıya yığılıyoruz ve Conrad'ın rüzgâr kurtlarının ateş ayıları kovalayıp onları birbirinden ayırmasını ve yüksekçe zıplayarak onları yere bastırmasını izliyoruz. İki ilkel güç tekrar tekrar çarpışıyor ve gökyüzü kıvılcımlar ve sıcak köz bulutlarıyla parlıyor ve tüm bu korkunçluğa rağmen gözlerimi ayıramıyorum.

"Yaralandın mı?" Conrad boğuk sesiyle bana soruyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Kalbim iğnelerle delinmiş bir iğne yastığı gibi hissediyorum. Her nefes bir savaş gibi. Ama bu acı bana tanıdık geliyor. Dayanabilirim.

Dayanamayacağım şey ise Conrad'ın kanallize edebildiğinin ortaya çıkması. Conrad dokunabilir. Sihri hor gören Conrad, az önce hayatlarımızı kurtarmak için sihre başvurdu.

Birkaç saniye içinde rüzgâr kurtları galip gelir; son ateş ayısı yere indirilir ve duman olup yok olur, ardından kurtlar her yöne dağılan rüzgârla birlikte yok olur, çimleri düzleştirir ve her yere külleri süpürür. Şalım havaya atarak Conrad'ı ve kendimi korurum.

Sonra her şey biter.

Sessizlik araziye çöker ve duyulan tek ses, kendi ağır nefeslerimizdir. Hava kül kokar ve ufka kadar uzanan bozkır siyah ve kömürleşmiştir. Ama arkamızda, Ravensgate güvenli bir şekilde durur, koyu mavi gökyüzüne karşı karanlık bir silüet.

silüet olarak duruyor. Arkasında birkaç soluk yıldız parıldıyor, havayı hala kaplayan dumanın sisinden dolayı sulu mavi renkte.

Conrad'a bakıyorum. O, yanmış toprağa boş boş bakıyor. Kaptan onun yanında oturmuş, dikkatli ve sessiz.

Boğazım öfkeli sorularla doludur. Kendini savunmasını, az önce gördüklerimi görmezden gelmemi emretmesini ya da bir yalanla açıklamaya çalışmasını bekliyorum. Ama lanet olası adam sessizce bakışlarımdan kaçıyor, yanlış yaptığını bilen ve yargılanmayı bekleyen bir köpek gibi görünüyor.

Sonra ellerindeki yanıkları görüyorum.

Onları dikkatlice ellerime alıyorum. Acıyla nefes alıyor ama direnmiyor.

"Sana yardım edeyim," diye fısıldıyorum. Sesimdeki öfkeli titremeyi engelleyemiyorum ve o da buna irkiliyor.

Direneceğini, çekileceğini bekliyorum. Ama o sadece başını sallar ve kendini tutmaya ne kadar çabaladığını görürüm. Ellerindeki acı korkunç olmalı. Ellerini inceledikten sonra, onları nazikçe kucağıma koyarım. Cebimden bir mendil çıkarırım ve çok kirli olmadığını görünce, onu ikiye yırtar ve her bir parçayı avuçlarına sararım. O, hala sersemlemiş bir halde sessizce izler.

Kalbim hala ateşi yutmuşum gibi yanıyor. Elbise, şal ve kollarım kül ve isle kaplı. Saçlarım bile duman kokuyor. Omzumdan sarkan örgüye bakıyorum ve uçlarının yanmış olduğunu görüyorum.

Yakanın altına sakladığım iğneyi çıkarıp, dişlerimle ipek ipliği kopardım. Sonra şalımı çıkarıp, hızlı ve düzgün dikişlerle onu nakışlamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor dikkatlice.

"Bu bir şifa büyüsü, yavaş etki ediyor ama senin ucuz şifacılarının kullandığı gösterişli, hızlı büyülerden daha iyi sonuçlar veriyor. Yarayı bir anda kapatmak onları iyi gösterir ama birkaç gün sonra kangren olunca o kadar da etkileyici olmaz."

Ondan sonra sessizce dikiş yapıyorum, ipliğim ay ışığıyla aydınlanıyor. Conrad çenesini sıkıca kapatmış, inatla acısını taşıyor. Onun Dokumacılığı hakkında kasıtlı olarak hiçbir şey söylemiyorum, ama onun gerginliğini hissedebiliyorum, konunun açılmasını bekliyor. Aramızda asılı duran endişenin ağırlığı yüzünden zar zor nefes alıyor. Sessizlik uzadıkça, daha da ağırlaşıyor, ta ki gökyüzünün başımıza çöküp geleceğini hissedene kadar.

Sen bir Dokumacısın, tek düşünebildiğim bu. Sylvie'nin sihrini reddettin, ama tüm bu zaman boyunca sen kendin onu kullanıyordun.

O bir ikiyezli ve alçak, şimdi buradan uzaklaşmalı ve kendi lanet yaralarını sarmaya bırakmalıyım.

Ama az önce hayatımı kurtardı.

"Tamam, bitti," diyorum sonunda, neredeyse on dakika sonra.

Şalı üzerine örterim. Büyü düğümü istediğim kadar düzgün olmamış, ama üzerinde çalışacak saatlerim yoktu ve onun da bekleyecek zamanı yok. Bu tür işleri çabuk halletmek en iyisidir.

Onu örttükten sonra, ellerimi nakışın üzerine koyup üç kez derin nefes alıyorum. Her nefes aldığımda içimi bir acı kaplıyor, ama devam etmeliyim, yoksa enfeksiyon kapıp birkaç gün içinde ölebilir.

Büyü aralıklı olarak geliyor, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor. Nefesimi çekiyorum.

Gözleri sorgulayıcı bir şekilde benimkilere kayıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece... çok duman soludum."

Conrad'ın yanmış eli benim elimi nazikçe kapatıyor. "Yardım edebilirim."

O benimle iletişim kuruyor, nakışımı tutuyor ve yavaşça nefes veriyor. Benim sihrim bir uçtan sızarken, onunki diğer uçtan parlak bir şekilde akıyor. O, Sylvie kadar güçlü değil, hatta Lachlan'a olan borcum kalbimi yıpratmadan önceki halim kadar bile güçlü değil. Ama şu anki durumumda, onun gücü benim zayıflığımı telafi etmek için fazlasıyla yeterli.

Birleşen büyülerimizin ışığı ipliklerden akıyor ve sonunda ortada buluşuyor. İkimizi de aydınlatıyor ve havada hala yoğun olan dumanın üzerine parlıyor, etrafımızı hayalet gibi bir hale sarıyor. Onun büyüünün iplikleri benimkilerle iç içe geçiyor, birbirlerinden ayırt edilemeyecek hale geliyorlar. Ama onun enerjisinin ellerimde karıncalandığını hissedebiliyorum, tüy kadar hafif ve sıcak. Bu, ensemde bir ürperti yaratıyor. Bu his, onun nefesini tenimde hissetmek kadar samimi. O da benim büyümü aynı şekilde hissediyor mu? Benim gücüm onun bileklerinde karıncalanıyor ve kollarında dolanıyor mu?

Gözlerimi kaldırıp onunla buluştuğumda, bir an nefes alamadım.

Bu gece ikinci kez, bir çift gözün esiri oluyorum, ama Lachlan'ın soğuk, ölümsüz, kayıp bir dil kadar anlaşılmaz bakışlarının aksine, Conrad'ın bakışları sıcak ve insani, acı dolu. Onun sırrını keşfettiğim için öfke, savunmacılık, hatta belki de nefret bekliyordum. Ama bunun yerine, hayalet gibi görünüyor. Gözlerinin arkasında koca paragraflar var ve sanki onları okumamı, sırları,

açıklamaları, korkuları ve umutları anlamamı yalvarır gibi bana bakıyor. Ya da belki de bu, kendi karmakarışık arzularımın bir yansımasıdır. Onu açıp, dilimde biriken tüm soruların cevaplarını almak istiyorum.

Sen bir Dokumacısın, diye bağırarak istiyorum, keşke sesimi bulabilsem. *Sen büyüden nefret eden bir Dokumacısın. Neden, neden, neden?*

Conrad gözlerini kırıştırarak ilk önce bakışlarını kaçırır. Aşağıya bakar. Ellerimizin arasında, sihir etkisini göstermeye başlayınca işlemeli iplikler solmaya başlar.

"İşte," diyor yumuşak bir sesle. "Bitti. Sen... Rose!"

Keskin bir çığlık atarak ellerimi geri çekip göğsüme bastırıyorum ve ikiye katlanıyorum. Kalbimi delen, omuzlarıma, boynuma ve mideme yayılan şiddetli ağrı spazmları.

Conrad kaskatı kesilir, şal omuzlarından kayar. "Rose!"

Konuşmadan başımı sallarım.

Sonra parmak uçlarını omzumda hissediyorum, nazik ve tereddütlü. Ellerindeki yanıklar yüzünden bana zar zor dokunabiliyor. "Yaralanmışsın. Eve gidip doktor çağırayım..."

"Hayır," diye fısıldarım. "Sadece duman yüzünden, başka bir şey değil." "O zaman al. Sen benden daha çok hak ediyorsun."

Büyülü şalı çıkarır ve bana sarmaya başlar. Kafamı sallarım, bunun faydasız olduğunu zaten biliyorum. Acıyı durdurmak ya da en azından hafifletmek için var olan tüm şifa büyülerini defalarca denedim. Hiçbiri işe yaramadı, ama bunu ona tam olarak açıklayamıyorum.

"Paylaşalım," derim uzlaşma niyetiyle.

Böylece yan yana oturduk, şalım ikimizi de sarmış, önümüzde büyük, kömürleşmiş bataklık uzanıyordu.

"Sylvie?" diye sorar.

"Evde. O iyi."

O başını sallar, tekrar konuşmaya başlar, sonra ağzını kapatır. Gözleri yorgunluktan, acıdan ya da her ikisinden de sersemlemiştir.

"Peki," diyorum, aramızdaki gerginlik sonunda dayanılmaz hale geldiğinde. "Sen bir Dokumacısın."

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır. Parmakları gerilir, sanki yumruk yapmak ister gibi ama acı onu engeller. "Bunu Sylvie'ye söylemeyeceğine yemin et. Ona yangını kendin söndürdüğünü söyle."

Onu yan gözle izliyorum, Sylvie'nin kendi büyüünü inkar ederken böyle bir sır sakladığı için ona biraz kızgınım. Onu biraz da acıyorum, çünkü ruhu harap olmuş bir adam gibi görünüyor

ruhu harap olmuş bir adam gibi görünüyor, sanki kanalizasyon etme yeteneği kalbini kemiren bir hastalıkmiş gibi.

Bu, onu kulağından tutup cevapları ondan sarsarak almamı engellemiyor.

"Fazla bir şey bilmiyorum," diyor. "Gerçekten sadece birkaç büyü. Senin gibi okula gitmedim ki. Bildiğim her şeyi babam öğretti, en azından..."

"Sihir onu senden aldı mı?"

"Büyü benden *her şeyi* aldı," diye homurdanıyor. Neredeyse yine elini sıkıyor, ama acı içinde yüzünü buruşturarak parmaklarını açmaya zorluyor. Kaptan yanında sızlanıyor ve başını Conrad'ın bacağına koyuyor.

"Annen?"

Conrad başını sallar. "Sana söyledim. Bu, kanımızda olan bir lanet."

Yanmış topraklara dönüp geceyi tararım; ay görünmese de, dumanla dolu gökyüzüne gerçeküstü bir lavanta rengi tonu verir. Etrafta, tepeler karanlık ve sonsuz bir şekilde uzanır.

"Yangını ne başlattı?" diye soruyorum, kolumdan bir iplik çekip parmağıma boş boş sarıyorum. "İkimiz de bunun doğal bir yangın olmadığını biliyoruz."

"Ne demek istediğini anlamadım," diye çok hızlı, çok rahat bir şekilde cevaplar. "Eski, ölü çalıları temizlemek ve yeni mahsuller için yer açmak için sık sık bataklıkları yakarız."

Gerçekten az önce olanları inkar etmeye mi çalışıyor? "Conrad, bu büyüydü. Alevlerin içinde şekiller gördüm, onlar..."

"O kadar dumanın içinde kimsenin ne görebileceğini bilmiyorum. Sadece ateş vardı, başka bir şey yoktu."

Dudaklarım sıkışır, dişlerimin arkasında kaynayan patlamayı bastırırım. *Neden yalan söylüyorsun, Conrad North?* Kontrollü yangınlar mı? Gecenin bir yarısı mı? Kırsal yaşam hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim, ama aptal değilim. Ayrıca, sözde "kayıp koyunlardan" hiç bahsetmediğini de fark ederim.

Parmaklarım dans etmeye başlar, huzursuzca dizlerime vurur. Conrad'ın rüzgâr kurtları göğsümde hapsolmuş, damarlarımda uluyormuş gibi hissediyorum.

Yangının doğal olduğunu inanmam için beni aptal mı sanıyor? Ona bakmıyorum, sadece önüme bakıyorum, yüzüm taş gibi, kalbim göğsüme çarpıyor.

Korku ve şüphe düşüncelerimi karartıyor. Parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Ondan gerçeği öğrenmek istiyorum. Ama yapamam, içgüdülerimin bana söylediği kişi olma ihtimali varsa yapamam.

Bu yüzden ona bakıp gülümsüyorum ve yalanını kabul ettiğimi görmesine izin veriyorum. "Sırrın bende güvende," diyorum.

Bana keskin bir bakış atıyor. "Ne, öylece mi?"

"Bunun hakkında tartışmak mı istiyordun? Sana söyledim, Sylvie'ye hiçbir şey söylemeyeceğim." "Neden? Neden beni sorularla azarlamıyorsun? merakın nerede?"

Omuz silkiyorum. "Eğer bu soruları sorsaydım, cevap verir miydin?"

Gözlerini kaçırıyor, boynundaki kaslar geriliyor.

"Öyle düşünmüştüm," diye iç çekiyorum. "Yorgunum, Conrad. Senden cevap koparmak için enerjim kalmadı. Yüzümü yıkayıp yatağıma gitmek istiyorum."

Başını eğiyor, benim kadar yorgun görünüyor. "Peki. Yürüyebilir misin?"

Bana yaslanarak yola çıkıyoruz. Şalım hâlâ onun omuzlarında ama nefes alışa acıdan düzensiz. Eve yarı yolda, Bayan MacDougal ve Sylvie telaşla karşımıza çıkıyor. Hizmetçi onun ağırlığını taşımaya yardım eder ve Sylvie, Bell ve Ariadne'nin ahıra sağ salım vardıklarını, ancak boş eyerleri ikisini de çok korkuttuğunu söyler. Kaptanı sıkıca kucaklar ve Conrad'ın yanmış ellerine bakar, ama sardığım bandajlar en kötü yaralarını gizler.

Evde Conrad, durumunun o kadar da kötü olmadığını ısrarla söylüyor, ama Sylvie'nin nemli bir bezle ıslı yüzünü temizlemesine izin veriyor. Yanığın kontrolden çıktığını anlatıyor, ama Bayan MacDougal'ın dudaklarının hafifçe büzüldüğünü görüyorum ve onun bildiğini anlıyorum. Elbette biliyor. Bu evi, Conrad'ın yaşadığı süreden daha uzun süredir yönetiyor. Her ne olursa olsun, ne kadar derin olursa olsun, tüm bu olayların suç ortağı.

O gece geç saatlerde, kafeste bir kedi kadar gergin bir şekilde odamda volta atıyorum. Conrad North'un başka bir yanı mı var? Belki de her şey hakkında yanılıyorum, aptalca sonuçlara varıyorum. Şüphelerim, gerginliğimin bir sonucu olabilir.

Ona sormalıyım. Açık ve net bir şekilde.

Periler hakkında ne biliyorsunuz, Bay North? Onların katil kraliçesiyle işbirliği içinde misiniz?

Birkaç dakika sonra, kapımı açacak cesareti topladım...

Ancak Conrad yanımdan geçip giderken, malikanenin gıcırdayan sesleri eşliğinde tekrar içeri giriyorum.

O merdivenlerden aşağı inene kadar nefesimi tuttum, sonra pelerinimi kapıp onu takip ettim.

Çünkü ne tür bir açıklama yaparsa yapsın, artık ona güvenemeyeceğimi biliyorum. Conrad North'un gerçekte kim olduğunu ve ne sakladığını ancak kendim keşfedebilirim.

Ve neden örümcek ipliği ile o güçlü rüzgar büyüsünü ördüğünü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Conrad, karanlık gecede emin adımlarla ilerliyor ve malikaneden iyice uzaklaşana kadar yolunu aydınlatmıyor. Önümde bir ateş topu parladığını görüyorum ve geride kalıyorum; bu bir fener değil, bir ateş büyü, elinde hafifçe kıvrılan bir alev.

"Ah, seni ikiyüzlü piç," diye mırıldanıyorum. "Sen kanlı kafalı, yalancı ikiyüzlü!"

Onun sadece sihirli güçlere *sahip olmadığını*, aynı zamanda tüm bu zaman boyunca aktif olarak Dokuma yaptığını öğrenmenin şokunu hala atlatamamıştım. Oysa bana, hatta *kız kardeşine*, odanın diğer ucuna bir yüksük çağırmayı bile yasaklamıştı.

Cevap vermesi gereken çok şey var. Ama önce, nereye gittiğini bilmeliyim.

Rotası dolambaçlı, belirli bir yol izlemiyor, ama yönü kesin gibi görünüyor. Sadece birkaç kez duruyor, ben de çömelip gölgelere karışıyorum, ta ki o tekrar yürümeye başlayana kadar.

O uzaklaştıkça, korkum derinleşiyor ve kesinliğim artıyor. Bu boş bir gezinti değil, her ne kadar yavaş hareket etse de, topallaması ve yaraları ona acı verse de. Nereye gittiğini tam olarak biliyor.

Bu gece girdiğim orman, yaklaşık bir hafta önce ilk kez keşfettiğim ormandan farklı. Ağaçlar aynı, arazinin yükselişi ve akışı değişmemiş, ama bu yerin ruhu değişmiş. Önceden, burayı hayranlıkla dolaşmıştım, kendimi küçük ve davetsiz hissetmişim, ama istenmeyen biri gibi hissetmemiştim. Ormanın çok daha büyük varlığı karşısında önemsiz, kaybolan bir fare gibi sürünüyordum. Orman beni kayıtsızlıkla kabul etti ve yoluma devam etmeme izin verdi.

Ama bu gece, orman beni itiyor. Ağaçlar arasındaki geniş boşluklar, çürümüş gölgelerle doludur. Bu, bana, koluna pitonunu dolamış olarak Devil's Acre'nin köşesinde duran adamı düşünmemi sağlıyor. O, pitonuna fare beslerdi ve çocuklar, fare parçası yılanın boğazından aşağı kayarken çığlık atmak için toplanırlardı. Şimdi ben o fareyim, her taraftan sıkıştırılıyorum, karanlığın derinliklerine doğru itiliyorum, bana yol gösteren tek şey Conrad'ın ateş büyüünün uzaktaki titrek ışığı. Düşüncelerim panik içinde çalkalanıyor ve onun ışığı sönerse, bu karanlık ormanın beni sonsuza dek yutacağını hayal ediyorum.

Kısa bir süre sonra Conrad durur ve ben bir ağacın arkasına geçip ne yapacağını izlemeye başlarım.

Conrad bir saat önce odamın önünden geçtiğinde, taş çemberin aşağıda beklediğini biliyordum. Belki de onun büyüsünü yükselttiğini ve kuzey rüzgârının öfkesine hükmettiğini gördüğüm anda bunu biliyordum.

Conrad, perilerle bağlantılı. Hatta Tarkin'in bahsettiği "Kapı Bekçisi" bile olabilir, yani peri kraliçesinin hizmetkarı.

Örümcek ipliği koruma kalkanlarının arasından hassas adımlarla geçer, hareketleri hesaplıdır. Sanki her birinin tam olarak nerede gerildiğini biliyormuş gibi. Sonra, dairenin ortasına geldiğinde, ışığını söndürür ve Dokumaya başlar.

Taşlar, tahmin ettiğim gibi, büyük bir delikli tahtaydı. İplikleri taşların etrafına ve arasına doluyordu, ama karanlık olduğundan yaptığı deseni göremiyordum, ancak bunu içgüdüsel hareketlerle, yavaş ama metodik bir şekilde yaptığını görebiliyordum. Bu, onun çok iyi bildiği, daha önce birçok kez yaptığı bir desendi.

Onu dikkatle izliyorum ve düşük, tıkırdayan rüzgardan başka bir ses duymuyorum. Conrad, taşlardan yansıyan yıldız ışığının zayıf aydınlatmasıyla aydınlatılıyor. Ay, siyah bulutların arkasında gizlenmiş; doğuda bir fırtına kopmak üzere.

Büyüyü tamamlaması yirmi dakika kadar sürüyor. O bitirdiğinde, ben yarı çömelmiş durumdayım, hareketsiz durmaya çalışmaktan bacaklarım kramp girmiş. Önceki paniğim yerini acı bir kararlılığa bırakmış. Hedefine hiç olmadığı kadar yakıным, Fiona'nın kırk yılda ulaştığından daha yakın. Yüksek bir ağaçta bekleyen, hareketsiz, her şeyi gören, saldırı fırsatını bekleyen yırtıcı bir kuş gibi hissediyorum.

Aniden, iplikler parlamaya başlar. Conrad büyüyü tamamlamış ve ipliklere enerji aktarıyor.

Kalbim güm güm atarken bir ağacın arkasına çekilip izliyorum.

Işık beyaz ve göz kamaştırıcı, dairenin ortasında doğan bir yıldız gibi büyüyor. Gözlerimi sıkıca kırpyorum ama bakışlarımı ayırmıyorum, nabzım hızlanıyor.

Işık yayılıyor ve büyüyor, büyük bir göz gibi bir şekil oluşturuyor, sadece toprak sahibinin silueti tarafından kesiliyor. O, devasa, karmaşık bir Kelt düğümünün merkezinde duruyor, karmaşıklığı sadece birkaç saniye içinde ezberleyebileceğimden çok daha fazla.

Bu bana amcamın moorwitch kitabında gördüğüm büyülerden, eski ve korkunç bir desen olan büyülerden hatırlatıyor.

Nefesimi tutuyorum ve saklandığım yerden çıkıyorum, tam da perilere inanmayan Conrad North'un peri diyarının içine adım attığı anda.

Onun arkasında, daire içinde, ılık gözü küçülmeye başlıyor. Elimden geldiğince bekliyorum, onunla aramıza mesafe koymasına izin veriyorum. Sonra, kapı kapanmadan önce oraya ulaşmaktan başka ne yapabileceğimi düşünmeden bir anda ileri atılıyorum. Savunma kalkanlarını geçerek onun adımlarını taklit ediyorum ve kapı kapanmadan önce kendimi portala atıyorum, geç kalmış mıyım emin değilim, umutsuz bir aptal gibi yosunlu zemine düşmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, başka bir dünyaya düşüyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İlk fark ettiğim şey ağaçlar.

Her yönde ağaçlardan başka bir şey yok. Ama bunlar şimdiye kadar gördüğüm ağaçlara benzemiyor; gövdeleri soluk, dalları örümcek gibi; yaprakları kan kırmızısı. Dizlerimin üzerine çökerek, en yakın gövdeye elimi bastırıyorum ve sonra titreyerek çekiyorum; kabuğu et gibi *sıcak*.

Lachlan'ın istediği ağacın adı neydi? Dwirra. Bunlardan biri olabilir mi? Hepsi aynı boyutta ve şekilde; birini diğerlerinden ayıran özel bir özellik göremiyorum.

Conrad ortada yok, başka hiçbir canlı da yok. Buradaki sessizlik, taş çemberin sessizliği gibi doğal değil. Rüzgâr yok, böcek yok, cıvıllı cıvıllı sincaplar yok. Buradaki ışık loş, hafif morumsu ve kaynağını anlayamıyorum. Yukarıdaki gökyüzü -eğer gökyüzü ise- sadece boş bir gölge. Yıldız yok, ay yok, bulut yok. İndiğim yer işaretli ya da herhangi bir şekilde ayırt edici değil. Lachlan'ın bana portal büyüsü hakkında söylediklerini ve her kapının açılabilmesi için bir çapa gerektirdiğini hatırlıyorum, ama burada taş çemberin çapası olabilecek hiçbir şey görmüyorum. Kendi dünyama geri dönebileceğim bir kapı ya da portal yok.

Yer kırmızı yapraklar, koyu mor yosunlar ve zümrüt yeşili eğrelti otlarıyla kaplı, ama sıradan bir ormanda beklediğim çalı çırpı yok. Bunun yerine, ağaçların arasından, garip, sessiz ormanın derinliklerine kadar görebiliyorum. Beyaz sütunlar gibi gövdeler her yöne doğru uzanıyor ve uzaklarda kırmızı bir sisin içinde kayboluyorlar. Tek hareket, ağaçların kendisinden geliyor, ara sıra bir yaprak kopup yere düşüyor. Havada hafif bir tatlı yaz şarabı kokusu var ve burnumu olgun, koyu böğürtlen kokusu dolduruyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, varlığımın gölgelerden bir şeyi veya birini ürkütmemesi için tetikte kalarak, dikkatli bir adım atıyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. Bir adım daha. Bir adım daha. Sonra yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüyorum, hava sıcak olmasına rağmen titriyorum.

Burası gerçekten Elfhame, büyülü peri diyarı mı? O zaman periler nerede? Neden yalnızım?

Şansım varsa, onlarla hiç karşılaşmayacağım. İçinden geçip, bu lanet olası ağaçtan bir dal keseceğim ve sonunda insan dünyasına döneceğim.

Bu yıllardır süren kabustan kendimi kurtarmak istiyorum. Bunun o kadar basit olacağını ummak için çabalıyorum.

Burası ne garip bir yer. Nesneler uzaklaştıkça şekilleri daha da karmaşık görünüyor. Ağaçlar, yanlarına yaklaşıncaya kadar garip şekillerde bükülüyor, yanlarına yaklaşıncaya düz görünüyorlar. Ama yanlarından geçtikten sonra geriye dönüp baktığımda, yine bükülmüş görünüyorlar.

Cıvılcıvıl şırıldaayan ve sıçrayan bir dereye varıyorum. Ama bunun yerine, su yavaşça akıyor. Bir an tereddüt ettikten sonra, elimi suya daldırıyorum. Su gibi hissediyor, ama daha çok akan bal gibi hareket ediyor. Susamış olmama rağmen, içmeyi düşünmüyorum; peri suyunun bana ne yapacağını sadece kader bilir. Taşların üzerinden geçip yürümeye devam ediyorum.

Gözüme bulanık bir hareket takılıyor, sanki alçak ve ince bir şey yerden hızla geçiyor. Dönerim, olduğum yerde donarak ağaçları tararım, ama orada hiçbir şey yok. Lachlan'ın peri kraliçesi hakkında verdiği ürkütücü uyarıyı hatırlıyorum: *Ölümünü acı verici ve yavaş hale getirecek.*

Neden ona burada nelerle karşılaşabileceğimi daha fazla sormadım? Geriye dönüp bakınca, bu benim ilk endişem olmalıydı. Ama buraya *gelmeye* o kadar odaklanmıştım ki, sonrasında neler olabileceğini hiç düşünmedim. Ya da belki de bir parçam bu kadar uzağa gelebileceğime hiç inanmamıştı.

Doğru yöne mi gidiyorum? O anda durup soğuk terler döktüm. Hangi yöne gideceğimi hiç düşünmemiştim, sadece *yürümeye başlamıştım.*

Arkamı, sonra da yanlarımı kontrol ettim, ama ormanın monotonluğunu bozacak hiçbir şey görmedim. İlerlemek istedim ama yapamadım. Ya yanlış yöne gidiyorsa? Ya attığım her adım beni gitmem gereken yerden daha da uzaklaştırıyorsa?

"Ne oldu?" diye fısıldaayan bir ses duyulur. "Yolunu mu kaybettin, sevgili yeğenim?"

Nefesimi tutarak arkamı döndüm, onu aradım ama tek gördüğüm yaklaşan ağaçlardı. Orman etrafımda bükülerek benimle alay ediyordu. Dengemi kaybedip ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Öne doğru sürünerek ayaklarımın üstüne kalktım ve koşmaya başladım.

Etrafımda onun kahkahaları yankılanıyor.

"Sen gerçek değilsin!" diye bağırırım, yolumu tıkayan dallara ellerimle vurarak. "Sadece bu yer!"

Nefes nefese koşarım ama sesi beni takip eder, fısıldar. Puposundan çıkan tütün kokusunu alabilirim.

"*Küçük kuş...*"

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Bunu sonuna kadar götüreceğim ve beni durduramazsın!"

O sadece bir illüzyon. Bu yer bana oyun oynuyor. Ama göğsümdeki panik çok gerçek.

Yanımda daha fazla hareket olduğunu fark ediyorum; gölgeler, avını takip eden kurtlar gibi görüş alanımın dışında koşuyorlar. Gözlerim onların bulunduğu yere düştüğü anda her zaman ortadan kayboluyorlar. Ama bir kez, tam olarak *bir şey* gördüm. Gri benekli, yanan kırmızı gözleri ve büyük, yumrulu bacakları olan bir yaratık.

Nefes nefese, ormanın içinden koşuyorum. Attığım her adımda, dikenler yerden çıkıp ayak bileklerimi çiziyor. Eteğim bir dala takılıp yırtılıyor, arkamda bir kumaş parçası sallanıyor. Gölgeler beni acele ettiriyor ve gittikçe yaklaşıp cesaretleniyorlar gibi görünüyor; koyu renkli bir kürk parlaması görüyorum, dişlerin çıtlamasını duyuyorum.

Sonunda, daha fazla koşamayacak hale gelince, nefesim boğazımı yakarken, durup nefes nefese bir ağaca yaslandım. Sonra, dehşet içinde hıçkırarak, gövdenin her yerinde örümceklerin dolaştığını ve ellerimin üzerine üşüşüklerini gördüm. Geri çekildim, çığlık atarak, onları kollarımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Umutsuzluk beni ele geçirir ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ne yapacağımı, yolu aydınlatacak bir büyü düşünmeye çalışıyorum. Ama düşüncelerim bir sonuca varmadan dağılır. Gölge yaratıklar gözden uzak bir yerde pusuda bekliyorlar, ama etrafımda dolaştıklarını hissediyorum. Kokumu almışlar.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Biri bana yardım etsin."

Arkamdan, sinsi ve kurnazca bir cevap geliyor.

"*Canım*," diyor, "sadece istemen yeterliydi. Arkanı dön ve bana bak, kızım."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ruhum panik, cesaret ve meydan okumadan boşalıyor. Korkuya dönüşüyorum. Siyah, engin, her şeyi yutan bir korku. Döndüğümde kimi göreceğimi biliyorum ve o beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

Uzun boylu ve iskelet gibi, teyzem korkunç ayrıntılarla önümde belirir. Siyah bir elbise giymiş, saçları yüksek ve zarif, uzun saplı piposu parmakları arasında nazıkçe duruyor.

Korkunç bir şekilde bana gülümsüyor.

"Kötü Rose," diye tıslar. "Sana iyi bir sonun olmayacağını söylemiştim. Söylemiştim."

Koşuyorum, ama attığım her adımda dikenler beni yakalıyor. Takılıp düşüyorum, ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküyorum, hıçkırarak ağlıyorum, korku beni kemiriyor. Nefes alamıyorum. Görüşüm bir nokta kadar küçülüyor. Arkamdan geldiğini duyuyorum, bir fısıltı, yaprakların üzerinde kuru kağıtların hışırtısı. Onun korkunç gülümsemesini hissedebiliyorum.

Ağaçların arasından bir şey fırlayıp eteğime saldırdı; kumaşı yırtarak kopardı. Döndüğümde korkunç bir manzara ile karşılaştım: sekiz uzun, tüylü bacağı ve çok geniş bir ağız olan kurt benzeri bir yaratık, geniş diş etlerinin her santimetresinde uzun, parlak dişler vardı

sekiz uzun, tüylü bacağı ve çok geniş bir ağzı olan, geniş diş etlerinin her santimetresinde uzun, parıldayan dişler bulunan kurt benzeri bir yaratık. Eteğimin bir parçasını ağzında taşıyarak uzaklaşır ve ben, zihnim korkuyla dolup taşarken, diğer yöne doğru sendeleyerek ilerlerim. Nereye gidersem gideyim, teyzemin kahkahasını duyarım.

Burada öleceğim.

Bundan eminim ve korku beni sarıyor. Ne kadar hızlı ya da uzağa koşarsam koşayım, o beni takip edecek. *Her zaman* takip ettiği gibi. Bütün bu yıllar boyunca, ona geri döneceğimi bilerek bekledi.

"Ağaç," diye fısıldıyorum kendime. "Sadece ağaca ulaşmam lazım. O zaman her şey bitecek."

"Aptal çocuk!" Önümde belirir, yolumu keser. "Bana yaptıklarından kaçabileceğini mi sanıyorsun? Sen buna layık değilsin. Sen bir hiçsin! Hiçbir şeysin!"

Piposunu bana doğru saplar, piponun başı kırmızı renkte parlar.

Çığlık atarak yere sertçe düşerim ve yaklaşan acıdan kaçmak için kıvrılırım. Sanki göğsüme uzanmış, tırnaklarını kalbime geçirmiş ve onu benden koparıyormuş gibi. Her taraftan kurt örümcekleri saldırır, tıslar ve hırlar. Çeneleri açılır, dişleri etimi arar.

Çığlık atıyorum.

Birdenbire, ağaçları kör edici beyaz bir ışık kaplar, o kadar parlaktır ki her gölgeyi yok eder ve her yaprağın üzerindeki her damarı şaşırtıcı ayrıntılarla ortaya çıkarır, gövdeyi ve beni geçen, bir an için kafamdaki her düşüncüyü silip beni parlaklığıyla dolduran, tarayan, arayan, şiddetli bir ışık. Teyzem, fırtına öncesi duman gibi yok oluyor, bir illüzyondan başka bir şey değil. Kurt örümcekleri sızlanarak geri çekiliyor ve ormanın derinliklerinde kayboluyor.

Işık söndüğünde, üzerimde beliren bir kadın görürüm, silueti solan ışığın içinde belirir, tacı uzun ve sivri uçludur.

"Küçük cadı," diye iç geçirir, "ne yaptın sen?"

Bana uzanır ve soğuk ve güzel parmaklarının dokunuşuyla bayılırım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda, kendimi lüks kumaşların, ipeklerin, kadifelerin, satenlerin ve kaşmirlerin arasında buluyorum. Bir an için, koza içinde sarılmış gibi, dokuları ve enfes sıcaklığı tadını çıkarıyorum.

Sonra birdenbire doğruluyorum, hatırlıyorum.

Portal. Orman. Teyzem. Canavarca, kurt gibi örümcekler.

Şimdi bunların hiçbir izi yok. Süslü bir odadayım, her duvar parlak bir ayna. Tavan sivri ve üzerinde birçok avize asılı —hepsi kırık, çatlak ve solmuş, ama aralarında birkaç mum yanıyor. Yatak, çoğu yıpranmış battaniye ve yastıklardan oluşan bir yuva. Ama nesnelerin yıpranmışlığına rağmen, oda zarif, ihtişamın eski püskü bir hatırası. Ve örümcek ağlarıyla kaplı.

Gümüş kaplama bir büfenin üzerinde, küçük bir müzik kutusu sonsuz bir şekilde tekrarlanan bir melodi çalıyor ve birdenbire bu şarkıyı tanıdığımı fark ediyorum. Bu şarkıyı yakın zamanda, eski öğrencim Carolina'nın tatlı sesinden dinlemiştim:

Yatağının altındaki gölgelerde,
Örümcek ipliğiyle büyülerini örüyor, Saçları
siyah, gözleri kırmızı,
Eğer seni görürse, ölürsün.

Yutkunup dizlerimi çekiyorum, her yerim kaşınıyor. Örümcekler her yerde, yatağın etrafındaki perdelerde, köşelerde, avizeden avizeye sallanıyorlar. Başımın üstündeki yarı saydam gölgelik, onların ipeksi ipliklerinden oluşuyor.

"Hayvanlarım seni rahatsız mı ediyor?" diye bir ses sorar.

Sıçrayarak onu fark ettim, uzak köşede o kadar hareketsiz oturuyordu ki ilk başta onu hiç görmemiştim.

İnce gümüş rengi bir elbise giymiş, siyah saçlarında örümcek ağları var ve cilalı zümrütler kadar yeşil gözleriyle beni izliyor - hiç de kırmızı değil - sanki korkunç bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor. Kim olduğunu, korkunç bir kesinlikle, hemen anlamak için sormama gerek yok.

Hareketsizce oturup, beni izleyen peri kraliçesini izliyorum.

Yüzü süt gibi solgun, yüz hatları bir insaninkinden biraz daha uzun, elmacık kemikleri ince ve kulaklarına doğru filigran gibi eğimli

zarif bir şekilde kavisli. Gözlerinin altında, yanaklarının ve boğazının çukurlarında mavi gölgeler birikmiş.

Onu lanetli ormanda, beyaz bir ışıqla kabuslarımı kovarken hatırlıyorum. Ama beni kurtarmak için bunu yaptığına inanamıyorum. Benden başka bir şey istiyor olmalı.

Eğer seni onun diyarında yakalarsa, Lachlan'ın uyarısı bir kez daha zihnimde yankılanıyor, ölümünü acı verici ve yavaş hale getirecek.

Kafasını eğiyor. "Küçük cadı, küçük cadı, buraya gelerek hangi yasaları çiğnediğini biliyor musun?"

"N-ne?"

Şarkı söyler gibi sesiyle şöyle okur: "*Küstah ölümlüler, yıldızların kraliçesinin yaptıklarını görmemeli, perilerimizin kur yapmasını meraklı gözlerle izlememelidir.*"

İpek gibi yumuşak bir hareketle ayağa kalkar ve bana doğru süzülür, parmakları yatak direğine dolanır. Parmakları siyah uçlu gridir, sanki mürekkebe batırmış gibi. Gözleri bir insanınkinden daha büyüktür, beyazından çok göz bebeği vardır ve dişleri ve kulakları bir kedininkiler kadar keskindir. Tüm bu tuhaflığına rağmen, o benim gördüğüm en güzel yaratıktır. Kendimi yarı korku, yarı hayranlıkla ona bakarken buluyorum. Onu bu kadar çekici kılan bir büyü mü? Yoksa benim ölümlü bilgimin ötesinde, daha eski, daha garip bir büyü mü?

"Yine de buradasın, küstah ölümlü," diye mırıldanıyor. "Doyumsuz, cesur ve çok, çok aptal. Neden Morgaine'in krallığında buradasın?"

Morgaine.

Bu isim, hafızamın en derinlerinde bir şeyler uyandırıyor; bir masal kitabında fısıldanan, mitlerin satır aralarında görünen bir isim. *Morgaine, Morgana, Morrigan, Mag...*

Ağzımı açıyorum, aniden buraya neden geldiğimi hatırlayarak ve Dwirra Ağacı'nı görmek istediğimi söylemek niyetindeyim. Ama sesim çıkmıyor ve sadece bir balık gibi ağzımı açıp bakabiliyorum.

Parmakları çenemi kapatarak ağzımı kapatır. Sonra parmakları yanaklarımda, alnımda dolaşır. Yüzümü öpecek ya da yutacakmış gibi inceler.

"Benden ne kadar korkuyorsun," diyor. Gülümsüyor, inci gibi dişlerini gösteriyor. "Ağda yakalanmış bir kelebek gibi."

"*Lütfen,*" diye fısıldarım, ama daha fazlasını söyleyemiyorum.

"*Teşekkür etmek* istemiyor musun? Seni yaşlanıp saçların ağarana kadar Wenderwood'da dolaşmana izin verebilirdim, ama vermedim. Seni

"

Sessizce başımı sallıyorum, şu anda en iyisinin ona uymak, ona bir tehdit olmadığını göstermek olduğunu hissediyorum. Ki bu, elbette, tam anlamıyla doğru. Yatağa oturuyor ve çenesini eğiyor, insanlık dışı gözleriyle beni inceliyor.

"Küçük cadı," diye tekrarlar kraliçe. "Buraya neden geldin? Ne arıyorsun? Seni kim gönderdi, yoksa karanlıkta kaybolmuş akılsız bir kuzu musun?" Ona Conrad North ile olan bağlantısını ve neden kapısının önüne koruma büyüsü yaptırdığını sormak istiyorum. Lachlan'ın çok istediği Dwirra Ağacı'nı bana göstermesini talep etmek istiyorum. Ama bu soruların hiçbirini sormaya cesaretim yok. Rüya görüyor gibi hissediyorum; etrafımdaki her şey biraz bulanık ve belirsiz, hiçbir şey gerçek değil, sanki perdeler ya da aynalar ya da Eğer onlara dokunmaya çalışırsam sandalyeler buharlaşabilir.

"Sen..." diye fısıldıyorum, sonra sesimi toparlamak için duraklıyorum. "Beni büyülemeye mi çalışıyorsun?"

"Neden?" diye sordu nefes nefese. "Büyülendiğini mi hissediyorsun?" Yumuşak bir kahkaha atarak geri çekildi. "Siz insanların ne kadar genç olduğunu unutmak çok kolay. Tutkularınız derinizin hemen altında akıyor."

Ayağa kalkar ve yaldızlı bir büfeye gider, kristal bir sürahidenden parlak pirinç bir kadehe bir şey döker. Bunu bana uzatır, ben de alırım ama içmem. Sıvı bakır rengi altın gibidir ve keskin bir duman kokusu vardır. Zehirli mi diye merak ederek ona bakarım, tadına bakarsam bir goblina dönüşür müyim diye.

Morgaine kendi bardağını doldururken beni izliyor. "Hadi. Dilinin ucunda dolaşan soruyu sor."

"Wenderwood," diye patladım, ama aslında söylemek istediğim bu değildi. "Orada bazı şeyler gördüm..."

"Ne gördün, cadı?" Şarabını tek bir yudumda içti; yutkunurken zarif boynundaki kasları izlediğimi fark ettim. Yüzüm kızardı ve gözlerimi kaçırdım.

"Kabuslar," diye mırıldandım. "Hepsi bu kadar."

"Öyle mi?" Yanıma uzanır, başını bir eliyle desteklerken diğer eliyle kolumu okşar. Saçlarım diken diken olur ve kolumu çekip uzaklaştırırım.

"Gözetmenlerim gayet gerçektir," diyor. "Ve ben müdahale etmeseydim, seni parça parça ederlerdi. Yaramaz kız, portallardan atlayıp, sanki hakkı varmış gibi insanların topraklarına giriyorsun. Benim

gözcüleri izler ve sınırlarımı korurlar. Ama gördüklerin *sadece* onlar değildi, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor. "Teyzem."

"Ah." Morgaine sırtıyor. "Wenderwood'un doğası budur — en derin korkularını ve en utanç verici sırlarını ortaya çıkarmak. Benim topraklarıma giren her ölümlünün kalbini bilirim. Çünkü bir kişinin neyden korktuğunu bilersen, onun iradesi senin kontrolün altına girer."

Aniden elimi tuttu, o kadar hızlı ve sıkıydı ki geri çekilemedim. Tırnakları avucumun hassas derisine batıyordu. Gözleri yeşil ateş gibi parlıyordu. "Hâlâ titriyorsun. Ne kadar korkmuşsun."

"Korkmuyorum."

"Korkmaktan korkuyorsun ve bu en güçlü korkudur. Duymadın mı? Büyü, cesaretsizler için değildir."

Bir zamanlar *Westminster Dokuma El Kitabı'nın* ilk sayfalarında basılmış, çok sıradan görünen bu basit cümleyi hatırlayarak titrerim. Onun dudaklarından çıkan bu sözler, acımasız bir kahinin söylediği karanlık bir kehanet gibi sinsidir.

Bir iç çekerek ayağa kalkar ve saçlarını omzunun üzerinden çeker, hayal kırıklığına uğramış gibi beni inceler. "Gel o zaman. Sana krallığımı göstereceğim ve buraya izinsiz giren ölümlülerin başına neler geldiğini göreceksin."

Midemi bir ağrı kapladı. "Beni öldürecek misin?"

Kapıdan geriye doğru adım atarken yüzündeki ifade hiç değişmez, tırnakları kapı çerçevesine sürtünür. "Hadi, çabuk!"

Yataktan kalkarım ve ayaklarım yere değdiğinde, hala çamurlu elbisemi giydiğimi ve ayaklarımın çıplak olduğunu görürüm. İplik setim duvara yaslanmış, dokunulmamış gibi durmaktadır.

Parmaklarımla saçlarımı tararken, saçlarımın kurdeleler, beyaz tüyler ve inci dizileriyle dolandığını fark ettim. Titreyerek, uyurken peri kraliçesinin saçlarımla oynadığını, sanki ben onun oyuncak bebeğiymişim gibi, anladım.

"Bu... örümcek ipeği mi?" diye soruyorum, saçımdan ince, yapışkan iplikleri çekerek.

Başımı kaldırıp baktığımda, Morgaine'in odanın diğer ucundaki aynalı kapıdan çoktan çıktığını görüyorum. İplik setimi alıp onun peşinden koşuyorum.

"Acele et," diyor. "Hemen giyinmelisin. Diğerleri bekliyor." "Giyinmek mi? Diğerleri mi? Ne...?"

Elimi tutar ve beni yatak odasından çıkarıp, duvarları süslü, parlak ve eğri aynalarla kaplı büyük bir giyinme odasına sürükler. Tavanlarda, birbirine karışmış avizeler asılıdır, soğumuş balmumu

kollarından buz sarkıtları gibi sarkıyordu. Havada tatlı yasemin ve hanımeli kokusu vardı, baş döndürücü bir koku, ama kısa sürede mide bulandırıcı hale geldi. Her biri farklı bir yüzyıldan alınmış gibi görünen üç büyük gardırop en uzak duvara dizilmişti ve Morgaine hepsini açtı. Bir giysiye karar verdi ve gözleri parlayarak onu bana fırlattı.

"Giymeni istiyorum," diyor.

Sonra, farklı kumaşlardan yapılmış bir koltuğa oturur ve bekler.

Elbiseyi sıkıca tutuyorum, başım dönüyor ve yanaklarım yanıyor. "Ş-şimdi mi? Burada mı?"

Bir elini kaldırır ve parmaklarında dolanmış ince gümüş iplikler görürüm. "Cesaretlendirilmeye mi ihtiyacın var, küçük cadı?"

"Sen delisin," diye fısıldarım.

"Canım," diyor, "ben deliliğin *kraliçesiyim*."

Dişlerimi sıkarak yırtık elbiseyi çıkarmaya başlarım, diğer elbiseyle kendimi örtmeye çalışırım, ki bu oldukça garip bir durumdur. Morgaine utançtan hiç çekinmiyor gibi görünüyor ve açık bir ilgiyle izliyor.

Düşüncesizce küfrederek, bana zorla giydirdiği elbiseyi giyiyorum ve çıkışları aramak için etrafa bakınıyorum. Tek bir kapı var ve onun on adım ötede, bana dik dik bakarken kaçacak cesaretim olmadığını fark ediyorum.

Elbise, bu garip saraydaki her şey gibi soluk bir şekilde zarif; eteği gri ipek, solmuş bir gül gibi, parlak gümüş parçacıklarıyla kaplı, tül gibi katmanlı yapraklarla kaplı. Küçük gümüş yıldızlarla işlenmiş korsaj, dar ve dekolte, omuzlarımı ve köprücük kemiğimi açıkta bırakıyor. Terlikler beyaz boncuklarla süslenmiş. Sonunda, ipek eldivenleri dirseğime kadar çekiyorum. Her şey mükemmel uyuyor.

Kraliçe beni parçalamadan önce giydirilecek bir oyuncak bebek gibi hissediyorum.

Kraliçe, tuhaf bir gülümsemeyle beni uzun bir süre inceledi. Parmakları, örümcek ipliklerini boş boş büküyordu, dönerken ve kıvrılırken hipnotik bir zarafet sergiliyordu.

Sonra "Gel" diyor.

Ayağa kalkar ve bir aynaya bastırır; ayna dışa doğru açılır, gizli bir kapı ortaya çıkar. Morgaine benim onu takip edip etmediğimi beklemez, ama ben titrek ayaklarımla onu takip ederim, ödünç aldığım gösterişli elbisem yer döşemelerine sürtünerek ses çıkarır.

Beyaz ahşap panelli kavisli bir koridora adım atarım, Morgaine birkaç adım önümdedir. Elimi duvarın üzerinde gezdiririm, oluklarda ve kıvrımlarda Wenderwood'un ağaçlarında hissettiğim aynı titreyen sıcaklığı hissedirim.

Titreyerek ilerlerim. Morgaine'i sadece bir anlık görüntülerle rehber edinerek yürümeye devam ederim — ipek elbisesinin bir parçası, siyah buklelerinin bir parıltısı.

Sarayında birçok koridor ve kapalı kapı var, hepsi de sanki başka bir zaman ve yerden çalınmış gibi görünüyor. Biri Londra'nın fakir bir sokağındaki sıradan bir ahşap kapı gibi görünebilir; diğeri ise sanki bir kıta sarayından koparılmış gibi yaldızlı ve ufalanan bir duvar resmiyle süslenmiş olabilir. Koridorlar imkansız şekillerde kıvrılıyor ve bükülüyor, bazen aşağıya veya yukarıya doğru eğimli, bazen de sonsuz döngüler halinde spiral şeklinde. Duvarların çoğu aynalarla kaplıdır ve bana kendi çarpık yansımamı geri yansıtır. Bazılarında, deli ve korkunç bir gülümsemeyle gülümsüyor gibi görünüyorum. Diğerlerinde ise çığlık atıyorum. Titreyerek, hiçbirine doğrudan bakmamaya çalışıyorum.

Sonunda, önümde büyük bir kapı belirir, beyaz ahşaptan yapılmış kemerleri narin ağaçlar gibi oyulmuştur. Morgaine kapının altında bekliyor, yaklaşmamı izliyor. Yüzündeki ifade ciddi ve mesafeli hale gelmiştir ve yolun bir yerinde bir taç almıştır. Taç uzundur ve birçok sivri, asimetrik gümüş uçtan oluşur ve bu ince uçların arasında örümcekleri parlak ağlarını örerler.

"Ee, küçük cadı?" diye fısıldıyor. "Peri diyarını görmek ister misin?"

Nefes nefese, cildim korkudan ürpererek başımı sallıyorum. Ama bu kadar yaklaştığım için şimdi geri dönemezdim. Belki onun dikkati başka yöne kaydıığında bir fırsat bulur ve kaçabilir, ağacı bulup kaçabilirim.

Beni geniş, sık bir merdivenden aşağıya, yosunlu geniş bir zemine götürüyor.

Yukarı baktığımda gökyüzünü göremiyorum, sadece beyaz dalların birbirine dokunarak oluşturduğu büyük bir çatı var. Bu dalların arasında beyaz, lavanta rengi ve altın rengi fenerler gibi ışık küreleri asılı. Bu fenerler, peri sarayını yumuşak bir alacakaranlık ışıısıyla dolduruyor. Peri yerleşimi, Blackswire'in on katı büyüklüğünde, neredeyse küçük bir şehir gibi, beşik gibi bir vadinin içinde uzanıyor. Evler, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor; yosunlu topraktan beyaz kubbeler ve tepeler halinde yükseliyorlar, dairesel kapıları oyulmuş düzensiz şekillerde ve duvarlarında çocuk el izleri ve desenleri var. Bu siyah açıklıklardan, soluk, insanlık dışı, şişkin siyah gözleri ve keskin dişleri olan yüzlerin izlerini görüyorum. Bu periler, kraliçelerinden bile daha az insan, büyük korumanın dışında Lachlan'a hizmet edenlerden bile daha az. Evlerinin arasında yürüyoruz

ve

Dişlerini gıcırdattıklarını duyuyorum.

Morgaine'in yanından ayrılmıyorum, çünkü burada tek başıma kalırsam, o karanlık, parıldayan gözlerin beni açgözlülükle izlemesinden korkuyorum.

Wenderwood, üç tarafı fae yerleşim bölgesiyle sınırlı; geriye dönüp baktığımda, her şeyin üzerinde yükselen sarayını görüyorum, kuleler, duvarlar ve imkansız derecede ince sivri uçlu kulelerden oluşan, tamamen beyaz ahşaptan yapılmış bir karmaşa. Rüyadan çıkmış gibi görünüyor, erimiş balmumundan yapılmış bir ev gibi, ya da bir tuvalin üzerine beyaz boya sıçratıp akmasına izin verdiğinizde ortaya çıkan şey gibi. Gerçek olabileceğine inanılmaz; kesinlikle kendi başına ayakta durabilecek gibi görünmüyor, ama orada duruyor.

Sonra bir virajı dönünce, Elfhame'in diğer yüksek ucunda duran şeyi görüyorum, sarayı yansıtan bir kule, ama yine de hiç kule değil.

"Oh," diye nefes alıyorum. "*Oh.*"

Morgaine geriye bakar ve durur. "Muhteşem değil mi?"

Bu bir ağaç, hayatımda gördüğüm tüm yapılardan daha uzun bir ağaç, gövdesi doğal olarak bir kadın şekline bükülmüş. Wenderwood'daki daha küçük ağaçlar gibi beyaz ve yerleşim yerinin üzerinde yüksek bir kemer oluşturuyor. Kolları yukarı doğru uzanıyor ve başının üstündeki gölgelik oluşturan dallara dönüşüyor, kalın, karışık ve kırmızı yapraklarla titriyor. Baş, yüzü perilerin konutlarına bakacak şekilde eğik ve gözleri boş beyaz ahşaptan yapılmış. Asmalar gövdesinden aşağı sarkarak bir tür ipliksi bir elbise oluşturuyor. Dalları Elfhame'nin tamamını kaplayarak sınırlara ulaşıyor ve orada büyük bir söğüt ağacının dalları gibi aşağı sarkarak, bu küçük krallığı çevreleyen kırmızı yapraklı bir perde oluşturuyor. O perdeyi itersem, dünyanın ötesindeki boşluğa, dünyalar arasındaki hiçliğe düşeceğimi hissediyorum. Köklerinde yeni filizler çıkıyor, dallar ayak bileklerinde, baldırlarda ve dizlerde kümeleniyor, ince genç saplar yavaş yavaş ana gövdenin büyük kulesine karışıyor.

Dwirra Ağacı Elfhame'*de* değil.

Elfhame, Dwirra Ağacının içinde.

Etrafımdaki her şey, tüm garip şekiller ve desenler artık anlam kazanmaya başladı. Peri evleri, yerden çıkıntı yapan köklerdir ve periler bu köklerin içine oyuklar kazarak evlerini oluşturmuşlardır. Morgaine'in sarayı bile ağacın bir parçasıdır. Enklavı geçen tüm küçük yollar, hafif bir eğimle ana gövdeye doğru buraya çıkıyor gibi görünüyor.

Onun önünde kendimi çok, çok küçük hissediyorum.

Bu, dalını almam gereken ağaç mı?

"Gel," diyor Morgaine, beni izleyerek. Hiç göz kırpmadığını fark ediyorum. "Bizi bekliyorlar."

"Kim?" Sersemlemiş bir halde ilerliyorum, nabzım şakaklarımdan atıyor.

Kalın yosunların arasından geçen dar bir patikayı takip ediyoruz; patika tepeye doğru kıvrılıyor ve geniş, yeşil bir açıklıkta son buluyor. Orada, yosun ve sarmaşıklarla örtülü garip şekiller var: masalar ve sandalyeler, kırık bir dokuma tezgahı, bir eğirme çarkı. Morgaine başı dik bir şekilde aralarından geçiyor, ama ifadesi... üzgün görünüyor.

"Onlar buraya geldiler," diye fısıldadım. "Bataklık cadıları."

Sylvie'nin bana anlattığı efsaneye göre, peri kraliçesi tarafından katledilen bataklık cadıları. Ona yan gözle bakıyorum, cildim terli, boğazım korkudan yapış yapış.

"Evet." Parmak ucunu kırık bir iğneye bastırır. "Buraya geldiler."

"Beni neden buraya getirdin?"

Durur, sırtı bana dönüktür, keskin omuz kemiklerinin çizgileri elbisesinden görünür. Başı hafifçe eğiktir, koyu renkli saçları omuzlarının üzerine dökülmüş, soluk boynu ortaya çıkmıştır.

"Ölümlüler benim krallığımı pek sık ziyaret etmezler. Tabii ki Kapı Bekçimi hariç."

Conrad'ın parlayan geçide adım attığını düşünüyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bu garip dramadaki rolünün tamamını hâlâ bilmiyorum ve onu yeryüzündeki ya da yeraltındaki en tehlikeli yaratıkla konuşma konusu yapmadan önce daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Şimdi Morgaine, omzunun üzerinden bana bakacak kadar dönüyor, parıldayan zümrüt rengi gözü yüzüme sabitleniyor.

"Bir şenlik düzenleyeceğiz," diyor. "Bana ve sana, benim küçük cadım, benim kayıp kuzum, dans ve ziyafetle saygı göstereceğiz ve sen de davetlisin."

"Dans etmek istemiyorum. Gitmek istiyorum. Ne zaman eve gidebilirim?"

O, alçak ve yumuşak bir kahkaha atar. "Benim topraklarıma izinsiz girdin, peri sarayıma ayak bastın. En kutsal ağaç olan Dwirra'ya baktın." Başını eğip bana yaklaşır, başım dönecek kadar yakınlaşır, beni öpecek sandım. Yeşil gözlerine bakınca kendimi büyülenmiş bulurum.

"Küçük cadı, seni bırakacağımı mı sandın?"

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Peri şenliği, ortaya çıktığı üzere, insan balosuna benziyordu - tabii tüm insanlar sarhoş ve yarı çıplak, müzisyenler ise hızlandırma büyüsüyle büyülenmiş olsaydı. Gürültü, uzuvlar ve ışıkların kaotik bir karışımıydı.

Morgaine beni, Dwirra Ağacı'nın tepesinin arkasından aşağıya inen dar bir taş merdivenden, insan dünyasındaki geçidi çevreleyenlere çok benzeyen, sarp kayalıklarla çevrili geniş bir yosunlu açıklığa götürdü. Ağaçlar çevrede büyümüş, dalları o garip meyveye benzeyen lambalarla parlak bir şekilde ışıltıyor ve ışıkların arasında sarmaşıklar ve kokulu mor wisteria çiçekleri dolanıyor. Açıklığın ortasında büyük bir şenlik ateşi yanıyor.

Orada yüzlerce peri toplanmış, kendilerini tamamen bırakarak dans ediyor ve çılgık atıyorlardı. El ele tutuşarak ateşin etrafında birkaç halka oluşturmuşlar ve hızlı, pervasız bir tempoda hareket ediyorlardı. İçlerinden biri tökezlese, diğerleri tarafından ezilirdi. Ateşin ışığıyla oluşan gölgeleri, arkalarında kendi hayatları varmışçasına kıvrılıyor ve dikdörtgen taşların üzerinde titriyordu.

Periler, neredeyse hiç giysi giymemiş gibi, uylukları, belleri ve omuzları çıplak, etekleri ve tunikleri yırtık pırtık, ezilmiş güllere benzeyen yapraklı şeyler giymişler, benim elbisemden farksız. Renkli boyalı desenler gözlerinin etrafını çevreliyor, yanaklarından, boyunlarından ve kollarından aşağı kıvrılıyor, şeffaf, çok katmanlı giysilerinin altında kayboluyor. Giysilerinin kenarlarından minik süs eşyaları, boncuklar, düğmeler, anahtarlar ve yüksükler sarkıyor, insanlara ait şeyler, yolda düşüp kalabilecek türden ıvır zıvır şeyler - tabii ki hiçbirisi demirden değil. Periler bu nesneleri parıldayan mücevherlere dönüştürmüşler ve sonuç, ışıltılı, tınlayan bir manzara. Hatta vahşi, karışık saçlarına bile bunlardan takmışlar.

Peri müzisyenleri, tanımadığım enstrümanları üfler, çalar ve vururlar, ancak bunların insanlardaki karşılıklarını tahmin edebilirim: flüt ve düdük, keman ve çello, davul ve arp. Müzik öfkeli ve hızlıdır, uyum gözetilmeden çalınan, ateşli bir rüya gibidir. Notalar havada çarpışır ve kıvrılır, ama yine de bir şekilde senfonik bir hale gelir, kaostan doğan bir güzellik.

"Halkım çok güzel," diye iç geçiriyor Morgaine. "Şarkıları kulaklarıma bir övgü, adımları hükümdarlığıma bir saygı gösterisi."

Müzik derimin altına girip kaburgalarımın arkasında patlayarak kalbimi sarsıyor.

"Eğlenceye katılmak ister misin?" diye sorar Morgaine, sesi kulağımda tıslar gibi.

"Evet," diyorum, düşünmeden önce. Düşüncelerim bulanıklaşmaya başlıyor; kendimi heyecanla öne eğilirken buluyorum. Müzik derimde titriyor, ısrarla saçlarımı çekiyor.

"O zaman git," diyor. "Dans et, küçük cadı, ve yukarıdaki dünyayı unut."

Sersemlemiş bir halde ilerlerim, merdivenlerin geri kalanını inerim ve yosunlu açıklığa adım atarım. Her şey etrafımda dönüyor, periler, ağaçlar ve ateş, ve farkına varmadan, eller kollarımı kavrar ve beni içeri çeker, dansa dahil eder, rüyalarına daldırır.

Her iki yanımda birer peri tutarak dönüp duruyorum. Saçlarında ve giysilerinde dokunmuş iplikler olduğunu fark ediyorum. Büyü üstüne büyü, sihir üstüne sihir, hava o kadar yoğunlaşıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Kokusu burnumu yakıyor, dumanlı ve keskin, başımın üstündeki wisteria'nın tatlılığı ve ağaçların ve yosunların toprak kokusuyla karışmış. Belirsiz bir şekilde, bunların ne tür büyüler olduğunu merak ediyorum, ama düşüncelerimi netleştiremiyorum ve herhangi bir Dokuma'ya odaklanamıyorum. Bunun yerine, kafam gümbür gümbür çalan davullarla dolu ve kendimi çekilip, periden peride dolaştırılıp, şenliğin boyu boyunca döndürülmeye bırakıyorum. Ekstra eklemleri olan uzun parmakları kollarımı okşuyor ve saçlarımı kıvrıyor, gözleri ise beni çeşitli ifadelerle inceliyor: merak, zevk, açlık, öfke. Bu bakışlarda periler parçalanıyor, artık yüz­süz, canlı yaratıklardan oluşan bir kabile değil, aralarındaki insana farklı tepkiler veren bireyler. Hepsi beni hoş karşılamıyor. Bazıları beni ısırarak için can atıyor. Ama hiçbirinin ne kadar uzun süre kalırsam, benim içimde ne gördüklerini gerçekten anlayabilirim ve ne kadar uzun süre dans edersem, o kadar az fark ederim. Yağmur damlalarıyla ıslanmış bir sayfadaki mürekkep gibi, dönen, kıvrılan periler birbirine karışmaya ve bulanıklaşmaya başlar. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kuvvetlice kırıyorum, ama her şey giderek daha az anlamlı hale geliyor. Artık dans mı ediyorum, yoksa oturuyor muyum, emin bile değilim; dünya acımasızca dönüyor.

Sonra tanıdık bir çift gözün benimkilerle buluştuğunu fark ettim: Morgaine beni kollarına almıştı ve bir an için kafam biraz netleşti. Dans parçalanmıştı, büyük peri halkaları ikili ve üçlü gruplara ayrılmış, birbirlerine sıkıca tutunup olabildiğince hızlı dönerek dans ediyorlardı.

Ama Morgaine beni yavaşça döndürüyor, elleri bileklerimi sıkıca kavırıyor.

"Seni içeri aldı mı?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Yoksa fare gibi gizlice mi girdin?"

Cevap veremiyorum; boğazım çok kurumuş. Başım artık sadece müzikten değil, acıdan da zonkluyor ve bacaklarım titriyor. Saatlerdir dans ettiğimi fark ediyorum.

"Conrad'ım sadıktır," diyor. "Ama zayıflıkları da var. Onun için ne ifade ediyorsun, küçük cadı? Onu hangi büyüyle etkiledin?"

Sadece başımı sallayabiliyorum.

Beni kendine doğru çeker, elleri belimin arkasına kayar, öyle yakın dönüyor ki saçındaki örümcekleri görebiliyorum.

"Eğer sana aşık olduysa," kulağıma fısıldıyor, "nedenini anlayabiliyorum."

"Hayır," diye cevap veriyorum sonunda, sesim kısık çıkıyor. "Buraya gelmemle hiçbir ilgisi yok."

Beni duyduysa da belli etmiyor, çünkü sadece uzaklaşıp gülüyor, kalabalığın içinde kayboluyor. Başka bir peri araya girip beni uzaklaştırıyor ve kafam bir kez daha bulanıklaşıyor.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirim? Çökmeden önce daha ne kadar dayanabilirim? Beni *dans* ederek öldürmek mi istiyor? İlginç bir ölüm şekli, ama en kötüsü değil sanırım.

Ağır bir battaniyenin altında sıkışmış bir kuş gibi, zihnimin derinliklerinde panik kıvılcımları çıkıyor. Sadece birkaç saat önce yaşadığım geçmiş, deniz sisi içindeki bir kıyı şeridi gibi uzaklaşıyor ve onu tanımlamaya çalıştıkça, daha da belirsiz hale geliyor. Buraya nasıl geldiğimi unutuyorum; buraya *neden geldiğimi* unutuyorum. Ve hatırlama ihtiyacı azalıyor; bu sorular - kim, ne, neden, ne zaman - anlamsız ve saçma hale geliyor.

Tek önemli olan dans. Tek

istediğim *dans etmek*.

Boğuluyorum ve başımın üstüne kapanan dalgaların tadını çıkarıyorum.

Bir periden diğerine dönüp duruyorum ve bir elin belime dolandığını, bir diğerinin avuç içlerime kayarak parmaklarımızın birbirine dolandığını hissediyorum. Diğerlerinden farklı olarak, bu perinin cildi sıcak.

"Uyan," diye fısıldadı peri. "Lanet olsun, kızım, aklını başına topla."

Peri değil.

Conrad.

Yüzü gözlerimde netleşir: insan, muhteşem bir insan, güneşle ısınmış bronz teni, etrafımızı saran parlak ışıkları yansıtan kaplan gözleri. Frak ceketini siyah, yakaları ve omuzları koyu renkli mücevherler ve

gümüş işlemelerle süslenmiş; kravatı, özenle bağlanmış beyaz ipek şifondan; koyu saçları gümüş tozuyla kaplı. Dantelli manşetler ellerinin yarısını kaplıyor ve yakasına bir kuzukulağı ve ardıç dalı, bir kuzgun iğnesi ile tutturulmuş. Damat ya da bir peri prensi gibi görünüyor.

Biz birbirimize çok yakışıyoruz.

Hayalperest bir gülümsemeyle, hayalini kurduğum gibi parmaklarımı saçlarına doluyorum. Hayal ettiğim gibi, koyu renkli bukleler lüks bir kalınlıkta ve tereyağı gibi yumuşak.

"Benimle dans et, lordum." Başımı eğip, utangaç bir şekilde ona gülümsüyorum.

O küfürler savurur ve ellerimi saçlarından çeker. "Buraya gelmemeliydin, seni aptal küçük baş belası. Ne *düşünüyordun*?"

İç çekip yanağımı göğsüne dayıyorum, onun gergin olduğunu hissediyorum. Onun sert dış görünüşünü kırıp, sırlarla örülü duvarını yıkıp, onun yumuşak içini bulmayı hayal ediyorum. Gerçek Conrad'ı. Elim omzunda dolaşüyor, sonra koluna iniyor, kolunun altındaki muhteşem kasların kıvrımlarını izliyor.

Sesi boğuklaşır. "Rose... mantıklı düşünmüyorsun. Kes şunu." "Neden kesmeliyim?"

"Sen Moirene rahibesi değil misin? Bekarlık yemini falan etmedin mi?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Sen, eski kafalı Edgithans'ları düşünüyorsun. Benim tarikatımda böyle bir yemin yok. Bekarlık yemini etmek *zorunda* değilim."

Vurgulamak için elimi ceketinin önünden aşağı doğru kaydırırım.

Kalbi kulağıma çarparak, gittikçe daha hızlı atıyor. Göğsünün derinliklerinde bir gürültü, bastırılmış bir inilti hissediyorum, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi. Beni itiyor, ama çabası ikna edici değil. Gözlerimi tekrar ona çevirip parmağımı çenesinden aşağı doğru kaydırıyorum ve alt dudağına hafifçe dokunarak bitiriyorum.

"Her zaman bu kadar huysuzsun," diye somurtuyorum. Bakışlarım dudaklarında kalıyor, ateşli görüntüler kafamı dolduruyor ve damarlarımda karıncalanma hissediyorum. Ağzının boğazımı kapattığını, dilinin tenimde gezindiğini hayal ediyorum... dudaklarımı buluyor. İnleyerek gözlerimi kapatıyorum ve boynuna burnumu sürtüyorum.

Ama o anda parmaklarının saçımdaki bir şeyi çektiğini hissediyorum. Örümcek ipliği gibi dolanmış saçımı çekip, büyü düğümünü bozuyorlar.

Birdenbire, soğuk su sıçraması gibi netlik içimi kaplar. Nefes nefese, olduğum yerde donakalırım.

"İşte buradasın, kızım," diye mırıldanır Conrad. "Hoş geldin."

Ona göz kırptım, yüzüm kızardı, çünkü şehvetli fantezilerin parçaları hala kafamda dönüp duruyordu. Tanrım, eğer beni durdurmasaydı, ben...

"Ne oldu?" diye fısıldarım, utançtan donakalmışım.

Periler çılgınca dans ediyor, müzik her zamankinden daha yüksek ve daha ateşli. Conrad ve ben ölümsüzlerin arasına karışıyoruz. Ellerinin tekrar sağlam ve sağlıklı olduğunu görüyorum. Biri onu iyileştirmiş. Ama sonra gözlerim perilere kayıyor, fısıltıları, bakışları ve dönen bedenleri tüm düşüncelerimi sersemletiyor.

"Onlara bakmayı bırak," diyor Conrad. "Kafanı karıştıran onların büyüleridir, saçlarına ve giysilerine dokudukları iplikler. Bakma, o zaman sana karşı hiçbir güçleri kalmaz. Gözlerini benden ayırma, Rose."

Bastırılmış paniğim serbest kalır ve vücudumda titreyen alarm sinyalleri gönderir. Nefesim kesilir, kalbim çok hızlı atmaya başlar.

"Buradan çıkmam lazım," diye inlerim.

"Sakin ol," diye mırıldanır Conrad. Beni kendine çeker, dudaklarını kulağıma yaklaştırır ve bu, cildimde bir sıcaklık dalgası yaratır. Onun beni öptüğü o lanet olası görüntüler, zihnimin ön saflarına geri döner. "Henüz gidemeyiz, yoksa fark ederler. Dikkatli olmalıyız ve sen de aklını başına toplamalısın."

"Beni öldürmek istiyor," diye nefes nefese söylüyorum. "Kendi gücünü beslemek için benim yaşam gücümü emecek, ya da kanımı içecek, ya da..."

"Saçmalıyorsun. Morgaine böyle şeyler yapmaz." Bir süre durduktan sonra ekledi, "Genelde yapmaz."

Bu beni hiç rahatlatmadı. Dönüp onu aradım, ama Conrad beni hafifçe salladı.

"Bakma!" diye kızgın bir şekilde söyledi. "Aklını tamamen kaybetmeye ne kadar yaklaştığını biliyor musun? Kim olduğunu bir kez unuttuğunda, burayı asla terk edemezsin. Ve onlar unutma büyüleriyle *sırılsıklamlar*. Sürekli geçmişini silerek ölümsüzlüğü sürdürüyorlar. Ama büyüleriniz sizin için çok güçlü. Zihninizi tamamen yok eder. Hak etmediğinizden değil, işiniz olmayan yerlere burnunuzu soktuğunuzdan. Açıkçası, neden bu kadar *meraklı* olmak zorundasınız?"

"Peki ya *senin* aklın? Yoksa sen de onlardan biri misin?"

"Ben de *senin* kadar insanım," diye cevaplar, çenesini sıkarak. "Ama ben buraya daha alışkınım."

"Sen bir piçsin. Bunca zamandır yalan söylüyordun. Bana, Sylvie'ye."

"Seni buradan çıkaracak piçim," diye sertçe cevaplar. "Ne söylersem ya da ne yaparsam yap, Rose, hayatın buna bağılıymış gibi davranmalısın. Çünkü öyle. Unutma: Gözlerini benden ayırma."

Ama gözlerim yukarıya, tepedeki Dwirra Ağacı'na ve köklerinden annelerinin ayaklarının etrafında toplanmış çocuklar gibi fişkırان küçük fidanlara kayıyor. Görünmeden kaçabilirsem, o ince dallara ulaşabilirim.

Ama Conrad beni dans eden periler arasından çekip götürüyor. Direniyorum, Dwirra'ya bakarak, ona nasıl ulaşabileceğimi, bir çeşit dikkat dağıtıcı şey yaratabilir miyim diye düşünüyorum.

"Rose," diye fısıldadı acil bir şekilde.

Böyle bir fırsatı bir daha yakalayabilecek miyim, kim bilir? Biraz daha uzaklaşıyorum, ta ki o beni bileğimden tutup bizi birbirimizden ayırmaya kadar. Artık dans etmiyoruz ve bu da bizi ele veriyor.

Göz açıp kapayınca kadar üzerimize çullandır, siyah ipek ve örümcek ağları, öfkeyle parıldayan insanlık dışı gözleri. Kollarını bana dolayarak, sanki asi çocuğuyum gibi belimi sıkıca kavrar ve Conrad'ın eli elimden düşer. Sessizce onun bakışlarıyla karşılaşır ve dansçılar etrafımızda dönerken uçümüz korkunç bir tablo içinde kilitli kalırız. Başım dönüyor; Conrad'ın yüzüne şimdi ciddiyle bakıyorum, çünkü peri hafızası büyüsünün çekiciliğini tekrar hissediyorum, daha güçlü ve keskin, çiçek açan sarmaşıkların zehirli yılanlara dönüştüğü gibi.

"Evcil hayvanımı çalmaya mı çalışıyorsun, Connie?" diye sorar Morgaine.

Conrad'ın çenesi sertleşir, yüzü sakinleşmeye çalışır. Ondan kaçmaz.

"O benim evimde misafir," diyor bir süre sonra. "Sadece yolunu kaybetmiş."

"Öyle mi?" Morgaine bana bakar. "Yolunu mu kaybettin, küçük cadı?"

"Ondan ben sorumluyum," der Conrad. "Onu eve götürmeme izin ver."

Kraliçenin parmakları kolumdan yukarı doğru kayar. Elini boynuma kaydırır, benimle oynar, gücünü hissettirir. Büyü kokuyor; cildinde parıldıyor, dokunuşunda karıncalanıyor. Örümceklerinden biri omzumda yürüyor.

"Benden sır saklamandan hoşlanmadığımı biliyorsun, Connie." "O bir sır değil ki. Evet, çok müdahaleci biri, ama o sadece geçici bir misafir. O kimse değil."

"Ona sanki hiç kimse değilmiş gibi bakmıyorsun. Onunla sanki hiç kimse değilmiş gibi *dans* etmiyorsun."

Bana bakar, öfkesi elmacık kemiklerini keskinleştirir, ağzının kenarlarını ekşitir.

"Haklısın," diye mırıldanır. "Ben... Sana böyle söylemeyi planlamamıştım, ama sanırım artık bunu daha fazla saklayamayız. Rose ve ben..." Bir adım öne çıkar, diğer elimi tutar. İki köpek tarafından çekilen bir ip gibi hissediyorum kendimi. "Evlenmeyi planlıyoruz."

Gözlerim fal taşı gibi açılır; az önce bana fısıldadıklarını hatırlayarak, sert bir reddetme sözü söylemekten son anda vazgeçerim. *Hayatın buna bağlıymış gibi davran.*

Dişlerimi sıkıp gergin bir sesle, "Evet. Tabii ki" diyorum. Morgaine başını eğiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi?"

Conrad'ın eli benim elimde terli; bunun dışında, gerginliğini, yalanını dışa vuran hiçbir işaret yok. Onun bakışlarına karşılık verir ve başını sallar. "Aniden oldu, ama çok güçlüydü. Onu gördüğüm anda, ben..." Bana bakar, yutar, gözleri öfke duvarını tutuyormuşçasına alev alev yanar. Elimi o kadar sıkı tutar ki biraz acır. "Sanki büyülenmiş gibiydim."

Morgaine bana bakar, açıkça benim tarafımın hikayesini eklememi bekliyor.

"Evet," diye onaylarım ve onun elini sıkarak tırnaklarımı

"Gerçekten, kendimi bu kadar aşık bulduğuma çok şaşırdım. Bunun doğru olduğuna inanamıyorum."

"Onu sana getirmek niyetindeydim, senin onayını almak için," diyor. "Bu kadar erken değil, ama sanırım *merak* galip geldi." Birleşik ellerimizi kaldırıyor, gözleri altın rengi parlıyor. "Sevgilim, itiraf etmeliyim ki, biraz meraklıdır."

"Gerçekten de öyle olduğumu fark ettim," diyorum dişlerimin arasından.

"Çünkü benim *sevgili*, en değerli Conrad'ım çok fazla sır saklıyor."

Gözlerindeki öfkeyle çelişen tatlı bir gülümsemeyle bana bakar.

"Connie'm," diyor Morgaine, diğer eliyle uzun parmaklarıyla onun saçlarını okşayarak. "Bunca yıl evlenmeyeceğini ısrarla söyledikten sonra."

"Evet, şey," diye homurdanır. "Sanırım Kader benimle dalga geçti."

Peri kraliçesinin omzumdaki avcı gibi tutuşu sonunda gevşer. Geri adım atar, bizi de beraberinde çeker ve "Bu sıradan bir eğlence değil, ölümlü aşıklarım. Bu bir kutlama eğlencesi! Bir el tutuşma töreni yapacağız" diye bağırır.

Conrad nefesini tuttu. "Bence bu..."

"Dans edin!" diye bağıırır. "İçin! *Sevin!* Perilerim size hayran olacak, sizin için şarkı söyleyecek ve denizin en derinlerinden size inciler getirecek."

Dans değişir, periler buna karşılık verir, ayrılır, yeniden düzenlenir. Daha fazlası ortaya çıkar; enklavdan gelenler zıplayarak ve uluyarak eğlenceye katılırlar. Daha fazla müzisyen enstrümanlarını gruba ekler, ta ki ölümsüzlerden oluşan tam bir orkestra bizi çılğın valsleriyle sarmalayana kadar. Diğerleri meyve ve tatlı tepsileriyle dönerek gelirler, ben hiçbirine dokunmaya cesaret edemem, ama Conrad bir perinin ona verdiği kadehten içir. Kesinlikle viski kokuyor.

Kraliçenin kürsüsüne itiliyoruz; onun yanına iki sandalye daha eklenmiş, koltuklar kıvrılmış söğüt dallarından yapılmış, sarmaşık ve çiçeklerle süslenmiş. Sersemlemiş bir halde sandalyeme oturuyorum. Periler dönüyor, zıplıyor ve eğlenmemiz için cesur akrobatik hareketler yapıyor. Conrad elimi bırakmaz, koltuğumun koluna sıkıca tutunur. Morgaine önümüzde durur ve emirler verir, perileri buraya oraya koşturarak daha fazla yiyecek, içecek ve hediye getirir. Ayaklarımıza bir şeyler yığarlar: istiridye kabuğunda duran inciler, ağır mücevherler, değerli taşlar, danteller, mücevherli çerçeveli küçük aynalar, muhteşem bir gül rengi deniz kabuğu.

Conrad bana doğru eğiliyor, sanki aşık olmuş gibi gülümsüyor, ama kulağıma fısıldadığı sözler ateşli: "En azından beni tolere edebiliyormuş gibi görünmeye *çalış*, olur mu?"

"Atropos'un iğnesi adına, *ne* oyun oynuyorsunuz Bay North?" "Oyun mu? İkimizin de hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Kurtuluş yönteminiz konusunda önce bana danışabilirdiniz."

"Danışmak mı!" Gülümsemesi gergin, neredeyse bir grimastır. "Söyleyin bana Bayan Pryor, *nankörlük* sizin kusurlar listenizde kaçınıcı sırada?"

"Altıncı sırada, bilmek istiyorsan."

"Elfhame'e izinsiz girdin ve o da kafandaki tüm anıları çalarak seni aptal, boş bir evcil hayvan gibi tutacaktı. Ve *ben* de seni dışarıda tutamadığım için bedelini ödeyecektim. Ben onun Kapı Bekçisiyim. İnsan dünyasından gelen davetsiz misafirler *benim* sorumluluğumda. Tabii ki bunların hepsi bir oyun, ama ona benden hoşlandığını ikna edemezsen, ikimizi de yok edecek."

Periler bizi izliyor; dans edip dönseler de, gözleri açgözlülükle bize dönüyor ve onların istediğı şeyin bizim sevgimizi göstermek mi, yoksa bizim tökezlememizi umarak üzerimize çullanıp bizi aşağı çekmek mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Morgaine mavi, kırmızı ve altın rengi kurdelelerle bize geri dönüyor. Bize ellerimizi uzatmamızı emrederken gözleri kendini beğenmiş bir ifadeyle parlıyor. Conrad ellerini kaldırırken, parmaklarını benimkilerle birleştirirken, ben zorlukla yutkunuyorum. Morgaine onun gözlerine bakıyor

sonra benim gözlerime bakar ve kurdeleleri bileklerimize dolayarak bizi birbirimize bağlar. Oyunculuğumuzdan ikna olup olmadığını ya da törenle bizimle alay edip, ikimizin de kafasını keserek kanlı bir sonuca varacağını bilemiyorum.

"Yolunuz açık olsun, genç aşıklar," diye mırıldanır. "Rüzgar daima arkanızda olsun. Güneş yüzlerinizi ısıtsın ve bağlarınız asla kopmasın."

Şeritler o kadar sıkı bağlanmış ki bileğim zonklamaya başlıyor. Conrad'ın parmak eklemleri bembeyaz ve bağlanmış ellerimize sanki şeritler ipek değil de yılanmış gibi bakıyor. Yüzündeki kan çekilmiş. Ben de onun kadar solgun olduğumu hissediyorum, başım dönüyor ve nefesim kesiliyor.

"Ee?" diyor Morgaine, geri adım atarak. Yılan gibi gözleri aramızda gidip geliyor. "Hadi bakalım. Her mutlu çift, peri kraliçesinin kutsamasıyla evlilik yemini etmez. Bir öpücükle mühürleyin."

Conrad keskin bir nefes alır, gözleri ani bir panikle dolar ve yüzünden çekilen tüm renk şimdi geri gelerek yanaklarını şiddetli bir pembeye boyar. Sanki itiraz etmek üzereymiş ve her şeyi mahvedecekmış gibi görünür.

Bu yüzden, gülümsememe yumuşaklık katarak, eğilip onu hızlıca, nazikçe, ağzının köşesinden öperim. İki insan arasında paylaşılmış en iffetli öpücük olsa da, onu şaşırtmış gibi görünüyor. Gerginleşir, dudakları açılırken bana göz kırpar. Sonra, ben çekilmeden parmakları yanağımı yakalar ve gözleri ağzıma düşer.

"Conrad..." diye başlıyorum, ama dudakları benimkilere yapıştığında sözlerimin geri kalanını yutuyor.

Şaşkınlıkla kaskatı kesildim... sonra yavaşça eridim, kemiklerim titreyerek binlerce duyuyu aynı anda içime çektim: cildinin sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı, viski ve ardıç kokusu, elimi sımsıkı tutan eli, güçlü, çevik parmakları benimkilerle iç içe...

Ve ağzı, *kaderler*, ağzı, dişleriyle dudaklarımı çekiyor.

Kraliçeyi unutuyorum. Perileri unutuyorum. Kafamdaki her düşünce yok olup gidiyor, ta ki ben daha fazlasını isteyen, doldurulmak için çaresizce bekleyen boş bir boşluk haline gelene kadar. Büyülü zihnimin dakikalar önce hayal ettiği tüm fanteziler geri dönüyor, uzuvlarımı ele geçiriyor. Serbest kalan elim Conrad'ın ceketini yakalıyor ve onu bana doğru çekiyor, dilim onun dişlerini okşuyor.

O dudaklarıma doğru nefes nefese kalıyor ve bu ses zihnimi tekrar dikkatime geri getiriyor.

Geri çekiliyorum, cildim yanıyor ve elim yanağıma gidiyor, kendimi tamamen şaşkın hissediyorum.

Conrad, şişmiş dudaklarıyla bana bakıyor. Gözlerindeki bal rengi ateşi kaldıramayıp başka yere bakıyorum. Tüm perilerin bakışlarını hissederek, utançımı gizlemek için yüzümü elimle kapatıyorum.

Morgaine gözleri parlayarak izliyor. "Vay vay. *Bu* gerçekten bir öpücüktü. Connie küçük bir kız, ama içinde ateş var. Güçlü çocuklar doğuracak." "Oh," diyorum, sesim tiz ve gergin.

Conrad'ın yüzü kıpkırmızı olur. Koltuğuna geri çöker, elimi tutan eli gevşer. Ama Morgaine'in hatırı için gülümsemeye çalışır, ta ki Morgaine tekrar arkasını dönene kadar, sonra bana kısa bir özür dolu bakış atar.

"Ravensgate'in en yeni hanımı olarak," Morgaine diğer tarafıma oturarak bana, "elbette bazı yükümlülüklerin olacak. Eminim nişanlın sana bunu söylemiştir."

"O... ima etti," diye dikkatlice cevap veriyorum.

"Onun Elfhame'ye ve bana karşı olan görevini biliyor musun?"

Sessizce başımı sallıyorum. *Oyuna devam et, oyuna devam et, ama kendi sırlarını açığa vurma.*

"Babası gibi, çocukları gibi, hayatı boyunca taş çemberi korumak zorunda olduğunu biliyor musun?"

Yutkunarak ona bakıyorum. Yüzü solgun, nefes almıyor gibi görünüyor. Bana bakmıyor.

"Elbette," diye fısıldıyorum.

"Geri dönmeliyiz," diyor Conrad sert bir sesle. "Yakında sabah olacak ve benim yokluğum sorgulanmayabilir, ama Bayan Pryor'ınki kesinlikle sorgulanacaktır."

Peri kraliçesi beni bir süre daha inceler, sonra başını sallar. "Git o zaman, sevgili Connie. Gelinle birlikte git ve onunla mutlu ol."

Conrad ayağa kalkar, ama Morgaine aniden elini uzatıp Conrad'ın çenesini avuçlar. Conrad'a doğru eğilir, gözleri onun gözlerine kilitlenir. "Unutma, ilk görevin *her zaman* bana karşı olacaktır."

Lachlan'ı, ellerinin tenimi okşadığını düşününce midem bulanır. *Sen benim küçük cadımsın. Seni ilk ben buldum.*

Conrad ve kraliçenin ilişkisi tam olarak nedir? O, benim hayal edebileceğimden daha mı çok bana benziyor?

Conrad'ın çene kasları gerilir; kadının bakışlarına kararlılıkla karşılık verir. "Her zaman, kraliçem."

Sonunda bizi serbest bırakır ve sinsi bir gülümsemeyle bakar. Conrad beni platformdan aşağı çekip çemberin dışına çıkarırken, periler çılgık atıp üzerimize çiçek ve yapraklar atarlar.

"Acele et," diye kulağıma fısıldadı. "Ve ne yaparsan yap, arkana bakma. Gözlerinizi benden ayırmayın. Henüz tehlike geçmedi.

Morgaine'in fikrini değiştireceğinden endişelenircesine, bağlı bileklerimizden beni sürükleyerek uzaklaştırıyor. Hâlâ kızgın olsam da, onunla birlikte koşmaktan başka çarem yok, çünkü onunla birlikte olmayı perilerle olmaya tercih ediyorum. Garip kök köyünden geçip, kraliçenin sarayına çıkan dar bir merdivenden yukarı çıkıyoruz. Geçitleri iyi bildiği için, tereddüt etmeden her dönüşü yapıyor. Kapılar, koridorlar ve merdivenler hızla geçip gidiyor, Conrad artık tam hız koşmaya başladı ve ben de ona yetişmek için nefes nefese kalıyorum.

"Orada çok iyi rol yaptınız, Bayan Pryor," diye homurdanıyor. "Bir öğretmen böyle öpüşmeyi nereden öğrenir?"

Oyunculuk. Evet, kesinlikle oyunculuk yapıyordum. "Hatırlarsanız, efendim, ben sizi bir kez öptüm ve orada bırakacaktım. İkinci kez *öpen sizdiniz*," diye karşılık verdim.

"Şanslısınız, yoksa şimdiye kadar Morgaine'in eğlencesi için dans eden akılsız bir kukla olurdunuz. O bir gösteri istedi, ben de ona bir gösteri verdim."

"Oh, hepsi bu mu? Bir *gösteri* mi?" Dudaklarımı ovuşturup onun ensesine sert bir bakış attım.

O bana o kadar ani döndü ki, neredeyse göğsüne çarpıyordum. "Neden?" diye sordu, sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Daha fazlasını mı istiyordun?"

Gözlerinin köşeleri hafifçe kırışır, bu da benimle alay ettiğini ele verir. Ellerimi yumruk yapıp çenemi kaldırıyorum. "Tabii ki hayır."

Kıkırdayarak arkasını dönüp yürümeye devam etti. Lanet olası pislik.

Sonunda açık bir zemine sahip yuvarlak bir odaya giriyoruz; ahşap duvarlarda bir dizi oyuk var, her birinde büyük, dairesel gümüş çerçeveler var, sanki bir zamanlar aynalar varmış gibi. Ama hepsi boş ve örümcek ağlarıyla kaplı, biri hariç, onda pürüzsüz, bulanık bir cam var. Yüzlerimizi yansıtmıyor, ormandaki taş çemberin sulu bir görüntüsünü yansıtıyor.

Bunun çapa olduğunu anlıyorum. Conrad'ı takip ettiğimde geçidin beni götürmesi gereken yer burasıydı.

"Devam et," diyor Conrad sertçe.

Elimi cama koyuyorum ve camın jöle kadar yumuşak olduğunu fark ediyorum. Hafifçe nefesimi tutarak elimi çekiyorum, ama Conrad benim oylanmamı bekleyemiyor. İçeri giriyor

beni de peşinden sürükler. Karanlık ormana çıkarız, etrafımız taş çemberle çevrilidir.

"Conrad North!" diye bağıyorum, nefes nefese. "Bir açıklama istiyorum..."

"Sessiz ol, kızım," diye cevaplar ve parmakları arasında bükülmüş küçük bir büyü düğümü kaldırır. Kara bir karanlık gözlerimi kaplayıp beni yutarken, bunun bir uyku büyüü olduğunu anlarım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tek odalı taş bir kulübede dar bir yatakta uyanıyorum. Pürüzlü ahşap zeminin karşısında küçük bir ocak var. İçinde düşük bir ateş neşeyle yanıyor, yanında da taze demlenmiş bir çaydanlık duruyor. Burası odun dumanı ve bergamotlu tıraş sabunu kokuyor — Conrad'ın kokusu. Bu kokuyu bu kadar kolay tanıdığım için şaşıyorum.

Yataktan kalkarken, uzuvlarımın halsiz olduğunu fark ettim; bana yaptığı uyku büyüsu beni derin ve rüyasız bir uykuya daldırmıştı ve zihnim bu uykudan çıkmakta zorlanıyordu. Hâlâ Morgaine'in bana giydirdiği süslü elbiseyi giyiyorum. Bu rustik yerde, bu elbiseyle kendimi tamamen gülünç hissediyorum. Bileğimde, Conrad'ı ve beni birbirimize bağlayan kurdelenin hafif izleri var. Bu ayrıntılar olmasaydı, dün geceki olayları garip bir rüya olarak düşünürdüm.

Elim dudaklarıma uçu ve artık şişkin olmadıklarını gördüm, ama Conrad'ın öpücüğünün hatırası zihnimde hala canlı.

Kader, onu *öptüm*.

Ve... Bundan daha fazlasını yaptım.

Gecenin olayları kötü bir rüya gibi zihnime geri geliyor, perinin zihin değiştiren büyülerinin beni şehvetli bir çılgınlığa sürüklediği kısım da dahil.

Gerçekten Conrad North'un üzerine bir kedi gibi süttündüm mü? Ah, *kader*.

Gözlerim bulanık bir şekilde kapıya doğru sendeledim.

Küçük kulübe, kar beyazı kardelenlerle kaplı bir orman vadisinde yer alıyor. Narin beyaz çiçekler etrafımda hışırdayarak, kıyı şeridinde ve meşe ağaçlarının gövdelerinin etrafında yoğun kümeler halinde büyüyorlar. Taze, serin kokuları havayı nazikçe tatlandırıyor. Dalgalar halinde ağaçların arasından geçip sis bulutlarının içinde kayboluyorlar. Işık zayıf, gün daha yeni başlamış ve taş çember hiçbir yerde görünmüyor.

Conrad, yakınlardaki yosunlu bir taşın üzerine oturuyor; uyukluyor gibi görünüyordu, ama ben oturduğumda başını kaldırıyor ve gözlerini sertçe bana dikeyyor. Elinde teneke bir çay bardağı tutuyor. Artık peri kıyafetini giymiyor, yerine tüvit yelek, ekose etek, ağır botlar ve aynı kahverengi yünden bir atkı ve palto giyiyor - Elfame'e onu takip ettiğimde giydiği kıyafetler.

"Günaydın, Bayan Pryor," diyor ve sanki sıradan bir sabahmış gibi çayını yudumluyor. Ama gözleri bir an olsun benden ayrılmıyor, karanlık ve

güvensizlikle dolu.

Ona sessizce bakıyorum, kafamdaki düşünceleri toparlamaya çalışıyorum. Birkaç saat önce dudaklarımın dişlerinin arasında sıkıştığını hatırlamamaya çalışıyorum...

Perilerin müziğinin parçaları hala kafamda yankılanıyor, sadece yarısı hatırladığım, çoktan solmaya başlayan ölçüler ve melodiler. Ama peri kraliçesini düşündüğümde, o benim hafızamda çok net ve canlı, unutulmaz.

Conrad'ın elini tutuşu, gözlerinin benimkilerle kilitlenmesi, kulağıma fısıldadığı ateşli sözler de öyle.

"Beni büyüledin," diyorum, sesim kuru ve kısık.

En azından üzgün görünme nezaketini gösteriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Burası neresi?"

"Burası, çemberden çok uzak olmayan eski bir avcı kulübesi. İşim gereği perilere yakın olmam gerektiğinde bazen burada kalırım."

"Neler oluyor? Dün gece ne *oldu*? Sen kimsin ve perilerle ne işin var? Neden bana *büyü* yaptın?"

"Hafızanı silen bir büyüyle vurulmuştun," diye sakın bir şekilde açıklıyor. "Elfhame'den çıktığın için büyü'nün etkisi geçmedi. Zihninin kendini onarmasını sağlamanın tek yolu seni derin bir uykuya sokmaktı ve bu hızlı bir şekilde yapılmalıydı, yoksa zihnin eski yıpranmış bir şapka gibi parçalanacaktı."

Dudaklarımı ısııyorum; zihin değiştiren bir büyü'nün etkisinden kurtulmanın en iyi yolunun uyku olduğu konusunda haklı, ama yine de yöntemlerine karşı öfke duyuyorum.

"Tam bir açıklama istiyorum," diyorum. "Arka bahçenizde gizli bir peri diyarı olduğu gerçeğiyle başlayalım mı?"

Ayağa kalkar, fincanını masaya bırakır. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardır, irislerinin çevresindeki beyaz kısımlar kan çanağı gibidir. Lachlan'ın hizmetçisinin saldırısından beri hiç uyumadığını anlıyorum. Saçlarında hâlâ hafif bir gümüş tozu vardır ve parmaklarını saçlarının üzerinden geçirirken, omuzlarına yağmur gibi yağar.

"Soruları ben soracağım, Rose. Tabii bu senin adınsa." "Tabii ki benim adım!"

"Gerçekten Londra'dan mısın?"

"Evet."

"Perkins Hayırseverlik Okulu'na gittin mi?"

"Gittim."

"Peki neden buradasın, benim arazimde?"

Cevap vermeye başlıyorum, sonra onun benden ne kadar kolay cevaplar aldığını, benim de düşünmeden cevap verdiğimi fark ediyorum. Sanki bir kanca batırılmış gibi göbeğimde hafif bir çekilme hissediyorum, başımı kaldırıp bakıyorum ve görüyorum: kulübenin kirişleri arasına gerilmiş geniş ve karmaşık bir düğüm.

Bir gerçek düğümü.

Midem bulanıyor. Öne doğru eğiliyorum, ama Conrad bir anda önüme geçiyor, ben kapıdan çıkmaya çalışırken o kapıya adım atıyor. Eli belime dokunuyor ve beni kapı pervazına sıkıştırıyor. Kurtulmaya çalıştığımda, sadece acı bir gülümsemeyle beni daha sıkı tutuyor.

"Sakin olun Bayan Pryor, işimi yapmama izin verin," diyor sert bir sesle. Kapı eşiğinde duran Conrad, benim öfkeli bakışlarımdan etkilenmeden üzerime eğiliyor. "Affedin beni. Ama henüz gitmenize izin veremem. Şimdi, neden buradasınız?"

Direniyorum. Ama karnım sıkışıyor, midem bulanıyor ve durduramadan ağzım açılıyor ve sihirli kancalar tarafından çekilen kelimeler dökülüyor.

"Buradayım çünkü *gitmeme izin vermiyorsunuz!*" Yukarıdaki büyüü öfkeyle işaret ediyorum. "Bu sorgulamayı kabul etmedim! Elini üzerimden çek!"

Gerçek düğümleri güçlüdür ve örmek zordur, ayrıca mahkeme emri olmadan tamamen yasadıdır.

Eli belimde kalır, nazik ama kararlı. "Bu uzun sürmeyecek ve saklayacak bir şeyin yoksa, gitmekte özgürsün."

Büyüyü aşmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorum, ama bana fırsat vermiyor. Soruları oklar kadar hızlı geliyor ve ben elimden geldiğince savuşturmak zorunda kalıyorum, büyüün gerektirdiği kadar gerçekleri ona veriyorum.

"Ravensgate'i ve ailemi kasten mi aradın?"

"Hayır. O gün yolda sizinle tanışmadan önce ne sizi ne de bu evi duymuştum."

"Bana veya kız kardeşime zarar vermek mi

istiyorsun?" "Tabii ki hayır!"

"Elfhame dünyasıyla olan bağlantımı biliyor muydun?"

Kafamı sallıyorum. "Sen o geçidi açana kadar bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Neden Blackswire'dasın?"

"İşverenimi bekliyorum." Doğruluk büyüünün bu kelimeyi durduracağını umuyorum, ama yine de dilimden kayıp gidiyor. Ve o zaman hatırlıyorum, Londra'dan ayrılmadan önce Lachlan'ın bana yeni gardırobum ve kıyafetlerim karşılığında arabasına ısınma düğümleri örmemi söylediğini. Çok küçük bir şeydi, bittiği anda unuttuğum bir an.

"Peki işvereniniz kim?"

"Adı Murdoch, Lachlan Murdoch." "Peki iş nedir?"

Cevabımı dikkatlice düşünerek, doğruyu söylemeye karar verdim: "O bir kumaş tüccarı. Şimdi ben de bir soru sorabilir miyim? Şöyle mesela: Sana kaç tane güçlü çocuk vereyim, ey Ravensgate'in efendisi?"

Yanakları yine kızardı; tüm sertliğine rağmen ne kadar kolay kızarıyordu.

"Mesele o değil," diye homurdandı. "Bu Lachlan Murdoch için ne yapıyorsun?"

"Bir şeyler getiriyorum. İşlerini yapıyorum." Bu sözleri söylerken, onlara olan güvenim artarken, vücudumda yılanlar sürünüyor gibi bir his beni rahatsız ediyor. Tüm cevaplar bende. Artık çok kolay geliyorlar, her yalan dikkatlice gerçeğe paketlenmiş, üzerimde gerilmiş ağıın içinden gizlice geçiyor.

Sanki başından beri plan buymuş gibi.

Sanki bu testi geçmek için, sadece Conrad North'u tatmin etmek için özel olarak hazırlanmış bir hikayeymiş gibi.

"Elfhame'de neden vardın?" diye soruyor.

"Seni takip ettim. Yangından sonra, yaralı halde gece yarısı nereye gidebileceğini merak ettim." Yavaş konuşursam, düşünmek için daha fazla zamanım olduğunu, sorularını tatmin edecek kadar gerçeği ortaya çıkarmak için daha fazla zamanım olduğunu fark ettim. "İçeri girdim ve o kurt örümcekleri beni kovaladı ve... ondan sonrası bulanık. Ellerini iyileştirdi *mi*?"

Dikkatinin dağılmaması için sorumu bir kenara itti. "Peki, perilerle ilgili niyetin nedir?"

"Perilerle *mi*?" Gülerek, "Onlarla mümkün olduğunca az ilgilenmek niyetindeyim, bunu sana garanti edebilirim. Ölümsüzlerden bıkmış durumdayım." En azından bu, tamamen doğru. "Neden peri kraliçesinin kapısını bir köpek gibi koruyorsun? Onun kontrolü altında ne kadar kalırsın, ey *Kapı Bekçisi*?"

Conrad beni kendine doğru çeker, eli kalçamı kavrar. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktadır, gözleri beni inceliyor. Gerçeğin düğümü olmasına rağmen yalan söylediğimi *mi* düşünüyor? "Manannán adında bir peri tanıyor musun?" diye sorar. "Oirbsen ve Mac Lir olarak da bilinir."

"Bu isimleri hiç duymadım." "Çalı Kralı *mi*?"

Kafamı sallarım. "Hayır."

Alnındaki kırısklık derinleşir. Sessizce beklerim, saçma sapan eteğimi tutarak, onun memnun olup olmadığını merak ederek. Lachlan'ın savunması

sağlam kalmış mı diye merak ediyorum.

Sonra rahatlar, nefesini verir ve bittiğini anlarım.

"Hepsi bu mu?" diye soruyorum ince bir sesle. "Hayatımın başka hangi mahrem detaylarını benden öğrenmek istiyorsun? Yoksa elini kalçamdan çekecek misin?"

"Özür dilerim," diyor. "Ama kontrol etmem gereken bir şey daha var. Saçına dokunabilir miyim?"

"Saçıma mı?" O anda ne demek istediğini anlarım. "Saçıma büyü yapılmadı."

O, duygusuzca bana bakar. "Dokunabilir miyim?"

"Oh, o zaman durma, yap!" Saklayacak hiçbir şeyim yok. En azından orada yok. Zaten dudaklarıma dokunmuşken, bir şey fark etmez.

Sanki avucundaki olgun meyveler gibi ona sunmamışsın gibi, diye hain bir ses zihnimin derinliklerinde fısıldıyor. Sinirlenip tekrar telaşlanarak bu sesi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Sadece gösteriş içindi. Kelimenin tam anlamıyla hayatımız için öpüşüyorduk. Conrad bunun başka bir anlamı olmadığını açıkça belirtmişti.

Serbest elini ensemin arkasına kaydırıp saçlarıma soktu, parmakları kafatasımı okşadı. Uyarıya rağmen, onun dokunuşunun samimiyetine hazırlıklı olmadığımı fark ettim ve kaskatı kesildim, omurgam kapı çerçevesinden kalktı.

"Sakin ol, kızım," diyor, sanki ben huzursuz bir kısrakmışım gibi. "Nazik olacağım."

Parmakları her bir saç telini dikkatlice ve iyice inceleyerek arama yaparken, gözleri benimkilere kilitli kalır.

Diğer eliyle kalçamı kavradığı için, dayanmaktan başka seçeneğim yok. Gözlerindeki suçlayıcı sıcaklığa dayanamayıp, bakışlarımı indiriyorum ve bakışlarım onun sıcak pembe dudaklarında takılıyor. Kader. *Bu* hatayı bir daha yapmayacağım. Meydan okurcasına, onun gözlerine bakıyorum, çekindiğimi görmesine izin vermek istemiyorum.

Saç derimin hassas cildi parmak uçlarının altında karıncalanıyor, titreme boynumun arkasından aşağıya doğru koşarak doğrudan kalbimin ortasına ulaşıyor. Sinirlerim sihirle dolu iplikler gibi parlıyor. Kendimi *onun* kalın, koyu dalgalı saçlarına bakarken buluyorum ve bunun nasıl bir his olacağını merak ediyorum...

Düşüncelerimi daha güvenli bir yere çekmek için, ona daha sert bir şekilde bakıyorum.

Parmakları sol kulağımın arkasındaki saçları okşuyor, sanki kırılgan bir kitabın sayfalarını çevirir gibi nazikçe tarıyor. Saçlarıma herhangi bir büyü yapmış olsaydım — örneğin, gerçeğin düğümlerine karşı bir karşı büyü — onu bulurdu.

Tabii ki, hiçbiri yok.

Kapsamlı incelemesini şakaklarımı nazikçe okşayarak bitirir. Artık boynum yanıyor ve omurgamdan ter damladığını hissedebiliyorum. Nefes almayı kestiğimi, karnımın yay gibi gerildiğini fark ediyorum ve beni yerinde tutan şeyin sadece onun eli olmadığını anlıyorum.

Göğüs kafesimin arkasında sıcak ve titrek bir şey.

Beni, peri ayakkabılarımdaki ayak parmaklarımın kıvrılmasına kadar korkutan bir şey. "Gördün mü?" diye fısıldıyorum. "Yalan söylemedim."

"Evet, ama bilmem gerekiyordu," diye mırıldanıyor, eli boynumda, başparmağının sıcak avuç içi kulağımın altındaki yumuşak, hassas cildimde.

"Memnun musun, lordum, yoksa beni daha fazla aramak mı *istiyorsun*?"

Bakışları peri elbisesinin düşük yakasına düşer, parmakları kalçamda hafifçe sıkışır. Kalbim haince çarpıyor ve kardelen kokulu havayı içime çekiyorum, boncuklu korsen, sık nefeslerimle birlikte yükselip alçalırken parıldıyor. Dudakları açılırken ve göğsünden düşük, yumuşak bir iç çekiş yükselirken yüzünü izliyorum.

Sonra geri çekilir, belimi bırakır ve parmak uçlarını başparmağıyla ovuşturur, sanki beni kapı çerçevesine uzun süre sıkıştırmaktan uyuşmuşlar gibi.

Nefes nefese ve kızarmış bir şekilde, saçlarımı omzumun üzerinden tarayarak düzeltiyorum. "Şimdi sıra bende mi? Briar Kralı kim? Perilerle ne işin var? Gerçeğin düğümü altında oturmak ister misin?"

Dişlerimin arasında başka bir soru daha var, ama onu geri çekiyorum.

Neden beni ikinci kez öptün?

Gözlerini kaçırarak, ağzını bükerek, "Seni sorgulamak istemedim. Ama yapmam gereken bir iş var ve ailem için bir tehdit olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Üzgünüm, ama Sylvie'yi tehlikeye atacak hiçbir şeyi ya da kimseyi kabul edemem." diye cevap verdi. Ben başka bir soru sormadan, elini kiltinin pürüzlü ekose kumaşına sürterek kapıdan çıktı. "Kendini toparlamana izin vereceğim. Eski kıyafetlerin yatağın yanında katlanmış durumda. Elbiseyi ve diğer peri eşyalarını burada bırak, Sylvie'nin onlar hakkında soru sormasını istemem. Ve oyalanma. Kahvaltı yakında servis edilecek ve Bayan MacDougal seni bekliyor olacak."

Boğazımı temizledim, başım hala dönüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Mülkü devriye gezmeliyim."

Çok yorgun görünüyor, gözleri gölgelerle kaplı.

"Ne zamandır uyumadın?" diye soruyorum, biraz daha nazik bir ses tonuyla.

Kapı eşiğine yaslanıyor, yüzünde ve topallamasında yorgunluğu açıkça görülüyor. "Yürütmem gereken bir görevim var. Bu konudaki hislerim hiç önemli değil. Sen anlamazsın."

Anlıyorum, eğer onun gerçek düğümü daha başarılı olsaydı bunu bilirdi. Lachlan'a olan yükümlülüğümü bir *görev olarak* görmesem de, onun iradesi benim irademi bağlıyor. Huysuz tavırları ve önyargılı fikirleriyle beni deli ediyor, ama Conrad North'u onun hayal edebileceğinden daha iyi anladığımı düşünüyorum.

"Bu ateş ayları ile mi ilgili?"

"Evet, bilmek istiyorsan. Biri sınırı test ediyor, içeri girmeye çalışıyor. Kim olduklarını ve kaç kişi olduklarını bulmalıyım."

"Neden...?"

"Yeter." Bana sinirli bir şekilde bakıyor. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, kızım, Blackswire'a gidip Londra'ya giden ilk otobüse bin."

"Ne?"

Elime bir para kesesi bırakır. "Bu, yol masrafını ve daha fazlasını karşılar."

"Benden kurtulmak mı istiyorsun?"

Yüzü gergin bir şekilde başka yere bakıyor. "Perilerin kraliçesi senin adını biliyor. Onun krallığını gördün; kapısının nerede olduğunu biliyorsun. Şimdi buradan olabildiğince uzaklaşmalısın. Onunla şaka yapılmaz."

"Veda ediyorsun."

Bana yorgun gözlerle bakıyor. "Seninle Ravensgate'e kadar yürüyeceğim ve sonra, Rose Pryor, evet. Veda etmeliyiz."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O öğleden sonra portal halısından çıktığımda Lachlan kalede değildi ve kendimi bir düzine yanıp sönen perinin arasında buldum. Hepsi kanepelerde ve halılarda uzanmış, öğlen vakti olmasına rağmen hâlâ yarı uykuluydular. O anda, danteller ve mücevherlerle ne kadar fantastik bir şekilde süslenmiş olsalar da, paltoları, ayakkabıları ve kravatlarıyla Aşağı Dünya'daki akrabalarından ne kadar farklı oldukları dikkatimi çekti; köpeklerin kurtlardan farklı olduğu kadar farklıydılar. Lachlan'ın bana, onların insan dünyasında çok uzun süre kaldıklarını söylediğini hatırlıyorum ve şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Buraya son geldiğimde olanları hatırlayarak, elimi eteğimin üzerine koyup, altında demir mum söndürücünün ağırlığını hissediyorum. Ama bana saldıran perinin izi yok ve başka hiç kimse boğazıma uzanmıyor.

"O nerede?" diye soruyorum.

Onlar şaşkın şaşkın bakıyorlar, ta ki ben birinin yanına gidip dantelli kravatını çekene kadar. O zaman o irkilir ve "Şelale, buradan kuzeyde" der.

"Beni *hemen* ona götürün."

Peri, sinirlenerek sivri dişlerini göstererek tısladı. "Bak, insan histerikleşiyor. Tipik bir ölümlü, önemini abartıyor..."

Perinin sesi, bir anda ördüğüm acı veren düğüm sayesinde kesilir. Omzunu ovuşturur, sihrim onu iğne gibi batırmıştır, ve bana öfkeyle bakar.

"Boynunu kırabilirim, kız."

"Devam et o zaman. Eminim efendin bu konuda sana hoşgörölü davranacaktır."

Hırlayarak, pes eder ve uzaklaşır. Onun peşinden giderim, yavaşladığında tehditkar bir şekilde makarama uzanırım. Bir bakıma, bu somurtkan, tuhaf perilerle uğraşmak, huysuz on yaşındaki çocuklarla dolu bir sınıfı idare etmekten çok da farklı değildir.

Birkaç dakika boyunca bir tepeyi tırmanıyoruz; buradaki arazi, kayalık çıkıntılar ve çukurlarla dolu, belimden daha yüksek bitki örtüsü olmayan bir karışıklık. Kuru fundalıkların arasında keskin bir rüzgar esiyor ve bizim yaklaşmamızla irkiliyor ve kaçıyor gibi görünüyor, bataklığı çıtırdatıyor.

Kısa süre sonra ses, suyun akışının gürültüsüyle bastırılır ve çılgınca akarak araziye oyarak ilerleyen taşlı, buzul mavisi bir dereye varırız.

Nehirden biraz yukarıda, refakatçim öfkeyle el salladı ve geldiğimiz yoldan ayrıldı.

İki keskin kayanın arasından sıkışarak geçtim ve yüksek kayalıklarla oldukça gizlenmiş, yuvarlak bir havuza dökülen parlak ama küçük bir şelale gördüm. Lachlan suyun altında oturuyordu, başını geriye eğmiş, saçları suya değiyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve ben de küfrederek arkamı döndüm.

O tamamen çıplak.

Yanaklarım kızarıyor; kollarımı kavuşturup, arkamdan yaklaşırken gördüğüm az şeyi unutmaya çalışıyorum. Bir kayanın üzerine asılı kaşmir bornoz görüyorum, onu alıp körü körüne arkama atıyorum, sonra önümdeki kayaya yapışmış gümüş mavisi liken parçasına dikkatle bakıyorum.

"*Bana* ansızın saldırdın, sevgili Rose," diyor kulağıma, beni irkiltirerek. "Bu kadar utangaçlık... Ne kadar da zarif bir ölümlüsün."

Teredditle dönerim ve kendini örtmüş olduğunu görünce rahatlarım. Beyaz saçları neredeyse köprücük kemiğine kadar uzanıyor, her zamanki gibi ipeksi pürüzsüz ve buz gibi su damlıyor. Soğuk onu hiç etkilemiyor gibi görünüyor; o gerçekten kalbinde kış olan bir yaratık.

"Neredeyse unutuyordum," diyor, ıslak saçlarını parmaklarıyla tarayarak, saçlarından suyu silkeliyor ve saçları karışık kalıyor. "Buradaki su güneydekinden daha az kirlenmiş. Dişleri hala vahşi bir ısırık tutuyor. Bir denemelisin. Ölümlü kokunu ykasın."

Ona bakıyorum ve gözlerimin arkasında kaynayan bir öfke hissediyorum. Onun dokunuşunda nasıl sıcaklık hissedebildim? Onun iltifatları nasıl yanaklarıma kızarıklık getirdi? Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Lachlan bana bir bakış attı ve ifadesi ciddileşti. "Onu gördün." "Onu gördüm!" diye bağırdım, baraj patlamış gibi. "Onu *görmekten* çok daha fazlasını yaptım, yalan söyleyen yılan! Sen başından beri Conrad North'un ne olduğunu biliyordun, onunla tanışacağımı ve bana gerçek bir düğüm atacağını biliyordun ve benim onunla tanışmamı *istedin*. Bütün bunlar benim *hiç* kabul etmediğim büyük, şeytani bir komploydu!"

"Otur ve bu çılgılık atmayı kes. Mantıklı bir şekilde konuşalım..."

"Oturmayacağım!" Kendimi bile şaşırtarak, elimi göğsüne koyup onu itiyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Artık senden, *Manannán'dan*, Briar Kralı'ndan ya da gerçek adın her neyse, emir almayacağım, çünkü sen bana yalan söylemekten, beni manipüle etmekten ve kullanmaktan başka bir şey yapmadın. Conrad'la tesadüfen tanışmadım. Sen beni onun yoluna *attın*."

Yüzü çarpılır, öfke soğuk dudaklarını bükür. Maskesini tamamen düşürdüğünde tüm nezaketi, tüm kibarlığı kaybolur. "Tabii ki seni kullandım. Bu başından beri belli değil miydi? Seni kullanacağımı açıkça belirtmedim mi? Geri kalanlar içinse bana teşekkür edebilirsin. Evet, *teşekkür et!*"

Ben alaycı bir şekilde gülerim ve o, azarlayan bir öğretmen gibi parmağını kaldırır.

"Oh, bir düşün, Rose. Bu mantıksız davranışına rağmen, sen aptal değilsin. Conrad North, Elfhame'ye adım atmaya izin vermeden önce boynunu kırardı. Yoksa zavallı yaşlı Fiona'ya ne olduğunu sanıyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Aynen öyle," diye devam eder. "O, Kapı Bekçisi'nin karşısına çıktı, işte bu oldu. Liam North onu öldürdü ve oğlu, senin gerçek amacını bilseydi *seni* öldürmekten çekinmezdi."

"Hayır," diyorum. "Öyle bir şey yapmaz."

Öyle mi? Sonuçta, Conrad'ı ne kadar iyi tanıyorum? Bu zamana kadar peri kraliçesinin Kapı Bekçisi olduğunu sakladığına göre, yeterince iyi tanımıyorum.

Neler yapabileceğini veya ne kadar aşırıya gidebileceğini kim bilebilir? Dudaklarıma dokunarak, onun öpücüğünü tekrar hissediyorum. Kraliçe için sadece bir gösteriydi, demişti.

Evet, *aşırı* uçlara gidebilecek gibi görünüyor.

Lachlan devam ediyor. "Sana yoluna devam etmen için yeterli bilgiyi verdim ve *işe yaradı*. Conrad North'un savunmasının arkasındasın. Onun güvenini kazandın."

Onun arkasındaki şelaleye bakıyorum, düşüncelerim öfkeli bir hırıltı gibi. Buraya gelmeden önce onun savunmasının ne olacağını biliyordum, ama bu beni hiç de rahatlatmıyor.

"Şimdi bana Morgaine'den bahset," diyor. "Onunla konuştun mu? Benim için çalıştığını biliyor mu?"

Onu incelediğimde, Morgaine ile benzerliklerini görüyorum. Ten rengi tamamen farklı, ama kemik yapıları çok benziyor, uzun ve ince, bir anda kar kadar yumuşak ve buz kadar keskin olabiliyorlar.

"Siz akrabasınız," diye fark ettim.

Bir kez başını sallıyor. "Peri kraliçesi benim kardeşim. Ya da beni ihanet etmeden önce öyleydi."

Onu hep bir peri lordu olarak görmüştüm; şimdi onun *bir peri kraliyet mensubu* olduğunu biliyorum. Ve o acımasız vahşilik bir aile özelliği. Ölümlüleri kukla gibi manipüle etmek de öyle.

Conrad'ı kendimin aynası gibi görüyorum. O, benim Lachlan'a bağılı olduğum gibi, peri kraliçesine bağılı. Bunun nasıl ve nedeni farklı olabilir, ama ikimiz de hayal edebileceğimden çok daha eski ve garip ölümsüzlerin araçlarıyız. Lachlan ve Morgaine arasındaki oyunun doğası ne olursa olsun, şimdi Conrad ve benim, birbirimize karşı kullanmak için seçtikleri piyonlar olduğumuzu anlıyorum.

"Seni tehdit mi etti?" diye soruyor Lachlan, muhtemelen yüzümdeki dehşeti yanlış yorumlayarak.

"Kafamdaki tüm anıları silmeye niyetliydi," diyorum titrek bir sesle, "adım dahil."

Lachlan bana ciddi bir bakış atar, sonra iç çeker ve parmaklarını şıklatır. "Benimle yürü ve baştan başla."

Bir an tereddüt ediyorum. Ona güvenemem, buna hiç şüphem yok. Ona hiçbir şey anlatmak istemiyorum.

Ama içinde bulunduğum zor durumun gerçekliğini göz ardı edemem. İskoçya'nın vahşi doğasında tek başımayım ve kaçacak yerim yok. Şimdi dönüp uzaklaşsam bile, çok uzağa gidemem.

Hayır, plan yapmak, düşünmek ve burada gerçekte neler olup bittiğini öğrenmek için zamana ihtiyacım var. Bu yüzden, şimdilik, onunla aynı oyuna devam etmeliyim.

Gümüş şelaleyi geride bırakarak kayaların arasından yanan izleri takip ediyoruz. Lachlan'a, Conrad'ı Tarkin'in ateş ayıları ile savaşırken bulduğumu ve onu Elfhame'ye kadar takip ettiğimi anlatıyorum. Lachlan, peri kraliçesiyle nasıl tanıştığımı anlattığımda gözlerini kısıyor ve şenlikten ve hafızayı değiştiren büyülerden bahsettiğimde anlayışla başını sallıyor.

"İğrenç," diye yarı hırlayarak söylüyor. "Kendilerini unutmaya alıştırmaları, sanki geçmişi silebilecekmiş gibi üzerine bir örtü sermeleri. Sanki bu onları kurtarabilirmiş gibi. Sanki dertlerini boğmak isteyen sarhoşlar gibiler. Acınası."

"Sen gerçekte nedin?" diye soruyorum. "Neden Elfhame'den sürgün edildin, ve seninle birlikte diğer tüm periler de? Gerçeği istiyorum. Bana gerçek bir şey söyleyemez misin?"

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak *adın*. Gerçek adın. Artık benden sır saklamanın bir nedeni yok, değil mi?"

Gözlerini kırptırır ve gözleri sisle kaplanır. Bakışları omzumun üzerinden sabitlenir ve korkunç yaşı ağzının köşelerini aşağı çeker. İlk başta cevap vermeyecek diye düşünürüm. Kendini bir ölümlüye açıklamayı kendine yakışmayacak bir şey olarak görecektir

ve onun özenle kurduğu planlarını büyük ölçüde bozan birine kendini açıklamayı küçük düşürücü bulacaktır.

Ama sonra, taştan kabuğunu silkeleyen bir gargoyle gibi kıpırdanır. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, onun buna muktedir olduğunu düşünseydim, *keder diye* adlandırabileceğim bir şey barındırır. Bunun yerine, bunun başka bir manipölasyon olduğunu düşünürüm.

"O kadar çok adım var ki, hangisinin ilk olduğunu hatırlayamıyorum. Manannán, Oirbsen, bunlar sadece birkaçı. Bir zamanlar Elfhame'in kralyıldım." Çenesini kaldırır, gözleri gökyüzüne doğru bakar. "Morgaine benim kız kardeşimdi ve birlikte türümüzün son temsilcileriydik, Tuath Dé, aos sí'nin son temsilcileri, daha düşük seviyeli peri ırkları, hayatta kalmak için bize güveniyorlardı. İnsanlar bizi geriye, daha da geriye itmişti ve bir seçim yapmak zorunda olduğumuzu biliyorduk: direnip savaşmak... ya da dünyadaki diğer birçok akrabamızın yaptığı gibi, zayıflayıp toprağın altına saklanmak. Morgaine zayıf karakterliydi ve ona tapmaya gelen ölümlülere olan sevgisiyle etkileniyordu. Savaşacak cesareti yoktu. Bu yüzden Dwirra Ağacı'nı diktik ve onu insan ırkından daha eski bir büyüyle besledik ve dünyanın dışında bir sığınak inşa ettik."

"Ağaç... daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu."

"Dünya üzerinde Dwirra gibi birçok ağaç vardır. Eğer burası Kader Tanrıçaları, Nornlar, Matronlar ya da üçlü tanrıçaya verilen sayısız diğer isimlerden herhangi biri tarafından dokunmuş bir halıysa, o zaman Dwirra ve onun akrabaları kumaşın *yanlış* tarafında, kaotik bir iplik yumağından yükselerek büyürler ve gölgelerinde bizim türümüz sığınak bulmuştur. Ancak Morgaine tamamen geri çekilmek yerine, taş çemberlerden geçen birkaç yolu açık bırakmak istedi. Uzun zaman önce moorwitches Elfhame'e bu şekilde gelmiş ve dünyayı yönlendirerek bir yerden bir yere anında geçmek gibi büyülerimizi öğrenmişlerdi. Bu güçlü bir büyüydü ve eğer bize karşı dönerse başımıza bela açacağını biliyordum. Ancak Morgaine mantığımı dinlemedi."

"*Sen* yaptın," diye fısıldıyorum, göğsümde bir engerek gibi kıvrılan dehşetle. Dwirra Ağacının dibinde çürümüş kemikler gibi çürüyen kırık dokuma tezgahlarını ve eğirme çarklarını düşünüyorum. "Onları *sen* öldürdün, o değil."

Lachlan'ı ilk kez gerçek haliyle gördüğümde, dünya zihnimde yeniden düzenlenirken, yer ve gökyüzü yer değiştirmiş gibi görünüyor.

O bir canavar. O

bir kötü adam.

Başından beri içgüdülerimi dinlemeliydim, ona güvenilemeyeceğini, ondan korkulması gerektiğini fısıldayan iç sesimi. Ama sonra Lorellan'ı yüzüme attı ve o lanet olası *gözyaşı* yanağından süzüldü... Beni bir keman gibi çaldı. Kalbimdeki empati ve insanlık tellerini, *onun* melodisini çalana kadar çaldı. Ve ben, aptalın teki, ona izin verdim. Onun içinde asil bir şey, benimki kadar çaresiz, kurtarılabilir bir kalp olduğuna inanmak istedim. Ama hepsi bir manipölasyondur.

Ve Conrad... Ah, Conrad. Onun hakkında da yanılmışım. Lachlan'ın ne olduğunu biliyordu. Moorwitches ve Morgaine hakkındaki gerçeği de biliyor olmalı.

"Varlıkları bizi yok edenlere karşı halkımı savundum." Lachlan'ın sesi korkunç ve soğuk, gözleri buzun altında gölgeler gibi. "Evet, o tehlikeli kadınları öldürdüm ve bunun için aptal kız kardeşim bana sırtını döndü ve beni kovdu. Ama çok geçti ve bir zamanlar sevdiği insanlar, kadınlarının intikamını almak için ona sırt çevirdiler. Conrad'ın atalarının önderliğinde Elfhame'e saldırdılar. Morgaine, Yukarı ve Aşağı Dünyalar arasındaki tüm geçitleri kapatmak zorunda kaldı, beni dışarıda tutmak için etrafına büyük bir koruma duvarı ördüğü tek geçit hariç. Bence, halkımıza verdikleri onca acıdan sonra bile, insanlığı tamamen bırakamıyor."

Ayaklarımı durdurmak, koşmaya başlamamak için elimden gelen tek şey bu. Ondaki uzaklaşamayacağımı biliyorum, ama bu dürtü ilkel bir dürtü, bir kurdun gölgesini hisseden bir tavşanın dürtüsü gibi. O, korktuğumdan daha kötü, hayal edebileceğimden daha kötü.

Morgaine'in tatlı zehirli bakışlarını, saçlarımı okşayan parmaklarını, öpüşmekle öldürmek arasında dengede duruyormuş gibi görünmesini düşünüyorum. Bir zamanlar insanları seven ve onları korumak için kendi kardeşini ihanet eden, ancak onun iğrenç suçunun suçunu üstlenen bir peri kraliçesi.

"Rose."

Nefesimi tutarak, bana bir soru sorduğunu fark ettim. "Ne?"

"Nasıl kaçtın?" diye sordum.

Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum, ellerimi yanlarımda sıkıca tutuyorum. Kaç tane bataklık cadısını öldürdüğünü ve onları nasıl öldürdüğünü merak ediyorum. Kendi elleriyle mi öldürdü, yoksa Tarkin gibi uşaklarını mı gönderdi?

Maskesinin ardındaki bu bakışta duyduğum dehşeti ona gösteremem. En azından bir süreliğine, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmalıyım.

"Conrad," dedim sonunda. "Kraliçeye bizim... nişanlı olduğumuzu söyledi."

Lachlan'ın kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi? Akıllı adam. Belki de seni kurtarabilecek tek şey buydu. Morgaine'in onunla evlenip, onun için daha fazla Kuzey Kapı Bekçisi üretmesine ihtiyacı olduğunu biliyor. Morgaine senin benim için çalıştığını anlasaydı, ölmekten daha beter olurdun, bilgi almak için sana işkence ederdi. Daha da kötüsü, ben *yıllarca* geriye giderdim. Onun senin hakkında bu kadar çabuk öğrenmesini planlamamıştım, ama artık oldu ve biz de buna uyum sağlamalıyız."

Elbette onun rahatsızlığı benim işkencemden daha önemliydi.
İşkencemden daha önemli olacaktı.

"O zaman ne planladın?" diye soruyorum. "Neredeyse yok olmam planının bir parçası mıydı? Ben yeterince yetenekli bir Dokumacıyım. Bana en başından gerçeği söyleseydin, ilk gün Conrad'a bir gerçek düğümü bağlayabilir ve Elfhame'ye giden yolu kendim açmak için büyüü kullanabilirdim."

"Aptal olma, Rose," diye sinirli bir şekilde iç çekerek söylüyor. "O kadar basit olsaydı, yıllar önce başarmış olmaz mıydım? Morgaine kendini bu kadar kolay açığa çıkarır mı sence? Fiona da seninle aynı fikirdi ve bu şekilde bunun asla işe yaramayacağını öğrendik. Yıllarca çemberi boşuna kurcaladıktan sonra, sonunda Liam North'u tuzağa düşürmeyi başardı. Ama o, ona kapıyı nasıl açacağını söyleyemedi, ne kadar büyü yaparsa yapsın, çocuğunun boğazına bıçak dayasa bile."

"Conrad," diye fısıldıyorum. Onu küçük ve gözleri fal taşı gibi açılmış, yarı deli yaşlı bir Dokumacının pençesinde tutulan haliyle hayal ediyorum.

"Kapı Bekçilerinin Morgaine ile yaptıkları sözleşmenin bir parçası, ne kadar tehdit edilirlse edilsinler, kimseye yol açmamalarıdır. Yemin düğümleri, senin de fark ettiğin gibi, gerçekten bağlayıcıdır."

"O zaman Elfhame'e gireceğimi hiç beklemiyordun, değil mi?" diye fısıldarım.

Başını eğerek şüphemi doğrular. "Kabul ediyorum, başarman beni şaşırttı. Ama şanslıydın ve bir daha böyle bir şansın olmayacak."

"O zaman neden beni gönderdin, eğer..." Gözlerimi kaçırıp yaklaşan fırtınaya bakıyorum, yaklaşan gök gürültüsünün beklentisiyle havanın hareketlenmeye başladığını hissediyorum. Ufuk, karanlık bir yağmur perdesi ile örtülmüş.

Anladığım anda sanki bir kurşun gibi vurur beni. Kafamı çevirip gözlerimi onun gözlerine dikerim.

"Onun yapmasını istiyorsun," diyorum nefes nefese. "Conrad'ın Dwirra dalını getirmesini, kraliçeyi ihanet etmesini istiyorsun. Ve bunu *benim* için yapacağını düşünüyorsun

bunu benim için yapacağını mı düşünüyorsun?"

O hiçbir şey söylemiyor, ama soğuk bakışlarında cevabımı görüyorum. Boğazımda bir acı hissediyorum; tüm bunlar, başından beri onun planıymış. Hepimiz onun oyunundaki kuklalar, onun iplerinde sallanan kuklalarmız.

"Hayır." Kafamı sallayıp geri çekiliyorum. "Hayır, ondan bunu istemezdim. Asla! Eğer yakalanırsa..."

"Başarılı olsaydı, sevgili Rose, özgür olurdu."

Nefesim kesildi.

"O ve kız kardeşi, ve onların üretebilecekleri diğer tüm North soyundan gelenler. Çünkü Morgaine düştüğünde, ona olan görevleri sona erecek. Görüyorsun, çocuğun sözleşmesi sana Elfhame'ye nasıl gireceğini söylemesini veya seni oraya götürmesini yasaklıyor olabilir, ama o istediği gibi gelip gitmekte özgür."

"Hayır. Beni dinlemezdi. Beni aldatıyor olabileceğimi düşündüğünde nasıl tepki verdiğini görmedin." Saçlarımı okşayan sıcak parmakları düşünerek titrerim.

"Oh, kendine biraz güven. Sence neden seni seçtim? Sence, bu görevi üstlenmesini sağlayabileceğim tüm yetenekli Dokumacılar arasından neden *seni* seçtim? Acınası, sevimli, nazik Rose, yumuşak dudakların ve gözlerinde parıltıyan tutkularınla."

Ben çekilemeden, eli yüzüme uzanır, uzun parmakları saçlarımı sertçe kavrar, sanki bir ipmiş gibi eline sarar. Vücudum onun dokunuşuna istemsizce tepki verir — dehşetle titrerim, boğazım daralır. Conrad, beni ailesine komplo kurduğumdan şüphelendiğinde bile, bana her zaman saygı ve nezaketle dokunurdu.

Lachlan bana, kontrol edilmesi gereken bir şey, sıkı bir tasmanın ucunda çekilen asi bir köpekmişim gibi dokunuyor.

"*Bırak beni,*" diye hırıliyorum.

Saçımı çekerek başımı geriye doğru eğdi ve parmağını dudaklarıma bastırdı. Donakaldım, kalbim hızla atıyordu, midemde kafese kapatılmış bir yılan balığı gibi çırpınan bir tiksinti hissediyordum. Lachlan bana yırtıcı bir gülümsemeyle bakıyordu, ama gözleri yumuşaktı, eriyen kar gibi burnumun ve çenemin şeklini izliyordu, sanki az önce bitirdiği bir tabloyu inceleyip kusurlarını arıyormuş gibi.

"Sen onun için karşı konulmazdın," diye mırıldanır. "Seni o yalnız genç adamın yoluna çıkarmak benim en büyük dahiyane hamlemdi. Onu yıllar önce ilk gördüğüm gün, erkekliğe adım atmak üzere olan sefil, yalnız bir çocuktu, onun zayıflığının ne olacağını tam olarak biliyordum. Ve haklıydım."

"Hayır," diye fısıldıyorum parmağına. "Planın başarısız oldu. Beni göndermek istiyor."

"Öyle mi? İyi. O zaman seni umduğumdan daha çok seviyor. Ama geri döneceksin ve onu senin için *ölecek hale gelene* kadar kendi ağlarına dolayacaksın. Sonra, birlikte, sen ve o bana Dwirra dalını getireceksiniz ve güç dengesi değişecek. O zaman Morgaine ile yüzleşecek ve onun zulmüne son verecek kadar güçlü olacağım. Sonunda halkımı kurtarabileceğim."

Sonunda beni bırakıyor.

Arkamda akan nehir, buz gibi sıçrayan suları cildimi yakarken, geri çekilebildiğim kadar geri çekildim. Cevap veremedim; kelimeler boğazımda takıldı, ağzım konuşamayacak kadar kurumuştı. Beni *yem* olarak kullanmıştı. Bunca zaman kendimi özel sanmışım, zekamın ya da Dokumalarımın beni onun için değerli kıldığını düşünmüştüm. Ama bunca zaman boş, önemsiz şeylermiş. Asla bana ihtiyacı olmamıştı; gençliğime, yüzüme, cinselliğime ihtiyacı vardı. Gururumu kullanmış, görülme arzusunun farkına varmış ve beni kandırmak için yeterli miktarda ödüllendirmiş, acınası, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onun ilgisinin kırıntılarıyla beslenmemi sağlamıştı.

"Şimdi o eve geri dön," diyor, sesi sertleşiyor, "ve ne yaparsan yap, oradaki konumunu sabote etme. Zamanını bekle, o adamın kalbini ağlarına dolaştır ve acil bir durum olmadıkça rapor verme. Telarian duvar halılarının sadece iki kullanım hakkı kaldı ve başka setim yok."

"Bir şeyi unutuyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Şu anda buradan ayrılabilirim. Bunların hiçbirinin parçası olmak zorunda değilim."

O alaycı bir şekilde güldü. "Hadi, söyle o zaman. Benimle olan sözleşmeni feshetmek istediğini söyle. Buradaki büyüü feda edeceğini söyle."

Midem bulanıyor. Boynumdaki yara, küçük bir kız olduğumdan beri hiç hissetmediğim kadar ağrıyor.

"Söyle," diye tısladı Lachlan. "Sonuçta, büyü cesaretsizler için değildir. Belki de sen bunu hak etmiyorsun. Belki de hep *çok zayıftın*. Çok korkaktın. Teyzesinden ve piposundan kaçan, deliklere ve çatlaklara saklanan bir fare gibi. Belki de gerçekten istediğin şey budur: ben gelip seni özgür kılmadan önceki o kasvetli, acınası varoluşa geri dönmek."

Sözler boğazımda, ama söyleyemiyorum. Dilim dolanıyor, direniyor. Suçluluk ve utanç ürpertisi vücudumu kaplıyor.

"Gördün mü?" diye mırıldanır Lachlan. "Kendini korumak için kim olursa olsun inciteceksin. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki: Büyü olmadan sen bir hiçsin."

Ellerim ne kadar sıkı sıkarsam sıkayım titremekten vazgeçmiyor.

"Geri dön, Rose Pryor. Neşeli ol, çekici ol. *Utangaç* ol. Gerekirse yatağına gir. Onu, ipliklerinden biri gibi parmağında oynat ve doğru an geldiğinde, tek yapman gereken *istemek*."

Geri dönmek istemiyorum.

Lachlan'ın yemi, casusu, kuklası olmak istemiyorum. Parmakları arasında bükülen bir ip, onun karanlık iradesinin aracı olmak istemiyorum.

Ama reddedersem, her şey biter — arayışım sona erer. Onunla olan sözleşmem bozulur. Büyüm kaybolur ve beni tutan bu güç olmadan, dünya beni silip süpürür.

Ben hiçbir şey olmayacağım ve o yine de kazanacak.

Ama akıllı davranırsam, biraz daha onun aracıymış gibi davranabilirim. Sadece gururumu ve onurumu bir kenara bırakmalıyım. Ama kader bana yardım etsin, Conrad'ı da onun kuklası yapmayacağım. Bunun doğru olan şey olduğunu kendime söylüyorum

—çünkü lorduma ikiyüzlülüğümü itiraf etme düşüncesine dayanamıyorum. Lachlan'a yardım edersem ve o da Morgaine'in Elfame üzerindeki hakimiyetini kırarsa, Conrad ve Sylvie de özgür olacaklar. Hepimiz bu çılgınlıktan kaçabilir ve perilerin kendi savaşlarını vermelerine izin verebiliriz.

Lachlan'a Dwirra ağacından bir dal getireceğime söz verdim ve bunu yapacağım. Bu görevi tek başıma başarabileceğime inanmayabilir, ama ona bir kez yanıldığını kanıtladım bile.

Ona lanetli dalını getireceğim ve kaderimin yardımıyla bunu kendi başıma yapacağım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kalbim çarparken ve Lachlan'ın sözleri kulaklarımda çınlarken halının içinden geçtim. *Büyü olmadan sen bir hiçsin...*

Kader onu lanetlesin! Ve kader *beni*, onun tuzağına düşen bir aptal olduğum için lanetlesin. Ve bu eve geri döndüğüm, şehir surlarının arkasında bir hain gibi gizlice girdiğim, düşmanın kapıyı çalmasını bekleyip kapıları açabileceğim için lanetlesin.

Peki. Onun kuklası olmayacağım. Başaracağım, ama *kendi* yöntemimle.

Öğleden sonra olgunlaşmıştı, Conrad şüphesiz saatler önce her zamanki gibi malikanenin devriyesine çıkmıştı. Muhtemelen benim şu anda Blackswire'a gidip Londra otobüsünü beklediğimi sanıyordur. Sylvie'nin Ravensgate'in koridorlarında koşuşturup, Nil ve Marc Antony hakkında bağırarak, büyük dramlarından birine daldığını duyabiliyorum.

Kaybedecek bir dakikam, harcayacak bir saniyem bile yok.

Taş çemberi açacak büyü bu evin bir yerinde olmalı. Bu kadar karmaşık bir büyü yazıya dökülmüş olmalı; tek kopyasını Conrad'ın kafasında bırakmak çok riskli olurdu. Belki bana söyleyemez, ama Morgaine'e verdiği yeminlerde kendi kullanımı için yazıya dökemeyeceği belirtilmemiştir.

Yarım saatimi elbiseyi değiştirip yüzümü yıkamak için harcıyorum, sonra Lachlan'ın sert tutuşu yüzünden saçlarımdaki düğümleri çözüyorum. Tuvalet masamın başına oturup, sanki onun dokunuşunun hatırasını tarayabilirmişim gibi saçımı tekrar tekrar taradım. Bitirdiğimde, gözlerim yaşlarla doldu. Başımı ellerimin üzerine eğdim, parmak uçlarımla hassas kafa derimi yavaşça okşadım. Ama bu, Conrad'ın yumuşak ama güvensiz keşiflerini hatırlattı ve boğuk bir çığlık atarak ellerimi çekip uzaklaştırdım.

Devam etmeliyim.

Tamamen sahte bir neşe ifadesi takınarak odamdan çıkıp öğle yemeği aramaya gidiyorum; Lachlan ile konuşmamdan sonra iştahım kalmadı, ama şimdi her zamankinden daha fazla gücümü korumam gerekiyor. Conrad'ın yardımı olmadan Elfhame'e dönmek için tüm kurnazlığımı ve büyümü kullanmam gerekecek.

Birkaç dakika sonra Bayan MacDougal beni mutfakta bulur, dişlerimin arasında bir elma, cebimde bir çörek vardır. Ona hafifçe el sallayıp kaçmaya çalışırım, ama o kapıda kolumu yakalar.

"Bütün gece yoktun," diyor alçak sesle.

Donup kalıyorum, elmamın üzerinden ona göz kırpıyorum. Sonra yavaşça elmamı çıkarıyorum, diş izlerim kırmızı kabuğunda iki beyaz hilal izi bırakmış.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Elfhame'ye gittim ve perilerle dans ettim."

Tıslayarak beni mutfığa çeker. "Ağzından çıkanlara dikkat et, kızım! Sylvie burada!"

"Şimdi anlıyorum. Onları korumak istiyorsun. Ben de öyle."

Bir an gözlerimizi birbirine diktik, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Connie bizim iyi bir çocuktur."

"Ve sana yemin ederim, ona yardım edebilirim, edeceğim."

"Bugün bizi terk edeceğinizi söyledi. Bay MacDougal sizi kasabaya götürmek için arabayı hazırladı, ama kapınızı çaldığımızda cevap vermediniz."

"Uyuyordum. Ve ben... henüz gidemem."

Ağzı ekşi bir çizgiye dönüşür, kaşlarını çatmasıyla gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşir. "Amacınız nedir, Bayan Pryor? Bay North'un elini kazanmak için etrafında dolanmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Ben... hayır! Niyetim bu değil, hiç de değil." Yüzüm kızarıyor; peri kraliçesi bileklerimiz birbirine bağlarken, avucumda onun avucunun hayali sıcaklığını hissediyorum. Parmaklarımı yumruk yapıyorum. "Ama... ya tüm bunları sona erdirmenin bir yolu varsa? Onu, Sylvie'yi ve hepinizin özgürlüğüne kavuşmasını sağlayacak bir yol varsa? Ben bir Dokumacıyım. Çok sayıda büyü biliyorum..."

"Sen bir burnunu sokan adamsın," diye tükürdü,

"tıpkı Vera gibi." "Kim..."

"Conrad'ın annesi. O çocukken Ravensgate'ten kaçmaya çalıştı. Buradan bir mil uzakta periler tarafından öldürüldü ve Liam, atını hızlıca sürerek çukurda yatan bebeği bulup hayatını kurtardı. Bazı lanetler bozulamaz."

"Conrad bunu hak etmiyor."

"Hayır, hiçbiri hak etmedi. Ama onun tek umudu babasının yolundan gitmek. Liam kaderini kabul etti ve bu yüzden daha mutlu oldu. Sonsuza kadar Elfhame'de kaldı, ölümsüzlerle gezip tozdu. Hatta bir süre peri bir sevgilisi bile oldu, ta ki..." Dudaklarını sıkıştırdı.

"O da öldürülene kadar," diyorum. "Peki Conrad'a da benzer bir şeyin olması ne kadar sürer?"

"Elfhame'e gittiysen ve Connie ile tüm bunları konuştuysan, bu evin mutlu sonla biten çok az hikaye gördüğünü bilirsin. Yapabileceğimizin en iyisi, onun mümkün olduğunca uzun süre dayanmasına yardım etmek."

"Bu yeterli değil."

Bana tuhaf bir bakış atar, sanki benden nefret ettiği kadar bana acıyormuş gibi.

"Bugün hiçbir laneti bozamayacaksın, kızım." Salon penceresini işaret ediyor, hafif bir yağmur yağmaya başlamış, bozkırları sisle kaplamış. Bay MacDougal'ın nemden korumak için ahıra geri çektiği arabayı görüyorum.

Bir kez olsun yağmuru görmekten memnunum. Bayan MacDougal'ın beni arabaya bindirip Londra'ya geri *götüreceğinden* biraz endişelenmiştim. Ama şimdi biraz zamanım var ve bunu kullanmak niyetindeyim.

"Hm." Zihnimde bir plan oluşmaya başlarken, kepenkli pencereleri, resimlerin ve mobilyaların üzerindeki örtüleri inceliyorum. Hava bayat, resimlerin çerçeveleri tozla kaplı. Bazı yerlerde kir parmak kalınlığında. Sanki büyük piramitlerden birinin mezarına kapatılmışız, firavunun karıları, onun yanında ölene kadar karanlıkta dolaşmaya mahkum olmuşuz. "Peki öyleyse. Madem burada mahsur kaldım, en azından size bir faydam olabilir mi?"

Şüphayle kaşlarını çatıyor.

"Bu kadar şüpheci bakmayın, Bayan MacDougal. En sıradan silahlarla bile yenilebilecek düşmanlar vardır. Süpürgelerinizi ve bezlerinizi nerede saklıyorsunuz? Kleopatra'mız nerede? Birkaç saatliğine ikimizi de yolunuzdan çekeyim. Dürüst olmak gerekirse, bir süpürgeyle ne zarar verebilirim ki? İsterseniz size iplik setimi bile bırakırım."

Kim bilir? Belki eski bir büfenin tozunu alırken, üzerine Elfhame'in portal büyüğü yazılmış katlanmış bir kağıt parçası bulurum. Bu şans, bir gün boyunca temizlik ve süpürme yapmaya kesinlikle değer.

Hizmetçi, bu görev sanki peri kraliçesini alt etmekten daha imkansızmış gibi dudaklarını sıkıştırır, ama bana temizlik dolabını gösterir ve istediğim gibi kullanmama izin verir. Bu arada Sylvie'yi benim için bulur.

"*Evi temizleyecek* miyiz?" diye sorar Sylvie, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Tartışmaya hazırlandım, ama ben bir kelime bile söylemeden, "Bu *şimdiye kadarki en güzel gün!* Kötü ve kıskanç üvey annemin önünde köle gibi çalışacağım, tıpkı Sindirella gibi!" diye ekledi.

Bayan MacDougal, ellerini sallayarak, "Hadi gidin ikiniz de! Ve tanrılar korusun, hiçbir şeyi *kırmayın!*" der.

Birkaç dakika içinde, kendime ve Sylvie'ye süpürge ve toz bezi veririm. Saçlarını bağlayıp mendille örttüğümde kıkırdar. Sonra önlüklerimizi bağlarız. Su dolu kovalarımız, kostik sabunumuz ve hepsini taşımak için absürt derecede süslü bir çay arabamız var.

"Başımız belaya girecek mi?" diye sorar. "Connie eşyaların yerinin değiştirilmesinden hoşlanmaz."

"Connie burada değil," diyorum. "Ayrıca, biraz temiz hava ve güneş ışığı en huysuz kardeşleri bile neşelendirebilir."

Bir koridordan diğerine koşuşturup, perdeleri ve tuvallerin indiriyoruz. Hizmetçiyi suçlayamam. Burası tek bir kişinin bakabileceği kadar büyük bir yer değil. Sıkışmamış bir pencere bulduğumda, onu açıp serin esintinin koridorlarda bizi kovalamasını ve küflü kokuyu temizlemesini sağlıyorum, yağmur ise pencere pervazlarına damlıyor. Nereye gidersek gidelim, Kaptan da peşimize takılıyor, sonra halılara atlayıp şaşkın bir ifadeyle bizi izliyor.

"Büyükçe daha kolay olmaz mıydı?" Sylvie, süpürge sapına yaslanarak soruyor.

"Olurdu." Conrad ile ilk konuşmamı hatırlayarak gülümsüyorum. "Ama bazen vücudun dürüstçe çalışmaya ihtiyacı olur."

Bu iş yorucu olsa da, *yapılacak* bir şey. Beni bir hafta boyunca yerde yatmaya mahkum edecek olan çaresiz panik hissimi hafifletiyor. Ama ne kadar sert ovarsam ovayım, Lachlan'ın zehirli dokunuşunu ya da kulağıma fısıldadığı ipeksi sözlerini silemiyorum.

Kiraz ağacından bir sandıkta, kısmen çözülmüş, katlanmış bir şal buluyorum. Sanki bir fare kenarlarını kemirmiş, yuvası için iplikleri çekmiş gibi görünüyor. Şalı açtığımda, içinde, parlak Roman kıyafetleri giymiş, tepede çıplak ayakla duran bir kadının isimsiz yağlı boya portresi buluyorum; zeytin rengi teni ve siyah saçları sayesinde onun Conrad'ın annesi olduğunu anlıyorum. Hiç şüphe yok ki, Conrad da annesinin kehribar rengi gözlerini almış. Onun canlı bakışları beni etkiliyor, ne kadar parlak ve neşeli bir ruhu olduğunu tahmin edebiliyorum. Sırf onlardan kurtulmak istediği için periler tarafından öldürülmüş olduğunu düşünmek beni üzüyor.

"Aferin sana," diye portreye fısıldıyorum. "En azından karşı koymaya çalıştın."

Vera North'un yüzündeki bir şey, portresinin bir sandıkta saklanmasından nefret edeceğini düşündürüyor. Çerçeveyi parlatıp saygıyla

, kaplan gözlerinin pencereden dışarı bakabileceği bir rafa saygıyla yerleştiriyorum. Omuzlarında, portreyi bulduğumda üzerinde olan şalın aynısı gibi görünen bir şal var.

Parmaklarımla karışık iplikleri taradıktan sonra, şalı temizlik sepetime koyup daha sonra daha dikkatli bir şekilde incelemek üzere bir kenara kaldırıyorum. Bunu yaptıktan sonra, Sylvie ile birlikte resim çerçevelerini parlatmaya devam ediyorum.

Sylvie'nin uzun zaman önce ölen akrabalarının portrelerini ortaya çıkarıyoruz, o da onların isimlerini çözüyor ve biz de onların aile ağacına tam olarak nasıl uyduklarını hesaplıyoruz. North klanı bir zamanlar oldukça genişti, Blackswire çevresinde birkaç büyük evde yaşıyordu, ama sanırım sadece Ravensgate hala ailenin elinde. Northların çoğunun oldukça genç yaşta öldüğünü fark ediyorum. Bu evin bir zamanlar ne kadar canlı ve dolu olduğunu düşünmek beni üzüyor.

Bir tuvalin arkasına gizlenmiş bir çerçeve içinde, Sylvie'nin babası Liam North'un neredeyse gerçek boyutunda bir resmini buluyoruz.

"Oh," diye nefesini tutarak, ellerini göğsünde birleştirip sert bakışlı figüre bakıyor. "Baba."

"Onu hatırlıyor musun?" diye nazıkçe soruyorum.

Kafasını salladı. Başörtüsünden kaçan saç telleri yüzüne yapışmıştı. Kirli pencere camına bastırıldığı burnunun ucunda toz lekeleri vardı. "Ben çocukken öldü."

O, çarpıcı bir adamdı, keskin hatları ve resmi beyaz peruğunun altından görünen kalın, koyu renkli saçları vardı. Kiltinde North tartanı vardı ve diz boyu çorabının içine, oğlunun şu anda taşıdığı sgian-dubh'un aynısı sokulmuştu. Sert duruşuna ve ciddi yüzüne rağmen, sanki harika bir sırrı varmış gibi gözlerinde bir neşe parıltısı vardı.

Conrad North ona oldukça benziyor.

Bu adama karışık duygularla bakıyorum. Sonuçta, kendisi de bir Weaver olan Fiona'yı öldürdü. Ama Lachlan'ın hikayesi doğruysa, bunun için iyi bir nedeni vardı.

"Onun burnuna benziyorsun," diyorum Sylvie'ye ve o, hayranlıkla yüzüne elini götürüyor. On beş dakika boyunca çerçeveyi parlatıyor.

Sylvie deli gibi çalışıyor, yüksek tavanlara ulaşabilmemiz için omuzlarıma tünemekten özel bir zevk alıyor, orada onlarca yıldır rahatsız edilmeden uzun hanedanlar ve geniş krallıklar kurmuş olan örümcekleri korkutuyor. Onları anında kaçırıyoruz ve yenilmiş olarak çatlaklara kaçıyorlar.

Sylvie, coşkusuyla yanlışlıkla güzel bir vazoyu devirir. Vazo halının üzerinde parçalara ayrılır ve bir an için, gözlerim parçalara sabitlenmiş olarak olduğum yerde donakalırım. Eski, tanıdık bir dehşetin soğukluğu tenimde ürperir, midem

korkuyla kasılır. Koridorda hafif bir tütün dumanı kokusu aldığımı yemin ederim.

Sonra Sylvie güldü ve bu ses, kalbimi saran anlamsız, buz gibi dehşeti yok etti.

"Oops," diyor.

Zayıf bir gülümsemeyle kendime bunun teyzemin evi olmadığını hatırlatıyorum.

Conrad, Lenore değil. Sylvie, hayatından endişe etmeden bir vazo kırabilir.

Kahkahalarımızı bastırarak, evin hizmetçisi görmeden kırılan parçaları aceleyle toplar ve büyük bir vazoya saklarız.

Birkaç saat sonra, Bayan MacDougal bize çay getirir ve biz de sanki piknik yapıyormuş gibi onu antreye sereriz. Ön kapılar açıktır ve bize yağmurun araba yolunu süpürdüğü muhteşem manzarayı sunar.

Şu ana kadar Elfhame'ye giden yolu açmama yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamadım, ama evdeki değişiklik şaşırtıcı. Bir zamanlar kasvetli olan koridorlar soluk bir ışıkla dolmuş, halılar ve duvarlar çizgilerle kaplanmış. Ravensgate, ilkbaharın ilk belirtilerini gösteren bir kış tarlası gibi.

"Tamam, askerler," diyorum, boş çay fincanımı masaya koyarak. "En üst kat temizlendi, tavan arasına geçelim!"

Sylvie'nin gözleri büyüdü, ama cevap veremeden Bayan MacDougal araya girdi. "Kesinlikle olmaz."

"Hadi ama," diye takılıyorum. "Şu anda ivmemiz var. Değil mi, Sylvie?"

Ama Sylvie fincanına bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Çatı katına çıkmayacağız," diyor Bayan MacDougal.

"Neden?" Sylvie'ye eğilip dirseğimle onu dürttüm. "Orada ejderhalar mı var?"

Ama onun ciddi yüzünü görünce, bu savaşı kazanamayacağımı anladım. Bayan

MacDougal hiç de eğlenmiyordu. Süpürgelerimizi ve bezlerimizi aldı ve sanki kaçak malmış gibi tuttu. "Sylvie, her şeyi mahvettin."

O elbise. Gel, kardeşin eve gelmeden önce üstünü değiştir. "Ama..."

"Git, kızım! Hemen!"

Sylvie somurtarak ama itaat ederek, hizmetçi tarafından odasına gönderilir.

Onlar gittikten sonra, sessizce çayı kaldırıp tavan arası merdiven kapısına gittim. Kapı üç farklı kilitte sıkıca kilitliydi, ama kilit açma yeteneğim sayesinde kısa sürede açmayı başardım.

Ne beklediğini bilmediğim için dikkatlice merdivenleri tırmanırım. Ama öğreneceğim; üç kilit takılacak kadar önemliyse, belki Elfhame'e girmemi sağlayacak kadar da önemlidir.

Buradaki hava, yıllardır açılmamış eski bir tahta sandık gibi tozlu ve bayat kokuyor. Merdivenler, olması gerekenden daha uzun, sanki malikaneden tamamen çıkıp görünmez bir kata girmişim gibi uzayıp gidiyor. Karanlık, öğleden sonra olmasına rağmen neredeyse tam anlamıyla hakim olduğu için, yolumu bulmak için avucumu duvara sürtüyorum.

Ama sonra dar bir köşeyi döndüğümde, soluk bir ışık dikdörtgeni görüyorum; bir kapı. Adımlarımı hızlandırarak içinden geçiyorum ve kendimi, güçlü kirişlerle yükseltilmiş, tozla kaplı gri bir zemine sahip geniş bir odada buluyorum. Alan çok büyük ve tamamen boş, büyük, sessiz bir dokuma tezgahı hariç.

Oda'nın ortasında, yalnız ve kararlı duruyor. Ona yaklaşırken nefesimi veriyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve parmaklarım çerçeveye asılı halıya dokunmak için kaşınıyor.

Halı çok zarif ve solmuş renklerine bakılırsa, onlarca yıl, hatta belki de bir asırdan daha eski. Yaklaştıkça, sıkı dokunmuş ipliklerinde daha fazla ayrıntı göze çarpıyor: küçük binalar, tepeler, kayalar, yollar, dereler ve göller.

Blackswire.

Goblenin yarım metre önünde duruyorum ve eski ipliklere dokunmaya cesaret edemedim elim köyün üzerinde geziyor. Sadece Blackswire'ı değil, etrafındaki inişli çıkışlı tepeleri, içinden akan nehirleri, ormanları ve bozkırları... ve Ravensgate'i de görüyorum.

Bu, çevredeki tüm bölgenin haritası, geçmişte yaşamış usta bir dokumacı tarafından mükemmel bir işçilikle yapılmış. Eserin kenarları, muhteşem bir karmaşıklıkta Kelt düğümleri ile çerçevelenmiş. Gözlerimi kapatmam yeterli, büyü'nün uğultusunu hissedebiliyorum: Havada kaynayan bir tencereden çıkan buhar gibi, havada kaynadığını hissediyorum. Cildimde kabarcıklar oluşuyor ve saçlarım diken diken oluyor. Bu sıradan bir büyü parçası değil, sıradan bir büyü de değil.

Bu, kasabayı çevreleyen ve yüzyıllardır Lachlan ve takipçilerini uzak tutan büyük korumanın kalbidir.

Lachlan'ın bunun burada, Ravensgate'in saçaklarına gizlenmiş olduğunu biliyor mu acaba? Bana kesinlikle bundan hiç bahsetmedi.

Uzun ve merak dolu dakikalar boyunca, duvar halısının tasarımına hayranlıkla bakıyorum, sonra dokuma tezgahının etrafında dolaşarak, daha dağınık ama daha da etkileyici olan arka tarafını inceliyorum. Burada iplikler karmaşık bir şekilde birbirine dolanmış, ama ne kadar uzun bakarsam, desen o kadar belirginleşiyor; ilmeklerde, düğümlerde ve atkı ipliklerinde bir tür uyum var. Bu, duvar halısının ön yüzündeki görüntüyle aynı, ama parçalanmış. Çözülmüş. Yaratılmamış ve ham bir dünya. Parmaklarım

ve Lachlan'ın Dwirra Ağacı'nı bu dünyanın duvar halısının arka yüzünden büyüyen bir ağaç olarak tanımladığını düşünüyorum.

Dokuma tezgahında son zamanlarda yapılan bir çalışmanın izini bulamıyorum. Büyü çok uzun zaman önce tamamlanmış ve şimdi sadece korunması gerekiyor. Yün ipliği kalın ve sağlam, uzun yıllar boyunca büyüü tutacak şekilde eğrilmiş. Elbette, sonunda küle dönüşecek ve yeniden yapılmak zorunda kalacak, ama benim ömrüm boyunca değil.

Ellerimi ulaşamayacağı bir yere çekerek, ona dokunma isteğine karşı koyarak, pişmanlıkla geri çekiliyorum. Dokuma tezgahı ne kadar hayranlık uyandırıcı olsa da, aradığım şey bu değil.

Ve onunla uğraşmayacağım. Eğer o büyü bozulursa, Lachlan, Tarkin ve yüzlerce diğer peri dakikalar içinde Ravensgate'in kapısında gürültü koparır.

YİRMİ ALTI.

Ertesi sabah giyindikten sonra, iplik setimi düzenledim ve herkes aşağıda meşgulken kahvaltıdan önce Conrad'ın çalışma odasını aramak için koridora çıktım. Laird dün eve dönmedi ve geceyi Elfhame'de geçirdiğini tahmin edebiliyorum.

Ama koridorda beş adım bile atamadan, fuayeden Sylvie'nin bağıırışını duydum. "Connie! Döndün!"

Küfür etmekten kendimi alıkoyarak, iplik setimi odama geri attım.

Tekrar dışarı çıktığımda, Sylvie'nin kardeşini koridorda sürükleyerek önceki gün yaptığımız temizlik çalışmalarını gösterdiğini görüyorum. Beni görünce aniden durur, yüzü asılır. Gözlerim, Elfhame'den hatıra olarak saçında ve giysilerinde örümcek ağları veya parıldayan kristal parçaları arıyor, ama geceyi Morgaine'in diyarında geçirdiyse, tüm izleri silmiş. Üzerinde kaba bir tüvit takım elbise var ve saçları dışarıdan nemli, uzun, kalın bukleleri peri büyüsuyle değil, toprağın çiyiyle parlıyor.

Hâlâ elini sıkıca tutan Sylvie, merakla ikimizi bir birine bakıyor.

"Bayan Pryor." Resmi bir selamla başını eğiyor, ama gözleri koyu kirpiklerinin altından beni delip geçiyor.

"Bay North."

"Hâlâ buradasınız." Ses tonunda hiçbir şey yoktu; suçlama, soru, hayal kırıklığı. Sanki benim varlığım hakkında ne hissedeceğini henüz bilmiyordu, bu yüzden sadece boş bir gerçeği ifade edebiliyordu.

"Öyle," diye cevap veriyorum. "Dün yağmur yağıyordu sonuçta."

Bir an daha bakışlarımızı birbirine kilitleriz ve kalbim bir hızlanır. Lachlan gerçek planlarını itiraf ettiğinden beri onu ilk kez görüyorum ve Conrad'ı farklı bir gözle görmekten kendimi alamıyorum. Oh, beni gerçek düğümüyle sorguya çekmesine hala kızgınım ve Sylvie'nin sihrini ondan saklamasını hala kesinlikle kınıyorum. Ama şimdi onu biraz daha iyi anlıyorum ve belki de ilk başta düşündüğüm kadar kötü bir adam olmadığını biliyorum.

Hatta, *onun* hikayesindeki kötü adam benim hikayemdeki kötü adamdan daha çok ben. "Oh, Connie, *hadi!*" Sylvie onu çekerek ısrar ediyor.

North'lar koridorlarda yürürken ben de onların arkasında yürüyorum. Conrad, bir eliyle Sylvie'nin elini tutarak, dalgın bir şekilde yürüyor. Sanki orada olduğumdan emin olmak istercesine bana bakıp duruyor.

"Ve işte," diyor Sylvie, "burada süpürgeyle bir vuruşta kırk örümceği öldürdüm."

"Kırk!"

"Ve burası," diyor Sylvie nefes nefese, "bizim babamız." Büyük portrenin önünde sessizce duruyoruz.

Conrad'ın gözleri yumuşar. Yüzünde tuhaf bir ifade belirir: üzüntü, pişmanlık, biraz da öfke.

"Neredeyse unutmuştum," diye mırıldanır. "Dudaklarını büzüp gözleriyle gülerdi."

Elini kaldırıp portrenin çerçevesine dokunmak ister, sonra geri çeker ve gözleri benim bulup ortaya koyduğum annesinin portresine takılır. İlk başta onu tanımamış gibi gözlerini kırpar. Sonra dudakları yana doğru çekilir, alaycı bir gülümseme mi yoksa yüz buruşturma mı, anlayamam.

"Kaderin cilvesi," diyor. "Bu tablonun yıllar önce kaybolduğunu sanıyordum." Tabloyu eline alıyor, çerçeve avucuna sığacak kadar küçük. "Çok güzelmiş," diyorum.

"Evet, öyleydi." Sanki transa geçmiş gibiydi. "Onunla ilgili tek hatıram şarkıları. Yüzünü hatırlayamıyorum, bu portre hariç. Ama sesi...
... seyahat şarkıları söylerdi, halkının bu topraklara gelmeden önce yürüdüğü toprakların şarkılarını, rüzgarda uçan yapraklar gibi."

Nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum. Kendini kaybetmiş gibi görünüyor, benimle olduğu kadar anılarıyla da konuşuyor. Sylvie bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ne söyleyeceğini benim kadar bilemiyor gibi görünüyor.

"Babam, onun balıkçının ağına uçan bir kuş gibi olduğunu söylerdi," diye mırıldanıyor Conrad. "Kanatsız bir hayata uyum sağlamaya çalıştı."

"Hiçbir vahşi hayvan kafeste uzun süre hayatta kalamaz," diyorum yumuşak bir sesle ve o, hayallerinden sıyrılmış gibi bana bakıyor.

"Evet," diye cevaplar. Yüzümü inceler ve ben denesem de, karanlık bakışlarının ardındaki duyguyu anlayamam.

Kız kardeşi gözlerini kısar. "Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz? Bir şey sakladığınızı anlayabiliyorum, biliyorsunuz."

Conrad boğazını temizler. "Sylvie. Git odun yığınınından bir parça getir, sana başka bir kurt oyayım."

"Ama sana göstermek istiyorum..." "*Git* şimdi."

Kız homurdanır ama saçları sallanarak uzaklaşır. Sonra Conrad bana döner.

Kendimi toparlayıp, onun bakışlarına doğrudan karşılık verdim. Ama kalbim sanki zincirlerinden kurtulmuş gibi, çılgın bir sarkaç gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Lachlan'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Seni o yalnız genç adamın yoluna çıkarmak, benim en büyük deha hamlemdi.

"Neden hala buradasın?" diye sorar Conrad. "Açıkça söyledim sanıyordum. ... o geceden sonra..."

"O kadar korkmuş olacağımı ve şimdiye kadar Londra'ya yarı yol gitmiş olacağımı mı? Umursadığımı hiç sanmıyordum. Sorgundan sonra tamamen ortadan kayboldun."

"Elfhame'de işim vardı."

"Ne, kraliçenin eğlencesi için öpecek daha masum hizmetçiler mi buldun?"

Dudaklarının bir köşesi kıvrılır. "Öyle olsaydı kıskanır mıydın?" Alaycı bir şekilde gülerim, kulaklarımı kızartan kızarıklığı görmemesini umarak.

Yüzü sertleşir. "O, bizim hakkımızda yalan söylediğimi anladığında, burada güvenliğini garanti edemem."

"Neden ona hizmet etmek zorundasın? Senin soyun üzerinde ne gibi bir etkisi var?" Lachlan ve Morgaine, Elfhame'in Kapı Bekçisi pozisyonunun, kötü bir miras gibi Kuzey nesillerinden nesillere aktarılan kalıtsal bir pozisyonmuş gibi konuşmuşlardı. Ama neden? Conrad'ın bu konuda bir seçeneği var mıydı?

Kafasını sallar. "Sadece yemek yemek için eve uğradım, şimdi tekrar dışarı çıkıp güneydeki ekimlerin nasıl gittiğine bakmam gerekiyor. Yönetmem gereken bir malikanem var, biliyorsun."

Bir an için kararsız kalırım; onun gitmesi bana çalışma odasını arama fırsatı verecektir. Ama ondan daha fazla bilgi alma şansı da caziptir. Eğer bir sırrı ağzından kaçırırsa, belki de portalı dokuma büyüsünü nasıl öğrendiğini, bu, desenin kendisini bulmak kadar yararlı olabilir.

"Seninle geleceğim," diyorum sonunda. "Yolculuk sırasında konuşabiliriz."

Bana şüpheyle bakar. "Geçen sefer, daha önce hiç at görmemiş gibi"

"Ama ben bir tane sürdüm, değil mi?"

"Senin yaptığını şöyle adlandırmazdım..."

"Bana bir at ödünç verir misin, yoksa seninle birlikte koşmak zorunda mı kalacağım? Çünkü bu konuşma henüz bitmedi. Beni oyalamaya çalışmanın bir faydası yok, efendim. Yedinci kusurum *inatçılıktır*, biliyorsun."

Adam inler. "Saçmalama. O kıyafetle binemezsin zaten. Eteklerin ve eteklerinin *altındaki* etekler... Eyere sığmazsın."

"Eminim benim için bir şeyler bulabilirsin. Ayrıca, evleneceğiz, değil mi? Ya Morgaine izliyorsa? Onun ne kadar mutlu ve ayrılmaz olduğumuzu görmesine izin vermemiz gerekmez mi?"

Dudakları incelir; tartışmaya devam etmeye hazır gibi görünür. Elimi koluna koyarım, dokunuşumla cildinin gerildiğini hissederim.

"O gecedен sonra," diyorum yumuşak bir sesle, "bana bir açıklama borçlusun." "O gecedен sonra," diye cevaplıyor, "*bana* hayatını borçlusun."

O pes edene kadar ona bakıyorum, elleri havada sallanıyor. "Tamam, peki! Ama bacaklarının ağrıdığı ya da nemli olduğu konusunda tek bir şikayet bile duymak istemiyorum, çünkü kat etmem gereken çok yol var ve yavaşlamak istemiyorum."

Şehirli kızların inatçılığından mırıldanarak, Sylvie'nin yardımını istemek için uzaklaşır, sonra atlarımızı hazırlamaya gider. Ravensgate'in gardıroplarını karıştırıp benim için binicilik kıyafetleri hazırlamaktan çok mutludur.

Çeşitli çekmecelerden ve dolaplardan kıyafetler çıkarır: binicilik etekleri, eldivenler ve kenarlarında gri kurdeleli hasır şapka. İşini bitirdiğinde, Sylvie'nin birden fazla sihirli yeteneği olduğunu itiraf etmeliyim. Aynadaki yabancıyı incelerim: üst sınıf sporuna hazır, iyi giyimli, ancak biraz modası geçmiş bir genç kadın. Hacimli kömür rengi eteğin ve ona uyan cüppenin altında deri pantolon, hasır şapka, güderi eldivenler ve biraz büyük olsa da hiç giyilmemiş gibi görünen parlak botlar ve hatta cüppenin gövdesine gizlenmiş, iplik yumağı saklanıp kolayca ulaşılabilecek küçük bir cep. Bu elbiseyi en son giyen Kuzeyli kadın da bir Dokumacıydı. Cebe biraz mumlanmış beyaz iplik sıkıştırıyorum.

Koridordan merdivenlere doğru yürürken Sylvie elini elime soktu.

"Connie'ye aşık mısın?" diye sorar.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırırım. "Ne?"

"Onunla ata binmeye gidiyorsun. Ve ikiniz hep fısıldaşıyor gibisiniz."

"Sylvie... Ben sadece kısa süreliğine misafirim. Yakında ayrılmam gerekiyor, biliyorsun."

"Bizi terk *edemezsin*," diyor, beni durdurup küçük bedenini önüme dikeyor.

"Bizi daha iyi hale getirdiğini görmüyor musun?"

"Daha iyi mi?"

"Bana sihir verdin ve Connie'yi güldürdün. Her neyse, *onun* sana *sana* aşık olduğunu biliyorum."

Midem bulanıyor; sanki zihnimin derinliklerinde Lachlan'ın sinsi kahkahasını *duyabiliyorum*. "Sen... sen mi?"

"Oh, evet. Geçen hafta, geçen bir yıl boyunca çaldığından daha fazla gayda çaldı." Memnuniyetle gülümsüyor. "Duygularıyla dolup *taşıyor*. Başka ne açıklaması olabilir ki?"

"Ben... ben dışarı çıksam iyi olacak," diyorum, telaşla. "Beni almadan gitmeden önce. Sylvie, bu konuyu bir daha açma. Lütfen. Ben... ben senin düşündüğün gibi biri değilim, tamam mı? Ve senin istediğin gibi biri olamam."

O başka bir şey söylemeden yanından geçip, kıvrılan karnıma elimi bastırıyorum.

Conrad, Bell ve gururlu başlı beyaz bir kısrak olmak üzere iki atın dizginlerini tutuyor. At, beyaz yelesi ve bayrak gibi dik kuyruğu, gri beneklerle kaplı parlak tüyleriyle, bir atdan çok bir heykel gibi güzel.

Conrad, atı takıntılı bir şekilde kontrol ediyor, tüm kayışların ve tokaların doğru yerde ve yeterince sıkı olduğundan emin oluyor. Bir an nefesimi tutuyorum, Bell rüzgarda uçuşan saçlarını ısırmaya çalıştığında atın başını iterek gülerken yüzündeki gülümsemeye hayran kalıyorum. Bu, sadece hayvanlara veya Sylvie'ye sakladığı, çekingenlik veya alaycılık içermeyen nadir gülümsemelerinden biri. Bu gülümseme sadece sol yanagındaki gamzeyi değil, sağ yanagındaki daha zor görünen gamzeyi de ortaya çıkarıyor. O da değişmiş, sadece bol bir keten gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, gömleğin etekleri, kalçalarının ve bacaklarının sert kaslarını saran yüksek bel binici pantolonunun içine sokulmuş.

Ve... Tanrım, işte buradayım, bir erkeğin kışına bakıyorum, bir genelevdeki ahlaksız hizmetçiden farksızım.

"Connie!" Sylvie sesleniyor ve o dönüyor, gülümsemesi hafifçe soluyor. Büyü bozuluyor ve sonunda tekrar nefes almayı başarabiliyorum.

Sylvie ile merdivenlerden aşağı indiğimde, Conrad kıyafetimi inceledi. İlk başta, onaylamadığını düşündüm. Yüzü biraz soldu ve elini ağzına ve çenesine götürdü, sakal izleri ona biraz dağınık bir görünüm veriyordu. Sanırım, kötü peri kraliçelerine hizmet etmek ve ormanda masum kızları sorgulamak arasında tıraş olacak zaman bulamamıştı.

"Demek kıyafetleri buldun." Boğazını temizledi. "Peki. Gidelim mi?"

Conrad, beni eyere bindirmek için ellerini birleştirir, ama yüzümdeki endişeyi görmüş olmalıdır.

"Roman iyi bir attır," diyor. "Bundan emin oldum. Sakin ve itaatkar, Ariadne'den daha kolay idare ediliyor. Bell'in yanında kalacak."

Botumu eline verdim ve o beni eyere kaldırdı, ancak diğeri botum yerde kaldı.

"Ah." Eğilip onu aldı.

"Biraz büyükler," diye itiraf ettim, biraz kızarak.

"İzin verir misin?"

Yutkundum, sonra çoraplı ayağımı uzattım. Ayak bileğimi nazıkçe tutup botu giydirdi, sonra daha sıkı bağladı. Kalbim boğazıma kadar çıkarken, sessizce bekledim, eğilmiş başının tepesini izledim.

"Daha iyi mi?" diye sordu, geri adım atarak.

Sesime güvenemeyerek, teşekkür etmek için başımı sallardım.

Conrad, Sylvie'ye sarılır ve başının üstüne bir öpücük kondurur, ona Bayan MacDougal'a iyi bakmasını söyler, sonra kendi eyeri üzerine kolayca oturur ve dilini şaklatır. Bunun üzerine, iki at da ilerlemeye başlar ve Captain mutlu bir şekilde havlayarak önderliği alır. Sylvie'nin bakışlarından kasıtlı olarak kaçınırım; o, ellerini beline koymuş, merdivenlerden bizi izlemektedir.

Roman'ın yürüyüşünün dalgalı ritmine alışmak birkaç dakika sürer, ama çok geçmeden kendimi coşku dolu hissederim. Atlar, heather'ın içine oyulmuş dar yollarda yan yana koşarak bizi güneye götürür. Arazi taşlı hale gelir, yerden kayalar çıkıntı yapar. Yosun ve kökler bunların etrafında dağınık bir şekilde sarkar ve serin, nemli gölgelerinde parlak eğrelti otları yapraklarını açmaya başlar.

Tarkin'in büyüğü ateş tarafından tahrip edilen bozkırın yanık çevresinde at sürüyoruz ve Conrad, tek kelime etmeden hasarı somurtkan bir ifadeyle inceliyor.

Bir saat sonra, gümüş rengi bir şelaleye varıyoruz. Su, parlak ve hızlı bir şekilde akıyor. Müzikal kuşlar ok gibi gökyüzünde uçuyor. Hem toprak hem de gökyüzü, hayatla dolmak üzere gibi görünüyor, bahar bir barajın arkasında su birikmesi gibi birikiyor. Kaptan tavşanların kokusunu alıyor ve sonra heather üzerinde neşeyle onları kovalıyor.

Doğuda, koyu renkli toprak tarlalar tepeleri kaplıyor ve birkaç küçük figürün katırların çektiği sabanlarla toprağı sürerek bahar ekimine hazırladığını görüyorum. Conrad yaklaşır ve birkaç çiftçiyle sohbet etmek için durur. Beni gördüklerine şaşırmış görünüyorlar, ama Conrad

Benden hiç bahsetmiyor, bunun yerine tarlalar için yaptığı planlara odaklanıyor, çavdar mı, arpa mı yoksa patates mi ekeceklerine. Ben oturup karnımdaki sabırsızlık düğümünü çözmeye çalışıyorum, parmaklarım boş boş Roman'ın yelesine ısınan düğümler örüyor. Conrad bana bakınca parmaklarımı durduruyorum ve sadece atın kaba tüylerini tarıyormuş gibi yapıyorum.

Sonunda Conrad beni tarlayı gören yüksek bir tepeye götürüyor, orada küçük bir defter çıkarıp sayılar ve listeler yazmaya başlıyor, küçük çiftçilerin ilerlemesini değerlendiriyor.

"Bu tepeleri gerçekten seviyorum," diye iç geçiriyorum, sözler ağzımdan kaçmadan önce. "Bir duvar halısı gibi açılıyorlar, sanki onları elinle toplayıp etrafına sarabilirsin gibi."

Conrad bana alaycı bir bakış attı. "Sanırım ben ufku seyretmekle daha çok zaman geçirdim. Ufkun ötesinde ne olduğunu hayal ederek."

Oh. Tabii ki. Yırtık haritalar, kıtaların parçaları ve yere dağılmış parçalanmış hayaller aklıma geliyor. Ona yan gözle bakarak, not almayı bırakıp Elfhame hakkında konuşmasını nasıl sağlayabileceğimi düşünüyorum. Sonuçta, Kuzey malikanesinin tarım uygulamaları hakkında daha fazla bilgi edinmek için burada değilim.

"Kaderini öğrendiğinde çocuk olmalısın," diyorum. "Bir kraliçeye hizmet etmeye mahkum bir çocuk... Sanki bir masaldan çıkmış gibi."

"Evet."

Kalemi, düşünmek için durakladığı anlar hariç, defterini çiziyor ve alt dudağına dokunuyor. Bu basit hareket, Elfhame'de o dudağın benim dudaklarımla temas ettiğinde nasıl bir tat bıraktığını hatırlatıyor bana...

Oh, hayır. O ana geri dönmeyeceğim. Birincisi, bunu düşünmek yüzümü elma gibi kızartır. İkincisi... Lachlan bana çarpık planını açıkladığından beri, o öpücük ayakkabımdaki taş gibi hafızama kazındı, acı verici ve yanlıştır. O öpücük *bizim* değildi. Morgaine'in yararına ve Lachlan'ın entrikası için yapılan sahte bir öpücüktü.

Kabul ediyorum, çok ikna edici bir sahte öpücüktü.

Neredeyse aramızda daha fazlası olabileceğine, perilerin parmaklarıyla değil, kendi kalbimin tehlikeli merakıyla örülmüş gizli, ince bir bağ olduğuna *beni* ikna edecek kadar.

Bunların hiçbirisi gerçek *miydi*? Ya Lachlan'ın entrikalarıyla değil de tesadüfen tanışmış olsaydık? Londra sokaklarında yabancılar olarak karşılaşmış olsaydık, Conrad beni fark eder miydi? Elinin benimkine tesadüfen değmesi nefesimi keser miydi?

Kimsenin bizi görmediği bir yerde onu öpmek nasıl olurdu?

Bu soru beni o kadar şaşırttı ki öksürdüm. Hain gözlerimi lordun dudaklarından ayırdım ve ona sormak istediğim şeyi hatırlamaya çalıştım.

"Gidemezsin, değil mi?" Evet, soru buydu. "Bu yüzden mi o haritaları yırttın? Kraliçeye olan görevin seni bu malikaneye hapsedeceğini anladın."

Gözleri benimkilere dikkatle bakıyor. Kalemî defterinin sırtına koyup kapatıyor. "Peki öyleyse. Merakını giderirsem, Londra'ya, evine döner misin?"

"Olabilir."

O içini çekip elini saçlarında gezdirdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Aileniz nasıl tanıştı?" diye soruyorum. "Annenin geçmişini, babanın buraya hapsedilmesini ve peri kraliçesinin hizmetinde olmasını düşününce, yollarının kesişmesi bana garip geliyor."

Bakışları bozkırlara kayar. "Annemin ailesi sık sık bu arazide kamp kurardı. Çoğu yerde, gezginler pek hoş karşılanmaz. Ama babam onlara her zaman arazisinde güvenli bir geçiş sağlardı."

"Hâlâ ziyaret ediyorlar mı?"

Kafasını sallar. "Annem öldükten sonra gelmediler. Babamın... bu olayla ilgisi olduğu yönündeki tamamen asılsız söylentiler yüzünden aramızda güvensizlik vardı. Tabii ki bu saçmalıktı. Atı onu attı. Bir kazaydı."

"Bu senin için zor olmuş olmalı. Sonuçta onun ailesi senin ailen de sayılırdı."

Gözleri uzak tepelere doğru kayar, kaşlarını çatarken kaşlarının arasındaki endişe çizgisi derinleşir.

"Evet... Aptal bir delikanlıydım, annemin halkına katılıp onlarla birlikte dünyayı dolaşmayı hayal ederdim. Ravensgate'in çatısında oturup, onların kervanının bozkırlardan geçmesini izlerdim, babamın onların ateşlerini ziyaret etmeme bile izin vermemesine kızardım." Acı dolu kısa bir kahkaha atar. Sonunda defteri kapatır ve kalemî kulağının arkasına takar. "Babam sonunda bana böyle hayallerin asla gerçekleşmeyeceğini söylediğinde, bunu pek iyi karşılamadım. Kaderimin asla kendi kararım olmadığını ilk kez o zaman anladım."

"Özgür olduğunu sanıyordun, ama sonra boğazına bir tasma takıldığını fark ettin," diye mırıldandım. Kader, *kalp* demek üzereydim.

"Evet... aynen öyle." Bana yan gözle bakar. "Morgaine hakkında birine güvenmek garip. MacDougallar bu konuyu konuşmayı tercih etmiyorlar ve tabii ki Sylvie'ye de henüz güvenemem. Babam öldüğünden beri, bunu bilen başka kimse yoktu."

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum, kendimi on kat hain gibi hissediyorum, keşke "*güvenmek*" dışında başka bir kelime kullansaydı diyorum. Bu kelime "*güven*"e çok yakın ve keşke o, benim bu güvene ne kadar layık olmadığımı bilseydi. "Az önce, kulübede, bana belirli bir kişi hakkında soru sordun. Bir... Briar King mi?"

Hareketsiz kalır, gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirir. "Evet."

Kuru boğazımdan zorla kelimeleri çıkardım. "O kim?"

"O Morgaine'in düşmanı," diye yanıtladı Conrad gergin bir şekilde. "Ravensgate, Blackswire ve çevresindeki topraklarda büyük bir koruma var. Briar King'i dışarıda tutuyor, ama birkaç on yılda bir bizi sınar. Ben çocukken, babamı Elfhame'in kapısını açmaya zorlamak için bir Weaver gönderdi. *Fiona*. Bıçağı boğazıma dayadı, ama babam onun istediğini vermedi." Gözleri kısılır, sanki bu anı dilinde acı bir tat bırakmış gibi. "Babam benim hayatımı kurtarmak için onu öldürdü. O gün peri masallarının gerçek olduğunu ve kabus gibi olduklarını öğrendim."

Conrad'ın Fiona'nın adını söylerken sesindeki küçümseme midemi bulandırdı.

Ben onun Fiona'sıyım. Onun boğazına dayanan bıçak benim, ve o bunu fark ettiğinde...

Titremeyi bastırıyorum.

Conrad devam ediyor: "Babam beni ilk kez Elfhame'e götürdü ve bana atamın hikâyesini anlattı. Atam, periler karısını ve bir grup kadını öldürdükten sonra Morgaine'i öldürmeye teşebbüs etmiş bir adamdı."

Lachlan onları öldürdükten sonra, şimdi biliyorum, ve suçu kız kardeşine attı.

"Moorwitches mi?" diye soruyorum. "Onların soyundan mısınız?"

O başını sallar. "Evet. Ve atamın hayatını bağışlamasının karşılığında, ona ve tüm soyuna Elfhame'nin kapısını korumakla görevlendirdi. O tek adamın intikam için yaptığı düşüncesizce girişim için nesiller boyu Kuzey kanı döküldü."

Bu, sorularımdan birine cevap veriyor. Morgaine'e olan borcu nesiller öncesine dayanıyor. Ve anladığım kadarıyla, bu konuda pek bir seçeneği yokmuş.

"Babanıza ne oldu?" diye fısıldıyorum, cevabı duymaktan korkarak.

"Yıllar sonra, ben on iki yaşındayken, babam devriyeye çıktı ve bir daha geri dönmedi. Cesedini Blackswire'ın diğer tarafında buldum. Büyüyle yakılarak öldürülmüştü." Conrad'ın sesi kalınlaşır.

On iki yaşında, babasının cesedini bulduğunu hayal ediyorum. Artık tamamen yalnız olduğunu, koruması gereken küçük bir kız kardeşi ve o büyük evi olduğunu fark ettiğini.

"Bundan kısa bir süre sonra Morgaine ormanda bana geldi," diye devam eder. "Bazen ölümlülerin dünyasında dolaşır, *hatırlamayı* sevdiğini söyler."

Bu benim dikkatimi çekti ve tarlalarda bir kadının hayaleti gördüğümü sandığım iki olayı hatırladım — Sylvie'nin hayaleti.

Bu, perilerin kraliçesi olabilir miydi?

Sonunda pek çok ipucu yerine oturuyor ve anlamaya çalıştığım düzen ortaya çıkıyor.

"O gece," diye devam ediyor Conrad, "ayaklarının dibine diz çökmemi ve ona sadakat yemini etmemi istedi. Gördüğün gibi, benim hizmetkarlığım hem sihirle hem de sözümle bağlı."

"Anlıyorum." Onu aynada kendimi görür gibi hissederek titriyorum, onun babasının katiline yemin ettiğim zamankinden sadece biraz daha yaşlı. *Kalbim üzerine yemin ederim, bir iyilik karşılığında bir iyilik...*

İkimiz de, bu yeminlerin ağırlığını anlayamayacak kadar gençken hayatlarımızı feda ettik. Sadece çocuktuk, çok daha yaşlı ve acımasız varlıklar tarafından manipüle edilip kullanıldık, onların iplerinde dans ettirildik. Ve şimdi, Conrad bunu bilmiyor olsa da, burada birbirimize karşı duruyoruz, benim pek anlamadığım asırlık bir çatışmanın vekil askerleri olarak.

Ona kendi gerçeklerimi anlatmak, ne kadar benzediğimizi göstermek için kalbim acıyor. Ama gerçeğin, kurduğumuz kırılgan güveni bozacağını ve görevimin o anda sona ereceğini biliyorum. Beni Morgaine'e sürüklemese, bir daha Elfhame'e yaklaşmama asla izin vermez. Ya da babasının Fiona'yı öldürdüğü gibi beni de öldürecekti. Onun böyle bir şey yapabileceğine tam olarak inanamasam da, son zamanlarda benim yaptıklarımı hatırlıyorum. Bir peri lorduna zorla bağlılık nedeniyle, hayal bile edemeyeceğim şeyler yaptım. Belki de ikimiz de, yaptığımız anlaşmaları yerine getirmek için ne kadar ileri gidebileceğimizin sınırına henüz ulaşmadık.

"Bu Briar King hakkında başka bir şey biliyor musun, ya da neden geri dönmeye çalıştığı hakkında?" Conrad, sürgüne gönderilmiş perilerin yok olmak üzere olduğunu, hepsi yok olmadan önce evlerine dönmeleri gerektiğini biliyor mu? Onu bir kötü adam olarak tanıdığım halde, Lachlan'ın niyetleri samimi görünüyor. Halkını kurtarmak istiyor. Morgaine ise hepsini ölüme terk edecek.

onu bir kötü adam olarak tanıdığım halde, Lachlan'ın niyetleri samimi görünüyor. Halkını kurtarmak istiyor. Morgaine ise hepsini ölüme terk edecek.

Conrad başını sallar. "Onun sinsi olduğunu ve Morgaine'in Elfhame tahtını geri almasını engellemek için her şeyi yapacağını biliyorum. Ve benim görevim, savunmamızdan kaçmamasını sağlamak." Bir süre durur, sonra "Onunla bir kez karşılaştım" der.

Gözlerim ona çevrilir. "Sen... tanıştın mı?"

"Birkaç yıl önceydi. Korumanın hemen dışında duruyordu, sadece... *bekliyordu*. Kışın deri ve kadifeyle kaplanmış gibiydi. Gözleri boştu, sanki içinde ruh kalmamış gibiydi. Ne işinin olduğunu sorduğumda, sadece beni görmeye geldiğini söyledi ve sonra babama çok benzediğimi söyledi. O zaman *onun* babamı öldürdüğünü ve muhtemelen kaçmaya çalışan annemi de öldürdüğünü anladım."

Lachlan babasını öldürmüştü.

Kader, bunu tahmin etmeliydim. Ama yine de, bu korkunç olay ciğerlerimi sıkıştırıyor. Uzun bir süre gözlerimi kapattım, beni eyerden düşürecek kadar şiddetli bir baş dönmesi dalgası beni sardı.

Conrad öne eğilip Bell'in boynuna elini koydu, gözleri bataklıkların üzerinde parıldayan göller kadar karanlıktı. "Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Sırf boynuna sarılmak, yaptıklarının bedelini ödetmek için koğuşun içinden atla geçtim." Titrer. "Atımı öldürdü, Julius. O atı bana babam vermişti, onunla binmeyi öğretmişti. Düştüm, bacağım kırıldı ve o beni öldürmeden önce koğuşun içinden sürünerek geri dönmek zorunda kaldım. Aptallığımın bedelini ödedim ve neredeyse bunun çok daha ağır bir bedelini ödeyecektim."

Kötü bacağını vurur.

Midem bulanıyor; sanki ben de oradaymışım gibi her şeyi gözümün önüne getiriyorum. Conrad'ı neredeyse öldüren eller... O eller benim ellerimi defalarca tuttu. Saçlarımı okşadı, saçlarımı kıvırdı, çenemi kaldırıp gözlerime bakabildi.

"O bir canavar," diye

fısıldadım. "Evet."

"Anlamıyorum," diyorum. "Eğer karşı karşıya olduğun yaratık buysa, eğer bu kadar tehlikede yaşıyorsan, neden Sylvie'nin büyü yapmasını yasaklıyorsun? Neden kendini koruma yeteneğini elinden alıyorsun?"

O sertleşir; bu konu açıldığında her zaman yaptığı gibi, bana karşı kendini kapatır, daha dik oturur ve çenesini sıkar. "Onun büyüünü kaybetmesi daha iyi olurdu

ve ne onun ne de başka birinin ilgisini çekmeseydi daha iyi olurdu. Ya da bir araç olsaydı."

Onunla tartışmaya başladım, sonra son denememin ne kadar yararsız olduğunu hatırlarım. En azından Sylvie'nin büyüsunü hiç kaybetmediğini biliyorum. Ruhu güçlü ve zihni keskin. Ne pahasına olursa olsun, artık onu nasıl kullanacağını bildiği için büyüsunü için savaşacaktır.

Tabii... bunun için savaşmasına *gerek* kalmazsa.

Lachlan'ın bana söylediği gibi, Morgaine düşerse, North'ların ona karşı görevleri sona erecekti. Conrad bu fırsatı görecekti miydi? Kraliçeyi ihanet etmeyi düşünecek miydi?

Lachlan, *zamanı geldiğinde tek yapman gerekenin sormak olduğunu* söyledi...

Midem tiksinti ile kasılır. Kendime, Conrad'ı bu şekilde kullanamayacağıma, kullanmayacağıma yemin etmişim. Ama farkına varmadan, kendimi "Elfhame'in yönetimini başka birinin devralmasını görmek senin için avantaj olmaz mı? Briar Kralı gibi kınanacak biri bile olsa?" diye sorarken buluyorum.

Bana bakıyor.

"Tek söyledğim, o zaman özgür olmaz mısınız?"

"Manannán tahta geçerse, bunu öğrenecek kadar uzun yaşamam. Sylvie'yi ve beni öldürür."

"Ya... onunla bir anlaşma yapsan?"

Conrad bana keskin bir bakış atar. "Ailemin katiliyle mi? Sanki ellerinde ailemin kanı yokmuş gibi, onların *katiliyle* bir anlaşma yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Hayır, tabii ki hayır. Haklısın."

Utanç beni asit gibi yiyip bitiriyor, kendi ihanetimi daha kabul edilebilir hale getirmek için etrafıma ördüğüm tüm savunma duvarlarını ve bahaneleri yıkıyor. Onun tüm canavarca eylemlerinin ayrıntılarını bilmiyorum olabilirim, ama Lachlan'ı tanıdığım anda onun ne olduğunu anlamıştım. Teyzeme yaptıklarını gördüm ve teyzem bunu hak etmiş olsun ya da olmasın, peri ona verdiği cezada hiç tereddüt etmedi. Onun ahlaksızlığını bilmeme rağmen, kendimi ona kaptırdım. Onun yalanlarına inandım, insanlık aramaya başladım, ama orada insanlık yoktu.

Onun beni bir canavara dönüştürmesine izin vermeyeceğim. Bu görevi kendi yöntemimle tamamlayacağıma kendime yemin ettim ve tam da bunu yapacağım. Conrad bana kalbini verecek kadar aptal olsa bile, onu ona karşı kullanmayacağım.

"Ondan asla kurtulamayacağız," diyor. "Atalarımın bazıları Amerika'ya kadar kaçtılar, ama gece yarısı periler tarafından kaçırılıp Morgaine'in ayaklarına geri getirildiler. Ve cezaları

cezaları, Rose, hafif değildi. Aile portrelerimi gördün. Yatak odanın kapısının dışındaki Weaver mı? Fransa'ya kaçmaya çalıştıktan sonra Morgaine tarafından gözleri oyuldu." Kafasını sallar, kaşları öfkeden kararır. "Babam, en iyi şansımızın soyumuzun tükenmesine izin vermek olduğunu söyledi. Bu yüzden evlenmeyi veya çocuk sahibi olmayı hiç düşünmüyorum."

"Demek öyle mi? Hayatının en büyük hedefi bu mu? Yalnız ve sefil bir şekilde, etrafında yıkılan yalnız ve sefil evinle ölmek mi?"

Conrad kaşlarını çatıp Bell'i sürerek soruyu geçiştirmek için önünden koşmaya başladı. "Ah, Conrad. Bir yolu olsaydı..."

Conrad atını döndürdü, Bell sinirlenerek başını salladı. "Sadece *Keser* misin? Karışmayı bırakamıyorsun galiba! "Ben karışmıyorum..."

"*Her zaman burnunu sokuyorsun. Bana, işlerime, Sylvie'ye.*"

Diye patladım. "Burnunu sokuyorsun!"

Conrad eyerinde kıpırdanır, parmaklarıyla heyecanla saçlarını tarar. "Sonbahar rüzgarı gibi hayatımıza daldın, her şeyi değiştirdin. Bütün evimi kendi zevkine göre yeniden düzenledin!"

"Birkaç perdeyi açtım."

"Işığı içeri aldın. Tozu kaldırdın. Gizli kalması gereken şeyleri ortaya çıkardın." Söyleyiş şekli, neredeyse bir suçlama gibi geliyor. Sefil görünüyor, gözlerinde acı var, sanki içinde hapsolmuş, özgürce konuşamayan başka bir ses varmış gibi. *Hayal kuramayan.*

"Gerçekten vazgeçtin mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Ben pragmatik biriyim, Rose. Sylvie için olmak zorunda olduğum kişi oldum. Hayatım, ben doğmadan çok önce pazarlık konusu oldu."

Atlarımız bizi Toren'in Yükselişi'nin zirvesine çıkardı. Antik ormanın ötesindeki uzak kayalıkları seyrediyoruz. Aşağıda bir yerlerde taş çember bizi bekliyor ve onu korumak için kaç Kuzeyli'nin kurban edildiğini düşünüyorum.

"O zaman beni gönderecek misin?" diye soruyorum.

Elini Bell'in yelesini boş boş okşarken, aşağıdaki ormana uzun bir süre kaşlarını çatarak bakıyor. "Burası senin için güvenli değil."

"İşverenimin yakında iyileşeceğinden eminim, o zaman senin yolundan tamamen çekileceğim. Ama o zamana kadar... bana iki hafta ver," diye yalvarırım. "Sylvie'ye ders vermeye devam etmeme izin ver. Sadece birkaç günde büyük ilerleme kaydetti; bunu boşa harcamak yazık olur. Onun için dersler yazabilirim,

Bu, onu hazırlamana yardımcı olur, olur da...

Gözlerimiz buluştu ve beni anladığını gördüm. Sylvie, Morgaine'in hizmetinden kurtulabilirse diye. Yani, en azından Sylvie konusunda tamamen vazgeçmemiştir.

Tereddüt ettiğini hissederek, ona daha fazla baskı yapıyorum. "Bir geleceği olması için sağlam bir temele ihtiyacı olacak. Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Senin için risk..."

"Hangi riski almaya hazır olduğuma ben karar vereyim."

Beni inceliyor, gözleri o kadar yoğun ki, sanki parmak uçları cildime dokunuyormuş gibi hissediyorum.

"Neden?" diye sordu sonunda. "Neden, neredeyse hiç tanımadığın bir çocuğa yardım etmek için özgürlüğünü, hatta hayatını riske atarsın?"

"Çünkü ben de bir zamanlar Sylvie gibiydim. Özlemle dolu, öğrenmeye can atan yalnız bir çocuktum." Bana sihrimi elinden almaya çalışan otoriter bir vasinin varlığından bahsetmiyorum. Ayrıca, artık Conrad'ı teyzemle aynı gözle görmüyorum. Yöntemleri benzer olsa da, niyetleri tamamen farklı. Bu yöntemi onaylayamasam da, artık onun mantığını anlayabiliyorum.

Bu, Sylvie'nin kendi büyüüne hakkı olduğu gerçeğini değiştirmez ve ona elimden geldiğince yardım edeceğime söz verdim.

Lachlan için görevimi tamamlayabilmek için taş çemberine erişmem *gerekıyor*. Conrad'ın içini rahatlatmak için Blackswire'dan ayrılmak bir seçenek değil.

"İki hafta," diyor sonunda. "Sana verebileceğim tek şey bu. Bu kadar uzun süre nişanımızla ilgili bu sahtekarlığı sürdürmek yeterince zor olacak. Morgaine aptal değil ve uzun süre herhangi bir yalana inanmayacak kadar çok şey görmüş. O, senin hayal edebileceğinden çok daha yaşlı."

Lachlan'ı düşünüyorum ve Conrad'a hayal gücümün onun sandığından çok daha güçlü olduğunu söyleme isteğine direniyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. Sonuçta, doğum gününe sadece iki hafta kaldı. Bunu bitirmek için sadece iki hafta kaldı.

"Bir şartım var," diye ekliyor.

Başımı eğip bekliyorum. "Bana da öğret."

Nefes alıp, ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Sana öğretmemi mi istiyorsun?"

"Bu kadar iğrenç bir ihtimal mi?" Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Sana söylediğim gibi, büyü repertuarım sınırlı. Babam bana çok şey öğretmeye vakit bulamadı ve periler... güvenilmez öğretmenler. Onların büyüğü bizimkinden çok farklı ve benim beceriksiz ellerim onların yapabildiklerinin yarısı kadar bile büyü yapamıyor. Ne kadar çok bilersen, Sylvie'yi o kadar iyi koruyabilirim."

Bunun nereye varacağından korktuğum için tereddüt ediyorum. Conrad'la daha az zaman geçirmeliyim, daha fazla değil. Zaten bana güveniyor, tanrılar adına. Lachlan burada olsaydı, bana evet dememi, bunu Conrad'ın güvenini daha da kazanmak için bir fırsat olarak kullanmamı emrederdi. Bu tek başına onu reddetmek için yeterli bir neden.

Ama belki de lordun bana olan saygısını abartıyorum. Bana o kadar güvenmiyor ki, kafamın üzerine bir gerçeklik düğümü ördü. Sylvie'nin büyüğü konusunda asla anlaşılamayacağımızı biliyor. Ve o lanet öpücüğün sadece gösteriş için olduğunu çok net bir şekilde belirtti.

Bana göre daha fazlası gibi *hissettirmiş* olması önemli değil.

Elfhame'ye ulaşmak için onu ve evini kullandığım için ona *bir* borcum var. Conrad'a ders vermek vicdanımı rahatlatmak için yeterli bir kefarete olmaz, ama bir başlangıç olabilir. Bunun onun güvenini kazanmakla bir ilgisi olması gerekmez. Bu sadece bir iş anlaşması ve onun haberi olmadan o güveni zaten ihlal ettiğim için, küçük de olsa bir kefarete ödeme şansı. Ve her şey planladığım gibi giderse, o farkına bile *varmadan* buradan çok uzaklara gitmiş olacağım.

Conrad boğazını temizledi ve ben, birkaç dakikadır kafamda aynı şeyi tekrar edip durduğumu fark ederek irkildim.

"Eğer bu fikir *o kadar* rahatsız ediciyse, Bayan Pryor..."

"Hayır," derim çabucak. "Yani, *evet*. Bence bu adil bir anlaşma. Sylvie'nin genel eğitim ve sizin dokuma eğitimi karşılığında iki haftalık konaklama."

"Ama bundan daha uzun olmamalı," diye kesin bir şekilde belirtir. "İki hafta sonra, *siz*

Git, Rose. Seni bu işe bulaştırmayacağım.

Zorla gülümsüyorum. Keşke bunun için çok geç olduğunu bilseydi.

"Evet, yakında gideceğim, o zaman beni bir daha görmen gerekmeyecek," diye cevap veriyorum, başarılı olsam da olmasam da, bunun doğru olduğunu biliyorum. "Bu seni memnun eder mi?"

Şimdi gözleri başka yere kayıyor, gri gökyüzü onları fırtınalı bir topaz rengine dönüştürüyor. Uzun bir süre cevap vermiyor, rüzgârın hızı ve şiddeti artarken ufka bakıyor ve aşağıdaki orman büyük bir hışırtı ile kıpırdanıyor.

"Elbette," der sonunda, garip, alçak bir sesle, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi. "Elbette gitmelisin."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

O gece ahırların kapısına vardığımda, içeriden sıcak bir ışık sızıyordu. Arkamda, huzursuz bir rüzgâr bozkırları süpürüyor ve kar çiçeklerinin kokusunu ve yalnız bir gece kuşunun sesini taşıyordu.

Bir an dışarıda durup, midemdeki karıncalanmanın geçmesini bekledim. Herkesin bildiği kadarıyla, Conrad kendi yatağında, ben de kendi yatağında uyuyorduk.

Bu, onun çalışma odasında beni ilk kez şaşırttığı gece veya ormandaki kulübede beni sorguladığı geceden farklı değildi. Ancak bu seferki buluşmamız planlıydı, bütün gün sakladığım bir sırdı. Akşam yemeği, o masanın bir ucunda, ben diğer ucunda, Sylvie ise aramızda otururken, beklenti nedeniyle gergin geçmişti.

Benim için akşam yemeği saati ip üzerinde geçmişti. Conrad, birkaç dakikada bir koyun eti üzerinden bana gizli bir bakış atarak, sanki sessizce daha sonraki planlarımızı hatırlatmak istercesine. Bir de Sylvie vardı, masada boş boş büyüdüğümü desenleri çiziyor ve ben fark ettiğimde bana kötücül küçük gülümsemeler atıyordu. Onların arasında gergin hissediyordum, ne zaman yanlış bir şey söyleyip taşıdığım tüm sırları açığa çıkaracağımı merak ediyordum.

Ama yemeği atlattık ve Conrad esneyerek erken yatacağını söyleyerek ayrıldı. Son bakışı bana yönelikti, sözsüz bir "*Yakında görüşürüz*" anlamındaydı.

Nedense, o bakış tüylerimi diken diken etti.

Şimdi buradayım, yumruğumu kapıyı çalmak için kaldırmış, kalbim zaten göğsümde çarpıyor.

Sanki bir kuralı çiğniyormuşuz gibi değil. Burası onun evi ve istediğini yapabilir. Elbette, bir erkekle böyle yalnız başına buluşmanın uygunsuzluğu ortada, ama kim bilecek ki? İkimiz de bağımsız insanlarız, kendimizi nezaketle idare edebilecek kapasitedeyiz.

Öyleyse neden büyük bir suç işliyormuşuz gibi hissediyorum? Neden sinirlerim, bataklıkta bulduğum arı kovanları gibi vızıldıyor?

Kendime, bir profesyonel olduğumu ve bunun sadece bir iş ilişkisi olduğunu hatırlatıyorum.

İki kez kapıyı çalarak geldiğimi haber veriyorum, sonra kapılardan birini iterek açıyorum. Kapı sessizce açılıyor ve içeriye, yere serpilmiş samanı hışırdatacak kadar bir rüzgâr gariyor.

Conrad ahırın ortasında duruyor, atı Bell omzuna dokunuyor. Ceketini çıkarmış, kahverengi tüvit yeleğin altına beyaz bir gömlek giymiş, hala dar binici pantolonunu giyiyor, botları ahırın saman ve kirli zemini nedeniyle tozlu. Beni görünce, kırsağın çenesinin altını kaşıyarak yanıma geliyor.

"Bunun sorun olmadığına emin misin?" diye sorar. "Yorgun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Eğer yatmak istersen..."

"Saçmalık." İplik setimi Ariadne'nin ahırının yanındaki üç ayaklı tabureye koydum. Kısrak kişnedi, cebimden bir küp şeker çıkardım ve avucumun içinde uzattım. Kadife gibi dudaklarıyla şeker parçasını aldı ve minnetle burnunu çekti. "Dersinden bu kadar kolay kurtulamazsın. Şimdi, basit bir saptırma düğümüyle başlayıp, koruma düğümlerine doğru ilerlemeliyiz bence."

"Tamam." Conrad bana hafifçe selam verdi. "Sen ne dersen o. Bu gece ben senin işvereniniz değil, öğrencinim. Eşitiz."

"Anlamadım?" Kitimi açarken saçlarımı kaldırırım. "Öğretmeniniz olarak, eşit olmaktan *çok* uzağız, efendim."

"Evet." Öksürdü. "Gerçekten. Her konuda sizin mütevazı bir altınızım, Bayan Pryor."

Gülerek, çantadan tüm makaraları çıkarır ve bir kenara koyarım, böylece kutu boşalır, sonra bir bölmeyi açar ve on iki küçük tahta mandal çıkarırım. "Lütfen bana Rose deyin. Biri bana *Bayan Pryor* dediğinde, saçlarımın grileşmediğinden emin olmak için kontrol etmek zorunda kalıyorum. Bu beni eski öğretmenlerimden biri gibi hissettiriyor."

"Saçmalık. Adınız ne olursa olsun, siz güzelsiniz."

Elimde tahta mandallarla donakalırım ve yüzümün kızardığını hissederim.

Conrad öksürür. "Ben... Düşünmeden konuştum Bayan Pryor. Yani, demek istediğim

Rose demek istedim. Yani... söylediğim şeye inanmadığımdan değil. İnanıyorum. Hem de çok." Utanç duygusu, aksanını o kadar kalınlaştırıyor ki, neredeyse anlaşılmaz hale geliyor. "Şu anda ne yapıyorsunuz?"

"Eğer koruma büyü yapacaksan," dikkatlice kontrol ettiğim bir ses tonuyla cevap veriyorum, "*korunacak* bir şeyin olması en iyisidir."

İplik setini düz bir kare oluşturacak şekilde açarak, parçalara ayrılmış kutunun iç duvarlarına yerleştirilmiş delik halkasına mandalları takmaya başlıyorum ve bir mandal tahtası oluşturuyorum. Conrad, ağzını sıkıca kapalı tutarak, ben etrafına sağlam yün iplik sardıkça meraklı bir şekilde izliyor.

Dokurken, içimden gelen suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Onu Lachlan'ın entrikalarına karşı savunmaya hazırlamak istiyorsam,

ona daha fazla gerçek düğümü ve bir kişinin gerçek niyetini ortaya çıkaran büyüler gösterirdim. Ona güzel yüzlerin arkasında saklanan yalanları görmeyi öğretilirdim. Kalbini koruması, kimseye güvenmemesi ve her şeyden önce öpücüklerini, gamzelerini ve dar pantolonlarını bunlara layık olan biri için saklaması konusunda onu uyarırdım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve beni düşüncelerimin girdabından çıkarıyor.

Yüzüme istemeden yayılan somurtkan ifademi düzeltirim. "Evet. Tabii ki."

İllüzyon düğümünü örmek neredeyse on dakika sürer. İplik, tahta mandalların arasında dolanır, katmanlar oluşturur, kar tanesi veya Hindu mandalasına benzeyen karmaşık bir desen oluşturur. Parlak kırmızı yünle örülmüş, bana en çok güneş ışınlarını hatırlatıyor, alevler dışa doğru yayılıyor ve sonra spiral şeklinde geri dönüyor, sonsuz, büyüleyici bir renk ve çizgi dansı.

"Sen harikalarla dolusun," diye mırıldanır Conrad, parmaklarımın çalışmasını izlerken.

Geriye yaslanıp ellerimi sallıyorum. "Git şu pencereyi kapat," diyorum ona, ahırın arkasındaki açık pencereye başımı sallayarak. "Hiçbir ışığın kaçmasını istemiyorum."

O dediğimi yapar ve ben de onun yokluğundan yararlanarak kanalizasyon olmaya çalışırım. Korktuğum gibi, ilk denemem ters gider, kalbim spazm geçirir ve büyü beni sıcak bir bıçak gibi delip geçer. Hafif bir iniltiyle acı çığlığımı yutar ve tekrar denerim, o dönmeden büyüü tamamlamak için çaresizce. Onun beni bu halde görmesine gerek yok, bu bana hazır cevaplarım olmayan sorular sordurtur.

O, artık kapalı olan pencereden geri döndüğü anda işe yarıyor; parmak uçlarımdan sihir akıp yünü aydınlatırken büyük bir rahatlama hissediyorum.

Desen parlak bir şekilde parlıyor, ışığı yünün kırmızı boyasıyla hafifçe renkleniyor. "Şimdi," diyorum, elimde iki makara beyaz iplikle ayağa kalkarak, "kendini savun

kendini."

Ona bir bobini atarken, diğerinden ipliği çekip yavaşça bir kedi beşiği örüyorum; o da benim hareketlerimi taklit etmek için acele ediyor ve tam zamanında koruma düğümünü oluşturmayı başarıyor — bir dizi parlak kırmızı ışık aniden pegboard üzerindeki illüzyon büyüsünden patlıyor. Küçük ateşli yusufçuklar gibi şekillendirilmiş, arkalarında kıvılcımlar bırakarak, ışıklar dalış yapıp Conrad'a saldırır. Tecrübelerimden biliyorum ki, onu vurduklarında, birkaç dakika içinde kaybolan keskin izler bırakırlar.

Conrad, yeterince hızlı kanalizasyon edemediği için bir kıvılcımın boynunu soktuğunda bunu hemen anlar. Çılgılık atar ve sonunda Dokumasını yakar, önünde bir ağ gibi yayılan mavi bir ışık parlaması oluşturur. Kalan beş kıvılcım onunla çarpışır ve parıltıyan kıvılcımlar yağmuru içinde patlar.

"İşte bu!" diyorum. "Şimdi çabuk hareket et, daha fazlası var!"

İllüzyon düğümüm altı kez daha havaya wisplerin patlamasını gönderir ve Conrad altı kez daha koruma büyüsünü Weave'i kullanmayı başarır, her seferinde daha hızlı ve daha emin hareketlerle. Sonra pegboard üzerindeki iplik kül olur ve o, nefes nefese, kızarmış ve zafer kazanmış bir şekilde, onayımı almak için parlayan gözlerle bana bakar. Boynunda ve yüzünde kıvılcımların çarptığı yerlerde birkaç kırmızı iz var, ama o bunu pek fark etmiyor gibi görünüyor. Koyu renkli saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve saçlarını geriye taradığında, gömleğinin yakası açılıyor ve kaslı göğsü ortaya çıkıyor.

"Tanrım," diyorum, boğazım aniden düğümleniyor. "Ne dedin?" diye soruyor.

"*Harika* dedim! Harika bir iş çıkardın."

"Öyle, değil mi?" Kendinden fazlasıyla memnun görünüyor ve makarayı bana geri atıyor. "Hadi ama. Beni *gerçekten* sınavın."

Yaramazlık hissi uyandıran bir gülümsemeyle, tatlı bir şekilde gülümserim ve çivi tahtamı alıp üzerindeki külleri silkelirim. "Emredersen."

Birkaç dakika sonra, Conrad bir çılgılık atarak ipliklerini bırakır ve boş bir ahıra koşar. Orada, benim büyülü süpürgelerim kulaklarını dövmeye çalışırken, at battaniyesinin altına sığınmak zorunda kalır. Saplarına bağladığım canlandırıcı düğümler çözülüp zararsız bir şekilde yere düştüğünde, nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ortaya çıkar. "O sefer hazır değildim!"

Omuz silkiyorum ve bir sonraki Dokuma'ya geçiyorum — ve yanımdaki saman balyası aniden yükseliyor ve kabaca bir insan şekli alıyor. Saman balyası ileriye doğru sıçırıyor ve kuru, tiz bir ses çıkararak ahşap zeminde koşuyor. Conrad bağırıyor ve battaniyenin altından çıkmaya çalışıyor, ipliklerine uzanıyor. Başka bir koruma büyüsü Dokuma'yı yapmayı başarıyor, ancak saman adam onu birkaç kez vurup duvara ve yere çarpıyor.

"Merhamet!" diye bağırır, saman adam sonunda parçalanıp üzerine yağmur gibi yağarken. "Merhamet et!"

Duvara yaslanarak, tüm o kanalizasyonun ardından çökmek üzere olduğumu gizlemek için kayıtsızlık göstererek, bir kahkaha attım. "Eğer öyle

emir."

"Bu bir emir değil," der, nefes nefese. "Bu bir yalvarış."

Saçlarından saman çubukları çıkmış, gömleğinin düğmelerinin yarısı açılmış. Ama tüm dağınıklığına rağmen, o anda bana güneşin doğuşu kadar parlak görünüyor. Gülümsemesi hiçbir sır saklamıyor, kahkahası yorgunluktan etkilenmiyor. Bence Conrad, Elfhame'deki görevlerine zincirlenmeden önce böyle biriydi. Güneşli bir bozkırda nefes kesen at yarışları, bir düzine parlak ve kıvılcak saçlı çocukla Thames Nehri'nde keyifli kürek çekme, elinde bir bira ve dudaklarında bir şarkı ile pub'larda gürültülü geceler geçirmek için yaratılmıştı.

O, dünyadan uzak, küflenmiş bir malikanede hapsedilmek için yaratılmamıştı. Hayatı, olabileceğinin gölgesi gibidir, tıpkı kendisinin gölgesi gibi. şu anda önümde duran bu Conrad, her yıl bir kez giyilen bir kostüm gibi, her zaman dolabın arkasında saklanması gereken biridir. Oysa daha sert, daha yaşlı Conrad, Elfhame'in Kapı Bekçisi'nin boyunduruğunu taşımak zorundadır ve kalbinde o kadar çok şüphe vardır ki, neşeye yer kalmaz.

"Ne oldu?" diye soruyor ve ben çok uzun süre bakmış olduğumu, kaşlarımın çatıldığını ve alnımın kırıldığını fark ediyorum.

Yüzümü düzelterek gülümserim ve "Artık daha büyük koruma alanlarına hazır olduğunu düşünüyorum" derim.

Yüzü aydınlanır, ama sonra gülümsemesi

kaybolur. "Duydun mu?" diye fısıldar.

Ayak sesleri. Ahır kapısının hemen dışında.

"Sylvie?" diye soruyorum.

"Çabuk, saklan!"

Bell'in ahırını işaret ediyor. Kapıyı açarak önce benim girmemi sağlıyor, sonra fenerin ışığını söndürüp arkamızdan ahır kapısını kapatıyor — tam o sırada ahır kapısı açılıyor ve ağır adımlarla yürüyen biri içeri giriyor.

Conrad ve ben saman yığınının saklanıyoruz, Bell başımızın üzerinde homurdanıyor. Saman tozunu soluyarak, hapşırmamak için kendimi zor tutuyorum, Conrad'ın kolunu o kadar sıkı tutuyorum ki, o da yüzünü buruşturuyor.

Conrad başını biraz kaldırır, sonra tekrar eğilir. "Sadece Bay MacDougal. Karısıyla tartışmış ve yine evden kovulmuş olmalı."

Bay MacDougal, Conrad'ın az önce söndürdüğü fenerin fitilini yakar ve kendi kendine mırıldanarak etrafta dolanmaya başlar. Fenerle oynar, iç çeker

ve ahır tatlı pipo tütününü kokusuyla dolar. Ağır bir şey zeminde sürtünür ve Bay MacDougal homurdanır.

"Bir karyola çıkarıyor," diye fısıldar Conrad, yüzünü yorgun ve inanamayan bir ifadeyle ovuşturur. "O uyuyana kadar burada mahsur kaldık."

"Ciddi olamazsın."

Conrad çaresizce omuz silker.

Koluma uzanırım ama boş. Yedek ipliğimi iplik setimin üstüne bırakmıştım ve ahıra girdiğimizde hepsini terk etmiştim, bu yüzden Bay MacDougal'ın uykuya dalmasına yardımcı olacak bir büyü örme şansım yok.

Conrad'a, kapıya bakıyorum, sonra dudaklarımı sıkıştırıp samanın içine daha derin oturuyorum. O da yanıma oturuyor ve özür dilercesine gülümsüyor.

"Eminim yakında uykuya dalacaktır," diyor.

Düşünmeyi bırakıp Bay MacDougal'ın bizi Weaving'de bulmasına izin versek, o bunu tamamen masum bir şey olarak görebilirdi. Ama aklımızı kaybedip saklanarak, buluşmamızın şüpheli doğasını iki katına çıkardık.

Bell beni dürterek şeker istiyor. Ona son küpü verip başımı elime dayıyorum. Parmaklarımı yanağıma vurarak Conrad'ın omzunun benim omzuma nasıl bastırdığını ve her hareket ettiğinde uyluğunun dizime nasıl çarptığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bir keresinde," diye fısıldarım, dikkatimi başka yere çekmek için çaresizce, "iki saat boyunca bir masa dolabının içinde kaldım."

Conrad yavaşça bana bakar. "Anlamadım?"

Omuz silkiyorum. "O zamanlar hayat memat meselesi olduğunu düşünmüştüm. Yedi yaşındaydım. Amcamın kütüphanesinden bir büyü kitabı çalmıştım, ama teyzem odaya girdiğinde o kadar korkmuştum ve aklım başımdan gitmişti ki, ilk aklıma gelen şey masanın içine saklanmak oldu. Teyzem bütün öğleden sonra orada oturdu, kedisine mırıldanıp çayının sertliğinden şikayet etti."

O öne eğilir ve kollarını dizlerinin üzerine katlayarak omzunun üzerinden bana bakar. "Sana çocukluğunu hiç sormamıştım."

Bell'in ipeksi sarı kuyruğuna bakarak, bir saç teli koparıp Dokuma yaparsam atın nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

"Anlatacak pek bir şey yok. Teyzemle pek anlaşılamazdık. Amcam benden bir hastalık kaptı ve ben iyileşmeme rağmen o kısa süre sonra öldü, teyzem de beni bunun için hiç affetmedi. Dokuma yapabildiğimi öğrendiğim gece beni tamamen terk edeceğini düşündüm."

"Bunu nasıl öğrendin?"

“Amcam öldükten kısa bir süre sonra, onun kütüphanesinde bulduğum bir büyü kitabını okuyordum ve bir tanesini denemeye karar verdim. Aslında işe yarayacağını hiç beklemiyordum, ama işte oradaydı — birkaç ipliği doğru şekle getirerek yaratılmış, buzdan yapılmış küçük bir kelebek.” Anılarımda kaybolmuş bir şekilde avucumu açıyorum. Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmadığımı fark ediyorum. Geçmişimin acı verici kısımlarını anlatmak benim tarzım değildir. Ama belki de bunun nedeni, beni dinlemeye bu kadar hevesli birini hiç tanımamış olmamdır. Conrad başını eğerek beni dikkatle izliyor, devam etmemi bekliyor.

"Çok güzeldi," diye mırıldanıyorum, "ellerimin üzerinde uçuyor, kristal gibi parıltıyordu. Teyzem görse çok sevinir diye düşündüm. O bir Dokumacı değildi, ama amcam öyleydi ve bu yeteneği paylaştığımızı bilirse beni sevebileceğini düşündüm. Ama elbette yanılmıştım. Sanırım bu onu benden daha çok nefret etmesine neden oldu. Bana sihirle ilgilenmemi yasakladı."

"Ah." Conrad uzun, ince bir nefes verir, başını ahır kapısına yaslar. "Demek öyle."

"Ne yani?"

Ellerine baktı, parmaklarıyla bir saman parçası büküyordu. "Neden tanıştığımız andan itibaren benden nefret ettiğini merak ediyordum. Onu hatırlattığım için, değil mi? Tabii ki hatırlatıyorum. Beni bir canavar olarak görüyorsun."

"Ben... şey, ilk başta, evet." Bu itiraf kulaklarımı kızartır. "Ama sen ona benzemiyorsun. Hiç de bile. O... sert cezalar olduğuna inanırdı, mesela." Ellerime bakarım, geçmişimin çirkin gerçeklerini ondan saklamaya çalışırım. Ama sonra parmaklarını, ipek kadar hafif, çenemde hissedirim, başparmağı boğazımdaki yara izini okşar.

Donup kaldım, bakışlarım onun gözlerine sabitlendi, boynumdaki nabzımın hızlandığını hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye fısıldadı, gözleri kehribar rengi camda hapsolmuş ateş gibi.

Nefesim kesilir, ağzım açılır ve başparmağı boynumdan yukarı doğru, çenemin kıvrımını takip eder, bakışları ise onu gördüğüm kuzey rüzgarı gibi beni parçalar, vücudumdaki her sırrı ortaya çıkarmakla tehdit eder. Hain zihnim Elfhame'deki gecemize geri döner, ağzının benimkine değdiği, ellerimizin birbirine dolandığı anlara.

Hayır, hayır, hayır, ona bağırarak istiyorum. Bunu istemiyorsun. Benim ne olduğumu bilmiyorsun!

Cildim ısınır, başımdan göbeğime kadar bir ürperti geçer. Donakalmış gibi otururum, başparmağı okulda öğrendiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sihir yapar.

Ama hayır, bu benim hayal gücümün ürünü değil — hava hareket ediyor, etrafımızdaki samanı karıştırıyor. Conrad'dan ateşli bir sıcaklık yayılıyor, onun kova kova enerji çektiğini fark ediyorum. Bunu *hissedebiliyorum*, sanki zeminin hemen altından akan su ona doğru akıyor gibi. Atlar da bunu hissediyor. Bell ayaklarını yere vurup homurdanıyor, ahırın diğer ucunda Ariadne kişniyor.

"Conrad," diye fısıldıyorum, elimi bileğine koyarak. Ne yaptığının farkında mı acaba?

Gözleri yanıyor. "Sana ne oldu Rose? O sana zarar mı verdi?"

Şimdi dizlerimin üstündeyim. Bell'in kuyruğundan bir kıl koparıp rüzgâr düğümü örmeye başlıyorum, tüm o enerjiyi içine dökebileceği bir şey, yoksa o... —patlamadan önce tüm enerjisini aktarabileceği bir şey. Saman iğneleri, Conrad'ın kontrolsüz ve tehlikeli derecede değişken büyüsünün yaydığı güçle daha yükseğe doğru spiral şeklinde yükseliyor. Fener bir kıvılcım saçarsa, bu kıvılcım bir şimşek gibi havayı yakacak ve tüm bu samanı ateşe verecektir. Harcanmamış büyü etrafımızda kaynıyor, hava kaynıyor ve gergin, patlamaya hazır.

Gözlerim yanmaya başlıyor; durduramadan gözyaşları akıyor.

"Önemli değil," diye fısıldıyorum. "O artık çok uzakta. Kontrolünü kaybediyorsun. Durmalısın! Çabuk, bunu al!"

Rüzgar düğümünü eline tutuşturuyorum ve o, tüm enerjiyi bir anda kanalize ederek nefesini kesiyor.

Güçlü bir rüzgar esintisi ahırı doldurur. Kapılar gürültüyle açılırken fener söner. Bay MacDougal küfrederek onlara koşar ve ben de bu fırsatı değerlendirip samandan çıkıp ahır kapısının üzerinden atlayarak iplik setimi alırım. Conrad da peşimden gelir ve Bay MacDougal fırtınayı dışarıda tutmaya çalışırken biz arka kapıya doğru koşarız. Artık ön kapıları iten Conrad'ın rüzgarı değil, vahşi ve öfkeli, yaklaşan fırtınanın uluyan öncüsü olan bozkırların rüzgarıdır.

Geceye tökezleyerek çıkıyorum, saçlarım rüzgarda dağılıyor. Uçan yapraklar ve enkazdan evi bile göremiyorum. Conrad elini sırtıma koyuyor, beni eve doğru çeviriyor ve ben onun rehberliğini takip ederek mutfak kapısına ulaşıyoruz. Arkamızda şimşek gökyüzünü yarıyor. Ufukta gök gürültüsü duyuluyor.

Kapıdan içeri dalıyoruz ve Conrad kendini kapıya atıyor, rüzgarı dışarıda tutmak için kapıyı tahta bir çubukla kilitliyor. İkimiz de nefes nefeseyiz, dağınık ve samanla kaplıyız.

Bayan MacDougal elinde bir fincanla ocağın başında durmuş, kendine gece çayı hazırlıyor.

Çaydanlık arkasında çığlık atmaya başlayınca bize göz kırpmıyor. Ama dönmüyor. Conrad'ı ve beni gözleri fal taşı gibi açarak izliyor.

Ben donmuş gibi duruyorum, utanç içinde, nasıl görüldüğümüzün ve onun bizim ne yaptığımızı düşündüğünün son derece farkındayım. Ama Conrad sadece başını sallayarak selam veriyor, su ısıtıcısının uğultusu arasında konuşuyor. "Bayan MacDougal. Büyük bir fırtına geliyor."

Yine gök gürültüsü duyulur ve ben irkilirim. Bayan MacDougal'ın gözleri bana kayar, ifadesi değişmez.

Conrad yeleşini düzeltip bana selam verir. "Peki o zaman. İyi geceler, Bayan Pryor. Ders için teşekkür ederim."

Benim önce çıkmam için bekliyor ve bunun nedeninin, beni tek başıma hizmetçiyle baş başa bırakmak istememesi olduğunu düşünüyorum. Bayan MacDougal'ın gözlerinin beni takip ettiğini hissederek, olabildiğince çabuk uzaklaşıyorum; ben gözden kaybolana kadar su ısıtıcısını kaldırmıyorum. Kanım hızla akıyor. Sanki fırtınanın bir parçası ciğerlerime yerleşmiş ve göğsümün boşluğunda öfkeyle çırpınıyor.

Merdivenlerde durup, titrek karnıma elimi koyuyorum. O ahırda ne oldu?

Bir dakika önce her şey yolunda gidiyordu. Ben öğretiyordum, o öğreniyordu, masum bir akademik ilerleme kaydediyorduk... ve bir dakika sonra, ben en derin sırlarımı dökerken o parmaklarını boynuma koydu. Teyzemin istismarından bir kez bahsettim ve o sanki savaşa girecekmiş gibi büyü yapmaya başladı.

Ona ders vermeyi kabul etmenin bir hata olacağını biliyordum. Tıpkı bunu durdurmak için çok zayıf olduğumu bildiğim gibi.

Lachlan'ın rüzgarda dans eden sinsi kahkahasını neredeyse duyabiliyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şafak vakti baget sesleri beni uyandırdı.

Yine.

İlk keskin sesi duyduğumda, inleyerek yastığımı başımın üzerine çekip Conrad North'u lanetledim.

Lachlan ile son görüşmemden bu yana iki hafta geçti, Conrad'ın Ravensgate'ten ayrılmam için iki haftalık süre tanınmasından bu yana iki hafta geçti.

Yarın son şansım. Ertesi gün yirmi bir yaşına gireceğim.

Yarın akşama kadar Lachlan için Dwirra dalını bulmam gerekiyor, ama portal büyüsünü bulmaya hiç yaklaşamadım. Son tarih boynuma dolanıyor ve panik, yatağımın altında bir kraken gibi pusuda bekliyor, ayağımı yere basar basmaz beni yutmak için. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama hemen harekete geçmem gerektiğini biliyorum. Mümkünse bugün. Elfhame'ye girmenin bir yolunu bulmalıyım, yoksa sihrimi sonsuza dek kaybedeceğim.

Lachlan'ı tekrar ziyaret etmedim. Sadece iki kullanım hakkı kaldığı için, duvar halısı gerekli olmadıkça kullanmak için çok değerli bir araç. Perileri görmemek rahatlatıcı, ama ara sıra pencere pervazımda bir çilek belirliyor, onun beklediğini hatırlatıyor. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum.

Conrad, Ravensgate'ten ayrılmam konusunda hiçbir şey söylemedi. Neredeyse anlaşılmamızı unuttuğuna inanmak üzereyim. Zaten pek önemi yok gibi görünüyor; öyle ya da böyle, Ravensgate'teki zamanım yarın sona erecek. Ya Dwirra dalını elde etmiş olacağım ya da olmayacağım. Ya büyümü kurtarmış olacağım ya da olmayacağım. Sonuç ne olursa olsun, burada kalmak için bir nedenim kalmayacak.

Çaresizlik midemi düğümlüyor.

Ama kaderler, pencereleri sarsan bu lanet olası gürültüyle bir beden *düşünemez!* Conrad gayda çalmaktan çok onu mahvediyor. Ve son iki haftadır, her sabah böyle başlıyor, korkunç bir gürültüyle hepimizi uyandırıyor. Her nota, çalındığı coşkuyla keskinleşen kulak zarlarına bir saldırıdır.

Sylvie bana, onun sadece çok iyi bir ruh hali içindeyken ya da çok kötü bir ruh hali içindeyken gayda çaldığını söylemişti.

Sylvie bana böyle söylemişti.

Ne yazık ki, bizim için, malikânenin sahibi pek uyarı vermeden karamsar bir ruh halinden, Sylvie ile birlikte

evde koşturup, kükreyip, ayaklarını yere vurup, merdiven korkuluklarından kayıyorlar. Bu günlerde, Bayan MacDougal telaşlanıp, öfkelenip, Conrad'a yaşına uygun davranmasını söylüyor. Ama Sylvie onunla birlikte tamamen canlanıyor, gözleri sıcak ve hayranlık dolu, kahkahaları koridorlarda yankılanıyor. Onu tamamen taptığını söylemek kolay.

Ama diğerk zamanlarda, karanlık bir havaya bürünür ve onu pencereden dışarı bakarken, sanki pencere pervazını kırıp gökyüzüne uçacakmış gibi pencere pervazını sıkıca tutarken bulurum, ön kapısında oyulmuş olanlar gibi vahşi, karanlık bir kuzgun gibi. Kaçmak istediğı çok açık. Sylvie burayı bir hapishane olarak görüyor, ama Conrad bunun farkında.

Akşamları, Sylvie uyuduktan sonra, gizlice ahıra gideriz ve ona koruma büyülerini, savunma büyülerini, kör edici büyülerini, ailesini korumasına yardımcı olabilecek her şeyi öğretirim. Ama çoğı zaman sadece saman balyalarının üzerine oturup konuşuruz. Bana Londra'yı anlatmamı ister ve ben de pazarların karmaşasını, Westminster Okulu'nun çanlarını, sokaklarda ve lağımlarda yaşayan yırtık pırtık giysili çocukları anlatırım. Sanki tanrılarla ilgili hikayeler anlatıyormuşum gibi dinliyor, benim etrafımda büyüdüğüm fakir ve sıradan insanlarla ilgili değıl, gözleri dış dünyayı özlemle bekliyor. Hatta ona teyzemle ilgili hikayeler ve okul günlerimdeki cezalarımı anlatıyorum, ama detayları yumuşatıyorum. Conrad'ın kontrolsüz bir şekilde kanalize olduğı ahırdaki olayın tekrarlanmasını istemiyorum.

O gece yaptığı gibi bana bir daha dokunmuyor. Belki de bunun nedeni, aramızda mesafe bırakmaya çok dikkat etmemdir; artık dar yerlere birlikte sıkışmıyoruz, derslerimiz için kesinlikle gerekli olan fiziksel temastan fazlasını yapmıyoruz. Her seferinde saçından bir saman parçası çıkarmak ya da elini tutup parmak oyununu düzeltmek için elini tutmak istiyorum, ama Lachlan'ın sinsi kahkahasını hatırlayıp direniyorum. Conrad'ın gözlerinin benimkilere çok uzun süre takıldığını hissettiğimde, başka yere bakıyorum. Özellikle zorlu bir dersi bitirdiğinde, terden sıırıslıklam gömleğı göğsüne yapışmış, yanaklarında gururlu bir gülümsemeyle, gözlerimi kapatıp kadere güç vermesi için dua ediyorum.

Ama belki de ilk derste gözlerindeki sıcaklığı ve parmaklarının tenimde bıraktığı yumuşaklığı sadece hayal ettim ve aslında korunmam gereken bir şey hiç olmadı. Belki de beni, sonsuza dek ayrılmadan önce paylaşabileceğı bazı yararlı bilgilere sahip geçici bir misafirden başka bir şey olarak görmüyor. Belki de Elfhame'deki öpücüğün sadece gösteriş için olduğunu söylediğinde doğıruyu söylüyordu.

Ama o geceden beri onda bir şeylerin değiştiğini inkar edemem. Benim yanımda daha rahat, neredeyse konforlu. Aramızda her şeyin açık olduğunu, benim onun en derin sırlarını bildiğimi, onun da benimkileri bildiğini düşünüyor. Ben de ona öyle düşünmesini sağlayarak oyuna devam ediyorum, ona babasının katilinin bir aracı olduğumu nasıl söyleyebileceğimi bilemiyorum.

Ve uzak durmak için elimden geleni yapmama rağmen, kendimi onun ve Sylvie'nin kurduğu bu sessiz, eksantrik dünyaya çekilmiş buluyorum, oyunculuk, atlar, kitaplar ve çoraplarıyla koridorlarda ani, çılgın koşuşturmaların olduğu bir dünya. Ama ruh hali değiştiğinde, sanki açık gökyüzünde bir fırtına kopar ve gölgesiyle her şeyi karartır. O zaman Sylvie bile ona ulaşamaz ve kendini çalışma odasına kilitleyip düşüncelere dalar.

O öğleden sonra sınır devriyesine çıkmak ya da sanırım Morgaine'i ziyaret etmek için dışarı çıktığında, Sylvie gizlice içeri girer ve ben ona zincir dikiş ile sıkı dikiş arasındaki farkı anlatırım, o da küçük örnekler yapar. Conrad bizi bu şekilde yakalarsa, beni hemen kovacağını biliyorum. Kimsenin aşmasına izin vermeyeceği tek bir sınır var, o da Sylvie'yi tehlikeye atabilecek her şey. O, aldığımız riski anlıyor gibi görünüyor ve derslerinde çok ihtiyatlı davranıyor. Bir sünger gibi dinliyor, her kelimeyi emiyor ve dikişleri dağınık ve iplikleri karışık olsa da, her geçen gün büyük ilerleme kaydettiğini görebiliyorum.

Bu sabah Conrad'ın gayda sesi her zamankinden daha uzun sürüyor ve ne kadar yastık koyarsam koyayım sesi engelleyemiyorum.

Sonunda kendimi yataktan fırlatıp, giysilerimin üzerine şalım geçirip aşağı iniyorum. Sylvie ve MacDougals odalarından çıkıp giriş holünün merdivenlerinde toplanmışlar, gözleri boş boş bakıyor, Sylvie bile sinirli görünüyor.

"Yine *duygusal* davranıyor," diye inliyor.

Bayan MacDougal parmak uçlarını şakaklarına bastırıyor ve hafif bir inilti çıkarıyor. "Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı." Sonra sanki hepsi *benim* suçummuş gibi bana öfkeyle bakıyor.

"Yeter!" diye bağıriyorum. "Onun müzik dediği bu gürültüye daha fazla dayanamıyorum

"

Kimse beni durdurmaz, ön kapıyı açıp arabaya doğru yürürüm. Conrad malikanenin arkasında durmuş, boruları güneşe öten kanlı bir horoz gibi gökyüzüne doğru çığlık atmaktadır. Yaklaştığımı duymaz, bu yüzden elinden gaydayı çekip aldığında iki kat daha fazla şaşırır.

"Rose Pryor!" diye bağıırır. "Bir erkeğin borazanını öylece kapamazsın, seni cadalo!"

"Alabilirim, aldım ve sen vazgeçmezsen yine alacağım!"

"Onları geri ver, seni deli kadın!" Bana saldırır, ben de onun ulaşamayacağı bir yere dans eder gibi atlarım, gayda sesleri yüzünden kanı çekilir.

Dönüp, hala borularını sıkıca tutarak hızla eve doğru yürüdüm. O da peşimden küfürler yağdırarak geldi. MacDougall'ları geçip, kapıda kıkırdayan Sylvie'yi görmezden gelerek, üst kata çıkıp odama girdim ve kapıyı çarptım.

Birkaç saniye sonra, çekingen bir kapı çalma sesi duydum. "Rose." "Git buradan!"

"Rose. *Lütfen.*"

İç çekip kapıya gittim ve Conrad'ı yaralı bir köpek gibi dururken buldum. Başının üst kısmı kapı eşiğine yaslanmış, kirpiklerinin karanlık kenarından bana bakıyordu. Bugün yakasında, peri şenliği gecesi taktığı gibi bir ardıç dalı takıyordu.

"Rose. Özür dilerim. Seni kızdırmak istemedim. Lütfen, onları geri ver."

Odanın karşısındaki duvardaki büyük saate bakıyorum, akrepleri acımasızca yarının gece yarısına, son teslim tarihime doğru ilerliyor. Ağzım kurumuş, midem düğümlenmiş, Conrad'a dönüyorum.

Bana son bir çare kalmış, korkunç bir çare, ve vicdanım sızlarken cevap veriyorum: "Sylvie'nin derslerini bitirdikten sonra beni tekrar ata bindirirsen geri veririm. Günlerdir evde tıklıp kalmış gibi hissediyorum."

Yüzü aydınlanıyor. "Anlaştık, Bayan Pryor."

O öğleden sonra, bulutlarla kaplı gökyüzünün altında, bozkırlarda uzun bir gezintiye çıktık. Yakında yağmur yağacaktı, ama kalan güzel havanın tadını çıkarmaya kararlıydık. Hava bahar gibiydi, o kadar sıcaktı ki şalım giymeme gerek kalmadı.

Conrad Elfame'den bahsediyor ve başka bir durumda, onun vahşi eğlenceler ve peri sarayındaki entrikalarla ilgili hikayeleri beni tamamen büyüleyecekti. Ama karnımdaki kemiren suçluluk duygusu dikkatimi dağıttığı için sadece yarı yarıya dinleyebiliyorum. Şapkam sayesinde, o bana baktığında hafifçe başka yere bakabiliyorum, şapkanın kenarı bakışlarımdaki ihaneti gizliyor.

iplik setimi geride bıraktım ama ceplerimde birkaç makara taşıyorum. Ödünç aldığım binici kıyafetleri, bu tür saklanma yerleriyle dolu ve bir elimle siyah ipek iplik yumaklarını sıkıca tutuyorum, onu kullanmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Bir saat sonra, Toren's Rise'ın tepesinde durup dinlenmek ve Bayan MacDougal'ın Bell'in eyer çantasına koyduğu sandviçleri yemek için mola veriyoruz. Bataklıklar, bulutlar ve öğleden sonra güneşinin yarattığı ışık ve gölge oyunlarıyla muhteşem bir şekilde önümüze seriliyor.

Conrad, çıkıntılı kayalığın en ucunda durmuş, manzarayı seyrediyor. Üzerinde bol beyaz bir gömlek var, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve dar binici pantolonu botlarının içine sokulmuş. Rüzgar, dalga gibi uçuşumun üzerinden eserek gömleğini ve saçlarını dalgalandırıyor. Conrad, insan dünyasında anlaşmazlıkların bu şekilde çözüldüğüne onları ikna ettikten sonra, iki öfkeli perinin kaşıkla düello yaptığı başka bir peri hikayesini anlatmayı yeni bitirmiştir.

"Bunu tekrar görmek isterim," diyorum.

Omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Elfhame. Biliyorsun, o geceden çok az şey hatırlıyorum," diye devam ettim. "Belki seninle tekrar oraya gidersem, Morgaine'i seninle benim... olduğumuza daha fazla ikna edebilirim."

"Hayır," diyor, sesi sert. "Anlamıyorsun, Rose. seni oraya götüremem. Ona verdiğim söz buna izin vermiyor."

Hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturdum, onun cevabının bu olacağını bilmeme rağmen. Ama içimden bir parça, acınası bir şekilde, daha kolay bir yol olabileceğini umuyordu.

"Peki, sanırım önemi yok," diyorum sertçe. "Sonuçta, iki gün sonra ayrılmam gerekiyor. Anlaşmamız vardı, değil mi?"

Gözlerini kaçırır, sırtını dikleştirir ve uzaktaki mor tepeler doğru bataklığı seyreder. Etrafımızı saran koyu renkli bulutlar yavaşça yaklaşır ve gök gürültülü bulutlara dönüşür.

Piknik battaniyesinden kalkıp yanına yürüdüm ve Conrad'ın gözlerinde bir başka fırtınanın kopmakta olduğunu gördüm. Ruh hali yine değişiyordu, güneşten gölgeye.

"Aceleye gerek yok," diyor sonunda. "İki hafta dediğimde, genel olarak öyle demek istedim."

Cebimdeki gerçek düğümünü tutarken elim titriyor. Conrad'ın kulübede üzerime ördüğü büyük ağdan daha küçük bir düğüm bu, sadece bir dakika kadar dayanacak, ama benim ihtiyacım olan süre de bu kadar. Ve

yüreğimin bir kez olsun durmasını dilese de, ipliğe odaklandığımda hiç sorun yaşamıyorum.

Conrad daha dik duruyor, yüzü hafifçe düzeliyor, bu da büyüünün işe yaradığının tek göstergesi. Ama gözlerinde bunun farkında olduğu yok. Olsa bile, bu konuşmayı ve ihanetimi kafasından silecek hafıza büyüsunü yapmaya hazırım.

Ağzımı açıyorum, gerçek düğümü hala geçerliyen doğrudan konuya girmem gerektiğini ve ondan portal büyüsunü öğrenmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum. Bana doğrudan söyleyemez, ama belki de çiziminin nerede saklı olduğunu veya en azından ne tür bir büyü olduğunu söyleyebilir.

Ama ben konuşmadan o konuşur.

"Gitmeni istemiyorum," diyor.

Nefesim kesilir; yüzümü tamamen ona çeviririm. Conrad'ın gözleri, gerçeklik büyüsunü etkisiyle donuklaşmış olsa da, beni taştan yapılmış gibi hissedene kadar yerinde sabitler. Rüzgâr ikimizi de iter, eteğimi dalgalandırır ve onun koyu saçlarını alnına doğru sürükler.

"Beni mutlu edecekse gideceğini söylemiştin," diyor. "Ama beni daha az mutlu edecek bir şey olamaz. Seninle geçirdiğim bu son haftalar sanki... uzun bir uykudan uyanmak gibiydi. Annem hayattayken Ravensgate hiç bu kadar canlı olmamıştı. Böyle olabileceğini unutmuştum. Bir *yuva* gibi."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldıyorum. Sanki ona, hatırlayabildiğim herkesten daha fazla şey paylaşmamışım gibi. Sanki ona anlatmak istediğim binlerce şey daha yokmuş gibi, sanki bunlar sırların duvarının arkasında gömülü değılmış gibi. Ama o her şeyi bilseydi...

"Senin mükemmel bir öğretmen olduğunu biliyorum. Tutkulu, zeki ve inatçı olduğunu biliyorum, ama o inatçılığın içinde hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir güç var. Öğrencilerinizi, onların geleceğini ve güvenliğini, kendilerini savunamayanları korumayı çok önemsedığınızı biliyorum. Ve tüm bunlara rağmen, bir bahar tayından daha uzun olmasanız da, adaletsiz bulduğunuz her kanlı kafalı piçle göğüs göğüse gelirsiniz."

Yüzüm kızarak başka yere bakıyorum, onun doğrudan bakışlarına dayanamıyorum. "Ne, senin gibi mi?"

"Benim gibi." Gülümser. "Ve şimdi gidersen, daha fazlasını öğrenme şansım olmayacak. Öğrenmek istiyorum. Pencereden dışarı bakıp kaşlarını çatığında, düşüncelerinin nereye gittiğini bilmek istiyorum. Nasıl daldığını fark ettim. Aklını bu kadar meşgul eden kim? Geride bıraktığın başka biri mi var?"

Aklım Lachlan'a gitti ve omurgamdan bir ürperti geçti.

Conrad tereddütümü fark etmiş gibi görünüyor. Çenesini kaldırıyor. "Birisi var."

"Hayır. Yani, senin düşündüğün şekilde değil. Yükümlülüklerim var, Conrad. İşverenim..."

"İşvereniniz." Bu kelimeyi dilinde çevirir. "Ondan nadiren bahsediyorsunuz. Bahsettiğinizde de sesiniz titriyor."

"Saçma."

"Kim o? Neden öğretmenlik görevinden ayrıldın? O görevden gurur ve tutkuyla bahsediyordun. Neden bir kumaş tüccarını takip etmek için İskoçya'nın ücra köşelerine gittin?"

"Değişikliğe ihtiyacım vardı. Seyahat etmek istedim." Sesimin savunmacı tonunu duyuyorum ve onun aldanmadığını biliyorum. "Elbette bunu anlayabilirsin. İşverenim bana bu fırsatı sundu, ben de kabul ettim."

Conrad'ın çenesi gerildi. "Senin kalbinde bir yeri mi var?"

Düşünmeden önce elim saçlarıma gitti, Lachlan'ın acımasız parmaklarının dokunuşunu hatırladım. "Öyle bir şey yok."

"Yani bu adama karşı hiçbir yükümlülüğün yok."

"Evet, ama senin düşündüğün şekilde değil." Neler oluyor? Soruları soran benim olmam gerekirdi, o değil. Ama sanki o benim büyümü bana karşı kullanmış gibi hissediyorum. Bu, ondan çalmak istediğim türden bir gerçek değil!

Ellerim titreyerek, gerçek düğümünü karıştırıyorum, umutsuzca ipi çekiyorum.

"Rose," diyor. "Seni benden uzaklaşmana izin veremem. Lanet olsun, bu aptalca ve bencilce, ama sanırım aşık oluyorum..."

"Konuşmayı kes!" diye bağırıyorum, sesim titriyor. Parmaklarım sonunda sıkı düğümü çözüyor, iplikleri ayırıyor ve büyüğü bozuyor.

Conrad bir kez, yavaşça gözlerini kırıştırdı, sonra başını hafifçe salladı. Gözlerindeki parlaklık kayboldu ve ben rahat bir nefes aldım.

Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakıyor. "Ben... Özür dilerim. Az önce bana ne oldu bilmiyorum."

"Önemli değil," diye titrek bir sesle cevap veriyorum. "Geri dönsek iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Yaklaşan bulutlara doğru başımı sallarım.

"Evet," der, ama hâlâ biraz şaşkın görünür.

Akşam yemeğimizi toplayıp atlara biniyoruz. Conrad ve tehlikeli itiraflarından kaçınmak için, bir kez olsun önden gidiyorum. Düşüncelerim panik ve korkuyla dolup taşıyor. Son iki haftayı yeniden yaşıyorum, Conrad'la birlikte geçirdiğimiz her anı tekrar tekrar düşünerek, nerede hata yaptığımı arıyorum.

Çok dikkatliydim. Kalbimi kilitliyormuşum gibi hissetsem bile mesafemi korudum. Ona dokunmak için canım yanarken bile kendimi durdurdum, çünkü Lachlan'ın beni ona karşı kullanmasına izin vermeyecektim, vermeyeceğim. Onun sonunu getirmeyeceğim.

Bu kadar feci bir şekilde başarısız mı oldum?

Ne kadar hızlı sürersem sürsem, onun sözlerinden kaçamıyorum: "*Sanırım aşık oluyorum...*"

Hayır, hayır, hayır.

Onun bu hatayı yapmasına izin vermeyeceğim. Ben onun sandığı kişi değilim ve Lachlan'ın gerçek planlarını öğrendikten sonra Ravensgate'te kalmayı kabul etmemeliydim. Bu sona ermeli.

Kararım kesinleşti. Yarın gece, ne olursa olsun Elfhame'e gideceğim. O lanet dalı alacağım ve ertesi gün şafak sökmeden buradan gideceğim. Conrad beni bir daha asla görmeyecek, ait olduğum mütevazı sınıfıma geri döneceğim ve burada olan her şeyi unutmak için elimden geleni yapacağım.

Bu, hem büyümü hem de ruhumu sağlam tutarak buradan kaçabilmemin tek yolu.

Çok uzaklaşmadan bulutlar açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Malikaneden hâlâ kilometrelerce uzaktayız ve bataklıkların üzerinden uzun ve ıslak bir yolculuk bizi bekliyor. Atlar sefil bir şekilde ağır ağır ilerliyor ve Conrad bizi sağanak yağmura yakaladığı için defalarca özür diliyor. Ben sadece başımı sallayıp dizginleri sıkıca tutuyorum, ıslak saçlarım ıslak ipler gibi sallanıyor.

Sonunda ahıra varıyoruz ve Conrad bana inmeye yardım ediyor. O kadar yorgun ve sıırıslıklamım ki onu reddedemiyorum bile; sadece beceriksizce kollarına kayıyorum ve o beni yere indirip üzerime bir at battaniyesi sarıyor. Ben samanların içinde titreyerek dururken, o Bell ve Roman'ın eyerlerini çıkarıyor, onları iyice fırçalıyor ve sonra yalaklarını tatlı yulafla dolduruyor. Bir fiçı bulup üzerine oturuyorum ve onun çalışmasını izliyorum. Hayvanlarla ne kadar rahat olduğunu görüyorum; onlar da ona yumuşak, sevgi dolu dürtmelerle karşılık veriyorlar.

Atlarla ilgilenildikten sonra malikaneye giriyoruz. Hızlıca önümde yürüyorum, doğrudan odama gitmeye kararlıyım.

"Gerçekten üzgünüm," diyor.

"Sadece yağmur. Kururum."

"O yüzden değil. Yani, *sadece* o yüzden değil. Rose. *Rose*, lütfen konuşabilir miyiz?" Kolumu yakalayıp beni sıkıca tutuyor. Dar mutfak kapısında karşılıklı duruyoruz, gözleri yalvarıyor, kalbim isyan ediyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum.

"Hayır, değilsin. Sen kızgınsın ve ben üzgünüm." Yağmur, kapı pervazından damlıyor ve yanımızda sürekli bir su perdesi gibi vuruyor. İçeride yanan bir fener var ve yüzünün bir tarafını aydınlatırken, diğer tarafını gölgeye bırakıyor. "Dışarıda söylediklerim için. Yanlış yaptım. Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Tabii ki gitmelisin ve ben aksini dilediğim için aptalım."

"Sen aptal değilsin," diye fısıldıyorum. "Ama haklısın. Gitmeliyim."

Şimdi arkanı dönmelisin. Islak ayaklarını birbiri ardına koyup yukarı çıkmalı ve tüm bu olaya bir son vermelisin.

Ama yapmıyorum.

Donup kalıyorum, bedenimi harekete geçiremiyorum. Sırtım kapının bir tarafına, onun sırtı diğer tarafına yaslanmış. Yüzünü eğiyor, gözlerime bakmamı istiyor.

Sonunda, zorlukla yutkunarak, gözlerine bakıyorum.

Rüyada yakalanmış gibi, alnımdan ıslak bir saç telimi kaldırır. Dokunuşundan omurgamdan aşağı bir kıvılcım geçiyor gibi. Battaniye omuzlarımdan kayar ve köprücük kemiğim ortaya çıkar. Kolayca tekrar çekebilirim, ama çekmem. Gözlerinin çıplak tenimde parıldayan yağmur damllarına düşmesini izlerim. Zihnim umutsuz bir iplik yumağı gibidir, hiçbir şey mantıklı gelmez.

"Buraya bir yaz fırtınası gibi giriyorsun," diyor yumuşak bir sesle, "ve her şeyi değiştiriyorsun. Neden? Seni motive eden ne?"

"Ben sadece kendim
olabilirim." "Peki sen nesen?"

Hain. Casus. Kukla. Acı gerçek dilimde karıncalanıyor.

Conrad bir dokunuş uzaklıkta. Kafasını eğmesi. Eğilmesi. Elini kaldırması. O benim olabilir. Bu anı, daha önce hiç hissetmediğim kadar kesin bir şekilde hissediyorum. Ama aramızdaki mesafeyi kapatırsam, ikimizin de istediğini artık inkar edemeyeceğim şeyi bize verirsem... ve sonra, sakladığım tüm sırları öğrenip beni gerçekte olduğum gibi görürse...

Eli saçımdan düşer, bunun yerine kolumu okşar, sonra tereddütle parmak uçları omzumun çıplak derisini okşar. Sıcak bir titreme

sırtımdan aşağı koşar ve ben hafifçe nefesimi tutarım. O küçük dokunuş, vücudumdaki her gram direnci ateşe vermekle tehdit eder.

Sırlarım varsa ne olmuş? zihnimin derinliklerinden haince bir fısıltı geliyor. Onları öğrenirse ne olmuş? Gelecek kendiliğinden çözülsün. Bu an için yaşa.

O, benim nasıl tepki vereceğimi merak edencesine bekliyor. Geri çekilecek miyim, yoksa durmasını mı söyleyeceğim?

Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, başımı eğiyorum, yanağım onun elinin arkasına değiyor. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Benim yapmaya korktuğum kararı onun vermesini bekliyorum, çünkü eğer o verirse, direnemeyeceğimi biliyorum.

"Rose," diye uyarıcı bir şekilde nefes alır, sanki bunu başlatan o değilmiş gibi. *Beni* öpen oydu, periler diyarında.

O geceyi düşünmek içimi ısıtır ve bakışlarım onun ağzına iner. Aklım, toparlayabildiğimden daha hızlı dağılır. Suçluluk duygum yerini özlemeye bırakır. Ona dokunma ihtiyacı vücudumda dalgalanır, o kadar güçlü bir fiziksel, ilkel acı ki, hiçbir büyü yapamadığı kadar göğsümü ağrıtıyor.

"Ee?" diye fısıldıyorum. "Ne istiyorsun, Conrad?"

Konuşmasına gerek yok. Aç gözleri her şeyi anlatıyor. Öne eğilip dudaklarını boğazıma değdirdiğinde nefesim, kalbim, düşüncelerim durdu...

"Tanrılar adına!" diye bir ses çılgılık atar.

'ı parçalıyoruz. realis close been Mrs. MacDougal mutfaktan fırlayarak, elinde bir fener sallayarak çıktı.

"Sizin halinize bakın! Hemen içeri girin! Zatürreeden öleceksiniz. Deli, deli yaratıklar!"

İkimiz de konuşmadan, bizi eve çekip kapıyı kapattı. Sonra beni daha da uzağa çekti, eli o kadar sıkıydı ki, sadece sağlığımdan endişelendiğini düşünemedim.

"Şimdi yukarı çık, kızım," der, gözlerini gözlerime dikerek, "ve kendini kurula. Sonra hemen yatağa gir, üşütmeyesin. Fırtınada ata binmek, ne saçma! Ach!"

"İyi geceler, Rose," diyor Conrad, sesi titriyor. Yüzü kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, beni dikkatle izliyor.

Bir kez daha sıcak bir titremeyle merdivenleri çıkıyorum, şu anda benim için en iyisinin yanan yüzüme biraz soğuk su dökmek olacağını düşünüyorum ve umarım

odamdaki lavabo boş değildir. Ama sonra mutfaktan gelen fısıltılar kulağıma çarpar. Olduğum yerde dururum, nefesimi tutarım.

"... sizi ilgilendirmez, Bayan MacDougal." Conrad'ın sesi buz gibi sert.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, evlat. O kız bela. Ona güvenmiyorum. Onda bir şeyler tutarsız. Sanki hakkı varmış gibi bu evin huzurunu *bozdu*. Yetkili bir kaynaktan öğrendiğime göre bir vazo kırmış ve onu komodinin içine saklamış!"

"Bir vazo mu? *Gerçekten mi?* Bütün bunlar bunun için mi?"

"Birisi sana akıl vermeli! Ne yapıyorsun sen, evlat? Dikkatini dağıtamazsın. Briar Kral pencereleri sallarken, şimdi değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Conrad'ın sesi sert. "Her zaman yaptığım gibi, yapmam gerekeni yapacağım. Ama ne zaman mutlu olacağım?"

Ardından gelen sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, beni dinlediğinden şüphelendiklerini düşünerek geri çekilmeye başlıyorum.

Ama sonra Bayan MacDougal yorgun bir sesle, "Tutkularının seni ele geçirdiğini biliyorum, tıpkı bunun sebebinin *o* olduğunu bildiğim gibi. Görevlerinin ne olduğunu unutma ve şunu da unutma: dışarıdan gelen hiç kimseye güvenilmez."

"Evet, görevlerimin ne olduğunu biliyorum ve bu bataklığın ötesindeki dünyayı asla deneyimleyemeyeceğimi de biliyorum. Bununla birlikte gelen tüm sefalet ve hayal kırıklığını kabul ettim. Ama bir kez olsun *bana* mutluluk veren şeyi yapmak istiyorum ve belki Rose beni mutlu eder. Her halükarda, bu kararı sen veremezsin, anlıyor musun?"

Mutfak kapısı çarpılır; Conrad'ın ağır adımlarını duyuyorum, öfkeyle evin kendi kanadına doğru uzaklaşıyor. Bayan MacDougal iç çeker ve merdivenlere doğru yürümeye başlar. Eteklerimi toplayıp, yanaklarım yanarken, olabildiğince sessizce kaçırım.

O kız bela demek.

Ve en kötüsü, kalbimi zehirli dikenler gibi delen sözler: *Belki Rose beni mutlu eder.*

Sonunda odama geri döndüğümde, alçak, titrek ateşin yanındaki sandalyeye çöküp kollarımı dizlerime doladım. Kalbim göğsümde çarpıyor, cildim ateş gibi yanıyor.

Koridorda yürürken ayak seslerini duyuyorum ve nefesimi tutuyorum, kalbim çarpıyor, kapımda durduğunda. Kapıyı çalacak mı? Çalarsa ne yapacağım

? Onu içeri davet mi edeceğim?

Çalmayın, diye düşünüyorum. Sonra, *Hayır, lütfen çalın*.

Ama o ilerliyor, ayak sesleri uzaklaşıyor ve ben yüzüme bir yastık bastırıp içine çılgılık atıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, boynumda onun dudaklarının aç bir sıcaklığını hissediyorum; gözlerinin içime işlediğini hayal ediyorum, cildinden yayılan sıcaklık ve enerji saçlarımı okşuyor.

Ona aşık oluyorum.

Yanaklarım kızarır, odanın sıcaklığı birden dayanılmaz hale gelir. Pencereye gider ve onu açarım, yüzümü serin gece havasına doğru uzatırım. Yağmurla yıkanmış bozkırların kokusunu içime çekerim ve ufukta parıldayan yıldızları izlerim.

Pencere pervazının kenarında, kan kırmızısı bir çilek duruyor.

Titrek parmaklarımla onu alıp ters çeviriyorum. Bir ısırık alınmış ve yaradan parmak uçlarıma kırmızı meyve suyu akıyor.

Onu dışarıya fırlatıyorum, karanlıkta kaybolmasını izliyorum, sonra pencere pervazına zayıf bir şekilde yaslanıyorum.

"Sadece bir tesadüf," diye fısıldıyorum. "O bilmiyor."

Ama buna kendimi inandıramıyorum. Lachlan'ın beni izlemenin bir yolu mu var? Az önce, hain arzularıma teslim olmaya hazır olduğumu gördü mü? Onun benim için tasarladığı tuzağa düşmemi mi?

Lachlan beni buraya Conrad'ı mahvetmem için gönderdi; ve bunu *bilmeme* rağmen, kendimi bu toprakların efendisine kaptırdım. Çok dikkatli ve akıllı olduğumu sanıyordum, ama tüm bu zaman boyunca kalbim bana ihanet ediyordu.

Artık bunu yapamam.

Sadece büyüümü korumak için ruhumu daha fazla feda etmekten yoruldum. Görevimi tamamlayıp Conrad'ı bu işin dışında tutabileceğimi, bir şekilde bu iki ipi ayrı tutabileceğimi sanmıştım. Ama ne kadar aptalmışım; bunca zaman boyunca, bu ipler birbirine dolanmıştı ve ona her baktığımda, sesini her duyduğumda, bu düğüm daha da sıkılaşıyordu. Kendime söylediğim onca yalana rağmen, Lachlan'a olan borcumu *ödeyip* Conrad'ı koruyamam.

Birini seçmek zorundayım.

Başka bir fırtına yaklaşıyor. Doğu gökyüzü dökülmüş mürekkep kadar siyah ve yağmurun yaklaştığını duyuyorum, sanki bir sürü vahşi at moor üzerinde gürleyerek koşuyor gibi.

Taş pencere pervazını sıkıca tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, öncü rüzgârın saçlarımı uçurduğunu ve elbisemi dişleriyle kavradığını hissediyorum.

O soğuk rüzgarda, arkamda odayı dolaşan gölgelerle, ne yapmam gerektiğini, en başından beri, Conrad'ın kaplan bakışlarıyla bana baktığı anda içimde bir kıvılcım hissettiğim anda yapmam gerekeni biliyorum. Yapabileceğim tek şey bu ve ruhum hala sağlam kalarak buradan uzaklaşabilmemin tek yolu bu.

Buradan ayrılmalı ve bir daha asla dönmemeliyim.

Peri kralıyla yaptığım sözleşmeyi bozmalıyım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bütün gece erteledim ve ertesi sabah odamda oyalanıp, iplikleri kopana kadar büküp durdum. Kahvaltı geldi geçti, ama Bayan MacDougal kapımı çalmadı; eminim beni çok özlemiyor. Ama Sylvie de her zamanki gibi beni aramaya gelmedi, ki bu da en iyisi sanırım.

Ona mektup yazacağım, kardeşinin ne derse desin, büyü öğrenmeye devam etmesi için onu cesaretlendirecek bir yol bulacağım. Ama bu niyetimi sürdürebileceğimden emin değilim. Bugünden sonra hayatımın nasıl bir yön alacağını hiç bilmiyorum. Nereye gideceğim, ne yapacağım... Hiçbir şey kesin değil. Ama bu evde bir gece daha kalamayacağımı biliyorum.

Bir elimde valizimi, diğer elimde iplik setimi alıp, dönüp duvar halısına bakıyorum.

Goblen geride kalacak ve Conrad onu gördüğü anda benim kim olduğumu, kimin için çalıştığımı anlayacak. Gerçeği öğrenecek, gobleni yakacak ve adımı lanetleyecek.

En azından, ona yalan söylediğimi ve onu aldattığımı öğrendiğinde gözlerine bakmak zorunda kalmayacağım.

Ama bugün, işleri düzelteceğim, ya da düzeltilebilecek kadar düzelteceğim. Umarım bunu anlayacak ve benden biraz daha az nefret edecektir.

Derin ve canlandırıcı birkaç nefes aldıktan sonra, duvar halısına doğru yürümeye başladım ve biri kapımı yumrukladığında donakaldım.

"Rose!" Conrad nefes nefese bağırlıyor. "Kız kardeşim orada mı?"

Tek bir hareketle duvar halısını indirip yatağın altına itiyorum. Sonradan aklıma gelince, valizi de saklıyorum. Sonra kapıyı açıyorum.

Conrad'ın gözleri çılgınca parlıyor, saçları dağınık, çenesinde tıraşsız bir gölge var. Bir eli kapıda, diğer eli Sylvie'nin kürk mantosunu tutuyor. Gözlerinde çiğ bir panik yanıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bu sabah tartıştık, sonra o bataklığa koştu. Captain'ı peşine taktım, ama bulabildiğimiz tek şey bu oldu." Pelerini kaldırır. "İzleri, Rose, ıssız bir yerde sona *erdi*. Bulma büyüsü denedim, ama izler birdenbire *kesildi*. Bu ne anlama geliyor?"

"İz nerede sona erdi?"

Yüzü sertleşir. "Güneydoğu. Koğuşun kenarında. Sanki ortadan kaybolmuş gibi."

Yüzümden kan çekilirken, içimde boğucu bir önsezi dalgası yükselir, korku dolu bir fırtına bulutu.

Güneydoğu, Lachlan'ın kalesinin bulunduğu yön.

Tanrım, hayır. Lütfen hayır.

"Git," derim. "Sen doğuyu ara, ben güneye gideceğim."

"Gitti. Çantasını da aldı." Gözleri boş bakıyor. "Babam gitti ve geri dönmedi. Annem..."

"Onu bulacağız," diyorum kararlı bir sesle. "Git, ben de iplik setimi hazırlayıp yola çıkacağım."

Gözlerindeki acı beni parçalıyor. Kapıyı kapatmak, onu dışarıda bırakmak için tüm gücümü kullanıyorum. Onun uzaklaştığını duyuyorum, nefesi sıkışık ve panik içinde.

Yatağın altından duvar halısını çıkarır ve tekrar asarım, sonra kılavuz ipliği tutarım. Derin bir nefes alıp, ipliği içeri doğru iterim, boş elimle lifleri ayırır ve ardındaki dönen, kıvrılan kaosu görmemek için gözlerimi kapatırım. İpliklerin fısıldayan uğultusu kulaklarımı doldurur ve ben bunu dışarıda bırakıp kılavuz ipliği takip ederek diğer tarafa geçmek için elimden geleni yaparım.

Kaleye adım attığımda, nefes verip titrerim, hala geçidin etkilerini hissediyorum. Gözlerimi tüm bu süre boyunca kapalı tutmuş olsam bile, kafamı boşaltmak her zaman birkaç dakika sürer. Baş dönmesi geçip ipliklerin uğultusu kulaklarımdan kaybolduğunda, etrafa bakınırım.

Ve kalenin tamamen terk edilmiş olduğunu görüyorum.

Lachlan gitmiş, tüm perileri de öyle. Ve her şeyi yanlarında götürmüşler: halıları ve çadırları, sandalyeleri ve masaları. Yattıkları yerde çimler bile ezilmemiş. Sadece Telarian duvar halısı kalmış, eskisi gibi, eski taş duvara asılı.

Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Yıkılmış büyük salonun ortasında durup, taş duvarların çatlaklarından esen rüzgârın uğultusunu dinliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve midem endişeyle kıpır kıpır ediyor.

Nereye gitti? Görevini mi terk etti? *Beni* mi terk etti?

Hayır, Lachlan bu kadar kolay pes etmez. Belki de biri kaleye gelip perileri buldu ve başka bir kampa çekilmek zorunda kaldılar. Öyleyse, onu bulmam için bir yol bırakmış olmalı.

O zaman daha dikkatli bir şekilde etrafa bakıyorum, bu sefer gizli bir mesaj arıyorum. Çok geçmeden onu buluyorum: üst odalara açılan yarı yıkık kemerin etrafına sarılmış gümüş bir iplik. Onu tutup takip ediyorum, tıpkı duvar halısı kapılarından geçen kılavuzu takip ettiğim gibi.

Gün güzel ama uzun sürmeyecek. Bulutlar doğuda toplanıyor ve bu güneşli tepelere kötü niyetli bir bakış atarak yağmur yağdırmayı planlıyor. Etrafta ev ya da çit görünmüyor, hatta arkamdaki harabeler bile gözden kaybolmuş, sanki dünyanın sonuna gelmişim gibi hissediyorum. Lachlan'ın ipeksi ipliği avucumun üzerinde kayıyor, tenime fısıldıyor.

Onun çadırını görmek için iki mil yürümem gerekiyor. Çadır, tahta direklerin üzerine beyaz keten kumaşla örtülmüş, köşelerinden kurdeleler sarkan ve en yüksek noktasından rüzgarda sallanan gümüş bir bayrak sarkan küçük, sade bir çadır. Altında bir masa ve iki sandalye var.

Biri onun.

Diğerinde Sylvie.

Koşmaya başlıyorum, gümüş ipliği düşürüp ciğerlerim yanana kadar bağıriyorum. Onun adını haykırıyorum, midem düğümleniyor ve damarlarımdan korku akıyor. Ayaklarım, sahip olduğumu bilmediğim bir çeviklikle fundalıkların üzerinde uçuyor.

"Sylvie! Sylvie!"

Saçındaki mavi kurdeleyi görebilecek kadar yaklaştığımda, dönüp gülümser.

"Merhaba, Rose."

Yavaşlayarak, nefes nefese kalarak ellerimi dizlerime koyarım ve durumu değerlendiririm. Lachlan, yüksek sırtlı, döşemeli koltuğunda rahatça oturmuş, beni pasif bir şekilde izliyor. Sylvie'nin bacakları sallanıyor; mutlu bir şekilde bacaklarını sallıyor ve zarif bir çay fincanından yudumluyor. Masada tatlılar, çay, çilekler ve Lachlan'ın saçları kadar beyaz, yumuşak yaprakları olan küçük bir kardelen buketi var.

"Çay ister misin?" diye soruyor bana. "Korkarım tüm çilekli tartları yedik, ama hala biraz tereyağlı çörek var."

Öne doğru eğilip Sylvie'nin elini tutup kendime doğru çekiyorum. Fincanı düşürüyor ve çadırın altına serilmiş parlak beyaz halının üzerinde parçalanıyor.

"Rose!" diye bağırır. "Yeni arkadaşımın çay içiyorum! Kaba olma."

Onunla Sylvie'nin arasına girerek, cildimi yakacak kadar öfkeli bir şekilde perinin karşısına geçtim, dişlerimin arasında küfürler kaynıyordu. "Ne yaptın? Onu nasıl buldun?"

"O *beni* buldu!" diye itiraz eder, masumca ellerini açarak. "Evet, ben buldum," diye onaylar Sylvie.

Arkamı dönüp ona bakarım, sonra masanın yanında duran yıpranmış bir valiz fark ederim. "Sylvie... kaçıyor muydun?"

"Sadece kısa bir süreliğine," diyor Sylvie. "Connie'ye ne kadar çok büyü yapmak istediğimi anlaması için. Ondan saklamaktan yoruldum! Beni biraz özlemesi yeterli. Sonra geri döneceğim ve o da fikrini değiştirecek. Ona neler yapabileceğimi, nehirleri yataklarından nasıl kaldırabildiğimi, kayaları nasıl uçurabildiğimi ve hatta büyü yapmadan bile..."

"Sylvie. Yeter." Omzunu sıkıca tutarak Lachlan'a öfkeyle bakıyorum. "Bana verdiğin acıyı görmüyor musun?" O ise masumca omuz silkiyor. "Batalıkta kaybolmuş küçük bir kız buldum ve onu kurtardım, ama yine de kötü adam *ben miyim?*"

Sylvie'ye dönüyorum. "Sana dokundu mu, ya da bir şey yaptı mı...?"

"Sen araya girene kadar bana sihir gösterecekti," diyor. "O da bizim gibi bir Dokumacı!"

"Aynen öyle," diye onaylar Lachlan, gözleri parıldayarak. "Dikkatle izle, küçük Bayan North."

Ben bir şey söyleyemeden, hızlı parmaklarıyla gümüş ipliklerini büküyor ve Sylvie iç çekerek dizlerinin üzerine çöküyor, sonra uyuyan bir kedi gibi kıvrılıyor.

Ben çılgılık atarak onu yakaladım ve nabzını kontrol ettim.

"Sadece uyuyor," diyor Lachlan. "Ve seni temin ederim ki, tamamen zarar görmedi."

Yavaşça makaralarımın uzanırım.

Lachlan dilini tırnaklarıyla tıkırdatır. "İplik savaşında beni yenemeyeceğini biliyorsun, Rose Pryor."

Yine de denerim, ipliği koparıırken iplik tıslar. Ama ipliği koparacak vaktim bile olmaz, çünkü Lachlan parmaklarını havada çevirir, iplik olmadan dokumaya başlar. Görünmez eller saçımı tutar ve beni yere çeker, başımı yere vurur. Beyaz halıya tutunarak çılgılık atarım, saç köklerim acı içinde çılgılık atarken gözlerimden yaşlar akar.

"Sylvie'den ne istiyorsun?" diye nefes nefese soruyorum.

"Onu bulduğumu söylerken doğruyu söylüyorum. Ve ne kadar *büyüleyici* bir yaratık."

Sylvie'ye bakıyorum, saçımı saran büyü yüzünden ona ulaşamıyorum. Hareketsiz yatıyor, yüzü porselen gibi, koyu renk bukleleri çözölmüş ve halının üzerine dökölmüş. Bugün beyaz bir elbise giymiş, önü dantelli ve eteğinde çim lekeleri var.

"Tüm perileriniz nerede?" diye soruyorum. "Neden kale boş?"

"Saat geç oldu," diye cevaplar. "Olaylar hızla gelişiyor ve ben de halkımı dört bir yana gönderdim, kendilerini hazırlamaları ve akrabalarımızın geri kalanını toplamaları için."

"Bu ne anlama geliyor? Şimdi ne planlıyorsun?"

"Bir yere mi gidiyordun?" Lachlan sorumu yakaladı ve elinden bıçak alınmış gibi bana geri döndü. "Seyahat için giyinmişsin."

Bugün ona geleceğimi biliyor muydu? Ne söylemek istediğimi biliyor muydu? Bilmiş olamazdı, ama yoksa neden Sylvie'yi, ona elini sürebileceği bölgenin sınırına çekmiş olabilirdi? Onu bulmasının sadece bir tesadüf olduğuna inanamıyorum.

"Onu kardeşi üzerinde baskı aracı olarak kullanmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri kısılır. "Bence bu, buraya ne söylemeye geldiğine bağlı." Cildim ısınır. "Ben..."

Lachlan görünmez ipliklerini tekrar çevirir ve sihirli ipler saçlarımı yakalar ve beni ayağa kaldırır. Acıyla nefes nefese, kendimi yukarı iteklerim, ama sadece çenemin altında soğuk parmaklarını hissedirim. Beni dizlerimin üzerine kaldırır ve eğilir, burnunun ucu yanağımı okşarken buz gibi dudaklarını kulağıma yaklaştırır.

"Medeni yollarla halletmeye çalıştım. Ama şimdi daha acımasız yöntemlere başvurmam gerektiğini anlıyorum."

Sesim zayıf bir şekilde titriyor. "Beni *bırak*."

Dişleri sivrilmiş gibi görünüyor, tıslayarak şöyle diyor: "Hala kaçabileceğini mi sanıyorsun? Sana yaptığım tüm yatırımlardan sonra... Elbiseler, ayakkabılar, iplikler, *zamanımı* saymıyorum bile. Conrad North'u tuzağa düşürecek başka bir utangaç hizmetçi bulmamın bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Hayır, *bu sen* olmalısın. Sen Gatekeeper'ın güvenini kazandın, hatta cesaretimi toplayıp söyleyeyim, kalbini de." Yüzünü yüzüme yaklaştırıp derin bir nefes alır. "Sende onun *kokusunu alabiliyorum*. Yine de *gitmeyi mi* düşünüyorsun?" Kahkahası havayı dolu gibi doldurur. "Benim perilerim seni ikiye bölmeden on adım bile atamazsın, cadı."

Nefesim ciğerlerimden bir anda çıkıyor. Beni buraya tek bir amaç için getirdi ve itaatsizliği hoş görmeyecek. Ve bunun için ne gerekiyorsa yapacak. Halkı ölüyor. Elbette, sıradan bir öğretmeninin vicdani itirazlarıyla planlarının engellenmesine izin vermeyecek.

Ondan kaçabileceğimi gerçekten hayal mi ettim? On iki yıldır onun tarafından takip edildiğim halde, dersimi hiç almadım mı? Bu, Conrad'ın babasını öldüren, Conrad çocukken boğazına bıçak dayayan yaratık. Onun yalan söylediğini, manipüle ettiğini, etrafındaki herkesi kullandığını, kullandığını, *kullandığını* gördüm, onları öfkesinin ateşine atarak kendini her şeyi yutan bir cehenneme dönüştürdü.

Böyle şeytanlar her zaman hak ettiklerini alırlar.

Tüm planlarım, büyüsünü tamamlayamadan yanan ucuz bir ip gibi küle dönüşüyor. Zihnimin derinliklerinde, teyzemin boş, alaycı kahkahasını duyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Titreyerek nefes alıp veriyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Sen kazandın."

Başını eğip bekliyor.

"Bir şartla," diye devam ediyorum ve sözler dilimde sıcak kömürler gibi yanıyor. Yine de onları tükürüyorum. "Sana dalı getirirsem ve Morgaine'i tahttan indirirsen, Kuzey'i bana vereceksin. Onlara hiçbir şekilde zarar verilmeyeceğine ve dokunulmayacağına yemin et. Kraliçenin de onlara zarar vermesine izin vermeyeceğine yemin et. Onların güvende olmaları için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

Yüzündeki ifade değişmez, ama gözleri soğuk bir küçümsemeyle parlıyor gibi görünür. Sonunda beni bırakır ve kollarını sandalyenin kenarlarına atar, uzun soluk parmakları buz sarkıtları gibi sarkar. "Önceki anlaşmamızı bozuyor musun?"

Topuklarımın üzerine oturup ellerimi dizlerimin üzerine sıkıca kavuşturuyorum. "Sizi rica ediyorum... Yeni şartlar için *yalvarıyorum*."

"Yeniden müzakere asla bir seçenek olmadı. O yüzden tekrar soruyorum: İlk sözleşmemizi bozuyor musun?"

Sylvie'ye bakıyorum. Uyurken çok genç görünüyor, yüzünde hiçbir sıkıntı izi yok. Yarın bunların hiçbirini hatırlayacak mı?

"Büyümü kaybederim," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar."

"Ve bunun yerine, değerli ölümlü North'larına zarar vermeyeceğime dair sözümü alacaksın."

Gözleri, donmuş iki dağ gölü kadar ifadesiz ve kadim. Haftalar önce Londra'da beni karşılayan Lachlan yavaş yavaş ortadan kayboluyor. Onu her gördüğümde, tanıdığım kişi giderek daha az tanınır hale geliyor, çünkü artık onun gerçek kimliği olduğunu bildiğim Manannán, Çalı Kralı ortaya çıkıyor. Ve bu yaratık tamamen bir yabancı, öngörülemez ve korkunç.

Ona acımış olduğuma inanamıyorum.

Ellerime, binlerce büyüyle dokundukları için çevik ve hızlı parmaklarıma bakıyorum.

Ama sonra gözlerimi kapatıp Sylvie'yi düşünüyorum, Blackswire'ın dışındaki yolda, onu eziyet edenler kaçarken gözyaşları içinde ama zafer kazanmış halde. Conrad'ı düşünüyorum, mutfağında çıplak ayakla, küçük kız kardeşi için her şeyi yapacağını söyleyen Conrad'ı.

Benim için ölecek böyle birisi hiç olmadı. Amcam beni severdi, ama onunla yeterince uzun süre birlikte olmadığım için aramızda pek bir bağ oluşmadı. Beni sevdiğinden emin olduğum ama çok erken yaşta benden alındıkları için yüzleri hafızamda bulanık birer silüet olarak kalan anne babamı zar zor hatırlıyorum.

Ama Conrad ve Sylvie...

Özgürlüklerinin bedelini ödemeye razı olursam, ikisini de özgür bırakabilirim. Morgaine'den, Lachlan'dan veya başka bir periden korkmak zorunda kalmazlar. Bu yeri, bu yıkık dökük eski evi terk edip yeni ve daha iyi bir hayat bulabilirler. Morgaine tahttan indirildiğinde, Conrad'ın ona karşı olan görevleri sona erer. Lachlan da onlara asla dokunmayacağına dair yeminiyle bağlı kalır.

Lachlan ve entrikalarından kurtulmak için yeminimi bozmaya geldim. Ama o benim son kaçış yolumu da kesti ve şimdi önümde tek bir seçenek görüyorum:

Ruhumu ona yeniden satmalıyım, ama bu sefer çok daha yüksek bir bedel karşılığında.

Uzun, yavaş bir nefesle cebimden bir iplik makarası çıkarıp bir iplik koparıyorum, parmaklarımın üzerinde küçük ve kırılgan bir şekilde kaymasını hissediyorum. Ne kadar kolay kopabilir, ama ne kadar kolay her şeye dönüşebilir: bir kılıç, bir kalkan, bir zırh. O ince ve narin iplikte, tüm varlığım şarkı söylüyor.

Elimi makaranın üzerine kapatıp Lachlan'a uzattım.

"Faerie," diye fısıldadım, "Anlaşmamızı bozuyorum."

Nefesimi tutarak parmaklarımı birbirine kenetledim ve karnıma bastırdım, *bir şey bekleyerek...* Bir acı, cildimde bir karıncalanma, az önce vazgeçtiğim şeyin fiziksel, inkar edilemez bir kanıtı.

Hiçbir şey olmuyor. Belki de sihir böyle ölür, sessizce, tek bir veda notası bile olmadan. Bu, en keskin acıdan bile daha acımasız görünüyor. Lachlan'ın yüzü kararır; sanırım bunu gerçekten yapacağıma inanmamıştı. Ama makarayı alır, parmakları bir anlığına benimkileri yakar

ve sonra bir parça çekiyor.

"O zaman sana şunu söz veriyorum, Rose Pryor: Bu gece yarısına kadar bana Dwirra Ağacı'ndan bir dal getirirsen, değerli ölümlü North'larına zarar vermeyeceğim ve hiçbir şekilde irademi dayatmayacağım. Başarırsan, özgür kalacaksın. Başaramazsan, hiçbirinizi bağışlamayacağım."

Konuşamıyorum; sadece başımı sallayabiliyorum. Gece yarısı... Bu hiç de uzun bir süre değil. Ama Sylvie burada yatarken, ikimiz de tamamen onun gücü altında iken ne yapabilirim ki?

O, vowknot'u örüyor, ellerinin ve benim ellerimin arasında örülen karmaşık bir ağ, yeminlerimizi birbirine bağlıyor, sonra ona biraz sihir üflüyor ve iş bitiyor. Küller parmaklarımızdan sızıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Ben onun için bir hiçim. Onun için her zaman bir hiç oldum. Ve şimdi, onun önünde diz çöküp, yenilmiş ve yalvararak, onun haklı olduğunu kanıtladım. Sihirimi, dürüstlüğüme ve şimdi de gururumu aldı. Geriye ne kaldı ve daha ne alacak merak ediyorum.

"Zaman geçiyor, canım," diyor Lachlan. "Somurtmak için pek zaman kalmadı."

Sonra elimi kaldırır, açar ve makarayı avucuma koyar.

"S-sakla," diyorum, sesimdeki titremeyi gizleyemeden. "Artık ona ihtiyacım yok."

O sadece arkasına yaslanıyor, kolunu sandalyenin arkasına atıyor. "Onsuz o dalı bana getirebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bir yolunu bulurum."

Kafasını sallar. "Senden sihrini almayacağım, kızım, henüz değil." " Ama. . . "

Makarayı sıkıca tutarım. "Ne diyorsun sen? Anlaşmamızı bozdu Anlaşmamızı bozdu. Benim büyüm teminatımdı." "Hayır, değildi."

"Evet, öyleydi! Dedim ki..."

"*Kalbim üzerine yemin ederim,*" diyor alaycı bir şekilde, bir çocuğun tiz sesini taklit ederek.

Hatamı fark edince sesim kısılır.

Soğuk, boğucu bir korku boğazımı tıkar. Vücudum kurşun gibi ağırlaşır.

O bir kart şarlatanı, her fırsatta el çabukluğu yapıyor, gerçeklerini ve amaçlarını her zaman saklıyor ve sadece kendisine uygun olduğunda ortaya çıkarıyor, ve o zaman bile gözlerime asla güvenemiyorum.

"Ve böylece geride bıraktığın şey kalbin."

Elini uzatır, parmaklarını gerer ve göğsümde bir acı seli açılırken çığlık atarım. Sylvie'yi bırakıp yere kıvrılırım, öldüğümünden eminim, keşke çoktan ölmüş olsaydım diyorum.

Teminat olarak koyduğum benim büyüm değildi. En azından, *onun* yorumuna göre

Benim *hayatımdı*.

Kalbimi bir iple tutuyor, hayatımın ipliğini istediği zaman kesebilecek.

Acı azalır, ama yankıları kalır, vücudumda yankılanır ve kemiklerimde spazmlar yaratır. Fetal pozisyonda kalırım, düzensiz nefes alırım, tuttuğum gözyaşları şimdi serbestçe akar.

Lachlan üzerime eğilir, sanki ben bir köpekmişim gibi elini başıma koyar.

"Sakin ol," der, ama sesinde yatıştırıcı bir ton yoktur, sadece korkunç, boş bir kayıtsızlık var. "Uslu durursan sana zarar vermek zorunda kalmayız."

"Seni *piç kurusu*," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Her seçimin bir sonucu vardır, canım, ve bugün burada yaptığın seçim konusunda yanılığa düşme: Kalbin bana ait, ve onunla birlikte, büyün, özgürlüğün, *hayatın da*. Şu anda seni kurtaran tek şey, benim için hala bir faydan olabileceği gerçeği."

Çenemden tutup beni dizlerimin üzerine çöktürdü, titriyor ve dehşete kapılmıştım. "Şimdi bana istediğimi getir, sevgili Rose, yoksa sana hiç ihtiyacım kalmayacak."

OTUZUNCU BÖLÜM

Sylvie'yi Ravensgate'e kadar sihrimin yardımı olmadan taşıyorum; göğsüm hala Lachlan'ın çarpık gösterisinden dolayı ağrıyor. İlk başta çok ağır görünmüyordu, birkaç kumaş demetinden fazla değildi, ama yürüdükçe ağırlaşıyor ve sonunda dizlerimin üzerine çöküp onu dikkatlice çimlerin üzerine yatırıyorum. Burası açık bir alan, etrafındaki araziye harika bir manzaraya sahip, Blackswire'ın dışındaki orman ufukta koyu bir leke gibi görünüyor. Solumuzda, Tarkin'in başlattığı ve Conrad'ın söndürdüğü yangın nedeniyle tepeler hala kararmış ve yanmış durumda, ama ilk yeni çimlerin filizleri yanmış toprağı yumuşatmaya başlıyor. Bataklık kış uykusundan uyanıyor, kahverengi, altın sarısı ve kırmızı renklerden oluşan örtüsüne yeni yeşil tonlar ekliyor. Taze bitkiler nemli toprağı delip çıkıyor, meraklı ve parlak, Sylvie'nin uzanabileceğı yumuşak bir halı oluşturuyor.

Nefes nefese, sırtımı bir kayaya dayayarak onun yanına oturuyorum ve yüksek rüzgarda yumuşakça süzülen bulut parçalarının olduğı mavi gökyüzüne bakıyorum. Gölgeleeri yeryüzünde koşuyor, derin mavi gri havuzlar sürekli değışıyor, izlemesi garip. İstenilebilecek kadar güzel bir gün, sıcaklık hoş bir serinlikte, rüzgar tembel ve hafif, tüylü altın otları üstünkörü bir şekilde dalgalandırıyor.

Hiçbiri göğsümdeki fırtınayı yatıştırmaya yetmiyor. Aptal.

Aptal, aptal, *apтал kız*. Teyzemin sesi düşüncelerime sızıyor. *Sen sihir hak etmiyorsun. Ruhun çok çarpık, günahların çok büyük. Senin ipliklerin de benim için olduğı gibi senin için bir lanet olsun.*

Bir elimi kaldırıp, çarpan, ağrıyan kalbimin üzerine koyuyorum. Naifliğim ve aptallığımın ona verdiği tüm acılara rağmen atmaya devam eden yorgun, hırpalanmış kalbim. Keşke onu kaburgalarımın arkasından çıkarıp, yaralı bir kuş gibi ellerimde sallayabilsem; keşke onu özgür bırakıp, bozkırların üzerinde uçmasını izleyebilsem.

Lachlan, Sylvie'yi bana karşı koz olarak kullanmasaydı, özgür olabilirdim. Bugün yeminimi bozmayı planladığımı bilip bilmediğini bilmiyorum, ama sonuçta her şey aynı oldu. Ben kaçmayı düşünürken, kararsızlık içinde tereddüt ederken, o çoktan harekete geçmiş, planının son parçalarını yerine getirmişti. Beni imkansız bir köşeye sıkıştırmış, son kaçış yolumu kesmişti.

Neden Sylvie'yi alıkoyup Conrad'ı kontrol etmek için rehin olarak kullanmadığını anlamaya çalışıyorum. Bu pek mantıklı gelmiyor, ama bu sadece beni daha da tetikte yapıyor. Lachlan, bir şeyi kendi çıkarları için kullanmak için ona bir düzine ip bağlamadan dokunamaz.

Birkaç dakika sonra, bir Dokuma denemek için yeterli gücü ve cesareti topluyorum. Sihir, onu çağırdığımda geliyor, ama sadece ince bir akıntı, eskiden bir anda gelen sihirin zorlukla akan bir damlası. Onu, pegboard'uma astığım duman düğümüne yönlendirmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. İplikler enerjiyi yakalar ve tutar, sonra küle dönüşür, büyü havada yüksekçe kıvrılan magenta renkli bir duman sütununa dönüşür. Conrad'ın nerede olursa olsun, bunun onun dikkatini çekecek kadar büyük bir işaret olmasını umut edebilirim. Sonra, yorgunluktan geriye yaslanıp gözlerimi kapatırım, başka bir büyü denemeyi ya da Sylvie'yi daha fazla taşımayı düşünemeyecek kadar yorgunum.

On dakika kadar sonra, hafif bir şaşkınlık nefesiyle uyanır. Oturur ve Lachlan'ın büyüünün sisini gözlerinden silip etrafına bakarken onu dikkatle izlerim.

"Oh," diyor. "Uyuya kalmışım!"

"Burada ne yapıyordun?" diye dikkatlice sorarım. "Ne hatırlıyorsun?"

Bana bakıyor, gözleri hâlâ biraz boş, ama içinde bir anı parlaması yok, ona çay ve çilek veren peri lordunu hatırlayınca ani bir nefes almıyor.

"Ben... kaçtım," diye başlar. "Connie'ye kızgındım."

"Ve?"

"Ve..." Hafızasında sisli bir bölgeyle karşılaşmış gibi kaşlarını çatır. "Yorgun düşmüş olmalıyım. Uzanmış olmalıyım."

"Gerçekten de öyle yapmışsın." Hafızayı değiştiren büyü, tıpkı büyü gibi, değişken bir şeydir ve baskıya pek dayanıklı değildir. Hafızandaki boşlukları yeterince sertçe dürtersen, büyü kumdan bir kale gibi çöker. "Eve gel, Sylvie. Kardeşin seni tüm kalbiyle seviyor, büyü olsun ya da olmasın."

Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ben de onu seviyorum, her şeyden çok. Keşke beni anlasa."

Elini sıkıyorum. "Anlıyor, sandığından daha iyi."

Birkaç dakika sonra, Conrad Bell'e doğru koşar ve gözleri hemen Sylvie'yi bulur. Yüzündeki kan çekilir ve ona atılır, onu kucaklar ve onun sinirli itirazlarına rağmen her yerini incinmiş mi diye kontrol eder.

"Ne oldu sana, Connie?" diye sorar, onu iterek. "Ben iyiyim."

"Sana başıboş dolaşmamamı söylemiştim, değil mi? Orada..."

"Haydutlar, evet, biliyorum," diye mırıldanır. "Belki de onların çetesine katılmak istedim."

Adam inler, sonra sessizce bana bakar. Ben de ona sakın bir şekilde bakarak, onu bozkırda uyurken bulduğumu, sağ salim olduğunu ve tüm endişelerinin boşuna olduğunu söylerim.

O akşam kapımı çalar.

Titreyerek, şalımı geceliğimin üzerine örterim ve kapıya giderim. Elimi kapıya dayayıp bir an tereddüt ederim.

"Rose?"

Geri çekildim.

Sesi yumuşak ve temkinli. "Geç olduğunu biliyorum, ama yemeğe gelmedin ve iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Ve sana bir hediyem var."

Bayan MacDougal'ın bana getirdiği, yenmemiş mince pie tepsisine bakıyorum. Yemek için iştahım yoktu, arkadaşlık için daha da az. Özellikle *onun* arkadaşlığı için. Artık onun yanında kendime güvenemiyorum; ona büyü mü yapacağım yoksa onu öpecek miyim, hiç emin değilim. Ve bugün kaderimin şiddetli dönüşünden sonra, en büyük korkum her şeyi ağzımdan kaçırıp ona her şeyi anlatmak ve onun sonsuz nefretini kazanmaktı.

"Yatmaya gidiyordum," diyorum. Tabii ki yalan. Pencereden dışarı çıkıp taş çemberine doğru yola çıkmak üzereydim, ne pahasına olursa olsun Elfhame'ye giden yolu bulmak için. Duvardaki saat hayatımın kalan saatlerini sayıyor, her saniye Lachlan'ın kalbimi saran ipi daha da sıkıyor.

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibi seslendi. "Peki. Yarın o zaman. Özür dilerim." Uzaklaşmaya başladı.

Başımı kapıya yaslayıp nefesimi veriyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Sonra kapıyı açıyorum.

"Conrad."

Dönüyor, yüzü aydınlanıyor. Saçını taramış, temiz bir ceket ve etek giymiş, ayakkabılarını bile parlatmış. Tam bir toprak sahibi gibi görünüyor.

Dudaklarımı ısıyorum, saatin tik takları ile gözlerindeki sıcaklık arasında kalmışım.

"Girin," diyorum sonunda.

Conrad odama girer. Ona bakarak, kalbimin çarpışını duyup duymadığını merak ederim. Ona bu kadar yakın olmak, açık bir fırının yanında durmak gibidir. Sıcaklık cildimi ısıtır; kollarımdaki tüyler diken diken olur. Tıraş sabununun bergamot kokusunun altında saman ve at kokusu vardır.

"Sana bir şey getirdim." Cebinden küçük bir kutu çıkarır. Ama sonra gözleri pencerenin yanındaki komodinin üzerinde katlanmış bir şeye takılır ve kutuyu ceketinin cebine geri koyar. "Bir dakika. O...?"

Nefesimi tutarak onu durdurmak üzereyim, ama o çoktan odanın diğer tarafına geçmiştir. Ellerimi sabit tutup, katlanmış bezi alıp ellerinin arasında açmasını bekliyorum.

Alnındaki sürekli endişe çizgileri bir an için yumuşar, yüzünde önce bir anlama, sonra şaşkınlık ifadesi belirir. Örgü kumaş ellerinde toplanır, ellerini indirip bana bakar.

"Annemin şalı," dedi.

"Evet..." diye cevap veriyorum tereddütle. Ben ayrıldıktan sonra onun bulmasını planlamıştım, bir veda hediyesi... ve bir özür. Şimdi, odamda mum ışığında geç saatlere kadar uğraşarak yaptığım bu el işçiliğini incelerken, çaresizce izlemekle yetiniyorum.

Nazik bir yıkamadan sonra renkler yeniden canlılaşmış, liflerinden tozlar yıkanmış. Sarı, mavi, yeşil ve kırmızı iplikler şalın üzerinde dönüp duruyor, baş döndürücü bir renk kaosu. Ne kadar uzun bakarsam, kaos o kadar düzenli hale geliyor, ipliklerin karmaşası karmaşık çiçeklere ve sarmaşıklara dönüşüyor, sanki yavaş yavaş netleşen bir bahçe gibi.

"Sormalıydım," diyorum. "Dokunmadan önce. Hadimi aştıysam özür dilerim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Şalı ellerinde çevirip desenleri inceliyor. "Onarmışsın."

"Evet. Sanırım bir fare kenarlarına zarar vermiş ve yarısı sökülüştü. Ama deseni bulup tekrar örmeyi başardım."

O pencerenin altındaki kadife koltuğa otururken, ellerimi ovuşturma isteğine direnerek onu izliyorum. Gözlerim yine saate kayıyor, saniyeler akıp gidiyor.

Şal, Conrad'ın uyluklarında dalgalanıyor ve dizlerine dökülüyor. Büyük eli, kumaşı sanki onun dokunuşuyla yırtılma riski olan narin bir tülmuş gibi düzeltiyor.

Bu olmaz. İşimde titiz davrandım, ipliklere tekrar güç kattım, deseni orijinal dayanıklılığına kavuşturdum.

"Yıllar oldu..." Şalı dudaklarına götürüp kokluyor. "Hâlâ onun kokusu var."

Başımı sallarım. Liflere işlemiş olan yasemin kokusunu korumak için üzerine sabun sürmemeye özen göstermiştim.

"Bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu. "Büyü mü bunlar?"

Onun yanına nazıkçe oturuyorum, aramızdaki mesafeyi yoğun bir şekilde hissederek, eşarpın kenarlarında kıvrılan desenleri izliyorum. Sanskritçeyi andıran, büyüleyici desenler, ama hepsi tek bir kesintisiz çizgiden oluşuyor.

"Büyü değil," diye sessizce cevap veriyorum. "Ne olduklarını anlayana kadar bir süre kafam karıştı. Tarikat'ta, geçmişte büyü'nün yasak olduğu zamanlarda ve yerlerde kullanılan gizli Dokuma dillerinde uzmanlaşmış bir öğretmenim vardı. Bu, Dokumacılar arasında güvenli bir şekilde iletişim kurmanın bir yoluydu. Annenin halkının, kuzey Hint yarımadasındaki Dokuma lehçelerine benzer bir şey kullandığını düşünüyorum ve eğer haklıysam, bu annenin seyahatlerinin bir kaydı gibi görünüyor."

Gözleri benimkilere doğru yükseldi, geniş ve açgözlüydü. "Ne demek istiyorsun?"

Saatin ibreleri yavaşça ilerliyor, tik takları kafatasımı dövüyor. Ama Conrad bana çaresizce bakıyor. O gece Sylvie'yi Dokuma yaparken yakaladığımda, büyü için yalvaran halini hatırlatıyor bana. Cevaplar için yalvaran halini.

Bir kez daha, öğretmen ve Dokumacı arasında kalmış buluyorum kendimi. Ravensgate'e geldiğim andan beri, iki yarım sürekli çatışma halinde.

"Şuraya bak." Yaklaşıp şalı, bir hazine haritası gibi ikimizin kucağını kaplayacak şekilde seriyorum. "Görüyorsun, bu desen onun Türkiye'deki doğumunu simgeliyor, ama Britanya Adaları'na gelmeden önce Avrupa ve Akdeniz'i baştan başa gezmiş. Desenin her bölümü farklı bir ülkeye karşılık geliyor." Eşarpta dokunmuş olan her birini göstererek, Vera North'un Şam, Girit, Roma, Paris, Lizbon ve daha birçok yeri kapsayan yolculuğunu izliyorum. Ama bir süre sonra, Conrad'ın kumaşa değil, bana baktığını fark ediyorum.

Durup ona baktım ve onun bakışlarının sıcaklığına hazırlıksız olduğumu fark ettim. Gözleri lamba ışığını yakaladı, irislerinde altın iplikler dolanıyordu. Uylukları benimkine değiyordu, vücudunun ısısı kalçama yayılıyor

kalçama yayılıyor ve karnımda nabız gibi atıyor. Neredeyse midem bulanıyor, onun sessiz, yumuşak yakınlığı başımı döndürüyor.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Eşarbına bakarken karnımdaki sıcaklık boynuma kadar yükselir. "Sanırım yıpranmış, unutulmuş şeylere karşı bir zaafım var. Onun parçalanıp gitmesine dayanamazdım."

O hala beni izliyor, odadaki tek sesler çıtırdayan ateş ve tik tak eden saat.

"Sen bir North'sun, Conrad, ve bu malikane senin evin." Elimini Vera'nın seyahatlerinin kayıtları üzerinde kaydırıyorum, ta ki küçük parmağım onun parmağına değene kadar. "Ama bu senin de hikayen. Kıtalar arasında dokunmuş bir hikaye."

Nefesimi tutarak, küçük parmağının benimkini okşamasını, ekleminin parmak ucumun hassas derisini keşfetmesini izliyorum.

Boğazımı temizledim. "Sen, şey, bana bir hediyen olduğunu mu söyledin?"

Gözlerini kırıştırır, sanki bir büyüünün etkisinden kurtulmuş gibi geri çekilir.

"Evet. Evet, tabii ki."

Küçük kutuyu kaldırıp bana uzattı. Ona baktım ve midem bulandı.

"Bu bir özür hediyesi," diyor, sesi biraz sert. Gözlerime tam olarak bakamıyor. "O partiden sonra... öyle bir pislik olduğum için. Ve bu bir teşekkür hediyesi. Yaptığın her şey için. Sylvie'yi bulduğun için. Ve ev için."

"Ev için."

Sesi, yere düşen bir yaprak kadar yumuşaktı. Parmakları atkıyı kavradı. "Ve benim için."

Kutuya bakıyorum; ince altın bir kurdeleyle bağlanmış. "Buna gerek yok."

"Peki, açacak mısın, yoksa ateşe atıp gideyim mi?" "Tanrım, bu kadar dramatik olmak zorunda mısın?" Kurdeleyi çekip açıyorum ve gece elbisemin cebine koyup kutunun kapağını açtım.

Ve nefesim kesildi.

"Bu... *Hayır*, olamaz." İnce sarı-altın iplik yumağına dokunuyorum. "Conrad. *Conrad*."

Ayağa fırladım ve odada volta atmaya başladım, kalbim göğsümün duvarlarına çarpıyordu.

Bana utangaçça bakar, yanaklarında çocuksu bir kızarıklık vardır. "Beğendin mi?" "Ben... ona dokunmamam gerektiğini bile bilmiyorum." Ama

dokunurum, saygıyla,

bırakıyorum bunu kaymasına bırakıyorum ellerim ellerim ve
tadını onun pürüzsüzlüğünü onun

ağırlıksızlık. İplikteki lifler, yeni doğmuş bir bebeğin kafasındaki tüylerden daha incedir.

"Deniz ipeği," diyor Conrad. "Dünyadaki en nadir ve en güçlü iplik."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

King Street Threadshop'ta gördüğüm deniz ipekini hatırlıyorum, camın altında, onu korumak için kendi muhafızı vardı.

Conrad'ın bana verdiği kutudaki iplik, o ipliğ i n otuz katı uzunluğunda.

"Bu bir kralın fidyesine bedel," diyorum. "Conrad, bunu nasıl...?" "Morgaine yüzyıllardır bunu saklıyordu.

Cebime atmak çok kolaydı. Onun varlığını bile hatırlamayacaktır." Annesinin şalına bakar, başparmağıyla şalın kenarındaki gizli dili izler.

Lachlan'ın kahkahasını hayal ederek titrememi bastırıyorum. Conrad benim için deniz ipekini çalarsa, Dwirra ağacından bir dalı da çalar mı?

Hayır. Bunu öğrenmeyeceğim. O noktaya gelmeyecek. "Bununla ne yapacağım ben?" diye soruyorum. "Sakla. Özel bir şey için."

Sesim boğazımda düğümleniyor. Sadece başımı sallayabiliyorum, ipliği sıvı akışkanlığıyla kutusuna geri düşmesine izin veriyorum, orada altın iplik gibi kıvrılıyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Midemde panikleyen kelekleri bastırıyorum.

Bu, bir misafire verebileceğiniz türden bir şey değil. Bu, kız kardeşinize, annenize veya en yakın arkadaşınıza verebileceğiniz türden bir şey değil.

Bu, bir kraliçeye... ya da sevgiline verebileceğiniz türden bir hediye.

Odayı geçip koltuğa ağır ağır oturuyorum, ellerim titriyor ve düşüreceğimden korkuyorum, kutuyu yere koyuyorum. Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum, ellerimle saçlarımı okşuyorum.

"Ah, kader," diye fısıldadım.

"Ne yaptığının farkında değilsin, değil mi?" Ayağa kalkar ve ateşli gözleriyle doğrudan bana bakar. Şal koluna asılıdır. "Bana bazı şeyler *istemiş oldun*, farkında değil misin? Asla istememem gereken şeyler. Seninle hiç tanışmamış olsaydım hayatım ne kadar kolay olurdu!"

Ona bakıyorum.

O, yüzünü ovuşturarak homurdanır. "Ben öyle demek istemedim... Öyle demek istemedim. Sadece... Lanet olsun, Rose, senin yanında konuşmak neden bu kadar zor? Her şeyi mahvettin: planlarımı, beklentilerimi, dünyaya dair tüm *fikirlerimi*." Şalı kaldırıp hafifçe salladı. "Sen, varlığımı sınırlayan sınırların ötesine geçmemi, hayal bile edemeyeceğim şeyleri deneyimlememi istedin... *Rose*."

Ben onun dudaklarında bir lanet ve bir duayım.

"Burası artık benim için çok küçük," diyor çaresizce. "Anlıyor musun? Asla eskisi gibi olamam. Mutluydum, ama sen beni mutluluğumdan kopardın. Güvendeydim, ama sen beni uçup uçamayacağımı görmek için kendimi uçurumdan atmak istememe neden oldun. Sen gelene kadar kendim için hiçbir şey istemedim, ama sen saçlarında güneş ışığıyla geldin ve içimde büyük ve korkunç bir bencillik uyandırdın."

"Ne diyorsun sen?"

"Bir kez olsun *beni* mutlu eden şeyi yapmak istiyorum diyorum." Arkasını dönüp huzursuzca volta atmaya başlar, gözleri halıya dikilmiş, sanki kıvrımlı şekiller arasında kelimeler arıyormuş gibi.

"Benden ne istiyorsun?"

"Sorum şu... Ya sen? İkimiz de aynı şeyi istiyor olabilir miyiz? Bu yüzden mi, benim hakkımdaki gerçeği öğrendikten sonra bile, herkes dünyanın öbür ucuna kaçarken, sen burada kaldın?" Durur ve odanın diğer ucundan bana bakar, sanki açlıktan ölen bir dilenci, onu kurtarmam için yalvarır gibi. "Senin düşüncelerinde, benim düşüncelerimde olduğun kadar sabit olabilir miyim?"

Eteklerimin hışırtısıyla ayağa kalkarım; kendi şalım kayar ve onu sandalyenin üzerine bırakırım. İplik kutusunu masanın üzerine koyarım.

Conrad yavaşça bana doğru yürür, gözleri benim ifademi ölçer, cevabımı arar. Ama ona ne söyleyeceğim? Evet, sürekli aklımda *olduğunu*, geceleri kapımın önünde ayak seslerini duymayı beklediğimi, kapımın arkasından onun yumuşak "İyi geceler"ini duymayı umduğumu mu? Her geceki buluşmalarımızı iple çektiğimi, ona sadece öğretmekle kalmayıp, çalışmasını izlemeyi, parmaklarındaki ipliği anlamaya çalışırken konsantrasyonla kaşlarını çatmasını izlemeyi iple çektiğimi mi? Onun gitmesinden korkmaya başladığımı, gittiğinde geri dönmesini özlediğimi mi? Her gece öpüşmemizi, terden sıırıslıklam olana ve arzuyla deliye dönene kadar tekrar yaşadığımı mı?

Ona, onun düşmanının aracı olduğumu nasıl söylerim? Kalbim, babasını öldüren canavarın pençesinde olduğunu?

Öpücüğüm onun için zehir olur.

"Morgaine'e birbirimize karşı ne hissettiğimiz konusunda yalan söyledik," diyor. "Ama ya... ya yalanımız gerçeğe dönüşürse?"

Benden bir adım uzaklıkta duruyor. Biraz daha yaklaşırsam, ayak parmaklarımız birbirine değecek ve nefeslerimiz karışacak. Burada bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum. Gözleri koyu, tatlı bal kadar yumuşak.

Hâlâ cevabımı bekliyor, ipin ucunda sallanıyor, tüm dünyası benim için nefesini tutuyor.

Sadece bir adım öne çıksam, yüzümü biraz eğsem, beni öperdi. Bunu iliklerimde hissediyorum. En ufak bir hareket, en hafif bir davet, ve o güneşe açılan bir yaprak gibi bana açılırdı.

"Conrad... itiraf etmem gereken bir şey var."

"Benden nefret ettiğini itiraf et, ben de gidip bir daha sormayayım." Şal elinden kayıp yatağın ayak ucuna düşüyor. Sonra elleri belimi kavrayıp beni kendine çekiyor, başımı geriye eğip gözlerine bakmamı sağlıyor. "Benim hissettiğim gibi hissetmediğini itiraf et."

Yapamam, o da bunu biliyor.

Elleri korsemin üzerine yükselir, başparmakları yavaş, tereddütlü daireler çizer, elbisenin kumaşından geçip derimde ateş gibi kıvrılan küçük sorular. Ondan nefret ettiğimi söylesem bile - ki etmiyorum - bunu istemediğimi *söylesem bile - istiyorum, ey Kader, istiyorum* - yalanlarım, her dokunuşunda titreyen bedenim tarafından ele verilir.

Yavaşça dönüyor, gözlerimiz birbirine kilitli, ta ki kalçalarım yatak çerçevesinin kenarına dayanana kadar. Sonra beni, sanki bahar kuzusuymuşum gibi nazikçe kaldırıyor ve yatağa yatırıyor.

Bu, peri şenliği gibi, ancak bu sefer uzuvlarımı kontrol eden dürtüler içimden geliyor, büyülerin örümcek ağlarından değil. Beni yönlendiren kendi kalbim, kendi arzum, cildimi sıcaklık ve çaresiz, ilkel bir ihtiyaçla kızartıyor. *Ona*, dokunuşuna, çıplak tenime değen dudaklarına ihtiyacım var.

Ellerim kollarından, boynundan yüzüne doğru kayıyor. Parmak uçlarım çenesinin sert sakallarını ve gözlerinin altındaki yumuşak cildi izliyor, sanki çözmeye çalıştığım karmaşık bir desenmiş gibi yüzünün her santimini keşfediyor. Onun tüm detayları tüm dikkatimi çekiyor: gamzelerinin kıvrımları, burnunun köprüsündeki küçük çıkıntı, kaşlarının kalın, koyu renkli kılları. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, onu kendime çekiyorum.

Onun elleri de benzer şekilde vücudumu, omurgamın çıkıntısını ve kalçalarımın kıvrımlarını keşfediyor. Eteğimi uyluklarımın üzerinden düzeltiyor ve ben titriyorum, ellerim saçlarına dolanıyor. Dizlerim ayrılıyor ve o aramızdaki boşluğu dolduruyor

ama yine de yetmez. Onu *daha yakınım*da istiyorum. Kömür gibi sıcak ve karanlık gözleri, sanki beni hayatında gördüğü ilk insanmışım ve her ifade değişikliğim onun için bir mucizeymiş gibi yüz hatlarımı izliyor.

Hiç böyle dokunulmamıştım. Bu kadar şefkatle, bu kadar samimi bir şekilde kucaklanmamıştım. Bu, okulda büyük kızların kıkırdayarak ve kızararak fısıldadıkları türden bir şeydi. Ben bu tür konuşmalara hiç dahil olamadım, çünkü böyle *istenildiğimi* hayal bile edemezdim. Kendimi bu olasılığa kapattım, başlangıcı kadar yalnız bir hayata razı oldum.

Ama ah, kader, şimdi zihnimde parıldayan olasılıklar.

Yanaklarım, boynum ve karnım ısınır, cildim ateşli bir arzu ile gerilir. Onu kendime doğru çekerim, ta ki vücudu benim vücudumun üzerine eğilene kadar, ve onun kolları ile sarılır, ağzı boynumda olur. Boğazımı öper ve dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıkar. Çevik parmakları elbisenin arkasındaki düğmeleri takip eder, tek tek düğmeleri açar, ta ki kumaş açılana ve avucunu çıplak sırtımda hissedene kadar...

Zamanı geldiğinde, Lachlan hafızamda fısıldıyor, *tek yapman gereken istemek*.

Perinin sesi bir ok gibi kalbimi delip geçer ve ben nefesimi tutarım.

Kader bana lanet olsun, bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Haftalar önce onu yol kenarında baygın halde bulduğumda, onun sonunu getireceğimi nereden bilebilirdim? Ruhlarımız yavaş yavaş birbirine bağlanırken, Lachlan'ın onu yok etmesinin aracı olacağımı nereden bilebilirdim?

Önceden her şey çok daha netti. Ne istediğimi biliyordum. Neye *ihtiyacım olanı* biliyordum. Ve kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim.

Ama şimdi buradayım, o bana sanki o çöl, ben de yağmurmuşum gibi bakıyor. Ve işte orada, istersem bana dünyayı verecek kadar hazır.

Dudakları dudaklarıma yumuşakça değdiği anda, ilk, nazik öpücük daveti, onu itiyorum, ellerim göğsünde.

Conrad gözlerini kırıştırdı, kaşlarını merakla çatarak. "Rose...?"

"Briar Kral beni buraya gönderdi," diye fısıldıyorum. "Morgaine'i yok etmesine yardım etmem için beni gönderdi."

Conrad kıpırdamıyor; yüzündeki hiçbir ifade değişmiyor. Sanki taşa dönüşmüş gibi, sadece bana aynı şekilde bakıyor. Bir an için, belki de beni duymamıştır, sadece düşündüğüm kelimeleri söylemedim diye düşünüyorum. Kader beni lanetliyor! Gerçeği gibi söylemek istememiştım, ama kolaylaştırmak için ona açıklamak nedenlerimi açıklamak, çaresizliğimi

çaresizliğimi, başka seçeneğim olmadığını anlamasını sağlamak için. Benden daha güçlü güçler tarafından yönlendiriliyordum. Ben sadece bir piyonum.

Ama sonra, bunların hem kendime hem de ona karşı daha fazla yalan olacağını biliyorum.

En başından beri, Lachlan amcamın çalışma odasında soğuk elini omzuma koyup şartlarını söylediği anda bir seçimim vardı. O zaman bir seçimim vardı ve korku benim adıma karar verdi. Yıllar geçti ve seçimimin sonuçlarından kaçabileceğimi düşündüm, ama o pansiyonuma geldiğinde, *başka* bir seçim yaptım ve yine korku beni yanlış yöne itti. O andan itibaren tüm yol yanlış seçimlerle döşendi ve ben, korkunun etkisiyle, birinden diğerine atladım. Tüm suçu Lachlan'a yükleyemem. Bana defalarca söylediği gibi, tüm bunları ben seçtim.

Conrad'daki değişim geldiğinde, yavaş ve korkunçtur, sanki öğle vakti güneşin karardığını izlemek gibidir. Ağzının köşeleri aşağı doğru iner ve gölgeler yüzünün çukurlarına sızar. Odanın kendisi bile onun etrafında kararmış gibi görünür, şöminedeki ateş küle dönüşür ve mumların alevleri titrer. Geri adım atarken titrer, elleri belimden çekilir.

Birlikte geçirdiğimiz her anın, aramızdaki her dokunuşun, her yumuşak sözün, söylediğim her yalanın zihninde geçip gittiğini görüyorum. Bana olan görüşünün bir kaya kayması gibi değiştiğini *görebiliyorum*, önce yavaşça, birkaç gevşek taş yuvarlanıyor, ama sonra gittikçe hızlanıyor, ta ki içinden yankılanan gürültülü bir kükreme haline gelene kadar.

Ben konuştuğumdan beri ilk kez keskin bir nefes alır ve tekrar geri adım atar. Sanki karnına bir kılıç saplamışım ve elim hala kılıcın kabzasında, onu çeviriyormuşum gibi bana bakar.

"Hiçbir mazeretim yok," diyorum, gözlerimden sıcak gözyaşları akıyor. "Sadece hikayem var. Onunla tanıştığımda sekiz yaşındaydım. Yalnızdım ve hayatımdan korkuyordum, o da bana yardım etti. Bana bir anlaşma teklif etti ve ben de kabul ettim. Şimdi ise hakkını almaya geldi ve ben..."

"Gerçek düğümü," diyor, sesi boğuk bir nefes gibi. "Kimse onu yenemezdi."

"O zaman sana gerçeği söyledim, ya da en azından... yeterince. Kim olduğunu bilmiyordum, Conrad, yemin ederim. Senin Kapı Bekçisi olduğunu ya da Briar Kralı olduğunu bana hiç söylemedi. Öyle olmasını istedi, böylece farkında olmadan senin güvenini kazanabilecektim."

"*Güvenimi*," diye alaycı bir sesle, iğrenç bir kuru sesle, elini havada keskin bir hareketle sallayarak. Bu, daha önce hiç tanışmadığım bir Conrad, peri eğlencesinin ertesi sabahında bile. O artık tamamen Kapı Bekçisi, Elfhame'in savunucusu ve peri kraliçesinin kölesi.

O, benim Briar Kral'ın silahı olduğum gibi, onun silahı; biz, birbirlerine karşı kaldırdıkları kılıçlarız.

Yataktan kayıp, yalvarırcasına ellerimi kaldırıyorum. "Conrad, her saniyesinden pişmanım. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Nefretinin her zerresini hak ediyorum. Burada kötü olanın ben olduğumu biliyorum. Ama yemin ederim, Lachlan'ın, Briar Kralı'nın acımasızlığının ve kurnazlığının derinliğini bilseydim, buna asla razı olmazdım. O, benim sandığım gibi biri değil."

Conrad'ın ekşi kahkahası bu ifadenin ironisini vurguluyor. Arkasını dönüyor, öfkesi sırtında demir bir çubuk gibi duruyor. Etrafında hava kaynıyor ve dirseğinin yanındaki mum, sıcak mum damlalarıyla titreyerek sönüyor.

Tıpkı ahırdaki o gece olduğu gibi enerji topluyor. "Seni beni öldürmek için mi gönderdi?" diye sorar.

"Hayır! Aslında, görevimi yerine getirirsem, o, sen ve Sylvie'nin..."

"Sylvie!" O dönünce kapı gıcırdayarak duvara çarpar; yatak ve pencerelerin etrafındaki perdeler sanki kuvvetli bir rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanır. Ateşten kıvılcımlar sıçrayarak halının üzerine düşer ve düştükleri yerdeki lifleri yakar.

"Conrad, dikkatli ol! Sen kanalize oluyorsun..."

"Sylvie ne olacak?" diye sorar. "Onunla ne işi var?"

Bu sabah Lachlan'la birlikte onu nasıl bulduğumu anlatmak için ağzımı açarım, ama sonra dişlerimi sıkarım. Bu sadece onun kontrolünü tamamen kaybetmesine neden olur; damarlarında dolaşan tüm o vahşi büyüyle bu odayı ve Ravensgate'i yakıp kül eder. Onu sakinleştirmeli, güvenli bir şekilde serbest bırakmasını sağlamalıyım. Ellerim cebimden bir makara ararken, o bana doğru ilerlerken onu uzaklaştırır. Duvara kadar geri çekilirim ve o korkunç bir şekilde üzerime eğilir, gözleri altın rengi bir ateşle yanar, dişlerini gösterir.

"*Sylvie'den ne istediğini söyle bana.*"

"Hiçbir şey!" diyorum. "Gece yarısına kadar ona Dwirra Ağacı'ndan bir dal getirirsem, ona ya da sana zarar vermeyeceğine yemin etti. Anlamıyor musun? Seni sonsuza kadar özgür bırakabiliriz!"

Kısa bir nefes alır ve geri adım atar, sanki onu bıçaklamışım gibi bana bakmaya devam eder. Oda biraz sakinleşir, mumların alevleri hala titriyor ama perdeler artık sallanmıyor.

"Dwirra'dan bir dal. Neden? Bu ona nasıl yardımcı olacak?"

"Gücünü geri kazanacağını söyledi. Ve Conrad, Morgaine'i tahttan indirirse, sen ve Sylvie özgür olacaksınız. Artık Kapı Bekçisi olmayacaksın. Buradan gidebilirsin."

"Ve bu yaratığın sözünü tutacağına mı güveniyorsun?" Sanki bunu yapmak için aptal olmam gerekmiş gibi söylüyor ve sanırım kendimi aptaldan başka bir şey olmadığımı kanıtladım. Ama yine de başımı sallıyorum. Başka ne seçeneğim var ki?

"Bana yardım et," diye fısıldıyorum, kalbim sanki Lachlan bizi dinliyor ve sözlerimi onaylıyormuş gibi çarpıyor. İleri adım attığımda kendimi bir kukla gibi hissediyorum — elleri ellerimi yalvarırcasına kaldırıyor; kulağıma fısıldadığı sözler bakışlarımı yumuşatıyor; büyüğü gözümde bir damla yaş getiriyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Hepimiz özgür olabiliriz," diyorum. "Sadece bana yardım edersen."

Ter, yakasını ıslatıyor. Yüzü, boynu, hatta dudakları bile solmuş, o güzel, yumuşak dudaklar, birkaç dakika önce benim dudaklarıma değmek üzereydi.

Kötü gerçek ne kadar acımasızca kesiyor; ne kadar güçlü bir şekilde dönüştürüyor.

Bunu yapacak, diye düşünüyorum. Benim gördüğüm yolu görecektir, hepimizi bu peri, görev ve lanetler diyarından çıkaracak. Birlikte çıkış yolunu bulacağız.

Ama sonra, "Hayır," diyor. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Ne beni, ne Sylvie'yi, ne Morgaine'i, ne de Briar Kralı. O güvenilir biri değil. Morgaine de senin sandığın gibi bir canavar değil. Ve Sylvie..." Başını sallıyor. "Hayır."

"Conrad!"

"Yeter!" diye bağırır ve aniden cebinde sakladığı bir düğümüne yönelir. Ben dikkatim dağınık olduğum için fark edemediğim bir anda, tek eliyle oraya bir şekilde onu örmüş.

Bu, ona öğrettiğim bir hareketsizleştirme büyüğü ve beni duvara yapıştırıyor, elim lambriye çarpıyor. Pirinç bir aplik açılıp bileğimi sarıyor ve başımın üstünde sabitliyor. Diğer ise şöminenin kenarındaki ahşap süslemeden kopan bir parça tarafından yakalanıyor ve vücudumdan uzak tutularak sabitleniyor. Büyü sonra etkisini yitiriyor, ama kıvrılsam ve çırpınsam da ellerimi kurtaramıyorum.

Yüzünde yarı öfke, yarı pişmanlık karışımı garip bir ifadeyle benim mücadelemi izliyor. Belki de bir parçası bana inanıyor, ama bu inanç yeterince güçlü değil.

"Onun planı nedir?" diye sorar.

"Bilmiyorum! Bana çok az şey anlatıyor. Eğer ikna olursan, bana bir gerçeklik düğümü at."

Kafasını sallar, gözleri pencereye ve siyah kadife bataklıklara kayar.

"Kendini kurtardığında," diye mırıldanıyor, "gitmelisin. Bu sefer ciddiylim, Rose. Bu evden uzaklaş."

"Ama..."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Bana bakar, gözleri acı çekiyor. "Ne yaptın, bana neye mal oldun? Senin için kendimi tehlikeye attım. Ona söz verdim."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Morgaine'e gitmeliyim," diyor. "Briar Kralı bu kadar uzun süredir savunmamızın arkasında duruyorsa, onun da bunu bilmesi gerekir. Hazırlanmak için zamana ihtiyacı var."

"Hayır! Bekle! Conrad..."

"Yapmam gereken bir iş var. Asla yapabileceğimi düşünmemiştim..." "Hala bir çıkış yolu var," diye fısıldıyorum.

"Hayır. Bayan MacDougal haklıydı," diye mırıldanır. "Sen başından beri belaydı ve ben... Ben çok fazla şey istedim."

Odanın dışına çıkarken hala enerji ipleri çekiyor ve onun çıkmasıyla odadaki tüm mumlar ve hatta ateş sanki tüm havayı da beraberinde çekmiş gibi sönüyor. Beni karanlıkta, duvara bağlı, kalbim ikiye bölünmüş halde bırakıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bağırıp duvara tekme atıyorum, ama ne Sylvie ne de MacDougallar koşarak gelmiyor. Acaba odamın dışına ses kesici bir büyü mü koydu, yoksa onların odasına uyku büyü mü yaptı ki benim yakarışlarımı duymasınlar?

Her iki durumda da, kendimi kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu anlıyorum. Ulaşabileceğim her şeye bakıyorum; hiçbir şey yok. Conrad'ın annesinin şalı ayak ucundan kaymış ve yere yığılmış, iplikleri ulaşamayacağım bir yerde. Ellerim sıkıca bağlanmış ve çekip, büküp, küfredip durmama rağmen kurtulamıyorum. Bileklerim kanayana ve acıyana kadar denemeye devam ediyorum.

Sonra, hıçkırarak ağlayarak, saçlarım terden dudaklarıma ve boynuma yapışmış halde yere yığıldım.

Morgaine ona ne yapacak?

O, Morgaine'in benim düşündüğüm gibi bir kötü adam olmadığını iddia edebilir, ama o dönüp giderken gözlerindeki korkuyu gördüm. Morgaine, sadece kaçmaya çalıştığı için atalarının birinin gözünü çıkardı. Conrad benim için sorumluluk almaya yemin etti, ama ben onu kandırdım. Bana olan sevgisi, Morgaine'in hükümdarlığını tehlikeye attı. Morgaine ona ne ceza verecek? Bir göz mü? Bir el mi? Hayatı mı?

Elfhame'ye ulaşip kendimi açıklamalıyım. Belki Conrad karşılığında ona Lachlan hakkında bilgi verebilirim. Daha fazla anlaşma. Daha fazla pazarlık. Kader, ben bir aptalım, ama çaresiz bir aptalım.

Yenilenmiş bir enerjiyle mücadele ediyorum, bileklerimi kanayana kadar çırpınıp çekiyorum. Sonunda, nefes nefese ve ağrılı, kalbim göğsümde sıcak bir kömür gibi, kendimi eşit nefesler almaya ve düşünmeye zorluyorum.

İplik setime ulaşmamın imkanı yok; kutu neredeyse bir metre uzakta, ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Anadolu halısının püsküllü kenarına ya da pencere perdelerine bağlanmış kurdeleye de ulaşamıyorum.

Elime ulaşabilecek tek bir malzeme olduğunu fark ediyorum.

Kendimi hazırlayarak, birkaç saç telini tutup çekiyorum. Acı keskin ama geçici, kalbimin çarpıntısına kıyasla hiçbir şey. Kaburgalarım parçalanmaya başlıyor gibi, sanki bir acı daha onları tamamen parçalayacak ve sivri uçlarıyla kalbimi delip geçecekmiş gibi.

Karanlığa karşı gözlerimi kapatıp yoğun bir şekilde konsantre oluyorum, sadece dokunma duyuma, beş çevik parmağıma ve etraflarına dolanmış inanılmaz derecede ince saç tellerime güveniyorum.

güveniyorum.

İlk denememde hemen elime tutuşturuyorum ve tüyler parmaklarımdan hiç ses çıkarmadan düşüyor. Homurdanarak, daha fazlasını çekiyorum. Kader, bu gecenin sonunda kafamda kel bir yama olursa...

Oh, seni aptal, kibir için daha kötü bir zaman olamazdı...!

Bir sonraki denemem daha iyi gider. Tüy kopmadan önce yarım düğüm atmayı başarırım. Bir an durup kendimi toparladıktan sonra tekrar denerim.

Gözlerimi kapatıp, başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırılmış, herhangi bir iplikten daha ince tek bir saç telini hayal ettim. Bileklerim, parçalanmış apliklerin kelepçesine sürtünerek acıdı. Acıyı uzaklaştırıyorum, bastırıyorum ve zihnimin derinliklerinde sönük bir batma hissi kalana kadar üzerine basıyorum. Yavaşça, dikkatlice, saç telini küçük parmağımla yakalayıp avucumun içinde gergin bir şekilde tutuyorum. Sonra orta parmaklarım işe koyuluyor, dalıyor,ilmek atıyor, çekiyor. Hiçbir parmağın bükülmemesi gerektiği şekilde bükülüyorlar.

Saçları neredeyse hiç hissedemiyorum, o kadar hafif ve ince ki, peri kraliçesinin örümcek ağları kadar önemsiz. Conrad'ı sihirle mi öldürecek acaba, yoksa daha geleneksel bir yöntemle mi başvuracak - bıçak, zehir, boğma ipi?

Hayır, hayır, şimdi dikkatimi kaybedemem.

Soldan üçüncü ilmek. Gerginleştir. Orta parmağın arkasına sar, beşinci ilmeği çek. Gerginleştir.

Aslında karmaşık bir büyü değil; iplik, iki el ve iyi bir ışıkla bunu bir saniyede yapabilirim. Conrad'ı lanetliyorum! En azından bir elimi serbest bırakabilirdi.

Altıncı katmanın altından ipliği geçir. Dördüncü katmanın üzerinden geçir.

Sıkıca çek...

Saç kopar.

Durduramadan boğazımdan vahşi bir çığlık kopar.

Ama düğümün geri kalanını hala örmüş durumdayım ve başparmağımla küçük parmağım arasında bir parmak uzunluğunda saç sıkışmış durumda. Eğer orta parmağımın üzerine dolayabilirsem...

İşte!

Düğümüni tekrar kontrol etmek için bir an bile beklemiyorum; hızlı ve pervasızca kanalize ediyorum, penceremin dışında yeni yapraklar açan sarmaşıktan çekiyorum. Yapraklar solup kuruyor, benim açımdan kalitesiz bir iş ama şu anda kuralları pek umursamıyorum.

Saç, sihirle alev alır almaz neredeyse hemen küle dönüşüyor. Malzeme o kadar ince ve kalitesiz ki. Ama işe yarıyor.

Aplikayı duvara tutan çivi gevşer ve şüphesiz daha önce yaptığım çılgın hareketlerin de yardımıyla, yumuşak bir *tıkırtı* ile döşeme tahtalarına düşer.

Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak, diğer elimdeki tahta kelepçeyi çıkarıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Tekrar ayağa kalkmam biraz zaman alıyor. Mücadelede ne kadar güç harcadığımı fark etmemiştim, tabii zayıflığımın bir kısmı kalbimin boşalması nedeniyle değilse. Dik durmaya çalışırken kalbim kızgın bir şekilde atıyor, her atış acıyı daha da derinleştiriyor, sanki ruhuma doğru ilerliyormuş gibi.

"Tamam," diyorum dişlerimin arasından, kanlı bileklerime perdelerin kurdelelerini geçici bandaj olarak sarıyorum. Sol bileğime, kurdelenin üzerine deniz ipeği sarıyorum. "Şimdi zor kısım."

Oraya vardığımda çember boş. Roman altımda dans ediyor, taşların hemen dışında sinirli bir şekilde yana doğru adım atarken omurgası sallanıyor. Yere kayarak onun kalçasını okşuyorum ve eve koşmasına izin veriyorum. Kuyruğunu beyaz ipek bir bayrak gibi kaldırarak koşmaya başlıyor, ama ağaçların başında durup bana suçlu bir bakış atıyor.

"Çık buradan," diyorum, elimi sallayarak. Ya korkusu ya da yelesine bağladığım empati düğümü işe yarıyor. Ağaçların arasına kayboluyor, gecenin içinde bir hayalet gibi.

Dairenin doğal olmayan sessizliği, havayı boğucu bir örtü gibi kaplıyor. Taşlar, yukarıda asılı duran dolunayın altında, meydan okurcasına gri benekli bir şekilde beliriyor. Çimler, gümüş rengi ve uzun, kürk kadar kalın, sapları ise çiğ tanelerinin altında eğilmiş durumda. Eteğim kısa sürede ıslanıyor.

Islak çim benim avantajım oluyor: Conrad'ın botlarının izlerini görüyorum. Kısa bir süre önce buradan geçmiş ve farkında olmadan bana bir yol bırakmış.

Örümcek ağları gibi örülmüş koruma alanından, dikkatli adımlarla, ayakkabılarımı Conrad'ın izlerinin üzerine basarak geçiyorum. İlk kez çemberin etrafında dolaştığımda olduğu gibi, ayaklarımın yerden kesilmesine hazır olarak kendimi hazırlıyorum. Ama zarar görmeden geçiyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Dairenin ortasına doğru ilerlerken, taşlara korkmadığımı kanıtlamak istercesine çenemi dik tutuyorum. Onlar sessiz bir jüri heyeti gibi, ruhuma, geçmişime, amaçlarıma bakıyor, kemiklerimden gerçeği çıkarıyorlar

Kemiklerimden gerçeği emiyorlar. Eski hikayelerdeki Sfenks ya da Delphi kahini gibi çok duygusuzlar.

"Paylaşacak bir bilginiz varsa," diyorum, en büyüğüne bakarak, "cimri davranmayın."

Havada ani bir baskı hissedince titriyorum, sanki taşlar bana doğru eğiliyorlarmış gibi.

Bir daha düşündüm de, belki de onları kışkırtmamalıyım.

Bunun yerine, yere çöküyorum, kirli, nemli gri eteğim etrafımda birikiyor. Taşlara, meşe ve porsuk ağaçlarının tomurcuklanan dallarına, ayın yumuşak ışığına bakıyorum. Ormanın serin havası cildime sızıyor ve bir merhem gibi kalbimi sarıyor. Tadını çıkarıyorum, içime çekiyorum, bileklerimdeki ve göğsümdeki acıyı dindirmesine izin veriyorum.

Conrad North'u düşünüyorum.

Haftalar önce bu noktada durduğunu, parmakları arasında ipliğin çözüldüğünü düşünüyorum. Ama desenini hatırlayamıyorum, sadece karanlıkta, taşların arasında dans eden siluetini hatırlıyorum...

Dans ediyor.

Elfhame'nin zemininde, ölümsüz grubun çılgın davul ritmine uyarak elini belime koyup beni döndürdüğü anı birden hatırlıyorum. O gece, Dwirra Ağacı'nın parlak meyvelerinin altında, o bir toprak sahibi olmaktan öteydi; bir prens, saçları peri tozu ile parıldayan, gözleri karanlık pencerelerin ardındaki mum ışıkları gibi sırlarla dolu. O zaman adımlarından ne kadar emindi, danstaki yerinden ne kadar emindi, bana hiç emin olmasa da. O geceyi düşünüyorum, perilerin unutma büyülerinin dumanlı sisinden hatırlıyorum, bu yüzden anıların kenarları solmuş, yıllar boyunca yumuşak kağıtlar gibi yıpranmış. Belimde elinin sıcaklığını, tutuşunun gücünü, gözlerindeki emri hissediyorum. O gece benim için aracılık etmek zorunda değildi. Morgaine'in hafızamı silip beni evcil hayvanı, hizmetçisi veya ayak taburesi olarak tutmasına kolayca izin verebilirdi.

Ama yapmadı.

Bunun yerine, benim için hayatını riske attı. Sadakatiyle özgürlüğümü satın aldı, ama benim sadakatsizliğim ve aptalca korkularım onu aldattı, beni olduğumdan daha değerli sanmasına neden oldu.

Onun benim için ölmesine izin vermeyeceğim.

Bu taşların beni alt etmesine izin vermeyeceğim.

O dansın hatırası zihnimde netleşirken, ayağa kalkıp beyaz bir iplik makarası alıyorum.

Lachlan bana, *peri yeşili diyarına giden yolu açmak için kraliçesine saygı göstermen gerektiğini* söylemişti.

Şimdi anlıyorum ve dans etmeye başlarken ipliği çözüyorum.

O anın ötesini, tek bir adımın ötesini düşünemiyorum. Perinin dansının tam boyutunu, nasıl başladığını veya nasıl bittiğini bilmiyorum, sadece Conrad'ın beni sıkıca tutarken o adımları dans etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sadece başını bana eğip kulağıma fısıldadığında, çıplak boynumda nefesinin sıcaklığını hissettiğimde nasıl hissettiğimi biliyorum.

Gözlerini benden ayırma.

Onu şimdi burada, benimle birlikte hayal ediyorum, kaplan gözlerindeki ateş, teninin sıcaklığı, yakasındaki ardıç kokusu ve bergamot sabunu kokusu, beni taştan taşla yönlendirirken, eli benim elimde, iplik parmaklarımdan geçiyor.

Ne olursa olsun, gözlerini benden ayırma.

Peri kraliçesi bu şenliği, halkının onun hükümdarlığını kutlaması olan bir "saygı gösterisi" olarak adlandırmıştı. Unutmuştum, ama şimdi bu sözler tekrar içimde yankılanıyor. Elbette Lachlan bu adımları bilmiyordu, Morgaine kraliçe olduğu gün Elfhame'den atılmış olan o. Onun gururunu bir kenara bırakıp bunları öğreneceğini sanmıyorum, çünkü bu, kız kardeşinin başındaki tacı kabul etmek anlamına gelirdi. Elfhame'yi yönettiği zamanlarda, bu büyü *ona* başka bir tür saygı gösterisiydi, daha önce ona haraç ödeyenlerin bildiği bir dans ya da başka bir desen.

Daire içinde dönüp duruyorum, ipliğe pek dikkat etmeden, bir sonraki dönüşümün nerede olacağını veya düğümü hangi taşın etrafına dolayacağımı düşünmeden. Her şey kendiliğinden *oluyor*, dansın büyü kısmı, benim dans kısmım.

Kısa süre sonra dairenin etrafına bir ağ örülür, iplik katmanları eğrilmiş gümüş gibi parıldar. Dans bunları da hesaba katar, beni doğru anda döndürür veya indirir, böylece iplikleri bozmadan bir el genişliği kadar mesafeden geçerim.

Hafifçe, nasıl göründüğümü merak ediyorum. Eğer biri ormandan çıkıp beni sessizce, gözleri yarı kapalı, örümcek gibi iplik eğirirken görseydi, benim cinlenmiş olduğumu düşünürdü.

Dans hızlanıyor, doruğa ulaşıyor. Düzenli akışı, baş döndürücü, yuvarlanan bir şelaleye dönüşüyor, daha hızlı, daha vahşi, daha zorlu. İpliklerin üzerinden atlamalı, sonra onların altına eğilmeli, ipimi gergin tutmalıyım. Bazıları başımın üstünde uzanıyor, diğerleri çimlerin içinde o kadar alçakta ki onları göremiyorum, ama dans onların orada olduğunu biliyor. Dans beni ustaca onların üzerinden geçiriyor.

Şimdi, bir saniye bile tereddüt edersem, o geceye dair hafızamdaki güvenimi bir parça bile yitirirsem, her şeyi tamamen kaybedeceğimi hissediyorum. Dans beni terk edecek ve beni karanlık ormanın ortasında, bir yığın iplikten başka hiçbir şeyim olmadan bırakacak. Bu, sihir için bir kalıp olduğu kadar, inanç için de bir sınav. Bana yolu gösterecek, ama sadece buna layık olursam.

Bileklerim eforun etkisini hissediyor, hareketlerim bandajları gevşetiyor. Bir kurdele tamamen çözülüp yere düşüyor; diğeri ise gevşek parçalar halinde sarkıyor.

Onlar için ya da başka bir şey için duramam. Garip bir şekilde, kalbim artık bana acı vermiyor. Lachlan'ın burada olduğumu biliyor ve çabalarımı onaylıyor mu acaba? Belki de onun belirlediği yolda kaldığım sürece, bu beni hiç rahatsız etmeyecektir.

Acıdan, ya da acının yokluğundan düşüncelerimi acımasızca uzaklaştırıyorum ve kafamdaki her bilinçli düşüncüyü silip süpürüyorum. Zihnimin dağılması yüzünden şimdi başarısız olamayacak kadar çok yol kat ettim. Dansın uzuvlarımı tamamen kontrol etmesine izin veriyorum, ta ki sadece hafıza ve içgüdülerimle hareket eden bir kukla haline gelene kadar.

Ve sonra, bir anda, her şey biter.

Dönüp duruyorum, ellerim başımın üstünde, ayaklarım açık, nefes nefese kalmışım, göğsüm inip kalkıyor. Elimdeki makara boş, ama son iplik parçası başparmağımla işaret parmağımın arasında sıkışmış. Büyü tamamlandı; tek beklediği, onu besleyecek sihir. Dans, benim daire merkezinde, ağının ortasında bir örümcek gibi, her tarafımdan çaprazlamasına uzanan, gergin ve titreyen beyaz çizgilerle çevrili olarak sona erdi. Nefesim havayı buğulandırdı ve ipliklere dağıldı, soluklaştı ve sonra kayboldu.

Dikkatlice düğümü bağladım, sonra boş tahta makarayı çimlere bıraktım. Sonra kollarımı genişçe açtım, sağımdaki ve solumdaki ipliği tuttum ve kanalize ettim.

Ormanın eski büyü, sanki bu anı ve davetimi sabırsızlıkla bekliyormuş gibi, bana doğru yükseldi. Açık bir kapıdan esen rüzgar gibi içime daldı ve ben nefesimi tuttum.

Böyle bir gücü hissetmeyeli *yıllar* olmuştu.

Lachlan, üzerimdeki kontrolünü neredeyse tamamen bırakmış olmalı, b a n a ilk kez...

Onunla tanışmadan önce.

Böyle bir gücü, içimden akan bir büyü selini, kalbimin sadece hafif bir sitemiyle, sadece

bir sıkışma, bana, çok uzaklarda, sürgüne gönderilmiş peri kralının hala beni bağlayan ipin diğer ucunu elinde tuttuğunu hatırlatmaya yetiyor.

Lachlan ve planlarını lanetleyeyim. Conrad beni odamda bıraktığından beri, Dwirra'dan bir dalı nasıl elde edeceğimi bir kez bile düşünmediğimi fark ettim.

Elfhame'ye ulaşacağım, bunu artık biliyorum.

Ve kalbimde dönen sihir selini serbest bırakırken, parmak uçlarım ipliklere sızarken parıldarken, portaldan geçtiğimde bunu peri kralı ya da onun takipçileri, çalınan kalbim ya da dünyadaki tüm sihir için yapmayacağımı biliyorum. Bunu bana denizden ipek veren adam için yapacağım. O beni kurtardığı gibi ben de onu kurtaracağım.

Ne pahasına olursa olsun.

Elfhame kraliçesi *benden* ne talep ederse etsin.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Portaldan ikinci geçişim ilkinden çok farklı, çünkü kendimi baş aşağı atmak yerine dikkatlice adım atıyorum. Parıldayan bir ışık tabakasından geçiyorum, sonra dönüp onun cam haline geldiğini görüyorum, gümüş bir çerçeve içinde büyük, yuvarlak bir cam. Telepestry'den çok daha hızlı ve keyifli bir deneyim ve bu sihrin nasıl işlediğini merak etmeden duramıyorum. Bu, Lachlan'ın ima ettiği sırlardan biri gibi görünüyor: perilerin biz ölümlülerle paylaşmadıkları güçleri.

Wenderwood'da değil, peri kraliçesinin sarayında, Conrad ve benim eğlence gecesi kaçtığımız odada buluyorum kendimi. Portal odası terk edilmiş, nişlerdeki boş çerçeveler benim gelişime tanıklık eden tek şey. Sanırım son dakikada gelmemiş olsaydım, Morgaine'in örümcek kurtları tarafından avlanarak o korkunç ağaçlarda asla kaybolmazdım. Portalın amaçladığı gibi buraya gelirdim.

Cam arkamda parıldıyor. Neredeyse bir ayna kadar opak olan cam, solgun, şaşkın yüzümü bana yansıtıyor ve elbise ve kollarımda gözyaşları, kan ve çamurla ne kadar dağınık olduğumu görüyorum. Sanki bir savaş alanından sürünerek çıkmışım gibi görüyorum.

Aynı çarpık, imkansız koridorlar beni bekliyor ve körü körüne takip ediyorum, sol duvara dokunarak ilerliyorum ki, daireler çizip durmayayım. Bulduğum her kapıyı açıyorum; tüm odalar terk edilmiş, ama en absürt koleksiyonlarla dolu. Piyanolar ve zırhlar, altın dokuma tezgahları ve ipek yataklar, iç bahçeler, Yunan tanrıalarının heykelleri, çeşmeler, zarif giysiler, boş kuş kafesleri, yanan mangallar, kristal mücevherler; hiçbirisi düzenli değil, hepsi kararmış ve solmuş.

Aynalı bir giyinme odasına geldiğimde durup içeri giriyorum ve burada tanıdığım ilk şeyi buluyorum: eteği gazlı bez yapraklarla süslenmiş gri ipek bir elbise. Conrad, eğlenceden sonra onu geri getirmiş olmalı. Aceleyle yırtık, kanlı elbisemi çıkarıp elbiseyi giyiyorum, sonra çekmecedan beyaz eldivenleri çıkarıp ağırlı bileklerime, dirseklerime kadar çekiyorum. En azından bir pub'ın arkasında kavga etmiş gibi görünmüyorum. Saçımı tutturmak için inci ve kristal tarakla işimi bitirirken aynaya bakıyorum ve bir peri kraliçesiyle pazarlık yapabilecek bir kız gibi görüldüğümü düşünüyorum. Bulamadığım tek şey ayakkabılar. Kirli botlarımı bırakıp çıplak ayakla devam ediyorum.

Aceleyle ilerlerken, önümde yankılanan sesler duyuyorum, sanki bir tünelden duyuluyormuş gibi uzamış ve bozulmuş sesler. Daha hızlı yürüyorum, terlemeye başlıyorum, hayatta kalma içgüdüm beni, dörtlü giden bir atı dizginlemeye çalışan korkmuş bir binici gibi çekiyor.

Ne yapıyorsun, aptal kız? Sana ne olacağını bilmiyor musun? Geri dön. Hemen geri dön!

Ama geri dönemem. Geri dönersem, Lachlan'ın ultimatomu beni yakalayacaktır. Ne yaparsam yapayım, zamanım bu gece dolacak. Belki de devam etmem için bana cesaret veren budur: Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, ama hala kurtarabileceğim bir şey var.

Sarayın sert ahşap zemini ayaklarımın altında çamurlaşmaya başlıyor, yosun ve nemli toprakla kaplı bir yola dönüşüyor. Duvar boyunca eğrelti otları filizleniyor ve mor, çan şeklindeki çiçeklerle dolu yeşil sarmaşıklar duvarları tırmanıyor ve tavanı çaprazlıyor. Ellerimi üzerlerine sürtünce, çan gibi tınlarlar ve dokunuşumla hafifçe parlarlar, sonra yürüdüğümde kaybolurlar. Duvar, tek parça ahşaptan ayrı ayrı ağaçlara dönüşmeye başlar, o kadar yakın büyümüşlerdir ki aralarını zar zor görebiliyorum. Dwirra ile bağlantılılar mı?

Hayır, bu yüzden burada değilim. Artık değil.

Artık başka geçitler yok; bu ağaçlıklı koridor tek bir amaçla dönüp duruyor ve beni önceden belirlenmiş bir hedefe götürüyor. Sanki eski bir Kelt büyü düğümü gibi büyük bir spiral içinde yürüyorum, Sylvie'ye ilk kez Dokumayı öğrettiğim eski anıt taşına oyulmuş olan türden.

Sonra, aniden bir köşeyi dönüyorum ve işte oradalar: Conrad, Morgaine ve yüzlerce peri.

Keskin bir şekilde geri çekiliyorum, nefesimi tutuyorum, kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Geniş bir ağacın arkasına saklanıyorum. Karşısında aynı büyüklükte başka bir ağaç duruyor, dalları eski bir kapı oluşturuyor.

Daha dikkatli bir şekilde etrafa bakındığımda onları gördüm: bir kalabalık toplanmış, odanın arkasındaki tahtın karşısına bakıyordu. Sıralar halinde dizilmiş ağaçlar salonun yanlarında sütunlar oluşturuyordu ve dalları muhteşem bir tonozlu tavana uzanıyordu. Ağaçların arasındaki boşluklar parlayan Dwirra meyveleriyle doluydu, ancak Aşağı Dünya'nın başka yerlerinde gördüğüm yumuşak pastel renkli lambaların aksine, bunlar şiddetli bir kırmızı renkte parlıyordu ve odayı ve içindeki her şeyi kanlı bir ışıqla kaplıyordu.

Peri kraliçesinin oturduğu taht, kalabalığın üzerinde, yosunlar, eğrelti otları ve küçük beyaz çiçeklerle kaplı geniş bir ahşap merdivenin tepesinde yer almaktadır.

beyaz çiçeklerle kaplı geniş bir ahşap merdivenin tepesinde, kalabalığın üzerinde yükselir. Tahtın koltuğu, tahtın etrafında dalgalanan yosun kaplı köklerin içinden organik olarak büyüyen beyaz ahşaptan yapılmıştır. Koltuğun arkası yukarı doğru uzanır ve sonra geniş dallara ayrılır, dallar yapraklar ve kırmızı lamba meyveleriyle ağırlaşır. Yosunlardan oluşan dağınık sakallar ve çan çiçeği asmaları dallardan sarkar ve arka duvarda yeşil bir perde oluşturur.

Morgaine, yüzü taş gibi, sırtı dik bir şekilde, haşmetli bir şekilde oturuyor. Başında yüksek, sivri taç var ve kırmızı elbisesi pullar gibi parıltıyor, vücuduna sarılıyor ve ayaklarının dibinde birikiyor. Merdivenlerin ortasında diz çökmüş, başı eğik, koyu renkli bir peri kıyafeti giymiş Conrad'a bakıyor. Meyvelerin kırmızı ışığı, onun siyah saçlarına parlıyor.

"Sana sadece bir kez daha soracağım, Kapı Bekçisi," diyor Morgaine, sesi büyük odada yankılanıyor, "bu bilgiyi nasıl elde ettin?"

"Cevabım aynı," diye yanıtlıyor Conrad, sesi zar zor duyabileceğim bir fısıltı. "Kenar mahallede onun başka bir perisini gördüm. Bana efendisinin planlarından övündü."

"Ve bu aptal hizmetkardan, Briar Kralı'nın harekete geçtiğini anlayabildin?"

"Onun burada olduğunu ve bu sefer bir planı olduğunu biliyorum." "Ne planı?"

"Dwirra Ağacı'ndan bir dal istiyor. Nedenini anlayamıyorum ama

"Dwirra Ağacı'ndan bir dal mı?" Morgaine ayağa kalkar, o kadar ani bir hareketle ki ön sıralardaki periler geri çekilir.

Conrad başını sallar.

Morgaine peri dilinde bir şeyler fısıldadı, sonra merdivenlerden indi ve Conrad'ı boğazından yakaladı. Onu doğaüstü bir güçle kaldırdı, ta ki Conrad parmak uçlarında durana kadar. Elim sıkıştı; kapıdan yarı adım attım, hala fark edilmeden.

"O nerede?" diye sorar Morgaine.

Conrad direnmez, ama vücudunun gerildiğini görürüm. "Kim..."

"Cadı, evlat, kalbini ele geçiren o fazla zeki kız?" Geri çekilirim, kendimi ağaca yaslarım.

"Beni aptal mı sandın, Connie? Benim partimde yaptığın küçük oyunların beni ikna edebileceğini bir an bile düşündün mü? Benim hatam, onun hakkındaki gerçeği öğrenip ona göre davranacağını düşünmemdi. Onu benden saklamaya cesaret edemeyeceğini düşünmüştüm!"

"Rose'un bununla hiçbir ilgisi yok..."

"Onu gördüğüm anda ne olduğunu anladım: O *senin için* hazırlanmış bir tuzaktı ve şimdi görüyorum ki sen de bunu biliyorsun, tuzağa düştün ve yine de onu savunmaya çalışıyorsun."

Conrad geri çekilir; sonunda yüzünü görebiliyorum, ne kadar solgun olduğunu görebilecek kadar, ama gözleri meydan okuyor. "O çoktan gitti, Morgaine. Onu asla yakalayamayacaksın."

Morgaine, yılan gibi hızlı bir hareketle ona vurur. Tırnakları, yanağında derin bir kesik açar.

"Kılıcımı getirin!" diye bağırır ve bir peri elinde kılıçla öne atılır ve kılıcı ona uzatır.

Morgaine, Conrad'a hiç merhamet göstermeden bakar. "Suçların için, Kapı Bekçisi, bir kulağını istiyorum. Seç. Sağ ya da sol."

Conrad'ın yüzü bembeyaz olur. "Ben..."

"Sol kulak olsun!" diye ilan eder Morgaine.

İki peri Conrad'ı yakalayıp yere iter. Kraliçe kılıcını kaldırır.

"Durun!" diye bağırırım. "Buradayım! Kaderin laneti üzerine olsun, buradayım!"

Hepsi bana dönüyor: periler, kraliçe ve ölümlü adam, binlerce böcek gözü ve Conrad'ın dehşete kapılmış ifadesi.

"Rose..." diye başlar, ama kraliçe yanından geçip giderken sözü kesilir. Periler ayrılır ve bana giden bir koridor oluştururlar. O görkemli, eski kapıda, yaklaşan ölümsüzlerin kraliçesiyle karşı karşıya, kendimi bir serçe kadar küçük hissediyorum, ama çenemi dik tutuyorum ve korkudan bayılmamak için elimden geleni yapıyorum. Kalbim çarpıyor, sanki Lachlan ihanetimi hissediyor ve bundan hiç hoşlanmıyor gibi.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde bana ulaşır, hiçbir insanın yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde salonu geçer. Onun dokunuşuna hazırlanırım, bir lanet ya da karnıma saplayacağı gümüş kılıcı beklerim. Ama o sadece önümde durur ve bana bakar.

"Bu onun suçu değil," diyorum. "Onu kandırdım, ama yine de seni uyarmak için sana geldi. Anlamıyor musun? O sana ihanet etmez!"

O sadece beni izliyor, yeşil gözleri neredeyse siyah, bir şahininki kadar keskin. Onun etrafına bakınıyorum, merdivenlerde duran Conrad'a, bir eli yarı uzanmış, sanki kraliçenin vahşi bir tepki vermesinden korkarak daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyormuş gibi.

"Kardeşin, gücünü geri kazanması için Dwirra'dan bir dal almam için beni gönderdi."

"Gücünü geri kazanması için," diye boş bir sesle tekrarlar.

Başımı sallıyorum. "Ama görüyorsun, ona bir dal bile getiremedim. Conrad gerçek niyetimi anladığı anda beni malikanesinde hapsedti. Sana karşı görevini yerine getirdi ve burada suçlanacak tek kişi *benim*. Senin dediğin gibiyim: bir yalancı, bir tuzak, bir *araç*, ama bunun boyutunu yakın zamana kadar bilmiyordum. Ama tüm suç benim, Conrad'ın değil. Lütfen..."

Acı içinde bir çığlık atarak sözünü kestim.

Morgaine'in kılıcının ucu omzuma ediyor; keskin kenarı köprücük kemiğime bastırıyor, gözleri kısa bir süre kapanıp tekrar açılıyor. "Demek öyleymiş." Bana farklı bir şekilde bakıyor, ne öfkeyle, ne de acıma ile. Sadece... boşlukla, sanki ben hiç önemli değilmişim gibi. "Seni aptal çocuk," diye mırıldanıyor. "Sürgünlerin Kralı ile anlaşma yaptığında bunun bedelinin ne olacağını biliyor muydun?"

Elimi kalbime bastırıyorum.

"Ne kadar vaktin var?" diye sordu. "Gece yarısına kadar," diye fısıldadım.

"Ne?" Conrad'ın gözleri bana çevrilir. "Neden bahsediyorsun?"

Morgaine başını sallar. Yavaşça kılıcı indirir, ucunu ayaklarının arasına koyar. "Seni zavallı, akılsız, saf çocuk." İki peri muhafızına döner. "Onu kilitleyin ve kendi hatası gerisini halletsin."

"Ne yapıyorsun?" diye bağırır Conrad. "Ne yapacaksın...?"

"Hiçbir şey," der, dönüp ona sert bir bakış atar. "Hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Birkaç saat sonra, artık bizim için bir tehdit olmayacak. Kalbini Briar Kralı'na sattı ve gece yarısı öldürülecek."

Conrad, Morgaine'den bana bakıyor, gözleri kafa karışıklığı ve dehşetle çılgına dönmüş.

"Mutlu olmalısın, Connie," diyor Morgaine, sesi düz. "Buraya gelerek, hain küçük cadı benim merhametli tarafımı uyandırdı. Kulağını koruyabilirsin, Kapı Bekçisi. Bu seferlik."

Gözlerimi kapatıyorum, yanağıma bir damla gözyaşı düşüyor. Sihir uğruna her türlü riski göze alabileceğimi düşünmüştüm — teyzemin bana aşılacağı korkudan kurtulmak için. Tek istediğim özgür ve korkusuz olmaktı. Biliyordum. Neyi riske attığımı *bilmiyordum* ve kendimi bu riski göze alacak kadar güçlü sanıyordum.

Ama bilmediğim şey, benim için sihirden daha değerli olabilecek *tek bir* şeyin olabileceğiydi.

Fedakarlık edemeyeceğim tek bir şey.

Başımı kaldırıp Conrad'ın bakışlarıyla bir an için göz göze geldim, sonra peri muhafızları beni uzaklaştırdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oda küçük ve tuhaftı, duvarları başımın üstünde kıvrılan ve yüksek bir tepe noktasında birleşen ahşap kirişlerle kaplıydı; odanın süslü bir kuş kafesine benzediğini fark etmem için belki de yirmi dakika boyunca boş boş tavana bakmam gerekti.

Basit, dar bir yatak, kırık bir klavsen ve solmuş bir halı, odadaki tek eşyalar. Odanın ortasında dizlerimi göğsüme çekip, ellerimle bacaklarımı sararak oturuyorum, hâlâ o görkemli elbiseyi ve ipek eldivenleri giyiyorum. Onlardan biri gibi giyinmenin bir fark yaratabileceğini düşünmüş olmak ne kadar gülünç geliyor şimdi. Ne kadar gülünç ve küçük, ve peri kraliçesinin zümrüt gözlerinde kendimde gördüğüm diğer tüm sefil özellikler. Onun bakışı beni, kırık kanatlı, yerde acınacak bir şekilde çırpınan bir kuştan başka bir şey haline getirmişti. Ve şimdi beni bir kafese koydu, aptallığının beni bitirmesine izin vermek için.

Burada bile Lachlan'ın dokunuşunu hissediyorum, eli kalbimi sıkıyor, başarısızlığıma olan öfkesi kaburgalarımı yakıyor. Durumumun tam olarak ne olduğunu biliyor mu, yoksa sadece genel bir fikri mi var, ya da belki de hiçbir şey bilmiyor ve bana olan lanetli etkisi sadece doğal seyrini izliyor, hayatıma koyduğu kum saatinden kumlar akıp giderken acı artıyor.

Bana istediğimi getir, sevgili Rose, yoksa sana hiç ihtiyacım kalmayacak. Gece yarısı, zamanım dolacak ve o, ilk anlaşmamızda olduğu gibi ikinci anlaşmamızı da bozduğunu düşünecek. Kalbimden son damla hayatı da sıkıp çıkaracak ve ben, tam burada, bu yerde öleceğim.

En azından benim başarısızlığım Conrad veya Sylvie'yi daha fazla tehlikeye atmayacak. Artık daha dikkatli olacak ve kız kardeşinin Lachlan'ın ona dokunabileceği sınıra dönmemesini sağlayacak. Ancak, benim Lachlan'a bağlı olduğum gibi, onlar da Morgaine'in hizmetinde kalacaklar. Onları özgür bırakabileceğimi düşünmek ne kadar da kibirliydim.

En azından sonunda Lachlan'dan kurtulacağım.

Bu düşünce acı ve hiç de rahatlatıcı değil.

Yaşamak istiyorum, kaderim beni lanetlesin! Bu odada, kendi dünyamda bile, yalnız, sefil ve acı içinde çürümek istemiyorum! Yaşamak istiyorum. Dakikaları geri alıp yatak odama dönmek ve tekrar

Conrad'ın ellerini üzerimde, nefesini boynumda, saçlarını parmaklarımda hissetmek istiyorum. Asla sahip olamayacağımız geleceği istiyorum.

Beni buraya kilitlediklerinde iplik setimi benden aldılar. Bu yüzden saçımdan bir tutam koparıp onu ateş düğümü haline getirmeye çalışıyorum. Bir şeyi ateşe veririm, belki beni dışarı çıkarırlar. Belki hala bir dal bulabilirim

—
Saç kopar.

Sonrakiler de, ondan sonrakiler de, ondan sonrakiler de.

Deniz ipeği hala bileğime bağlı; onu kullanmaya kendimi ikna edemiyorum. Halıdan bir iplik çekip onu örüyorum, ama kalbim o kadar çok acıdan titriyor ki, ona enerji aktaramıyorum. Ve acı duvarını aşmayı başardığımda, tanıdık olmayan bir enerji akımıyla karşılaşıyorum, Elfhame'in büyüü tamamen yabancı ve katı. Kendi dünyamın enerjisinin bana cevap verdiği gibi cevap vermiyor. Bunun yerine, ona dokunmaya çalıştığım için kırılmış gibi tıslayıp geri çekiliyor.

Aniden duvarlar büyük bir titremeyle sarsılır. Bağırıp ayağa fırlarım, zemin altımda sallanır, yukarıdaki meyve lambalarının ışığı titrer. Bu, enerji aktarmaya çalıştığım için mi?

Sarsıntı başladığı gibi biter, ama dışarıdaki muhafızlar birbirlerine bağırırlar. Işıklar daha sönük ama yine sabit bir şekilde yanıyor.

Titreyerek, yanıma yığıldım. Titrememi durduramıyorum ve kısa sürede düşüncelerim, sonunda bana ne olacağına dair korkunç spekülasyonlarla doluyor. Son nefesimi verdiğimde bunu anlayacak mıyım? Ruhumun bedenimden ayrıldığını hissedecek miyim? Kader tanrıçalarının üzerime eğildiğini, Atropos'un makasının hayatımın ipliğini keserken parladığını göreceğim mi? Yoksa sadece karanlık ve hiçbir şey, ne anı ne de bilinç olacak mı? Basitçe sona erecek ve başka hiçbir şey bilmeyecek miyim?

Bu düşünceler vücudumda ürperti yaratıyor ve bir başka acı dalgası beni daha da kıvrılmaya zorluyor. Dişlerim takırdamaya başlıyor. Tüm isteklerim küle dönüşüyor, öfke ve mücadele kemiklerimden akıp gidiyor. Umutsuzluk, vücudumun boşluğunu doldurmak için soğuk bir rüzgar gibi uluyor.

Kendimi, sonun bir an önce gelmesini dilerken buluyorum. Her şeyin bitmesini, çünkü şimdi beklemek bana çok daha kötü geliyor.

Sonra kapıda bir vuruş duyuyorum.

Başımı kaldırıyorum ve titreyerek doğruluyorum, kapı açılırken ve Conrad küçük kuş kafesi gibi hücrelerine girerken elim kalbimin üzerinde kalıyor. Yüzü solgun ve gergin, gözlerinin altında gölgeler birikmiş. Saçları

örümcek ağlarıyla kaplı koyu renkli bir yığın ve kristal işlemeli peri kostümü kenarları yırtık pırtık, boğazında beyaz danteller var. Kendi botlarını giyiyor ama çamurla kaplı. Berbat görünüyor.

"Rose," diyor.

Ben geri çekilirim, umutsuzluk ve utançla sefil bir şekilde uzak duvara kıvrılırım. Buraya ne tür bir ceza vermek için gelmiş olursa olsun, ben bunu hak ediyorum.

Yavaşça yaklaşıyor, elini kaldırıyor ve ben kendimi daha da içine çekiyorum. "Sana zarar vermek için gelmedim," diyor, sesi acı dolu.

"Rose..."

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldarım. "Conrad, çok üzgünüm."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, gözyaşlarım avuçlarıma içine akıyor. O diz çöküyor ve tek kelime etmeden beni kollarına alıyor.

Hıçkırarak ağlıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, sanki sadece irademle ona tutunmak beni hayata bağlayabilirmiş gibi. Gözlerimin arkasında rahatlama ve kafa karışıklığı yanıyor, gözyaşları olarak dökülüyor ve Conrad başparmağıyla silip temizliyor.

"Bilmiyordum," diye saçlarıma fısıldar. "Seni daha önce anlamadığım için beni affet. Seni dinlemediğim için. Bir köpek gibi Elfhame'e kaçmak yerine seni dinlemeliydim."

"Sana gerçeği daha önce söylemeliydim."

"Neden yaptın? Neden kalbinin kontrolünü ona verdin?"

"İkimizi de kurtarabileceğimi düşündüm, Sylvie'yi de," diye fısıldıyorum. "Seni aldattım, ama en çok da kendimi aldattım." Parmaklarımla yanağındaki kesik yerini okşuyorum. "Oh, neden ona benim yaptığımı söylemedin? Bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını? Beni ne kadar hor görüyorsundur."

Geri çekilir, yüzümü ellerinin arasında tutar ve sanki dünyadaki en değerli ama aynı zamanda en kafa karıştırıcı şeyimmişim gibi bana bakar. "Senden nefret etmek mi? Hayır, Rose Pryor. Güneşin doğmasından ya da yıldızların parlamasından nefret etmek kadar kolay olurdu bu."

"Benden nefret etmiyor musun?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir, yüzü buruşur. "Nasıl görüldüğünü biliyorum. Ne kadar adi bir adam olduğumu. Morgaine bana vurduğunda, belki de sonunda kalın kafama biraz akıl soktu. İkimiz de *onların* iplerine bağlıyız ve sana kızmak, onların iplerinde dans etmek demektir. Artık bunu yapmayacağım. Kendi kaderimizi seçemeyeceğimizi kabul etmeyeceğim." Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir. "Morgaine'e ettiğim yeminleri lanet olsun. Onları bozdum."

"Ne demek istiyorsun? Buraya nasıl girdin ki?"

Gözleri kapıya kaydı. "Bir... dikkat dağıtıcı şey yaptım. Gel. Acele etmeliyiz."

Beni ayağa kaldırırken başımı sallıyorum. "Hayır. Yukarıdaki Dünya'da bile, onun üzerimdeki etkisi kırılmaz. Morgaine bile yapamıyorsa..."

"Morgaine'e ya da başka birine ihtiyacın yok."

"Ama..."

"Acele et!" Beni kapıdan geçip sola doğru çekiyor ve ben de onu takip etmekten başka seçeneğim yok. Bunun faydasız olduğunu bildiğim için midemde korku ve umutsuzluk hissediyorum.

"Kendini daha da zor bir duruma sokacaksın," diyorum. "Ben hallettim."

"Neyi hallettim?"

"*Seninle*, Rose. Bir saat önce Morgaine'e koşmak yerine, seninle ilgileniyorum. Onu, görevimi ve *burayı* lanetliyorum. Bu gece ölmeyeceksin. Çabuk ol!"

Bu koridorları benim bilemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde biliyor. Bana sürekli değişen geçitler gibi gelen bu koridorları, çocukluğunun geçtiği evindeymiş gibi, benim fark edemeyeceğim dar koridorları ve merdivenleri takip ederek emin adımlarla ilerliyor. Ama bu saray ne kadar garipse, daha da garipleşiyor. Kalın bir kırmızı sıvı damlası çıplak omzuma sıçırıyor.

"Conrad, tavan!"

Yavaşlayıp yukarı baktığımızda, başımızın üzerinde çatlaklar açıldığını görüyoruz. Oradan kan renginde bir sıvı akıyor ve damlıyor.

"Nedir bu?"

Kafasını sallayarak şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bu... Dwirra özü."

"Ne oluyor?"

"Sanırım dikkatleri başka yöne çekme planım işe yarıyor. Gel. Daha hızlı gitmeliyiz."

Yırtılıp parçalanmış gibi görünen bir saraydan geçerek ilerliyoruz. Duvarlarda çirkin, pürüzlü ve ete benzeyen boşluklar beliriyor, bu boşluklardan kanlı öz akıyor.

"Bir terslik var," diyor Conrad nefes nefese.

Aniden durur ve ben ona çarparım. Beni dengelemek için kolunu uzatır.

Portal odasında duruyoruz. Büyük yuvarlak cam, bıraktığım yerde duruyor, ama oda sallandıkça üzerindeki yansımalar titriyor.

"Conrad!" Yukarı bakıyorum ve destek kirişlerinden birinde bir çatlak görüyorum. "Ne yaptın?"

"Seçimimi yaptım," der nefes nefese, bana döner, paltosunu açar ve ön kolum kadar uzun, ucunda birkaç kırmızı yaprak olan beyaz bir dal çıkarır. "Ve *seni* seçtim."

Dalı ellerime koyduğunda nefesim kesildi.

Parmaklarım dalı kavradığı anda, göğsümdeki keskin ağrı durur. Derin bir nefes alırım, vücudumda serin bir rahatlama hissederim, omurgam düzelir, kaslarımdaki gerginlik kaybolur. Dala bakarım.

ve nedense, Lachlan'ın benim onu tuttuğumu bildiğini *biliyorum*.

"O böyle olmasını istedi," diyorum ona boğuk bir sesle. "Başından beri böyle olacaktı. Benim için dalı çalmanı istedi."

Conrad elini yüzüme koyar, başparmağıyla yanağımı okşar. "Feylerin ne istediği umurumda değil. Tek umursadığım senin hayatta kalman ve Sylvie'nin korunması. Bu dalı Briar Kralı'na götürmezsen öleceksin. Götürürsen ve o Morgaine'i tahttan indirirse, yaşayacaksın. Tek bilmem gereken bu."

"Onu ihanet mi edeceksin?"

Yüzü buruşur; kapıya bakar, Dwirra özsuyundan bir damla gözyaşı şakağından aşağı akar. "Ne kadar korkunç görünse de, o ne iyi ne de kötü, ne nazik ne de zalim. O sadece *var*. Doğa gücü gibi, fırtına gibi. Babam bile... Tanrım, sanırım onu seviyordu. Ona ihanet etmek istemiyorum, ama bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben seni ve Sylvie'yi seçtim."

"O zaman gidelim. Sen, ben ve Sylvie. Bu sefil dalı Lachlan'a teslim edeceğiz ve sonra hepsinden kurtulacağız."

O biraz güldü. "Peki nereye gideceğiz?"

"Sıcak bir yere." Yarı ağlayarak, yarı gülerek. "Belki Türkiye'ye. Annenin doğduğu yere. Akdeniz'de yelken açıp korsanlar gibi yaşayacağız."

"Kayıp çocukları kurtarıp mürettebatımıza katacağız, sen de onlara Dokumayı öğretebilirsin."

"Oh, evet. Korkunç yaramazlıklar yapacağız."

İki gamzesi de parlayana kadar gülümser. "Seninle yaramazlık yapmak isterim. Bu konuda çok başarılı olacağımızı hissediyorum."

"Eh, *bu* benim sekizinci kusurum."

"Saçmalık." Başını sallar, elleriyle yüzümü okşar. "Benim için kusursuzsun."

Ayak parmaklarımın ucunda öne eğildim, dudakları açıldı ve nefesini çekti, konuşmak üzereydi, ben de onu öptüm.

Sadece bir dokunuş, dudakların hafifçe değmesi, sorulan bir soru.

Tereddüt ettim, onun tepkisini bekledim. Geri çekilecek mi? Çok geç kaldığımı mı söyleyecek?

Bana bakar, koyu renkli gözleri şaşkın, kaşları çatılmıştır. Nefes almaz ve en kötüsünden korkarım.

Sonra elleri belimi kavrar ve beni kendine çeker. Dudakları benimkileri bulur ve ben çekingenliğimi bir kenara bırakırım.

Conrad North'u sanki ben buz, o da beni eritecek ateşmiş gibi öpüyorum. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığını düşünürken, hala *her şeyi* kaybedebileceğimi bilerek onu öpüyorum. Belki de tek önemli olan şeyi.

Eldivenli ellerim aramızda sıkışmış, hala dalı tutuyor, kalbinin hızlandığını hissediyorum. Dudakları sıcak ve yumuşak; benimkilerden uzaklaşıp çenemi ve kulağımın altındaki cildi takip ediyor, vücudumda titremeye neden oluyor.

Sanki sihir yapıyormuşum gibi hissediyorum, ama acı çekmeden. "Bizi arayacaklar," diye fısıldıyorum.

"Bir dakika daha" diye cevaplar, sesi kaba ama kadife gibi yumuşaktır ve ben memnuniyetle razı olurum.

Beni geri itiyor, beyaz duvara sıkıştırıyor ve ince vücudunu benimkine bastırıyor. Başımı eğip boynumu dudaklarına sunuyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Eli başımı okşamak için yükseliyor, diğer eli ise kolumun altındaki yumuşak cildi takip ediyor, eldivenimi bileğime kadar indirip sonra tamamen çıkarıyor. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor; avucum onun avucuna uyum sağlıyor. Onun sıcaklığının içime sızdığını, eyer derisi, açık bozkır ve temiz saman kokusunun beni sarhoş ettiğini hissediyorum. Ruhum bir köz gibi çatlayarak açılıyor, sıcak ve beyaz bir şekilde parlıyor.

Ağzı benimkine geri döner, benim için açılır. Ben de açgözlülükle karşılık veririm, vücudumdaki her sinir gerilir, sanki sihirle dolmuş gibi titrer. Başparmakları göğüslerimde ateş çizgileri çizer, beni arzuyla başımı döndürür. Dizim yükselir ve bacağımı onun bacağına dolarım, sonra elini çıplak baldırımında hissederim, sonra uyluklarımı kavrar, kalçalarını benimkilere sürter. Başım dönüyor, ağzından ayrılıp nefes almak için nefes nefese kalırım ve kulağına inlerim.

Dwirra dalı elimden kayıyor, unutulmuş.

Parmaklarım, beceriksizce ve sakar bir şekilde ceketinin düğmelerini yırtıyor. Sonunda ceket açıldığında zorlu bir nefes veriyorum ve ellerim göğsüne dokunuyor, avuçlarımdan onun sıcaklığını içime çekiyorum. Ağızlarımız tekrar birleşiyor, dillerimiz birbirine yapışıyor, dudaklarım dişlerinin arasında sıkışıyor. Ellerim

kaslı karnına doğru kayarken ve parmaklarım pantolonunun belini çekerken zayıf bir inilti çıkarır.

"Rose..." diye mırıldanıyor. "Zaman yok. Tanrım, zamanım olsaydı..."

Dudaklarını ele geçirip sözlerini kesiyorum, sonra da nefesini, parmaklarımı kemerinin altına sokarken.

Tüm duyularım alev alev yanıyor; çıplak tenimin her noktasını bulup öpüyor, köprücük kemiğime kadar. Ama aniden durur, nefes nefese kalır ve alnını alnıma dayar. Bakır rengi gözlerine bakarken, onları tüm hayatım boyunca tanıdığım gibi hissediyorum, ama aynı zamanda hiç tanımadığım gibi. Devam etmek, onu en derinlerine kadar çözmek istiyorum.

"Rose Pryor," diye fısıldıyor, nefesi ağır, göğsü inip kalkıyor. Elimi kalçasından alıp ağzına götürüyor. "Bunu haftalar önce, bu fikir ilk aklıma geldiğinde yapmalıydım."

Parmağımı onun pürüzlü çenesinden aşağıya, alt dudağına doğru gezdiriyorum. "Peki bu ne zamandı?" diye fısıldıyorum.

"O lanet göle girdiğin anda, burnun gururlu bir küçük imparatoriçe gibi gökyüzüne doğru uzanmıştı." Yüzümü avuçları arasına alır, dudaklarımı kendine doğru eğerek bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurur. "Seni yıllarca öpebilirim. Ama gitme zamanı geldi."

"Evet," diye kabul ediyorum üzülenek.

Geri adım atarak beni kol mesafesinde tutar. Sonra kırık Dwirra dalını alır ve ellerime bastırır. "Öbür tarafta görüşürüz. Acele et."

Derin bir nefes alıp cam kapıdan geçiyorum. Yüzey parıldıyor ve benim için açılıyor, serin su gibi tenimden kayıyor. Ayaklarım çiğli çimlere basıyor; ciğerlerim ormanın taze, temiz kokusunu içine çekiyor. Dönüp baktığımda Conrad'ın Elfhame'de hareketsiz durduğunu görüyorum.

Bir an için, kapının iki yanında duruyoruz, ben Ravensgate'in arkasındaki ormanda, o ise perilerin dünyasında. Elimi cama bastırıyorum ve onun avuç içi benimkine değiyor, ama cildimiz birbirine değemiyor; cam sertleşmiş.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Gel, acele etmelisin."

Ama Conrad sadece bana bakıyor.

Ne yapmak istediğini anladığımda midem düğümlenir. Neden önce benim geçmemi istediğini. Neden onu öptüğümde gözleri bu kadar hüznle doluydu. Neden ilk öpücüğümüz değil de son öpücüğümüzmüş gibi beni kendine bastırdı.

Seni ve Sylvie'yi seçtim.

Kendinden bahsetmiyor.

Camı tekrar açmak için ellerimle camı vuruyorum. O, boş gözlerle izliyor.

"*Conrad!*"

Kendini sarsıyor, sonra diyor ki, "Sana kaçmak için zaman vermeliyim. Portal olmadan, o oldukça yavaşlayacaktır. Çok üzgünüm, ben..." Sesi kırılıyor. Bir anlığına gözlerini kapatıyor, sonra açıyor, bakışları parlıyor. "Bana söz ver: Sylvie'ye iyi bak. Kim kazanırsa kazansın, Morgaine ya da Lachlan, onu almaya gelebilirler. Onu buradan uzaklaştırmalısın. Onu Telarii'ye ya da onu koruyabilecek başka bir güçlü loncaya götür. Sen uzaklaştıktan sonra Bayan MacDougal sana her şeyi açıklayabilir."

"Hayır!"

"Çemberden doğuya git, Bell'i bir ağaca bağlı bulacaksın. Seni malikaneye, sonra da koşabileceğin kadar uzağa götürecek. Nereye giderseniz gidin, hepinizin yaşaması için yeterli para var. Bayan MacDougal nerede olduğunu bilir. Bana söz ver, Rose."

"Sen olmadan gitmeyeceğim!"

Gözlerinde yaşlar var. "Kız kardeşim. Lütfen."

Camın üzerine yaslanarak hıçkırmaya başlıyorum.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Titreyen duvardan kopmuş bir parça kirişi kırıp kaldırıyor.

Kalbim parçalanıyor. "*Hayır!*"

Kirişi sallıyor ve geçidi parçalıyor. Cam parçalarının yağmur gibi yağmasını, onun görüntüsünün sivri parçalara bölünmesini ve ardından geçidin, Elfhame'in ve Conrad'ın tamamen yok olmasını dehşetle izliyorum.

Gece yarısına bir saat kala, karanlık ormanda tek başıma duruyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Başka bir portal düğümü öremezsin, çünkü iplik setin hala Elfhame'de. Örebilsen bile, işe yaramayacağını biliyorum. Conrad, Morgaine'in beni takip edememesi ve benim de onun için geri dönmemem için, ayakta duran taşlara bağlayan bağlantı noktası olan portal camını kırdı.

Yol tamamen kapalı.

Conrad daha kesin bir veda edemezdi.

Islak toprağın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde, parmaklarım toprağa batarken, öfke ve parçalanmış, yakıcı bir kederle çığlık attım. Rüzgâr açıklığı yırtarak, bir zamanlar kutsal olan bu yerin sessizliğini bozuyor ve bu taşlarla Elfhame arasındaki bağlantının koptuğunu fark etmemi sağlıyor. Artık sadece kayalardır.

Çimlerin arasında parıldayan bir şey, bir şekilde beni takip ederek buraya gelen portal camının üçgen şeklinde bir parçası olduğunu gösteriyor. Onu aldım ve sanki tüm bunlar *onun* suçuymuş gibi zehirli bir bakışla ona baktım. Camda Conrad veya Elfhame'in görüntüsü yoktu, sadece kıvrımlı, belirsiz bir iplik yığını vardı. Lachlan'ın kampına gidip gelirken Telarian halısının beni götürdüğü garip yerin bu olduğunu anladım. Dünyanın halısının ham çözgüsü ve atkısı.

Sonunda, sanki bir şekilde Conrad'a ulaşmama yardımcı olabileceği gibi, parçayı cebime koydum. Artık Elfhame ile olan tek bağım bu.

O ve Dwirra dalı.

Onu ekşi bir ifadeyle bakıyorum, soluk kabuğu ve koyu kırmızı yaprakları gözlerime nefret dolu geliyor. Bu kadar pahalıya mal olan bir şey için çok önemsiz görünüyor.

Birkaç dakika sonra, kendimi zorla ayağa kaldırıp ağaçların arasına girdim, dalı tüm gücümle sıkıca tutarak. Eğer onu zamanında Lachlan'a ulaştırabilirsem, belki o da bir şekilde Elfhame'e ulaşip Morgaine, Conrad'a zarar vermeden onu devirebilir.

Bu umutsuz bir aptalın umudu gibi görünüyor, ama bu umut olmasa ayakta duramam.

Hâlâ çıplak ayakla, kayalar ve köklerin üzerinde acı içinde adım atıyorum, ama yine de kendimi zorluyorum, ta ki Conrad'ın söylediği gibi ağaçların arasında Bell'i bulana kadar. At o kadar uzun ki, onu bir kayaya götürmem gerekiyor, böylece kayanın üzerine tırmanıp sonra da atın sırtına çıkabiliyorum. Atın başını serbest bırakıyorum ve kulağına cesaret verici sözler fısıldıyorum; at, ormandan çıkar çıkmaz hızını artırarak tırıs tırıs koşmaya başlıyor.

Gece gökyüzü, düzensiz bulutlarla kaplı. Bulutlar yıldızların üzerinde yuvarlanıp kaynıyor, ayı tamamen yutuyor. Kara bir rüzgâr bataklığının üzerinden esiyor ve üzerinde duman kokusu alıyorum.

Karnım kötü bir hisle kıvrılıyor. "Daha hızlı, Bell," diyorum.

Ateşi, Ravensgate'e baktığımı fark etmeden bir dakika önce görüyorum.

Malikâne alevler içinde, kasvetli fırtına bulutlarının altında turuncu ve öfkeli. korku midemde bir çukur açıyor ve ben Bell'in yanlarına topuklarımı batırıyorum. O başını öne atıyor ve sertçe dörtmala koşuyor, omuzlarında ter damlıyor.

O tamamen durmadan önce kayarak inip eve doğru koşuyorum. Evin yaklaşık üçte biri yanıyor — Sylvie ve MacDougals'ların uyuduğu kanat. Dışarıda kimse yok, bu da onların hala içeride olabileceği anlamına geliyor.

Kapıyı açtığımda, siyah duman duvarı dışarıya yayılır ve geriye doğru sendelerim. Sonra, öksürerek ve nefes nefese, eteğimi burnuma tutarak malikaneye dalarım.

Geniş giriş holü alevlerle kaplıdır; alevler perdeleri yiyip bitirmiş, merdiven korkuluğunu kemirmiş ve mutfığa giden koridoru tamamen doldurmuştur. Alevlerin uğultusu, Sylvie ve Bayan MacDougal'a seslendiğim çığlıklarımı bastırır. Çıplak ayaklarımın altında döşeme tahtaları sıcaktır.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, önce MacDougal'ların odasına varıyorum ve kapıyı yumrukluyorum. Kimse cevap vermezse, eteğimi sıcak kapı koluna sarıp kapıyı açıyorum.

Yaşlı çift hala uyuyor; kapıya bir susturma büyüğü asılmış, ince bir çemberin üzerine soluk iplikler sarılmış, daha önce Conrad'ın tuzak büyüğünden kaçmaya çalıştığımda tahmin ettiğim gibi. Onu aşağı çekip parçalıyorum.

"Uyanın!" diye bağıyorum.

Gözleri daha yeni açılmaya başlarken, ben odadan tekrar koşarak çıkıyorum, sonra merdivenlerden Sylvie'nin uyuduğu kata çıkıyorum. Burada alevler daha yoğun ve ben, ısı ve dumandan başım dönerek, alevlerle çevrili koridordan geçiyorum. Sylvie'ye seslenemiyorum; nefes almakta zorlanıyorum. Dünyadaki tüm iplikler bende olsa bile, bu yangını söndüremezdim. Umutlu olmak için yirmi dokumacının bir araya gelmesi gerekirdi.

Onun odasına vardığımda, kapıyı açtığımda dışarıya çıkan alev selini gördüm. Kuru bir nefesle geri atladım.

Çok geç kaldım.

Bütün odası alevlerle kaplı.

Bir an için donup kalıyorum, zihnim dehşetle tamamen boşalıyor. Tek düşünebildiğim, portal camından bana yalvaran Conrad: *Söz ver bana, Rose. Lütfen!*

Bir şey eteğimi tuttu ve ben bağırarak döndüm, kim olursa olsun onu dövmeye hazırdım.

Ama sonra tanıdık tüylü bir yüz görüyorum, hıçkırarak ağlamaya başlıyorum ve ona uzanıyorum. "Kaptan! Gel!"

Elimi kaçırıyor ve bunun yerine dişleriyle eteğimin kenarını çekiyor.

"Ne oldu, evlat?"

Havlayarak dönüp uzaklaşır. "Hayır!" diye

bağırırım. "Geri gel!"

Onu omzuma alıp taşımaya kararlıyım, gerekirse. Tekrar havlar, tüyleri diken diken olur, sonra tavan arasına açılan kapıdan içeri fırlar.

Küfrederek ve gözyaşları içinde onu takip ettim. Hava dumanla doluydu, ama arkama baktığımda alevlerin açgözlü bir iştahla beni takip ettiğini gördüm. Geri dönemezdim.

Öksürerek ve başım dönerek tırmanıyorum. Zirveye ulaştığımda, sendeleyerek duruyorum ve bakıyorum.

Sylvie, büyük dokuma tezgahının önünde, bana sırtını dönmüş, tavan arasında duruyor. Ateş çerçeveyi yalıyor ve duvar halısının köşeleri solmaya ve kararımaya başlıyor. Kaptan, Sylvie'nin ayaklarının dibinde yatıyor ve sızlanıyor.

"Sylvie!" diye bağıyorum ve ona doğru atılıyorum.

Kolunu tutup onu döndürdüğümde, bana boş boş baktığını görüyorum. Ama elleri hareket ediyor, ateş düğümü atıyor.

Dehşete kapılarak parmaklarından ipliği düşürüyorum. "Bunu *sen* mi yaptın?" Sesim boğazımda kısık bir hırıltı olarak çıkıyor.

Omuzlarından sarsarım ama tepki vermez. Sanki beni hiç görmüyor gibi. Bunun dışında, geceliğindeki yanık izleri ve cildine bulaşan is dışında zarar görmemiş gibi görünüyor.

Dokuma tezgahındaki alevler aniden yükselir ve halıyı yakar. Sylvie'yi geri çekerim, gözlerim fal taşı gibi açılır, güzel koruma büyüsü buruşmaya ve küle dönüşmeye başlar. Kaptan hırlar ve geri çekilir, bizimle alevler arasında kalır.

Korkunç bir gerçek zihnimde patlar.

Kızı pencereye çekip dirseğimle camı kırdım ve içeriye ince bir taze hava akımı sağladım. Sylvie'yi döndürdüm ve her yeri inceledim.

Onun her bir santimetresini inceledikten sonra, bakışlarım kalın, koyu renkli saçlarına takılır. "Ah, Sylvie," diye fısıldarım.

Parmaklarımla saçlarını tararken, ensesindeki ince saçlara bağlanmış, neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük, ince düğümler buluyorum. Onlardan düzinelerce var aynı düğümler tekrar tekrar örülmüş.

Kukla büyüsü.

Bunlar yasadışı ve örmek son derece zor. Ama Lachlan'ın bu işi yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Bu düğümlerin aynadaki versiyonlarını bir yerlere bağlamış olmalı, hayata geçirilip manipüle edilmeyi bekliyorlar, Sylvie'yi kulağına fısıldadığı görevi yerine getirmeye zorlayacaklar, ona çay ve çilek ikram ederken beynine zehirli bir tohum gibi ekmiş. Conrad dalı elime verdiği anda, Lachlan onları etkinleştirmiş ve Sylvie'yi koruyucu duvar halısını ve Ravensgate'i yok etmek gibi korkunç bir görevi yerine getirmeye yönlendirmiş olmalı.

Düğümleri daha önce bulamadığım için kendimi lanetliyorum. O gün Sylvie'nin elbisesini aramıştım, ama saçını aramamıştım. Aptalca! Bu, Conrad'ın bir zamanlar benden şüphelendiği türden bir numara. Bunu görmeliydim.

Her düğümü tek tek çözmek için zaman yok, ne de büyüün saçlarını küle çevirmesini beklemek için. Sylvie çoktan başka bir yerden başka bir iplik çıkarmış ve başka bir ateş düğümü atmaya çalışıyor. Onu koparıp alıyorum, sonra elimi cebime sokuyorum, çıkardığımda avucumu portal camının parçasıyla neredeyse kesiyordum.

"Üzgünüm, Sylvie," diye fısıldıyorum.

Parçayı kaba bir şekilde saçından geçirip çene hizasından keserek, korkunç kukla düğümlerini kesiyorum.

Düğümler çözülür çözülmez Sylvie irkilir, gözlerini kırıştırır ve etrafına bakar. Sonra beni yakalar, gözleri çılgınca.

"İsteyerek yapmadım!" diye ağlar. "Kendimi durduramadım! Sanki kendi kafamın içinde hapsolmuş gibiydim!"

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, kollarımı ona dolayarak. "Sorun yok. Artık güvendesin."

Ama o değil. Hiçbirimiz değiliz. Malikanede yangın çıktı ve biz burada mahsur kaldık, aşağı inmenin bir yolu yok. Pencere, Sylvie'nin bile sıkışıp çıkamayacağı kadar küçük, ben onun inişini hayatta kalabileceği bir hıza yavaşlatacak bir büyü yapabilirsem bile.

Pencereden, MacDougal'ların araba yolunda birbirlerine sarılarak durduklarını, Bayan MacDougal'ın ağladığını görüyorum. El sallıyorum ama dikkatlerini çekemiyorum

dikkatlerini çekemiyorum.

Sylvie'ye dönüp omuzlarını tutuyorum ve gözlerine bakıyorum. "Çatı katından başka bir çıkış yolu var mı?"

Hayalet gibi solgun bir şekilde başını sallıyor. "Bilmiyorum."

"Sylvie, *düşün*."

Ağlamaya başlar.

"Başka bir çıkış yolu var mı?"

O başını sallar ve cebinden bir iplik çıkararak avucuma koyar. İplik acınacak kadar kısadır. Bileğime bağladığım deniz ipeklerine bakarım ve bunun anlamsız olduğunu anlarım. Bizi buradan çıkarmak için yeterli ipliğim yok ve Sylvie'nin koyu renkli saçları yerde duruyor olsa bile, giysilerimizi çözmek veya saçlarımızı örmek çok uzun sürer.

Ama yine de Sylvie'nin bana verdiği ipliği örüyorum ve basit bir rüzgar büyüü yapabiliyorum. Bir rüzgar pencereden içeri girip tekrar dışarı çıkıyor ve dumanı nefes alabilmemiz için yeterince temizliyor.

Ateş, bir tarafımızdaki dokuma tezgahından diğer taraftaki merdivene sıçradı. Yaklaşan iki ateş duvarı arasında sıkışıp kaldık. Deniz ipeklerine bakıyorum ve bunu, kalp durduran bir büyü örmek için yeterli olup olmadığını merak ediyorum, böylece her şeyi çabucak bitirip ikimizi de ateşin acısından kurtarabilirim.

Ama tam bileğimden çözmeye başlarken, Sylvie geri çekildi. "Ben durdurabilirim," diye fısıldadı.

"Senin ipliğin yok ki."

"Sana daha önce söylemeye çalıştım," diye cevaplar. "İpliğe *ihtiyacım yok*."

Gözlerini kapatıp ellerini yumruk yapar ve kanalize olmaya başlar. Ben bağırarak ona uzanırım.

"Kalbin patlayacak!" derim, ama aslında tam da bunu yapmak için bir büyü yapmaya hazırlanıyordum. "Sylvie..."

"Durdurabilirim," dişlerinin arasından söylüyor.

Duvarlar, tavan ve zemin etrafımızda gıcırıyor. Alevler titriyor ve bükülüyor. Sylvie etrafındaki her yapraktan ve daldan enerjiyi çekip alırken, dünya onun etrafında dönüyor gibi görünüyor. Arkamı hissediyorum ve kuşağımın içine saplanmış Dwirra dalının kırılğan ve kuru olduğunu, yaşam gücünün emildiğini fark ediyorum.

Sylvie bir çığlık atarak kollarını açar ve gözlerini açar.

Şaşkınlıkla, göz bebeklerinin gümüş rengine dönüştüğünü, kulaklarının uçlarının zarif sivri uçlara dönüştüğünü, yüzündeki kemiklerin keskinleşip uzadığını, vücudunun

Vücudu gözlerimin önünde dönüşüyor. Bu bana, gerçek şekli ortaya çıkaran, kaybolan bir büyü büyüsunü hatırlatıyor, ama bu tamamen farklı bir sihir.

Bir düzine fısıltı, bir sürü ince ipucu hemen aklıma geliyor: Sylvie'nin hayvanlarla olan ilişkisi, şaşırtıcı gücü, Conrad'ın onun büyüüne olan güvensizliği, Bayan MacDougal'ın Liam North'un peri sevgilisinden bahsetmesi.

Babam Conrad, onunla geçirdiğim son, korkunç anlarda,
"Onu sevdiğini düşünüyorum."

Sylvie'nin hayaleti, onun sessiz gözlemcisi, ağaçların arasında gümüş sis gibi parıldıyor.

Sylvie'nin siyah saçlarına ve zümrüt rengi gözlerine bakıyorum ve o anda onun kim olduğunu anlıyorum
olduğunu anlıyorum.

Etrafımızdaki alevler, Sylvie'nin garip, ipsiz büyüyle küçülmeye başlar, ta ki sadece için için yanan küller ve kalın, koyu duman bulutları kalana kadar. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, ama bu tür bir büyüü daha önce gördüğümü biliyorum, Lachlan'ın Lorellan'ın cenazesinin soğuk gecesinde beni ısıtırken yaptığı gibi. Kızın, benim anlayamayacağım kadar derinlerdeki içgüdüleriyle hareket etmesini sadece izleyebiliyorum.

Sonra, yorgun düşen Sylvie, yumuşak bir çığlık atarak bana atılıyor.

Onu yakalıyorum, malikaneye sessizlik çöküyor. Ateş sönmüş, ama bizi öldürebilecek kadar kalın bir duman kalmış.

Ben de Morgaine'in kızını kollarımın arasına alıp taşıyorum, yüzünü omzuma bastırarak çok fazla duman solumasını engelliyorum ve nefesimi mümkün olduğunca tutuyorum, ta ki dumanın biraz daha seyrek olduğu ön holüne ulaşana kadar. Kaptan havlayarak önümüzde koşuyor.

Sonunda yarı açık ön kapıları itip geçtim ve araba yoluna tökezleyerek çıktım, dizlerimin üzerine sertçe düştüm ve nefes nefese kaldım. Sylvie, zayıflamış kollarımdan yuvarlandı, öksürüyor ve boğuluyordu, yine kendine benziyordu, ama kulaklarının uçları hala biraz sivriydi.

Birkaç dakika öksürdükten ve yanan gözlerimden yaşları sildikten sonra başımı kaldırıyorum.

Lachlan ve tüm perileri garaj yolunda durmuş bizi izliyorlar. Briar Kralı'nın alnında gümüş dikenlerden yapılmış bir taç duruyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lachlan zırh giymiş, gümüş göğüs zırhında yıldızlar ve aylar zarif bir şekilde oyulmuş. Eli kınındaki kılıcın üzerinde, beyaz saçları uzun, sıkı bir örgü halinde sırtına dökülüyor. İnsan dünyasının tüm süslerini bir kenara bırakmış, görkemli ve korkunç görünüyor. Ve koruma kalkını yok edildiğinde, bize yaklaşmak için hiç vakit kaybetmedi. Sürgün edilen ordusu da savaş için giyinmiş, hepsi gümüş ve parlak, sanki bir masaldan çıkmış gibi. Alçalan rüzgarda çırpınan kırmızı flamalar ve gümüş alevli sihirli meşaleler taşıyorlar.

Sylvie, Lachlan'ı görür ve anıların etkisiyle nefesini tutar. Onu görmek, Sylvie'nin üzerine koyduğu hafıza büyüsünün sisini dağıtmaya yeter. Sylvie bana yaklaşır ve ikimiz de ayağa kalkarken ben ona kolumu dolarım. Kaptan önümüze geçer, tüyleri külle kaplıdır, tüyleri diken diken olmuş, hırıldamaktadır. MacDougalllar yanımızda dururlar, ciddi ve solgun, bizimle peri kralı arasında bakışlarını gezdirirler.

Lachlan öne çıkar ve yavaşça alkışlar, gözleri kara buz gibidir.

"Aferin, benim küçük cadım," der. "Gerçekten aferin."

Arkamdan uzanıp Dwirra dalını tutuyorum. Sylvie'nin kanalizetmesi sayesinde dalın kurumuş ve kurumuş olduğunu biliyor mu acaba? Bunun onun için önemli olup olmadığını merak ediyorum.

"Onu büyüledin," diyorum. "Neredeyse bunun için ölecekti!"

"Saçma." Ona açgözlü gözlerle bakar. "Yeğenim, ne yazık ki insan kanı taşımasına rağmen güçlüdür."

"*Yeğenim mi?*" Sylvie fısıldıyor.

"Başından beri onun kim olduğunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "O, hesaba katmadığım tek deşışkendi ve Morgaine'in onu burada, ölümlü dünyada, sihrini gizlemek için bastırarak saklaması akıllıcaydı. Ama ona dokunduğum anda anladım. İçindeki perinin kıpırdadığını hissettim, kanı zayıf ve yetersiz beslenmişti, ama uyanmaya başlamıştı - sanırım senin etkin sayesinde, Rose."

Soğuk bir el kalbimi sıkıştırıyor, zihnimde parçalar birleşiyor, olayların tüm resmi nihayet ortaya çıkıyor. Conrad'ın Sylvie'nin büyüsünü neden bu kadar şiddetle reddettiğini sonunda anlıyorum. Peri kanı, gücüne bağılı olmalı ve o güçü kullanmadığı sürece, güç uykuda kalıyordu. Sonra ben geldim, onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi düşünerek, çok fazla şey görerek...

Onun gözlerinde kendimi gördüm ve ona Dokuma öğretirken, farkında olmadan onu ifşa ettim. Sylvie'ye dehşetle bakıyorum.

"Şimdi," diye devam eder Lachlan. "Sanırım benim için bir şeyin var?"

Evet. Conrad'ın kendini feda etmesinin nedeni. Onu kurtarmak için tek umudum. Dalı çıkarırım; beyaz kabuğu grileşmiş ve yaprakları dökülmüştür. Morgaine, Conrad'a zarar vermeden önce onu durdurması için gücünü geri kazanması için bu hala yeterli olacak mı? Yoksa çok mu geç kalındı?

"Ver şunu," diyor Lachlan. "Bana ver, borcun ödenmiş olsun."

Ama zihnimde bir şey beni durduruyor, tereddütlü bir fısıltı. Bu düzenin daha fazlası var. O her zaman planların içinde planlar yapar. Onunla ilgili hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

"Rose. Gece yarısına birkaç dakika kaldı." Elini uzatır. "Ne bekliyorsun?"

Fısıltı büyür, tamamlanmamış desen çılgınca ve çaresizce anlaşılmak için çılglık atar, giderek daha yüksek sesle, ta ki bir anda her şeyi net bir şekilde anlayana kadar.

Sylvie.

Dehşete kapılıp geri adım atıyorum.

Desenin son parçası yerine oturur. Sonunda, sözlerinde gizli olan korkunç dönüşü ve beni nasıl bir kez daha tuzağa düşürdüğünü anlarım.

Yaptığımız anlaşmaya göre, ona dalı verirsem, Conrad'a zarar veremeyecekti. Ama onun sözlerini çok iyi hatırlıyorum: *Senin değerli ölümlü North'larına zarar vermeyeceğim.*

Sylvie'ye bakıyorum. O zaman onun ne olduğunu bilseydim, sözlerinin gerçek anlamını ve içinde sakladığı zehirli iğneyi görebilirdim.

Ona dalı verirsem, Conrad'ı ve kendimi kurtarabilirim.

Ama bunun bedeli, ölümsüz kanı olan Sylvie olacaktı. Bunu, Lachlan'ın göğüs zırhına kazınmış dikenli çelenk kadar açık bir şekilde görüyorum. Gücünün tamamı geri geldiğinde, onu öldürmekten ya da karanlık amaçları için kullanmaktan onu hiçbir şey alıkoyamayacak.

Bir kez daha, bedeli çok yüksek buluyorum.

Şu anda onun tek umudu, Lachlan hala zayıf durumdayken kaçmak. Ve ben Conrad'a bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım.

Gümüş gözlü perinin gözlerine bakarak, bileğimden deniz ipekini çözdüm ve dalın etrafına üç kez sardım.

"Rose..." diyor, ses tonu uyarıcı. "Bana dalı ver." "Hayır."

Hızla kanalizasyon ediyorum, kalbim bir anda sıkışıyor, ama parmaklarım hala ateş düğümünü örerken, enerjimi vücudumdan geçip değerli deniz ipekine zorluyorum.

Dal anında alev alır. Onu düşürüp geri çekilirim, dal alevler içinde yanar ve sonra küle dönüşür. Aramızda ince, kıvrımlı ve soluk bir duman izi yükselir.

"Aptal," diye iç geçirir Lachlan.

"Elfhame'yi fethetmene yardım etmeyeceğim." Kalbim kıvranmaya başlar, acı açgözlü bir intikamla geri döner, görüş alanımın kenarlarından sızar, her bıçak darbesi onun öfkesini yansıtır. "Zayıf kalacaksın, gücün kırılacak, küçülüp solacaksın, tıpkı bir... *bir ölümlü gibi*, tıpkı bir..." Nefesim kesilir ve göğsümü sıkıyım, gücüm benden akıp gider.

Lachlan sadece güler.

"Bana vermeliydin," diyor. "Gücün olmadan..."

"Gücüm mü? *Gücümü* gör," diye alay eder, sonra ellerini açar. Sylvie yangını söndürdüğünde yaptığı gibi kanalizasyon etmeye başlar, göz bebekleri gümüş rengi olur. Rüzgâr esmeye başlar; yere serpilmiş küller ve is titrer ve sonra ona doğru süpürülmeye başlar. Kaptan havlar, vahşi bir kurt gibi hırlar.

Arkamda ani bir gürültü duyunca, dönüp bakıyorum ve yerden sarmaşıkların çıktığını görüyorum. Yarı yıkılmış malikanenin üzerinde, ip kadar kalın, sonra da ağaç gövdesi kadar kalın bir şekilde büyüyorlar. Kırık pencerelere giriyorlar ve bir gemiyi yutan krakenin tentakülleri gibi saçakların üzerinde dolanıyorlar. Bayan MacDougal çılgık atıyor, Sylvie nefesini tutuyor.

"Hâlâ anlamıyorsun," diye iç geçirir Lachlan, sarmaşıkları Ravensgate'i sararken ve örerken. "İhtiyacım olan dal değildi, dalın kırılmasıydı."

Kraliçenin sarayının parçalanmaya başladığını, duvarlardan kırmızı özsu sızdığını hatırlıyorum.

"Dwirra," diye anlıyorum.

"Ölüyor," diye onaylar Lachlan. "Dwirra'nın zayıflığı buydu: hiçbir ölümlü ona zarar vermemeliydi, yoksa kuruyup solmuş bir sap gibi yok olacaktı. Morgaine'in kırılğan sığınağı çöküyor ve o ve tüm perileri yakında bu dünyaya sürülecek. Dwirra düşecek ve onunla birlikte Aşağı Dünya tamamen yok olacak."

"Onu yok edersen nasıl yönetebilirsin?" diye bağıyorum.

"Ah, Rose." Gülümsüyor. "*Onu* yönetmek istemedim ki."

Anlıyorum; elbette bunu daha önce fark etmeliydim. Elfhame'den tiksinti ve küçümsemeyle bahsettiği, halkını dünyanın altına çekilip tavşanlar gibi saklandıkları için aşağıladığı. Onun fethetmek istediği Elfhame değil.

Bizim dünyamızı istiyor.

Yukarıdaki Dünya, Londra, Edinburgh, Liverpool ve bu bozkırlar.

Bir zamanlar periler tanrılar gibi hüküm sürdükleri topraklar, onların asıl krallığı. Lachlan'ın en çok arzuladığı şey budur: halkının zirvede olduğu, ölümlülerin güzel ve korkunç efendilerine boyun eğip hizmet etmek ve kendilerini feda etmek için var oldukları görkemli, kayıp günler.

Ona bakarken dehşet ve öfke duyuyorum, ama en çok da, şaşırtıcı bir şekilde, acıma. İlk kez, sanki rollerimiz tersine dönmüş gibi hissediyorum. Onun önünde ölmek üzereyken, lanetli borcunun ağırlığı kalbimi ezse de, ona bakıyorum ve tüm gücü ve güzelliğine rağmen, onun küçük, çaresiz ve başarısızlığa mahkum olduğunu görüyorum. Bir tanrıya bakıp sadece bir aptal görmek garip bir şey.

Ama o, hayalinin ne kadar imkansız olduğunu fark etmeden önce binlerce insanı öldürecek bir aptal. Ve ilk kurban ben olacağım.

"Bunun asla olmayacağını bilmelisin," diye bağıyorum. "Hepiniz gücünüzün zirvesinde olsanız bile, sayınız yeterli değil. Artık tüfeklerimiz ve mermilerimiz var, Lachlan. Gökyüzünü çivilemek için yeterince demirimiz var. Sen kendin söyledin, büyü dünyadan kayboluyor."

O kızgın bir şekilde bakıyor; onu kızdırmışım.

"Bunu değiştirmek için hala zaman var," diye hırlar. "Durum hala tersine çevrilebilir."

Dwirra dalının kırık parçalarına bakarken, onu bu çılgın girişiminden vazgeçirebilmemin bir önemi olmadığını anlıyorum. Zarar çoktan verilmiş. Dwirra'yı yok ederek, diğer perileri kendisine katılmaya zorluyor. Geri çekilecek yerleri kalmadığı için, ya eski topraklarını geri almak umuduyla onunla birlikte savaşmak zorunda kalacaklar ya da bizim demir dünyamızda hastalanıp zehirlenerek, hor gördükleri ölümlüler gibi ölecekler. Kalan tek güvenli sığınaklarını yok ederek, Lachlan tüm türünü hayatta kalmak için bir savaşa sürükledi. Gücünü geri kazanmakla kastettiği şey buydu: sayıca üstünlüğü, tüm perileri bayrağı altında birleştirmesi ve Morgaine'in hüküm sürecektir kimseyi bırakmaması. Acaba ona katılacak mı, diye merak ediyorum, yavaş ve

Acı verici bir son dışında başka bir alternatif görmeden ona katılacak mı acaba? Muhtemelen ne olursa olsun onu ve Sylvie'yi de öldürecektir.

Dizlerimin üzerine çöküp haykırıyorum, görüşüm kararıyor, bilincim kayboluyor. Acı keskin ve sivri, ve bu sefer onu daha fazla savuşturamayacağımı biliyorum. Kalbim parça parça parçalanıyor ve parçaları ciğerlerime saplanıyor.

Lachlan'ın gözleri yeğenine kayıyor, sanki beni çoktan unutmuş, sanki beni çoktan ölmüş sayıyormuş gibi.

"Buraya gel, Sylvie North," diyor.

"Hayır!" O, hala elimi sıkıca tutarak, meydan okurcasına parlar. "Rose'u hemen iyileştir! Ona ne yaptıysan..."

"Ölümsüz benliğini keşfettin, sevgili yeğenim. Ne olduğunu bilmiyor musun? Bana sadakat yemini et, sadakat yemini et, kraliçe olarak hüküm süreceksin."

"Kraliçe olmak için geveze bir ihtiyara boyun eğmeme gerek yok," diye tersler. "Ne istersem onu yapacağım ve şu anda, senin çirkin burnunu kırmak istiyorum."

Adam şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırıştırır ve görünüşe göre Sylvie'nin ihtiyacı olan tek şey budur.

O, tüm bu süre boyunca dokuma yapıyordu, fark ettim, eteğindeki yırtıktan iplik çekiyordu, elleri arkasında. Bu, ona süpürgeyi canlandırmak için öğrettiğim düğümdü, bu sayede tozlu zemini süpürmek bir anda halloluyordu.

Ama Sylvie bunu süpürgeye uygulamıyor.

Bunun yerine, bizler onun bunu dokuduğunu sindirmeden önce, hızla dönüp kanallere giriyor.

Malikanenin çatısından, bir düzine taş gargoylle, taş gibi gürültülerle saçaklardan kendilerini fırlatıyor. Lachlan'a doğru çığlık atarak dalıyorlar. Kaptan da perilere havlayarak saldırıyor, ama Sylvie onun adını bağılıyor ve o da bize dönüyor.

Peri onları savuşturmak için çabalarken, gümüş kılıcını çekip metalik bir çınlama sesiyle havadan birini yere indirirken, Sylvie beni yukarı çekiyor ve MacDougals ileri koşuyor.

Yaşlı çift beni eve sürüklerken, Sylvie kapıları arkamızda ve köpeğin arkasında kapatır. Buradaki hava hala dumanlıdır ve her şey kömürleşmiş ve isle kaplıdır, ama şimdi şişmiş büyük sarmaşıklar da evin içinde şişman yılanlar gibi kıvrılmaktadır.

"Geliyor!" diye bağıır Sylvie, pencereden dışarı bakıp, gümüş uçlu bir ok pencereyi kesip bir asmayı saplayarak geri çekilir.

Bay MacDougal'a ağır bir şekilde yaslanarak, Sylvie ve Bayan MacDougal'ı takip ederek merdivenleri çıkıyorum, sarmaşıkları ve merdivenlerin tamamen yandığı boşlukları aşarak. Yanmış tahta parçaları tavandan düşüyor, ev sanki kendini bir arada tutmak için elinden geleni yapıyormuş gibi inliyor. Kaptan kapıları ve yanmış perdeleri kokluyor, tüyleri hala diken diken.

Ön kapılar açılır, biri menteşelerinden tamamen çıkar ve başka bir koridora dönmeden önce kapı aralığında gümüş bir zırhın parıltısını görürüm.

"İşe yaramaz," diye nefes nefese söylüyorum.

"Kaçacak yer yok." "Öylece pes etmeyeceğiz!" diyor Sylvie.

Fayların arkamızdan yaklaştığını duyarak evin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Kılıçlarıyla sarmaşıkları kesiyorlar ve kapıları tekmeliyorlar. Bir çarpma sesi duyuyorum ve tavanın Lachlan'ın üzerine çöktüğünü umuyorum, ama sonra onun "Benden kaçamazsın, yeğenim!" diye bağırdığını duyuyorum.

"O gerçekten amcam mı?" diye sordu Sylvie, Bayan MacDougal'a.

"Evet, kızım." Yaşlı kadın başka bir kapıyı açar ve hepimizi içeri geçirir. "Bu yüzden kardeşin senden sihrini sakladı. O ve annen, sen sihir yapmaya başlarsan, peri kanının uyanmasının sadece an meselesi olacağını biliyorlardı."

Sylvie, katil akrabası bizi evinin harap olmuş derinliklerine doğru takip ederken bile çok mutlu görünüyor. "Peri kanım! Biliyordum! Çok özel olduğumu biliyordum!"

Bayan MacDougal inleyerek onu başka bir koridora, sonra da merdivenlere sürükler. Acıdan kıvranıyım, gözlerimde karanlık noktalar dans ediyor, nerede olduğumuzu bile anlayamıyorum. Lachlan yaklaşıyor; duvarları yumrukladığını, tatlı tatlı benim ve Sylvie'nin adını seslendiğini, bizimle oynadığını duyuyorum.

Ateşli, ıstırap dolu zihnimde, sesi teyzeminkini iğrenç bir şekilde taklit ediyor; kılıcının kabzası duvarlara vururken, teyzemin topuklu botlarının sesini andırıyor. Dehşet içimi kaplıyor, yılları büyük, çözülmesi imkansız bir düğüm haline getiriyor, sanki yeniden sekiz yaşında gibiyim. Gizli geçidim şimdi nerede? Beni güvenli bir yere götürecek duvarların içinden geçen tünelim nerede?

Sonra anlıyorum: Tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

OTUZ ALTI.

"Durun!" diye bağırırım ve Bay MacDougal'ın kolunu çekerek onu durdururum. "Ne yapacağımı biliyorum!"

O ve karısı bana şüpheyile bakıyorlar, belki de haklı olarak, tüm *bu karışıklığı* bu karmaşayı başlatanın ben olduğumu düşünüyorlar.

"Benim odam," diyorum. "Benim odama gidin, sanırım bizi kurtarabilirim."

Bayan MacDougal'ın zihninde ne tür şüpheler varsa, bunları bir kenara itmiş gibi görünüyor ve sertçe başını sallıyor. "Zaten neredeyse vardık."

İki gizli hizmetçi kapısı bizi doğrudan odamın bulunduğu koridora götürüyor, ama kapıya ulaşmak için düşmüş bir kirişin altından geçmemiz gerekiyor. Bay MacDougal omuzlarıyla kapıyı açarken, Lachlan'ın koridorun ilerisinden daha öfkeli bir sesle bağırdığını duyuyorum.

Kapı sonunda açılıyor; daha fazla yanmış molozla tıkanmıştı. Yangın buradaki her şeyi yok etmiş olabilir diye düşününce midem bulanıyor, ama sonra onu görüyorum — valizimin köşesini, yatağın diğer tarafına düşürdüğüm yeri.

"Açın!" diye bağırıyorum. "İçindeki duvar halısını asın."

"Bunun ne faydası olacak?" diye sorar Bayan MacDougal, Sylvie valizin kilidini açarken.

"Göreceksin," diyorum ona.

Kapıya yaslanıp koridordan gelen ayak seslerini dinlerim. Terliklerim duvara yaslanmış, şaşırtıcı bir şekilde zarar görmemiş, onları kirli, sıyrıklarla dolu ayaklarıma geçiririm.

MacDougal'lar duvar halısını perde çubuğuna asarlar, sonra bana bakarlar. Başımı sallarım, sonra Sylvie'nin yardımıyla öne doğru ilerlerim. Her adım, her nefes, dayanılmaz bir acı bıçağı gibidir. Gözlerimden yaşlar akar; tadı tuz ve is gibidir.

Bir elimle kılavuz ipi, diğer elimle Sylvie'yi tutuyorum; o da Bayan MacDougal'ın elini tutuyor, Bayan MacDougal kocasının elini tutuyor ve o da Kaptan'ın yakasını tutuyor.

"Hazır mısınız?" diyorum, sesim gergin.

O anda odamın kapısı menteşelerinden fırlar ve Lachlan kapıda belirir. Elindeki kılıcı parıldıyor ve gözleri öfkeli mavi alevler gibi.

"Durun!"

Onun bağırsının geri kalanını duymuyorum, çünkü duvar halısının ipliklerini itiyorum. İplikler benim için bir kez daha ayrılıyor ve ben de diğerlerini çekiyorum.

Değişen ipliklerin oluşturduğu garip dünyaya, birbirimize tutunarak, uzuvlar ve ellerin karıştığı bir karmaşaya düşeriz. Ama başka bir el de gelir — Lachlan, Bay MacDougal'ın ceketini tutar ve ben dönüp onun başını ve omuzlarını duvar halısının içinden ittiğini görürüm, geri kalanı da hemen ardından gelir.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Kılavuz ipliği bırakıp ona atılıyorum. Lachlan'ı göğüs zırhının kenarından yakalayıp tüm gücümle itiyorum. Onu tamamen yatak odasına geri itmeden önce bana şaşkın bir bakış atıyor.

O gittiği anda duvar halısı parçalandı, büyüğü bozuldu. Artık bir kül yığımından ibaret.

Diğerlerine döndüğümde, gözlerinde açık bir korku ile beni izlediklerini görüyorum. Kaptan, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, sızlanıyor. İplik dünyasına ilk kez girdiğimde kendi duyularımın nasıl altüst olduğunu hatırlıyorum ve onların da aynı şeyi hissettiklerini biliyorum. Sylvie bile, tüm cesaretine rağmen, korkmuş görünüyor.

"Her şey yolunda," diyorum, sesim kulaklarımda bozuk ve uzak geliyor, sanki burada ses gerçek dünyadaki gibi aynı kurallara göre işlemiyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor Bayan MacDougal.

"Dünya, Kader Tanrıçaları tarafından dokunmuş bir halıdır," diyorum ona. "Ve biz onun diğer tarafına geçtik."

"Kahretsin. Peki, bizi tekrar dışarı çıkarabilir misin?" "Ben..."

Bizi yıkık kaleye götürecek rehber ipliği arıyorum etrafımda — sonuçta Lachlan'ın ulaşamayacağı bir yerde değil, ama başka bir şey düşünmek için daha fazla zamanım var.

Ama iplik yok olmuş, etrafımızdaki milyonlarca insanın akıntısında kaybolmuş. Burada tanıdık hiçbir şey yok; bu yer sürekli değişiyor. Nehir akıntısında tanıdık bir dalga aramakla aynı şey.

"Hadi," diyorum mide bulandırıcı bir şekilde. "Ve ne yaparsan yap, *hiçbir şeye dokunma*. Bu iplikler herkes için yasaktır."

En azından hayattayız. En azından Lachlan buraya ulaşamaz.

Ama ya bir çıkış yolu bulamazsam? Lachlan'ın borcunun vadesi dolmadan ve bunu hayatımla ödemediğim önce sadece birkaç dakikam var. Bu, Sylvie ve MacDougals'ın ölene kadar gerçekliğin yanlış tarafında dolaşmaya devam etmelerine neden olur mu?

"Devam edersek," diyorum, "bir yol bulmalıyız... *ah!*"

Vücudumu güçlü bir acı dalgası sararken Sylvie'nin elini sıkıyorum; başımdan ayaklarıma kadar ikiye bölündüğümü hissediyorum. Spazm hiç olmadığı kadar uzun sürüyor ve kendi çılgılığımın uzak, tiz sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Bunu Lachlan yapıyor olmalı, kalbime bağladığı ilmiği sıkıyor. İçimi kaplayan ateşte onun öfkesini hissedebiliyorum ve tamamen ona yenik düşmeden önce fazla zamanım kalmadığını biliyorum.

Mide bulantısı hissederek gözlerimi açıyorum. Diğerleri etrafımda toplanmış, endişeli ve ne yapacaklarını bilemiyorlar. Kaptan, sanki beni ayağa kaldırmaya çalışır gibi burnunu koluma dayıyor.

"Bana yardım edin," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Titreyerek ve bilinçli kalmak için mücadele ederek sendeleyerek ilerliyorum, acı ayaklarımdan emen kırmızı bir girdap gibi. Tek bir zayıflık anı yeter, sonsuza dek içine düşerim, tamamen yok olana kadar gittikçe daha derine batarım.

Delirmiş bir halde, iplik dünyasının gerçek bir yer olmadığını, içimdeki acının bir tezahürü olduğunu ve hepimizi kendi deliliğimin çukuruna sürüklediğimi düşünmeye başlıyorum. İlerliyorum, sendeleyerek. Ve etrafımızda, dünyanın iplikleri nabız gibi atıyor ve kıvrılıyor.

Yavaş yavaş elimde bir elin olduğunu fark ettim ve aşağı baktığımda Sylvie olmayan küçük bir kızın bana tutunduğunu gördüm. Kahverengi saçları gevşek bukleler halinde sarkıyordu, çilli yüzü porselen gibi beyazdı. Burun kıvrımı, zeki parmakları ve cebine sıkıştırdığı iplik makarasıyla bana çok tanıdık geliyordu.

"Burada öleceğiz," diyor.

Kafamı sallıyorum. "Devam etmeliyiz."

"Bizim için her zaman böyle bitecekti. Yalnız, güçsüz ve - dokuzuncu hatamızı hatırlamıyor musun? - *korku dolu*. Belki de biz sadece buyuz. Belki de bizi en ince ayrıntısına kadar incelediğinde, geriye kalan tek şey korkudur."

"Hâlâ sihrim var."

"Hayır, yok. Şu anda bir damla enerji bile toplayamıyoruz. Devam etmenin ne anlamı var? Başarsak bile, kime ne faydamız dokunacak? O'nun dediği gibi, biz her zaman olduğumuz gibiyiz: bir fare. Zayıf, aptal ve değersiz. Büyü, cesaretsizler için değildir."

Onun sözleri cesaretimi kırıyor. "Lütfen dur!"

Ama o bir sülük gibi bana yapıyor. "Saklanmalıyız. Bu ipliklerin derinliklerine gömülmeliyiz. Diğerlerini bırakalım. Kendi yollarını bulsunlar.

Onlara yardım edemeyiz.”

“Artık sen değilim. Wimpole Caddesi'ndeki evden ayrıldığım gün sen olmayı bıraktım.”

"Yanlış!" Sesi kulağımda tiz bir şekilde çınlıyor. "O günden beri senin en gerçek halin benim! Aldığın her kararı *ben* senin için aldım. Kendi yoluna gidip her şeyi mahvedene kadar seni *hayatta* tuttum. Neden dalı perilere vermedin? O zaman özgür olabilirdik! Bizi güvende tutabilirdim!"

"Bazı şeyler senden bile daha güçlüdür," diye fısıldıyorum.

"Ne, aşk gibi mi? *Ölüyken* aşkın tadını çıkaramayacaksan, aşık olmanın ne anlamı var?"

Başımı kaldırıyorum ve o beni tuttuğundan beri hiç kıpırdamadığımı fark ediyorum. Bunun yerine ipliklerin içine batmışım; şimdi dizlerime kadar gelmişler, dönüyorlar, kıvrılıyorlar, beni aşağı çekiyorlar. Ama ona bakıyorum — sekiz yaşındaki halime, küçük, korkmuş ve yalnız — ve onun ne olduğunu anlıyorum: O, tüm bu yıllar boyunca beni kontrol eden korku. O, sonsuza kadar benimle birlikteydi, benim için her seçimi yaptı, beni yönetti, mutluluk, aşk ve gerçek özgürlük için sahip olduğum küçük şansları benden uzaklaştırdı.

Korkmaktan korkuyorsun, demişti Morgaine, bir anda kalbimin derinliklerini görerek.

Ama Dwirra dalını yok etmemin sebebi korku değildi, Elfhame'ye giden yolu açmak için saygı dansını yapmamın sebebi de korku değildi.

"Aşk içindi," diye fısıldıyorum. "Conrad'ı seviyorum ve Sylvie'yi seviyorum. Ölümünden korktuğumdan daha çok. Sihirden mahrum kalmaktan daha çok."

"Sihir olmadan biz bir hiçiz!"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Bu... kendime söylediğim yalan, değil mi? Lachlan'ın beni kontrol etmek için kullandığı yalan. Ama ben sihrimden çok daha fazlasıyım. Ben..." Conrad'ın sözleri düşüncelerimi örüyor, beni kendime bağlıyor, net görmeme yardımcı oluyor. "Ben bir öğretmenim. Tutkulu, inatçı ve zekiyim. Öğrencilerimi seviyorum, kendilerini savunamayanları koruyorum ve adaletsizliğe karşı duruyorum. Sihir olsun ya da olmasın, ben buyum. Olmayı *seçtiğim* kişi bu."

Küçük hayaletim ellerini yüzüne bastırıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Korkuyorum!"

"Biliyorum. Ben de korkuyorum." Elini tutup onu kendime çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ama bunun bizi daha fazla kontrol etmesine izin vermeyeceğiz."

Titreyerek omzuma yaslanıp ağlar. Gözlerimi kapatıp ona sıkıca sarılırım.

"Her şey yolunda," diye mırıldanırım. "Her şey yolunda."

Kalbim güm güm atıyor, kaburgalarımı saran ve omurgamı delen keskin bir acı hissediyorum. Boğazımdan acı dolu bir inilti kaçıyor.

"Rose? *Rose!*"

Küçük halimin ses tonu değişip daha hafif hale gelince şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırırım. Geri çekildiğimde, kollarımda Sylvie'nin gerçek, küçük, sıcak vücudunun bana sığınmak için bana sarıldığını fark ederim. Büyük, sisli yeşil gözleri yüzüme sabitlenir.

"Rose, iyi misin?"

Yüzümü buruşturup, parçalanan göğsüme yumruğumu bastırırım. "Bana yardım et, Sylvie."

Elini tutarak, ipliklerden kurtulmak için kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Geriye baktığımda, MacDougall'ların da buraya saplandığını görüyorum, gözleri donuklaşmış, zihinleri benimki gibi bu yerin çılgın gerçeküstü atmosferine boyun eğmiş. Sadece Kaptan tamamen etkilenmemiş görünüyor; Bayan MacDougall'ın elini yalıyor ve onu uyandırmaya çalışıyor.

Onları tamamen kaybetmeden buradan çıkmalıyız. Son yolculuğuma çıkmış olabilirim, kaderim çoktan belli olabilir, ama Sylvie'yi, Bay ve Bayan MacDougall'ı da benimle birlikte cehenneme sürüklerim.

"Kalkın!" diye bağıryorum, sesim boğuk ve yorgun, ama şimdi demir gibi, boyun eğmez bir tonla. "Kalkın! Hepiniz!"

Ayakları üzerinde durana kadar acımasızca onları zorluyorum, sonra bir collie gibi onları ileriye doğru itip çekerek yönlendiriyorum. Onları sürerken, etrafıma bakıyorum, gözlerim iplikleri araştırıyor. Kalbim bir o yana bir bu yana sızlıyor, ama acı artık o kadar sürekli ki, onunla savaşmaktan vazgeçiyorum. Onun beni kaplamasına izin veriyorum; her ısırığını kabul ediyorum ve yine de ilerlemeye devam ediyorum.

Eğer burası Kader Tanrıçalarının duvar halısının arka yüzü ise, o zaman bu iplikler gerçek dünyaya bağlıdır. Atkı ve çözgü iplikleri görünmez, ama bu, arkalarındaki desenin tam bir kaos olduğu anlamına gelmez. Renklerin bir anlamı olmalı - açık gri gökyüzü, yeşil ağaçlar, lavanta rengi ise bozkırlar olabilir. Ve aralarındaki parlak, ışıltılı iplikler canlılardır: atlar ve tavşanlar, insanlar ve periler.

Bataklık cadıları bu iplikler üzerinde yürüdüler. Onları yönlendirecek duvar halıları ve kılavuz iplikler olmasa bile yolunu bulmayı biliyorlardı. Bir yerde kaybolup başka bir yerde ortaya çıktılar ve şimdi nasıl yaptıklarını biliyorum: *Bu* yeri, dünyanın altını gezindiler. Periler de bunu yapıyor; inşa ettiler

Buradaki sığınakları Elfhame, gerçekliğin yanlış tarafına tutturulmuş, Dwirra Ağacı tarafından desteklenen ve beslenen bir balon dünyası.

Artık daha amaçlı bir şekilde etrafa bakıyorum, rastgele bir kapı değil, belirli işaretler arıyorum. Ve onları görmeye başlıyorum: Üç Kader Bluff'u hatırlatan renklerde dalgalanan iplik yığınları, arduvaz ve sis gibi griler, Blackswire ve halkı olması gereken parlayan bir düğüm. Karşı yöndeki yeşil bir kümeye doğru ilerliyorum. Bu iplikler kalın, kaba ve sıkı bir şekilde birbirine bağlı, tıpkı artık yıkılmış taş çemberin bulunduğu eski orman gibi.

Sylvie ve MacDougals çok fazla direnmeden beni takip ediyorlar; ara sıra biri yavaşlayıp duruyor, gözleri sisle kaplanıyor, ağzı gevşiyor, ama ben onları tekrar hareket edene kadar çekiyorum. Kendi kafamın neden açık kaldığını bilmiyorum. Ama o zaman, Lachlan'ın rehber ipliği ile burayı geçerken bu yerin yakalayıcı çılgınlığını hissetmemiştim; şimdi, belki de *amacım* rehber ipliğim oluyor. Her zaman yaptığım gibi yolumu buluyorum: işleyen kalıpları görerek, gümüş periyle tanışmadan çok önce, çocukluğumdan beri kanımda olan içgüdümü kullanarak.

Bu tamamen bana ait bir yetenek, kimseyle paylaşmadığım bir güç. Şimdi bu sezgiye her zamankinden daha fazla güveniyorum, karmaşık bir düğümü inceleyip onu çözmek için tek bir iplik bulabilen içimdeki bu içgüdüsel parçaya tüm umudumu bağlıyorum.

"Yaklaşıyoruz," diyorum, ama diğerleri beni duyduklarını veya anladıklarını gösteren hiçbir işaret vermiyorlar. Yine de onları ve acımı da sürükleyerek ilerliyorum ve korkumun gölgesinin çevremde dolaştığını hissediyorum. Korku, en cesur hissettiğim anlarda bile her zaman benimle birlikte. Sanırım bu onun doğası ve kabul etmekten başka çare yok. Sorun değil. Artık korkarken de ilerleyebileceğimi biliyorum. Bir bedenin hissedebileceği en şiddetli acıyı yaşarken de ilerleyebilirim. Büyümü son damlasına kadar kaybedip de ilerleyebilirim.

Burada iplikler kalınlaşıyor. Asmalar gibi kümeleniyorlar, boynumu ve yüzümü gıdıklıyorlar. Etrafımda dolanıyorlar, omuzlarımın üzerine sarınıyorlar, neredeyse bilinçli bir şekilde, yılan gibi hareket ediyorlar.

Sonra ısrarla gıdıklayan bir ipliği uzaklaştırmak için uzanıyorum ve onun iplik olmadığını, yaşlı bir kadının parmağı kadar soluk ve eğri bir dal olduğunu fark ediyorum. Ve *sıcak*.

Nefesim kesilir; daha hızlı hareket ederim, kalbim gerilir ve parçalanır, güçsüzleşirim, saatler süren bir yolculukta ince dalları iterek

, sıcak kabukları ve kağıt gibi yaprakların cildimi tırmaladığını hissederek ilerlerken gücü m azalır.

Sonunda açık alana yuvarlanarak, Dwirra Ağacının dibinde bir yığın halinde yere düştü.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Taşların, eğrelti otlarının ve devasa köklerin arasında, ağaca doğru eğimli yamaçta duruyoruz. Dwirra'nın büyük dalları yukarıda yayılıyor ve söğüt benzeri dalların oluşturduğu perde, arkamızda Elfhame'in dış duvarını oluşturuyor. Burası ağacın arka tarafı, bizimle perilerin evleri arasında bir tepe var; Morgaine'in beyaz sarayını bile göremiyorum. Çok yalnızız, ama kraliçe duvarlarından gizlice girdiğimizi bir şekilde öğrenirse, bu durumun ne kadar süreceği belli değil.

"Eğilin," diyorum Sylvie ve MacDougals'a. "Görülmemeliyiz." "Burası neresi?" diye soruyor Sylvie, Kaptan'ın yakasına sıkıca tutunarak.

Tam o sırada, üç perisi yanımdan koşarak geçiyor. Hızla yosunlu bir taşın arkasına saklanıyoruz, onların cıvıldamalarını ve fısıltılarını dinliyoruz; çevreyi inceliyor gibi görünüyorlar. Kaptan'ın tüyleri diken diken oluyor, ben de havlamasını ve bizi ele vermesini önlemek için ağzını kapatıyorum. Birkaç dakika sonra, diğer tepenin eteklerinde kayboluyorlar.

"Oh," diye nefes alır Sylvie. "Bu *onların* dünyası."

"Evde kalsaydık daha iyi olurdu," diye mırıldanır Bayan MacDougal. "Ne, o çılgın deli bizi kılıcıyla doğrayacak diye mi?" diye karşılık verir kocası.

Ama belki de Bayan MacDougal haklıdır. Elfhame çöküyor.

Bunu bir bakışta anlayabiliyorum. Yıkım havada bir koku gibi, ağacın kanayan özsuğunun kokusu çürümüş et gibi ekşimiş. Gövdeden aşağı akıyor ve dallardan yapışkan, kırmızı sarmaşıklar halinde damlıyor. Ağacın insanımsı şekli göz önüne alındığında, bu manzara korkunç, sanki bir kadının vücuduna oklar saplanmış, kan derisinden nehirler halinde akıyor gibi. Ağaçtan gelen yüksek inlemeler ve gıcırtilar, Sylvie yangını söndürdükten sonra Ravensgate'i hatırlatıyor bana, tüm yapı sallanıp parça parça kırılırken, tamamen çökmek üzereyken. Tepem titriyor ve Dwirra'nın tepesinden yapraklar yağmur gibi yağıyor, zemini kırmızı bir halıyla kaplıyor. Gövde ve dallar boyunca, zehirli damarlar gibi siyah çizgiler yayılıyor.

Bütün bunlar, küçük bir kesilmiş daldan mı kaynaklanıyor?

Lachlan'ın beni buraya neyi almaya gönderdiğini Morgaine'e söylediğimde gözlerindeki dehşeti hatırlıyorum. Elbette, krallığının büyük zayıflığını biliyordu.

Conrad bilmiyordu; acaba kaç tane peri biliyordu acaba? Morgaine'i bunu sır olarak sakladığı için suçlayamam.

"Burada kalın ve görünmeyin," diyorum diğerlerine. "Köpeği sıkı tutun. Conrad buralarda bir yerde ve ne yapacağını bilir."

"Connie burada mı?" Sylvie gözleri fal taşı gibi açılmış, fısıldar.

Ona bakıyorum, bunun onunla geçireceğim son an olduğunu fark edince kalbim birden parçalanıyor. Bir anda onu sıkıca kucaklayıp kulağına son bir ders fısıldıyorum: "Gücüne ve özgürlüğüne sıkı sıkı sarıl, Sylvie. Bunları asla takas etme. Kim olduğunu asla ödün verme. Ve ne olursa olsun, sevildiğini bil."

Ondan uzaklaştığımda, gözleri karışık gözyaşlarıyla doludur, ama yavaşça başını sallar.

"Al bunu, Rose." Kolundan uzun bir örgü iğnesi çıkarır ve elime bastırır. İğne ön kolum kadar uzun ve cilalı demirden yapılmıştır. "Her kahramanın bir kılıcı olması gerekir."

"Kesinlikle haklısınız." Onu alıp başının üstüne öpüyorum. Bayan MacDougal kızın elini tutuyor. "Gidin, Bayan Pryor. Acele edin."

Ona minnettarlıkla başımı sallıyorum ve taşın etrafında topallayarak yürüyorum. Bir elimi ağrıyan göğsüme bastırarak, gevşek yapraklar ve damarlı köklerin üzerinden olabildiğince hızlı ilerliyorum, ki bu pek de hızlı sayılmaz. Bir kez arkama bakıyorum, Sylvie'nin elinde başka bir örgü iğnesi var ve onu Excalibur kılıcıymış gibi selamlamak için kaldırıyor. Ben de ağlamamak için kendimi zorlayarak benimkini kaldırıyorum.

Kendimi zorlayarak dönüp yoluma devam etmeliyim.

Diğerlerinin görüş alanından çıktığımda, durup bir taşa yaslanıyorum ve görüşümü bulanıklaştıran siyah lekelerle mücadele ediyorum. Ter, elbisemi ve saçımı ıslatıyor, cildim ateş gibi sıcak. Dünya etrafımda dönüyor gibi, inleyip gözlerimi kapatıyorum, baş dönmesinin geçmesini bekliyorum. Amcamın hayatının son anlarını aniden keskin bir şekilde hatırlıyorum, ölüm döşğinde yatarken, sayıklayarak ve titreyerek nefes nefese kalmıştı. Şimdi de öyle hissediyorum, sanki dünyadan kayboluyormuşum, bir parşömen kağıdı kadar ince ve şeffaf hale geliyormuşum gibi. Ayakta durmaya zar zor güç buluyorum ve neden yumuşak yosunların üzerine uzanıp her şeyin bitmesine izin vermiyorum diye merak ediyorum. Onları buraya getirdim, değil mi? Başkaları için daha ne yapabilirim ki?

Ama Conrad hala burada ve eğer peri onu portal camını kırdıktan sonra yakaladıysa, o zaman kesinlikle tehlikede. Belki Morgaine'i ikna edebilirim.

...

Neyin?

Pazarlık edecek hiçbir şeyim kalmadı. Artık hayatım bile bir parmak ucu kadar bile değeri yok.

Ama devam etmeliyim. Kaderin makaslarının boynuma yaklaştığını hissetsem de, devam etmeliyim.

Kayadan iterek, tökezleyerek tepeye doğru, Ağaca doğru ilerliyorum. En azından oradan iyi bir görüş açısı elde edeceğim. Ama kısa süre sonra bacaklarım pes ediyor ve ellerim ve dizlerimin üzerinde yosun ve taşların üzerinde sürünmek zorunda kalıyorum, birkaç dakikada bir durup acı içinde hıçkırarak ağlıyor ve birkaç metre daha ilerleyebilmek için güç bulana kadar toprağı sıkıyorum. Arkamda iplikler, yanmış ipek ve şifon parçaları bırakıyorum, yıpranmış, yanmış ve çamurlu elbisem benimle birlikte çözülüyor. Saçlarım dağınık bukleler halinde boynuma yapışmış durumda. Tırnaklarımın altında siyah is var.

Yine de kendimi sürükleyerek ilerliyorum. Ve garip bir şekilde, Elfhame etrafında parçalanırken, kalbim solarken ve sevdiğim herkes ölümcül tehlike altındayken, kendimi en olasılık dışı küçük şeylere büyülenmiş bir şekilde bakarken buluyorum: bir taşın çatlağına kök salmış küçük beş yapraklı bir çiçek. Mükemmel pürüzsüzlükte bir yosun yatağı. Bir eğrelti otunun ortasından açılan narin, soluk bir fiddlehead. Küçük ve sıradan harikalar, bir günde binlerce kez yanlarından geçip farkına bile varmadan, şimdi tarif edilemez bir güzellikte görünüyorlar. Acı gözyaşları yanaklarımda yanıyor ve ben sürünerek yukarı doğru ilerliyorum.

Tepenin zirvesinde, elimi uzatıp Dwirra'nın gövdesine koyuyorum. Kabuğu benim kadar ateşli. Çok uzun bir süre orada kalıyorum, bu kadim ağaçla ani ve güçlü bir akrabalık hissediyorum. Yukarı bakıyorum ve oyulmuş büyük yüzü görüyorum, sanki o boş gözler bana bakıyor gibi.

"Sen ve ben," diye fısıldıyorum, nefesim dudaklarımda titriyor. "O ikimiz için de her şeyi bitirdi, değil mi?"

Ayağa kalkıp ağaca ağır ağır yaslanıyorum ve etrafında dolaşıyorum, sanki bir köy duvarını dolaşıyormuşum gibi hissediyorum, çünkü ağacın çevresi o kadar büyük ki. Yapışkan kırmızı özsu beyaz kabuğun üzerinden akıp köklerin arasında birikiyor, bal ve kan karışımı bir koku yayıyor. Dwirra'nın ağır dalları yorgun uzuvlar gibi yere sarkıyor; sanki her an tüm ağaç yere devrilecekmiş gibi görünüyor.

Enklav ve karşıdaki beyaz saraya bakan ağacın yanına yaklaşırken, aşağıda koşuşturan daha fazla peri görmeye başlıyorum.

açıkça panik içinde oldukları belli. Bazıları çoktan çökmüş olan kök evleri arasında koşturuyorlar, beyaz, çürümüş odun yığınları kırmızı özsu ile lekelenmiş.

Tepenin üzerinde, Dwirra'nın ayaklarının dibinde hareketsiz duran iki kişi var. Ne söyleyeceğimi bilmeden onlara doğru topallayarak ilerliyorum, ama kendi başıma Morgaine'in sarayına asla ulaşamayacağımdan eminim.

Sonra anlıyorum: Gerek yok.

Çünkü önümde gördüğüm Morgaine; kafasındaki sivri taçtan anlıyorum. Ve onunla birlikte, dizlerinin üzerine çökmüş, başını çıplak göğsüne eğmiş Conrad var.

O hayatta.

Bir an için, bu tek düşünce diğerlerini gölgede bırakıyor ve ona bakarken, acı gözyaşlarımın arkasında rahatlama gözyaşları akıyor.

Gövdenin etrafındaki payanda gibi çıkıntılarla gizlenerek yaklaştıkça, onun içinde bulunduğu korkunç durumu daha iyi görüyorum. Kalın gümüş bir zincir bileklerine bağlanmış, onu toprağa çakılmış bir kazığa bağlamış. Saçlarına ve cildine, kendisiyle Dwirra arasında örülmüş örümcek ağları yapışmış. Gümüş rengi parıldayan, geniş ve narin bir ağ. Üzerinde sadece pantolonu var ve çıplak omuzları ve sırtında ter parıldıyor. Gözleri kapalı ama bilinçli görünüyor, çünkü ara sıra irkiliyor ve dudakları acıdan buruşuyor.

Bu neyin nesi? Bir tür ritüel mi?

Sonra örümcek ağlarını izleyen ışığı görüyorum, o kadar ince ve soluk ki, ilk başta gözlerimin bana oyun oynadığını sanıyorum. Ama sonra dehşetle fark ediyorum ki, kadın onun enerjisini emiyor, onun etrafına ördüğü büyülere onun yaşam enerjisini besliyor. Onları daha yakından inceliyorum ve tanıdık desenlerin, tanımadığım desenlerle iç içe geçtiğini görüyorum: sürdürme büyüler, şifa tılsımları. Ve hepsi, ağacın çirkin bir yarasının üzerinde ipeksi bir ağ oluşturacak kadar, kabuğun belirli bir bölümünün üzerinde dolanıyor. Bu yara, sanki enfekte olmuş gibi, odun siyahlaşmış ve yeşilimsi bir renk almış. Burası, Conrad'ın dalı kestiği yer olmalı, Lachlan'ı engellemek için yaptığım feci derecede etkisiz girişimde yok ettiğim dal.

Dwirra'yı onarmaya çalışıyor. Ve bunu yapmak için Conrad'ı öldürüyor.

"Hayır!" diye bağırıyorum, ama bağırmak istediğim şey boğuk bir hıçkırık olarak çıkıyor. Ona ulaşacak gücüm yok ve yarı yolda dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ama beni duyarlar ve başlarını kaldırırlar. Conrad'ın yüzü acıdan gergindir, ama beni görünce gözleri büyür.

"R-Rose? Ne yapıyorsun? Nasıl...?"

"Onu bırakın!" Sylvie'nin bana verdiği örgü iğnesini kaldırıyorum, keşke gerçekten bir kılıç olsaydı diyorum.

"Eski bir moorwitch gibi buraya iplik yürüyüşüyle gelmiş olmalı," diyor Morgaine, tuhaf bir ifadeyle bana bakarak, elimdeki acınası silahı görmezden geliyor. "Uzun zamandır kaybolduğunu sandığım bir güç. Ama kız Elfhame'ye iplik yürüyüşüyle gelebildiyse, bu Dwirra'nın koruyucu çevresinin başarısız olduğu anlamına gelir. Kardeşim yakında burada olacak."

Sanki kardeşi o anda Elfhame'e doğru ilerliyor gibi, omzunun üzerinden arkasına bakıyor. Conrad'ın etrafına örülmüş örümcek ağı büyülerine ulaşmak için sürünerek ilerliyorum, ama kraliçe dönüp tıslayarak yoluma çıkıyor. Kendimi onun eteğini tutarken buluyorum; hâlâ pullu kırmızı ipek elbisesini giyiyor; yılan derisi gibi hissediyorum. Örgü iğnesi elimden kayıyor.

"Onu bırak," diye yalvarırım.

"Onu bırakmak mı?" diye cevaplar. "Bana olan sadakatini bozdu, görevini yerine getirmedi ve dünyamı ve halkımı yıkıma mahkum etti. Şu anda bile perilerim kaçmak için çılgık atıyor. Doğrudan kardeşimin kılıcının ucuna kaçacaklar ve ona teslim olanları kendi saflarına katacak. Sonra da gözünü *senin* halkına çevirecek, küçük cadı. Söylesene, milyonlarca insanın ölümüne neden olacak bir savaş başlattığını bilmek nasıl bir duygu?"

"Conrad, Dwirra'nın dalını kırdığında ne olacağını bilmiyordu. Bunu yapmak zorundaysan, benim yerime beni kullan!"

"Hayır," diye homurdandı Conrad.

"*Senden* geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı," diyor Morgaine, pek bir duygu göstermeden. Ağaca geri dönüyor ve ateşli kabuğa elini koyuyor. "İnsan enerjisi var olan en güçlü enerjidir, benimkinden bile daha güçlüdür. Siz ölümlüler çok kısa bir süre için çok sıcak yanarsınız... Dwirra'ya zarar veren kişinin, onu iyileştirecek kişi olması uygun olur."

Ama kararsız, hatta umutsuz görünüyor.

"İşe yaramıyor, değil mi?" diye fısıldarım, donuk gözlerle bana bakan Conrad'a bakarak.

Morgaine titrer; Elfhame'ye bakar. "Onları üç yüz yıl boyunca güvende tuttum. Üç yüz yıl, ve tüm emeklerim..."

sıradan bir tutkuya kapılmış bir ölümlü adam tarafından mahvoldu." "İşin *kardeşin* tarafından mahvoldu," diye karşılık veriyorum.

"Doğru. Onun tahtını ele geçirdiğimde onu öldürmeliydim, ama çok yumuşak kalpliydim. Her zaman çok yumuşak kalpliydim. Bunun benim sonum olacağını söylemişti ve haklıydı."

"Sen yumuşak değilsin," diye cevap veriyorum. "Sen... sevgiye muktedir birisin. Buraya senden bir şeyler öğrenmek için gelen bataklık cadılarına nasıl değer verdiğini biliyorum. Liam North'un senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Ve Sylvie'yi de biliyorum."

O sertleşir, gözleri yüzüme dikilir ve yerde Conrad keskin bir nefes alır.

"O senin kızın," diyorum. "Ve onu korumak için onu kendinden uzaklaştırmak kadar çok sevdin. Onu uzaktan izliyorsun ve o seni sadece bir hayalet olarak tanıyor. Bu yüzden senin Lachlan gibi olmadığını ve hala sevgi hissedebileceğini *biliyorum*. Conrad'ı da seviyor olmalısın, onu hayatı boyunca tanıyorsun. Senin şenliklerinde dans etti, kapıda nöbet tuttu. Ona bunu yapma. *Lütfen*."

"O zaman ne yapmalıyım, küçük cadı? Halkımı Elfhame'den çıkarıp katledilmelerine veya teslim olmalarına mı yol açayım? Sonra kardeşim istediği gibi sizin türünüze savaş açayım mı? Sizin demirinizle karnımdan öldürüldüğümde kaç tane ölümlü yok etmeliyim? *Ne yapmalıyım?*"

Beni hor görse de, gerçek bir cevap için yalvarıyor gibi görünüyor. Gözleri beni yerinde tutuyor, kesilmiş zümrüt gibi parlak.

Onu sessizce izliyorum. Bilmiyorum. Bunun, benim ve Conrad'ın ölümünden başka bir şekilde nasıl sona erebileceğini düşünemiyorum.

Morgaine gözlerini kapatıyor, sonra titriyor. "Çok geç kaldık. O burada."

Arkasındaki hava parçalanır, çekilen lifler gibi ayrılır. Bir an için, artık tanıdık olan iplik dünyasının kaosunu boşluktan görürüm. Sonra Lachlan, tek başına ve gümüş zırhıyla parıldayarak, kılıcı kınında, içeri girer.

Morgaine ona dönerek bakıyor ve korkunç bir an için gözleri birbirine kilitleniyor ve Elfhame'in tamamı aralarında asılı kalmış gibi görünüyor.

Kraliçenin arkasına atlarım ve Conrad'ın yanına atlarım, ona yapışan örümcek ağlarını çekerim.

"Geri geldin," der, bunun takdir mi yoksa azarlama mı olduğunu anlayamam.

"Tabii ki döndüm, seni aptal." Onu nazikçe, çabucak öperim, dudaklarım ve nefesimle çaresizce bastırırım. Ağır başını elimle okşayarak, alnımı alnına değdiririm. "Kalbimi burada bıraktım."

"Önemli değil." Kurumuş dudaklarında halsiz bir gülümseme yayılır. Tamamen bilinçli görünmüyor, ama yine de mırıldanarak cevap verir, "Benimkini alabilirsin."

Ben de onun kadar güçsüzüm, ama yine de başını omzuma yaslayıp, diğer elimle sırtındaki çıplak tenine bastırıyorum. Solgun, saçları bile parlaklığını kaybetmiş. Göğsünde zayıf bir şekilde atan nabzını hissedebiliyorum ve onun ne kadarını çaldığını merak ediyorum.

Morgaine bizi fark etmiyor gibi görünüyor. Tüm dikkati kardeşine odaklanmış durumda ve onlar için bizler yosunlu kütlelerden farksızız.

"Kardeşim," diyor.

Lachlan'ın gülümsemesi yavaş ve kendinden emin, avından emin bir kedi gibi. "Seni beklemekten yoruldum, sevgili kardeşim."

"Gerçekten tacımı öylece bırakacağımı mı sandın?"

Birbirlerine karşı son derece soğuk davranıyorlar, sanki krallık için bir çatışmaya girmiş değil de, güzel bir akşam yemeğinde soğuk bakışlar atıyorlar.

"Sylvie nerede?" diye fısıldadı Conrad.

"Şimdilik güvende. Yürüyebilir misin?"

Kuru bir kahkaha attı. Cildi, sanki karda yürümüş gibi soğuktu.

"Geri dönmemen gerekiyordu," diyor. "Onu alıp kaçman gerekiyordu."

"İşler... karmaşıklaştı, korkarım."

Lachlan Morgaine'e doğru adım atar, eli kılıcına gider. Morgaine ellerini hızla hareket ettirir ve avuçlarında, sapları kan kırmızısı yakutlarla süslenmiş iki obsidiyen hançer belirir.

"Bir adım daha atma kardeşim," diye uyarır.

Kaşlarını çatıp omzunu silkeler ve bir örümceği kovar. "Buraya pazarlık yapmak ya da antlaşma teklif etmek için gelmedim. Ya istifa et ya da yok ol. Hepsi bu. İlk yolu seç ve benim tutsağım olarak yaşa. İkinci yolu seçersen, yeraltındaki deliğinde ölürsün."

"Mutlu olabilirdik," der kadın. "Sen benim bataklık cadılarımı katletmemiş olsaydın, burada sonsuza kadar yaşayabilirdik. Küçük bir hayat olurdu, ama fena da olmazdı."

"Bir aslan kendini alçaltıp ev kedisi gibi davranabilir mi?" Bunun üzerine, kılıcını parlak gümüş bir yay çizerek ona saldırır. O da hançerlerini kaldırarak karşılık verir ve kılıçların çarpışması şimşek çakması gibidir.

Conrad ve ben, periler arasındaki savaşın gürültüsü artarken geri çekiliriz. Yırtılan kumaş sesleri duyarım ve bakınca, daha fazla perinin havadan ortaya çıkıp çimlere ve aşağıdaki bölgede beliriverdiğini görürüm. Kök evlerden çığlıklar yükselir ve ardından daha fazla silahın, gümüş, obsidiyen ve taşın çarpışması duyulur. Lachlan'ın ordusu donanımlı ve hazırdır; Morgaine'in ordusu ise panik ve dehşet içinde, hazırlıksız yakalanmıştır. Wenderwood'dan akın eden büyük örümcek kurtlar düşman üzerine atılsa bile, bu savaşın nasıl sonuçlanacağı bellidir.

Kraliçe geri adım atmaz. Kardeşi kadar iyi savaşır ve ikisi, daha önce hiç görmediğim bir hızla, gözün takip edemeyeceği kadar hızlı, Dwirra tepesinin bir ucundan diğer ucuna hareket ederler. Morgaine eteğinin kenarlarını keserek bacaklarını serbest bırakır ve Lachlan'ın etrafında örümceklerinden biri gibi dans eder, yıldırım hızıyla bıçaklar ve tekrar geri çekilir. O ise, saldırıya uğramayan bir kule gibidir, onun kesiklerine karşı savunma yapar ve yıkıcı bir güçle karşılık verir. Aralarında tek bir yanlış adım, beceriksiz bir tökezleme, garip bir savunma yoktur. Tanrılar gibi, korkutucu bir hassasiyetle savaşır. Karşılıklı attıkları her darbe, havayı titretir gibi görünüyor. Dwirra'nın yaprakları etraflarında dönüyor; düzgün dönüşleri, büyük Ağacın dallarını hışırdatacak kasırgalar yaratıyor.

"O zayıflıyor," diyor Conrad, ama bunu nasıl gördüğünü bilmiyorum. "Bütün halkı öyle. Güçlerini Dwirra'ya bağlıyorlar, oysa Briar Kralı ve sürgünleri ondan bağımsız hale geldiler."

Ağaca bakıyorum.

Morgaine düşerse, savaş başlar. Blackswire ilk savaş alanı olacak ve korkunç derecede kısa sürecek. Lachlan her evi yakıp yıkacak, içindeki her insanı ve çocuğu öldürecek ve bir sonrakine geçecek. Halkım neye uğradığını anlamayacak. Bir avuçtan fazlası perilere gerçekten inanmıyor, ama bir hafta sonra yangınlar kuzeyden güneye yayılacak ve nihai ölü sayısı sadece Kader bilir. Ama büyük olacak.

"Ona yardım etmeliyiz," diyorum.

"Nasıl? Bize bir bak." O acı ve boyun eğmiş, hala çok zayıf.

İsyankar bir fırtına göğsümde kükrer, kalbimin kanayan kırıklarını keskin bir şekilde yoklar, ciğerlerimi sıcak bir öfkeyle doldurur.

Yeter!

Başkalarının ipleriyle oynanmaktan bıktım.

Keşke kaderin gücü bende olsaydı da dünyayı yeniden dokuyabilseydim, gerçekliğin ipliklerini alıp...

"Oh!" diye nefesimi tutuyorum.

Conrad, kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarken, ben ceplerimi karıştırıp, taş çemberin içindeki çimlerden aldığım ve Sylvie'nin saçından Lachlan'ın büyülerini çıkarmak için kullandığım portal camından bir parça buluyorum.

"Bunun ne faydası var?" diye sorar Conrad.

Belki de hiçbir faydası yoktur. Ama kaderim, *denemek* zorundayım.

Onu yüzüme doğru eğdiğimde, onu tekrar görüyorum — ipliklerle dolu, her tarafında kıvrılan, çürümüş ipliklerin olduğu iplik dünyasını. Çok küçük bir pencere ve kesinlikle kaçış yolu değil, ama yeterli olabilir.

Kaderini değiştirmek için tek gereken biraz iplik.

"İşte başlıyoruz," diyorum. Garip hissetmeye başlıyorum. Kafam omuzlarımdan kalkıyor gibi ve savaşın sesi kulaklarımda giderek azalıyor. Sanki içimde, derinlerde, çok önemli bir iplik yıpranmış ve kopmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Neredeyse gece yarısı. Bu düşünce belirsiz, sanki başka biri tarafından söylenmiş gibi ve garip bir şekilde duygusuz. *Acele etmeliyim.*

"Rose, iyi misin?"

Conrad'a göz kırpiyorum ve kalbimin yavaşladığını, bir saatin son saniyelerini saydığını *hissediyorum*.

"Ben... Sanırım ben... "

"*Connie!*"

Tepeden gelen sesin yankısı ile ikimiz de donup kalıyoruz. Morgaine ve Lachlan bile, bir başka savuşturmanın ardından aralarında birkaç metre mesafe bırakarak sessizliğe bürünüyorlar.

Hepimiz Sylvie North'a bakmak için dönüyoruz. Sylvie, tam karşımızda duruyor, artık kısa olan siyah saçları yanaklarının etrafında kıvrılıyor, zümrüt yeşili gözleri korku ve biraz da şaşkınlıkla açılmış, masal kitaplarındaki gibi savaşan peri kralı ve kraliçesine şaşkınlıkla bakıyor.

Ama periler de ona bakıyor: Morgaine, çıplak şaşkınlıkla, göğsü inip kalkarken, dudakları aralanmış, kızını izliyor. Ve Lachlan, Morgaine'den kıza bakarken, aniden kurnaz bir ifadeyle.

Briar Kralı ilk harekete geçiyor, kılıcını kaldırarak Sylvie'ye saldırıyor. Morgaine çılgık atıyor ve onun peşinden atılıyor, ama Conrad ayağa kalkıp engel oluyor.

Peri kılıcı. Dişlerini sıkıp öfkeyle kararmış gözlerle Conrad kolunu kaldırır ve Lachlan'ın kılıcının ucunu kendi bedenine saplar.

"Hayır!" Sylvie çığlık atar.

Conrad'ın kolundan kan akar, lord acı içinde inler ama yerinde durur ve kız kardeşini Lachlan'ın ölümcül niyetinden korur. Peri ona yaslanır, kılıca tüm ağırlığını verir ve kılıcı Conrad'ın koluna daha derine batırır, ta ki kılıcın ucu kemiğe değene kadar.

Ama Conrad bir milim bile geri çekilmez. Boynundaki damarlar asma dalları gibi belirginleşir ve gözleri, muhtemelen dayanılmaz bir acıdan dolayı genişlemiş ve donmuştur. Beni ikiye bölen dehşetle izlerim, tüm vücudum donmuş, boğazımdaki düğümden dolayı çığlık bile atamam.

"Aptal ölümlü." Lachlan gülüyor, ancak laird'in meydan okumasından dolayı gümüş rengi gözlerinde bir anlık sinirli bir şaşkınlık görüyorum. "Öldüreceğime söz verdim

Gergin bir homurtuyla sözünü keser. Conrad demir örgü iğnesini yan tarafına daha derine batırırken, gözleri büyür, ağzı gevşer. Ben düşürdükten sonra onu almış olmalı. Ve şimdi uzun, ince çubuk yarısı perinin vücuduna gömülmüştür.

"Bu," Conrad nefes nefese, "babam için."

Lachlan'ın gözleri, gümüş rengi kan akan yaradan, inanamayan Conrad'ın yüzüne kayar.

Morgaine, Sylvie'yi güvenli bir yere sürüklemek için yanından geçerken Conrad'ın bacakları tutmaz. Bir dizinin üzerine çöker, periyle göz teması kurmaya devam eder, kolu bilekten omzuna kadar kırmızıya boyanmış, yüzü kar gibi bembeyazdır. Eli örgü iğnesinden düşer ve yan tarafında sallanır.

Conrad'ın bakışları yüzüme kayar, cam gibi gözleri odaklanmakta zorlanır. "Rose..."

Lachlan tiksintiyle homurdanarak kılıcını Conrad'ın kolundan çekip çıkarır, etrafa kırmızı bir sıçrama yapar, sonra kılıcı döndürerek laird'in açıkta kalan boğazına saplar.

Elimi cam parçasına soktum, parmaklarım camı sanki bir havuzun durgun yüzeyiymiş gibi geçip gitti.

Ve elim, Kaderin ipliklerini kavrar.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dokunmamla her şey durdu.

Fırtına rüzgarı gibi bir güç vücudumda uğuldarken, kollarımdaki ve kafamdaki tüyler diken diken olur ve dikilir. İplik yürüyüşü yaparken hiç böyle bir şey denememiştim - geçtiğim iplikleri gerçekten *yakalamak*. Rehber iplik elbette sıradandı, *bu* dünyaya aitti, öteki dünyaya değil. O ipliklere hiç dokunmamak için çok uğraşmışım. Bana değdikleri yerlerde kıvılcımlar çıkmış ve biraz yanmışlardı. Ve şimdi onları elimde tutarken, daha önce hiç dokunmadığım iplikler gibi olduklarını hissediyorum. Yün, ipek veya keten değil, bu sıradan liflere de hiç benzemiyorlar. Bunun yerine, metal kadar sert ama deniz ipeği kadar esnekler ve çok ince ama çok hızlı bir şekilde *titreşiyorlar*, sanki her birinin ucuna küçük ve öfkeli bir arı bağlanmış gibi.

Lachlan bana, *bu gücün ölümlü ya da ölümsüz hiç kimseye verilmediğini* söylemişti. *Denendi ve bedeli her zaman ölüm oldu.*

Peki. Neyse ki zaten ölümüm yaklaşmış. En azından kendi istediğim şekilde ölebilirim.

Tüm bunları bir anda sindiriyorum; öldüğümü ya da Kader'in sert tokatından geriye savrulmadığımı fark edince, etrafıma bakıyorum ve çevremdeki herkesin olduğu yerde donakaldığını görüyorum. Dwirra'dan düşen yapraklar bile havada donmuş durumda. Korkunç bir manzara ile çevriliyim. Conrad'ın gözleri bana kilitlenmiş, kanlı kolu yanına sarkmış, boğazı Lachlan'ın sapladığı kılıcın ucundan bir kıl kadar uzaklıkta. Demir örgü iğnesi hala Lachlan'ın karnından çıkıntı yapıyor. Morgaine yerde, kolları Sylvie'yi koruyucu bir şekilde sarmış. Daha geride, tepenin zirvesinde, Sylvie'ye yetişmeye çalışırken sol bacağı uzatmış, yüzü kızarmış ve açıkça panik içindeki Bayan MacDougal'ı görüyorum. Kaptan ise onun yanında, zıplama hareketinin ortasında donmuş durumda.

İplikleri bırakmadan, dönüp omzumun üzerinden Elfhame'e bakıyorum. Enklavın her yerinde ve tepenin yukarısında ve aşağısında, her iki tarafın perileri savaş halindeler. Bazıları havada, bazıları yerde yatıyor, belki de çoktan ölmüşlerdir.

Ve hepsi, sonuncusu da dahil, *benim* tarafımdan yerinde tutuluyor. Ağzım kuruyarak iplere geri dönüyorum.

"Tamam, Rose," diye mırıldanıyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

Elimde tuttuğum iplikleri inceliyorum. Belki birkaç yüz tane vardır, ama bunu söylemek zor; normal iplikler gibi davranmıyorlar ve onlara nasıl baktığıma göre genişlikleri değişiyor gibi görünüyor. Çoğu daha mat tonlarda: gri, yeşil, kahverengi ve beyaz, Dwirra'ya, bitkilere ve toprağa uygun renkler. Dünyanın alt tarafına kazılmış bu yerin bile kendi alt tarafı var. Elfhame bir duvar halısıysa, ben onun arkasını sıkıca tutmuş ve iyice incelemiş durumdayım. Parmaklarım dokumaya gömülmüş durumda ve şimdi tek yapmam gereken...

Göğsümdeki bir sarsıntı neredeyse onları tamamen düşürmeme neden oluyor. Tutunmayı başarırım ama ölümcül bir hırıltı gibi, akciğerlerden çıkan son nefes gibi ürkütücü bir ses çıkarırım. Zihnimde şiddetli, vahşi bir panik patlar, ama sonra tekrar nefes almayı başarırım. Ama daha kaç tane çekebilirim?

Çaresizce etrafa bakınıyorum, tek yaptığının kaçınılmaz olanı ertelemek olduğunu düşünürken, gözlerim diğerlerinden farklı, hiç rengi olmayan bir ipliğe takılıyor. Onu çok nazikçe dürttüğümde, diğerleri gibi beni sokmuyor. Bu bana, hayırsever okulda okuyan bir kızken sokakta bulduğum ölü bir serçeyi hatırlatıyor. Onu ellerime aldığımda, vücudunun ne kadar gevşek ve hafif olduğunu hissetmiştim ve bir öğretmen beni bulup onu atmamı söyleyene kadar ağlamıştım. Sonunda, ben yapamayınca onu benden almıştı.

Bu iplik de öyle hissettiriyor: ölü ve kırık.

Bu iplik canlı, şarkı söyleyen ve bütün olmalıydı. Morgaine bunu bir dereceye kadar biliyordu ve Conrad'ın yaşam gücüyle onu canlandırmaya çalışmıştı. Ama amaçsızca çabalıyordu, yüksek bir pencereden atılan bir kova su kadar isabetli bir şekilde enerji aktarıyordu.

Ama ben çabalarımı nereye odaklamam gerektiğini biliyorum. Kaderi değiştirmek için sadece küçük bir iplik parçası yeter.

Ve benim verecek çok az hayatım kaldı.

Elfhame'de kanalize edemeyeceğimi zaten biliyorum, bu yüzden denemiyorum. Bunun yerine, *içime* ve *derinliklerime* uzanıyorum, zihnimin uzanmış ellerini kendi içime daldırıyorum, çırpınan, ölmekte olan kalbimin ve yanmış kaburgalarımın ötesine, korkuyla altüst olan mideimin ötesine, her şüphe, pişmanlık ve umudun ötesine, yeni bir aşkın kırılğan, gelişen heyecanının ötesine, ve orada, kalbimin kalbinde, benim özümün merkezinde, onu buluyorum: tamamen farklı bir iplik, hala parlak, sıcak ve hayatla dolu bir iplik. *Benim* hayatım. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, çünkü her zaman dışarıya doğru uzanmıştım, içeriye değil.

Bu okulda bize öğretilen bir şey değildi; daha önce hiç duymadığım bir şeydi, amcamın kitaplarında da yoktu. Dünyanın yanlış tarafında yürüyen, güçlü büyüler yapan ve burada, Dwirra'nın eteklerinde, ölümden korkan bir peri kralının elinde ölen moorwitches'lerin hikayelerinde bile yoktu.

Hayvanlardan ve hatta diğer insanlardan enerji çeken karanlık Dokumacılar duymuştum.

Kendi hayatıyla dokuma yapan birini hiç duymadım.

Gel, o parlayan ışığa fısıldıyorum. Şimdi benimle gel. İşin neredeyse bitti.

Kolayca, neredeyse çok kolayca geri uzanıyor, sanki güvenen bir kuş avucuma atlıyor gibi. Yukarı ve dışa doğru kıvrılıyor, vücudumu kaplıyor, içimden dışıma doğru ısıtıyor. Göğsümde şişiyor ve genişliyor, kalbimin üzerine akıyor ve bir kez olsun, kısa bir süreliğine, oradaki acıyı dindiriyor. Parlak ve ışıltılı, kolumdan akıyor ve parmak uçlarımda yanıyor, sanki derimin altında hapsolmuş on beyaz yıldız gibi.

Enerjiyi Dwirra Ağacının gri, gevşek ipliğine besliyorum. Zihnimin derinliklerinde sekiz yaşındaki Rose'un sesi öfkeli ve korkmuş bir şekilde ağlasa da, hiçbir şey saklamıyorum. Ne yaptığımı ve bunun bedelinin ne olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda, binlerce kez, binlerce hayat boyunca bu bedeli ödeyeceğimi de biliyorum, çünkü Conrad North'u seviyorum, Sylvie'yi seviyorum, sisli bozkırları, pazarların karmaşasını ve Wimpole Caddesi'ndeki güzel evleri altın rengi yapan güneş ışığını seviyorum ve bunların hiçbirinin, benim korkup mücadele edemediğim için yok olmasını istemiyorum. Lachlan'ın ölme ve yok olma korkusunun, sevdiğim her şeyi ve herkesi yok eden bir zehir gibi yayılmasına izin vermeyeceğim. Onu durdurmak için hala bir şey yapabiliyorsam, izin vermeyeceğim.

Bunun bedeli *ben* olsam bile.

Beni bulanık bir sükunet hissi kaplıyor; çok yorgun olduğunuzda hoş bir odada uykuya daldığınızda hissettiğiniz gibi. Yavaş, tatlı ve nazik. Son sıcak enerji parmaklarımdan akıp ipliğe doğru akarken, ben de isteyerek gidiyorum. Bir zamanlar gri olan iplik, şimdi diğerleri gibi parlamaya başlıyor, Dwirra Ağacı kadar soluk.

O kadar yorgun ve bitkinim ki, ondan sonra içimden geçip giden, hayatımın sonuna sürünen zehirli bir asma gibi bağlanan *diğer* ipliği zar zor fark ediyorum. Koyu gümüş rengi, ipliğe beslenirken tıslıyor gibi görünüyor.

Son bir iç çekişle iplikleri bırakıp yanıma yığıldım. Karanlık çökmeden önce gördüğüm son şey, etrafımdaki savaşın çılgın bir hareketlilikle yeniden patlak vermesi ve sessizlikten önce duyduğum son şey, Briar Kralı'nın acı ve öfke dolu çılgın çığlığıydı:

"Cadı, ne yaptın sen?"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Derin, karanlık suların altında sıkışıp kalmış, bilincim gelip gidiyor, kulaklarımda sesler bulanıklaşıyor. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Taş kadar ağırım, acımasız karanlığın içinde batıyorum. Dünyanın kenarından yıldızsız bir boşluğa düştüm.

"Bir şeyler *yap*malısın!" Conrad bağılıyor. "Onu kaybediyoruz!" "Çok fazla verdi. Yapamam..."

"*Onu kurtar*, Morgaine. Ne yaptığını gördün! Senin hayatını kurtardı!"

"Ne yaptığını biliyorum. Onu getirin, çabuk!"

Sanırım taşıyorum, sıcak ve yumuşak bir şeye hafifçe çarpıldığımı hissediyorum. Conrad mı? Hayır, kolu... Morgaine olmalı. Etrafımda sesler dolaşüyor; yukarıyı aşağıyı ayırt edemiyorum.

"O... Nabızı var mı?" Conrad'ın sesi çılgınca ve korkuyla dolu.

Ona seslenmek istiyorum ama dilimi kontrol edemiyorum. Kendi bedenimde kaybolmuşum, kendimden kopmuşum. Parmaklarımı bükmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Rose, Rose, beni duyuyor musun? Dayan. Şimdi pes etme. Beni terk etme."

Conrad adımı tekrar tekrar mırıldanıyor; kendimi bir buz tabakasının altında sıkışmış, çaresizce yüzerek onu ararken hissediyorum, ama o ulaşamaz, yukarıda belirsiz bir gölgeden ibaret. Ona bağıyorum, ama duyamıyor; dudaklarımdan sadece sessiz baloncuklar çıkıyor.

"Hızla zayıflıyor." Morgaine'in sesi alçak. "Çok geç olabilir."

Eller saçlarımı düzeltir. Peri kraliçesi alnımı öper ve onun dokunuşuyla, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma, saçlarımin uçlarına sürekli bir sihir akışı yayılır. Nefesi ruhumun ölmekte olan közlerini ısıtır ve ben ısınırım.

"*Yaşa*, Rose Pryor," diye fısıldadı.

Sihirinin ilk karıncalanması yavaşça kaybolur, içime işler. İçim yumuşar, kalbim hoş bir hafiflikle dolar. Elleri tenimde sıcaktır ve beni dolduran enerji gariptir.

Kendi özünü *bana* aktarıyor. Ben ona hayatımı verdiğim gibi, o da bana hayatını veriyor.

Uyanıklık ve uyku dünyaları arasında gidip geliyorum. Conrad her an yanımda, bana fısıldıyor; sözlerini anlayamasam bile, sesinin tonu huzursuzluğumu yatıştırmaya yetiyor. Onun sesini, sanki bir lamba ve ben de bataklıkta kaybolmuş bir gezginmişim gibi takip ediyorum. O yanımda olduğu sürece yolculuğun ne kadar süreceği umurumda değil.

Bir saat geçebilir, bir yıl geçebilir. Sesler yıldırım gibi aniden gelir, gelir ve gider, ve aralarındaki karanlığın ne kadar sürdüğünü bilmemin imkanı yoktur. Sadece sürüklenip bekleyebilirim, her zaman batıyormuşum gibi hissederek. Yüzeye çıkmayı başardığımda, onu ararım ve o oradadır, dudaklarında benim adım bal. Bazen, annesinin halkının seyahat şarkılarını sıcak bir bariton sesle söylediğini duyarım, bazıları benim bilmediğim canlı bir dilde.

Ve sonunda uyanıyorum.

Sabah olmuş ve Elfhame'deki kraliçenin büyük yatağındayım. Conrad yanımda oturmuş, uykuya dalmış. Başı bir elinin üzerinde, diğer eli ise benimkinin üzerinde, bileğinden dirseğine kadar bandajla sarılmış. Bir anlık endişeyle, küçük kız kardeşini korumak için kılıcı engellediği ve çeliğin keskinliğini kendi bedeninde hissettiği anı hatırlıyorum.

Çok zayıfım, ama şimdilik ona bakmaktan memnunum. Dwirra'nın ışığı onun cildini altın rengine çeviriyor. Uykusunda bile endişeli görünüyor.

Ne kadar zaman geçti? Ne zamandır yanımda? Saçları dağınık, çenesi tıraşsız ve yarısı düğmeli, bol beyaz bir gömlek giyiyor. Düzgün göğsü derin uykuda inip kalkıyor. Gözlerim boğazının kıvrımlarını, köprücük kemiğinin çukurunu, ateş ayıları ile savaşta omzunda oluşan küçük beyaz izleri takip ediyor.

"Bir an bile yanından ayrılmadı," diyor bir ses.

Kıpırdanıyorum, başımı kapı eşiğindeki peri kraliçesini görebilecek kadar çeviriyorum. Siyah bir elbise giymiş, korsesi koyu safirlerle süslenmiş, kolları koyu yılan derisi gibi bileklerini sarıyor. Saçlarında, örümcekleri gümüş tacının sivri uçları arasında dolanıyor.

Tüm vücudum gerilir, ama o elini kaldırır.

"Sana zarar vermek için burada değilim," diyor. "Tam tersine."

Bana hayat verdiğini, beni büyüsüyle doldurduğunu hatırlıyorum. "Ne oldu?"

"Bir dokumacının işleyebileceği en büyük günahı işledin. Kaderin ipliklerine dokundun, ne ölümlülerin ne de ölümsüzlerin değiştirmeye hakkı olmayan gerçekliğin dokusunu yeniden ördün." Yaklaşıyor ve ne kadar zayıf ve bitkin olduğunu görüyorum, ancak bir peri olduğu için bunu iyi gizliyor. "Ama Dwirra Ağacını iyileştirdin. Ve Conrad'ın hayatını kurtardın. Kardeşimin son darbesi onu öldürecekti ve sen onun gücünü elinden almamış olsaydın, sonra da beni ve kızımı katledecekti."

"Ne yaptığımı pek bilmiyordum," diye fısıldarım.

"Biliyorum." Kaşlarını kaldırır. "O ipliklere dokunmak delilikti. Yaşam enerjin kardeşimin enerjisine bağlı olmasaydı, kesinlikle ölmüş olurdun."

"Nasıl hala hayattayım?"

"Çünkü başka biri bedelini ödedi. Ve tüm hatalarına rağmen, ölümlü kız, kalbin güçlü olduğu için." Bana tuhaf bir bakış attı, neredeyse - cesaret edersem - *saygılı bir bakış*. "Yüzyıllar önce bataklık cadılarını son kez gördüğümü sanıyordum. Görünüşe göre yanılmışım."

"Başka biri mi?" diye soruyorum, kalbim sıkışıyor. Gözlerim Conrad'a kayıyor, gerçekten nefes aldığından emin olmak için.

Bir an için, sadece bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Sonra burnunu çekip ekliyor: "Conrad iyi, kolu hariç. Ve ona teşekkür etmelisin, çünkü o senin ölmene izin vermedi." Dudakları bükülüyor. "Ya da daha doğrusu, *benim* senin ölmene izin vermeme *izin* vermedi. Ağacın içinden senin hayatından birazını geri çekebildim, sadece bir parmak ucu kadar, ama bu yeterliydi. O kalıntıyı tekrar güçlenmesine yardımcı oldum. Bir süre garip hissedebilirsin ve benim ve kardeşimin enerjisinin etkisi geçene kadar demire dokunmamak en iyisi olur. İkimizin bir parçası hala senin içinde dolaşıyor ve kendi özün tamamen geri kazanılana kadar sistemini destekliyor."

Zayıf görünüşüne ve yorgun gözlerine bakılırsa, beni iyileştirmek için büyük bir bedel ödemiş.

"Lachlan?" diye soruyorum. "Sonunda onu hissettim. Yani, aramızdaki bağı..."

Yüzü kararır; bakışlarını kaçırır, pencereden dışarı bakar. "Kardeşim öldü."

Lachlan'ın doğru söylediğini açıklıyor: Kaderin ipliklerine dokunmak, hayatınla ödemek demektir. Ama benim hayatım artık bana ait değildi. Lachlan'a aitti, bizim çarpık anlaşmamız sayesinde. Benim ipliğim ve onun ipliği birbirine bağlandı, kaderlerimiz o son anda birbirine bağlandı. Ve Kader'in bedeli ödendiğinde, kesilen *onun* ipliği idi. Hala nefes alabilmemin tek nedeni, Morgaine'in son anda beni geri çekmesiydi.

Lachlan'ın ruhunun bir parçası benimkine bağılı olduğunu düşününce titriyorum. Onun ipliğinin damarlarımda yanlış kan gibi içimden geçtiğini hatırlıyorum. Beni uçurumdan attıktan sonra beni yaşayanların dünyasına bağlayan bir ip gibi, hayatımı kurtaranın onun benimle olan lanetli bağı olması ne garip.

Onun bu kadar ani ve tamamen ortadan kaybolduğunu düşünmek ne garip. Çocukluğumdan beri beni takip eden korkunç hayaletim, hem koruyucum hem de işkencecim.

Çarpık bir şekilde, beni iki kez kurtardı.

Lachlan'ın düşüşüyle birlikte, Morgaine ve tüm perileri, yeniden canlanan Dwirra ağacından gelen enerji dalgasıyla, hızla durumu tersine çevirip Lachlan'ın güçlerini geri püskürttüler. Elfhame'e beraberinde getirdiğı askerlerin neredeyse tamamı, liderleriyle birlikte savaşma isteğini yitirmiş olarak, o anda diz çöktüler.

"Peki ya Sylvie? Ve MacDougallar? O zamandan beri ne kadar zaman geçti oldu...?"

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Yakında uyanacak ve sana geri kalanını anlatabilir. Gücünü sakla."

Elini omzuma koydu ve ondan bana doğru bir karıncalanma hissettim. Bu bittiğinde, yanakları biraz daha çökmüş, cildi biraz daha solgun görünüyordu.

"Onu benim için sev," diyor yumuşak bir sesle, bakışları Conrad'a kayıyor. Parmakları, neredeyse tereddütle, onun saçlarını okşuyor. Gözlerinde pişmanlık ağır basıyor. "Onu sevdim, biliyorsun."

Sessizce ayrılır, zayıf görünüşüne rağmen incecik vücudu hala asil durmaktadır. Garip bir hayranlık hissiyle kalırım; onu anlayabilir miyim acaba diye merak ederim; ne kadar uzun yaşamış, ne kadar acı ekmiş, ne kadar sevinç kaybetmiş. Acaba dünyada onun gibi başka bir yaratık var mıdır diye merak ederim.

Birkaç dakika sonra, Conrad inleyerek uyanır. Bana bakar, sonra hızla oturur ve nefesini çeker.

"Rose!"

Gölüms

üyorum.

"Uyandın." "Senin sayende, sanırım."

"Bir süreliğine emin değildim..." Yutkunur, gözleri gölgeleri silkeler. "Artık önemi yok. Buradasın ve hayattasın. Kader,

senin sesini duymak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum. "Ne kadar oldu? Kolun nasıl?"

"İki hafta oldu. Ve gayet iyi iyileşiyor."

Hissettiğimden daha uzun, korktuğumdan daha kısa. "Sylvie...?"

"Senin sayende iyi. Bayan MacDougal'ın yanında, evde." Bana meraklı bir bakış atıyor. "Ben yokken biraz daha düzenleme yapmışsın. Ama şunu söylemeliyim ki, sarmaşıkları biraz abartmışsın. Yatak odama bile giremedim."

İnleyerek başımı yastığa bıraktım. "Malikâne ayakta mı en azından?"

"Zar zor. Şimdilik ahırda bir ev kurduk, ama Sylvie çoğu zamanını *burada* geçiriyor." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Bu aralar insan olmaktan çok peri gibi."

"Demek doğruymuş. O gerçekten Morgaine'in kızı."

Conrad bakışlarını kaçırır, başparmağıyla avucumu nazikçe okşar. "Sana söyleyemezdin Rose, istesem de. Sylvie'nin sırrı benim sırrım değildi ve babama onu ifşa ederek asla tehlikeye atmayacağıma yemin etmiştim."

"Onun sihrini neden ondan sakladığını şimdi anlıyorum. Lachlan'ın onu asla öğrenmemesi içindi, değil mi?"

"Evet. Morgaine bana, Sylvie'nin peri enerjisine hiç erişmezse, sonunda bu enerjinin kaybolup tamamen insan kalacağını söyledi. Hepimiz onun için bunu istiyorduk, çünkü Elfhame'de büyümüş olsaydı, her zaman olası suikastçılarla çevrili olurdu. Lachlan'ın bu sarayda uzun zamandır sadık destekçileri var ve herhangi biri kraliçeyi zayıflatmak için Sylvie'yi öldürebilirdi."

"Sonra ben geldim ve onu yine de ifşa ettim."

O, kaşlarını çatarak bunu bir kenara itti. "Gerçekte, Rose, kendime itiraf etmek için çok inatçı bir piç olsam da, bir parçam onun öğrenmesini istiyordu. Onun mirasını ondan asla saklamamalıydım."

"Peki şimdi ne olacak? Elfhame'de kalacak mı?"

Cevap vermeden önce bir an bekledi. "Sürgüne gönderilmiş tüm periler evlerine döndüklerine göre, Morgaine Elfhame'i kapatmaya karar verdi. Sonsuza kadar."

Kaşlarım yükseldi. "Ne... bu ne anlama geliyor?"

"Artık dünyalar arasında seyahat edilemeyecek, iplik yürüyüşüyle bile. O kadar uzun süre açık tutmasının tek nedeni, halkının çoğunun hala bizim dünyamızda kalmasıydı. Onların ihanetine rağmen

Ama Briar Kralı yenilgiye uğratıldı ve periler yeniden bir araya geldi, artık dünyalar arasındaki geçitleri açık tutması için bir neden kalmadı."

"Peki bu, Kuzey soyunun son temsilcileri olan sen ve Sylvie için ne anlama geliyor?"

"Bu, sen ayrılabilecek kadar iyileştiğinde ve biz buraya son kez veda ettiğimizde..." O arkasına yaslanıp, neredeyse pişmanlık gibi bir duygu ile odaya bakıyor, ama gözlerindeki heyecanı inkar etmek mümkün değil. "Perilere karşı görevimiz tamamlanmış olacak."

"Özgür olacak mısın? Gerçekten *özgür*, Conrad?"

Gözleri parlayarak başını sallar.

"Peki ya Sylvie?"

"Sylvie seçim yapmasına izin verilecek." Çenesi gerginleşir. "Bu dünya mı, yoksa bizimki mi?" "Ah." Onun Sylvie'nin ne seçim yapacağından endişelendiğini görebiliyorum, ama ben endişelenmiyorum.

Sylvie'nin dünyada her şeyden çok sevdiği şeyi biliyorum. Ama Conrad'ın, zamanı gelip Sylvie ona kendisi söyleyene kadar ikna olmayacağını görebiliyorum. "Ama buna daha haftalar var," diyor. "*Senin* tek endişelenmen gereken şey iyileşmek. Ölümün eşiğinde bu sıkıcı dengelemeyi bırak. Bu oldukça sinir bozucu, biliyorsun." Gözleri alaycı, ama endişeli çizgiler gözlerinin etrafındaki deriden kaybolmuyor. "Yaşamak mı, ölmek mi istediğine karar ver yaşamayı mı ölmeyi mi tercih ettiğine karar ver, olur mu? Böylece biz de ona göre plan yapabiliriz."

"Şey, sen benden kurtulmaya çalıştıkça, ben yine ortaya çıkıyorum gibi görünüyor. Sonuçta benim onuncu kusurum isyankarlık."

"Rose." Elimi kendi eliyle kavradı, sinirli bir gülümseme yüz hatlarını yumuşattı. Tanrım, ne kadar da yakışıklı, saçları dağınık, gözleri parlak ve teni altın rengi. "*Sana teşekkür etmeye* çalışıyorum. Hayatımın geri kalanını sana teşekkür etmeye çalışarak geçirebilirim ama yine de hissettiklerimi ifade etmeye yaklaşamam. Her şeyi sana borçluyum, bunun farkında mısın?"

Hayatımın geri kalanı.

Bu sözler etrafımızda tüyler gibi uçuşup ruhumun derinliklerine yerleşiyor.

Elini sıkımsamaya çalışıyorum, ama bunun için bile gücüm yok. "Artık kimseye bir şey borçlu değilsin. Özgürsün."

Bana uzun uzun bakar ve ben bu görüntüsünü yakalar, kalbimin derinliklerine saklarım, böylece Dwirra'nın önünde diz çökmüş, göğsü inip kalkarken ve gözleri umutsuzlukla dolu halini unutabilirim. Aniden ve şiddetle, onun mutlu

ve yakın ve güzel anlar yaşayacağı binlerce an daha olmasını umuyorum. Zayıf halimi lanetliyorum, çünkü her şeyden çok, oturup saçlarını tutup ağzını ağzıma yaklaştırmak istiyorum.

"İkimiz de özgürüz," diye fısıldıyorum ve sözler dudaklarımdan tam olarak çıkmadan tekrar uykuya dalıyorum.

EPİLOG

İki ay sonra

Ayakkabılarımı, ayak bileklerinde beyaz kurdeleler olan ipek terlikleri, aşağıya bakıp memnuniyetle gülümsüyorum. Bunları ilk kez kendim giymeyi başardım.

Ama yataktan yardım almadan kalkmak başka bir hikaye. Nim, peri hemşirem, ben denemeden önce yanıma koşar. Geceliğimi düzeltir, kurdeleleri ve dantelli kısımları düzeltir ve saçımı yeniden yapmaya ısrar eder.

"Sorun yok," diyorum gülerek. "Bugün önemli olan ben değilim zaten."

Gülümsüyor, büyük siyah gözleri sıcak. Nim'i çok sevmeye başladım, ancak bana nadiren konuşuyor. Periler genellikle konuşmazlar; utangaç yaratıklar olduğunu fark ettim ve çoğu İngilizce'yi akıcı konuşmıyor. Ancak, gözlerini okumayı bilerseniz, çoğu insandan daha fazla şey ifade ederler.

Odam çok geniş, aslında fazla geniş, ama onlar böyle ısrar etti. Yüksek pencereler Wenderwood manzarasına açılıyor ve içinden giren ışık güneşli, ama Elfhame'de güneş aslında parlamıyor. Ağaca asılı küreler, insan günlerine göre büyüyüp küçülüyor. Ama güneş ışığı kadar sıcak ve Nim saçımı yaparken yüzümü ona çeviriyorum.

Ona yaslanarak ayağa kalkıyorum ve gücümü deniyorum. Umduğumdan daha iyi durumdayım. Morgaine'in sekiz hafta süren sabırlı ama sıkıcı iyileştirme büyülerinden sonra, odamda düşmeden yürüyebiliyorum. Dört peri daha koridorda, beni saraydan çıkarmak için küçük bir tahtirevanla bekliyor.

Başkalarına güvenerek hareket etmeye hala alışamadığım için kızarıyorum, ama bu olmadan Elfhame'yi geçmem imkansız. Ama bugün Aşağı Dünya'daki son günüm olacak ve onu yatakta boşa harcamayacağım.

Eğer benimkiler, perilerin diyarını gören son ölümlü gözler olacaksa, o zaman bu diyarı olabildiğince her santimini görmek niyetindeyim.

Oturup, başlarını sallayıp gülümseyen refakatçilerime teşekkür ediyorum. Bugün en güzel kıyafetlerini giymişler, çiçekli, yosunlu giysileri kurdeleler ve hanımeli sarmaşıklarıyla süslenmiş. Vera North'un şalını omuzlarıma sarmak için duruyorum

Conrad, iyileşmemi hızlandırmak için gizli bir Traveller büyüü içerdiğinden şüphelenerek haftalar önce bana getirmişti.

Dwirra Ağacı'ndaki yarayı iyileştirdikten sonra perilerin bu kadar değişmesi bana hala garip geliyor. Önceden, şüpheyle bana bakıp gözlerini dikeyyorlardı. Şimdi ise barışçıl ve neşeli oldular, hatta bazıları beni gördüklerinde gülümsüyorlar. Her sabah, kapımın önünde küçük bir hediye yığını buluyoruz: broşlar, güzel taşlar, küçük gümüş aynalar, yelpazeler, mendiller. Uzun zamandır kayıp olan akrabalarının geri dönmesinden dolayı minnettarlar ve bir şekilde, onların yeniden bir araya gelmesinden benim sorumlu olduğuma kendilerini ikna etmişler.

Nim'in sedyenin altına bağladığı hafifletici büyü düğümü, periler üzerindeki yükümü hafifletiyor, böylece beni kolayca taşıyabiliyorlar ve merdivenlerde dikkatli davranıyorlar. Ağacın kanlı özsuyu duvarlardan ve yerden temizlendi, Dwirra'nın çökmesinden kaynaklanan çatlaklar onarıldı, böylece burayı neredeyse yok eden yıkımı kimse fark edemiyor. Kapılar hala uyumsuz ve arkalarında ne bulacağımı hiç bilemiyorum — bir düzine piyano, sıcak bir orkide serası ya da lavanta şarabıyla sarhoş olmuş ve muhtemelen perilerin müstehcen tavern baladlarına denk gelen şarkılar söyleyen üç periden oluşan bir grup.

İyileşme sürecim boyunca odamdan pek çıkmadım, bu yüzden Elfhame'nin manzarası hala nefesimi kesiyor. Ve bu yer Yukarıdaki Dünya'nın mevsimlerini yansıtıyor gibi görüldüğünden, bahar peri dünyasına tüm gücüyle gelmiş.

Her yerde çiçekler açıyor, çoğunu tanıyorum, çoğu Elfhame'ye özgü gibi görünüyor. Saray duvarlarında, kök evlerin üzerinde ve köprülerin üzerinde sarmaşıklar dolanıyor. Yukarıda, kokulu mor çiçekler Dwirra dallarından sarkıyor. Ara sıra rüzgar esiyor ve yapraklar yağmur gibi yağıyor.

Eskiden derelerin aktığı vadilerde şimdi nehirler akıyor; Dwirra'nın dış dallarından şelaleler dökülüyor. Ağaç, halkına ihtiyaç duydukları her şeyi sağlıyor gibi görünüyor. Buradaki her çiçek, her mantar, her su damlası Dwirra'dan kaynaklanıyor. Bu, Lachlan'ın onu yok etme girişiminin suçunu daha da korkunç hale getiriyor. Birinin böylesine muhteşem bir şeyi yok etmeye çalışması beni öfkeyle yakıyor ve onun planlarında oynadığım büyük rol nedeniyle biraz suçluluk duyuyorum.

Bu bahar cenneti boyunca, peri refakatçim beni sorunsuzca ilerletiyor. Şehirdeki dolambaçlı yolları takip ediyoruz, burada daha fazla peri toplanmaya başlıyor. Bunlar da giyinmişler ve neredeyse

onların bir köyde Mayıs Bayramı kutlamasına katılan köylüler olduklarına inanabilirsiniz. Bu özel gün için, şehrin her yerine kurdeleler asmışlar ve şapkalarına çanlar takmışlar. Hava yumuşak, müziksel bir tınlama ile doludur.

Tepeye çıkıp Dwirra Ağacı'na doğru ilerliyoruz ve burada inip Nim'e yaslanarak geri kalan yolu yürümekte ısrar ediyorum. Büyük ağaç önümüzde yükseliyor, dalları etrafını sarıyor ve yarası, geçmişi hatırlatan odunsu bir yara izi dışında neredeyse tamamen kaybolmuş. Tepeyi aşp dans çemberine giden yola saptığımızda, artık tanıdık gelen huysuz peri enstrümanlarının sesini duyuyorum.

Bizi bekleyen peri şenliği, Elfhame'deki ilk gecemi bile gölgede bırakıyor.

Ayakta duran taşların arasında, periler çoğu insanı utandıracak şekil ve desenlerle coşkuyla hareket ediyorlar. Ama ben onları izlemeyi seviyorum, sanki parlak alevler birbirine dolanıyor gibi. Müzikleri çok hızlı, enstrümanlar çılgın davulların üzerinde trillere benziyor. Birkaç ölçüde bir, hepsi güçlü bir tezahürat yapıp havaya zıplıyorlar. Sylvie tüm bunların merkezinde, yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor, insandan çok periden görünüyor. Beyaz bir elbise giymiş, saçları açık ve çiçeklerle süslenmiş, ıslıl ıslıl parlıyor. Sonunda evine dönen bir peri prensesi. Her zamanki gibi, kıyafetine kendi özgün tarzını katmış: kürk bir pelerin, saten kuşağında küçük bir hançer, yanaklarında iki kırmızı çizgi.

Morgaine tahtında uzanmış, asil bir tavır takınıyor, ama ayağının ritmik bir şekilde sallandığını görüyorum. Peri kraliçesi soluk sarı bir elbise giymiş, siyah saçları sarı krizantemlerden oluşan bir taçla yumuşatılmış. Sivri kulakları saç telleri arasından ihtiyatlı bir şekilde görünüyor. Beni iyileştirirken kaybettiği renk ve kilo geri gelmeye başladı ve yakında, sanırım, tekrar eski haline dönecek. Kızını gurur ve hüznün karışımıyla izliyor ve ara sıra Sylvie dansçıların arasından çıkıp ona heyecanlı bir şekilde konuşuyor.

"Eve gitmek istemeyecek," diyor bir ses.

Başımı kaldırıp baktığımda, Conrad'ı görüyorum, elinde güneş ışığı dolu kadehler gibi görünen şeyler taşıyor. Bunlar Dwirra Ağacı'nın özsuğu ve iyileşmemin yarısının sadece bu şeyi içmemden kaynaklandığını düşünüyorum.

Siyah frak ve ekose etek giymiş, yakasında çobanpüskülü dalı olan Conrad, her yönüyle bir toprak ağası gibi görünüyor.

Bir kadeh alıp kenara çekilip ona yer açtım.

"Öyle deme. Hayatının geri kalanını belirleyecek kararı vermek için en az bir saati daha var."

Conrad, ben elimi onun elinin üzerine koyana kadar kadehini oynatıp duruyor. "Neden böyle kıpır kıpırsın?" diye soruyorum.

"Ne oldu?" Bana göz kırptıyor ve zihninin çok uzaklarda olduğunu anlayabiliyorum. "Sana önemli bir şey sormam gerek," diyor.

"Ee?"

"Sen... biz eve döndüğümüzde ve tüm bunlar geride kaldığında... ne yapacaksın... ? Demek istediğim, bu yıl ve genel olarak gelecek için somut planların neler? Şey, ben de düşünüyordum da... Sylvie benimle eve gelirse ve büyü öğrenmeye devam etmek isterse - peri büyüsü değil, artık öyle şeyler yok - bir mürebbiye ihtiyacı olacak."

"Conrad."

"Eh?" Bana bakıyor, yüzü kızarmış ve telaşlı.

"Sylvie'nin mürebbiyesi olmak isterim. En azından bir süreliğine.

Ondan sonra..."

"Ondan sonra..." diye tekrarlar ve zorlukla yutar.

"Ondan sonra, kim bilir? Bir daha asla Kader'i oynamak istemiyorum. Belki de kaderimizi onlar örüyor, ya da belki de biz kendimiz örüyoruz. Ama bildiğim bir şey var, yaptığımız seçimler bizim seçimlerimiz."

"Ne zaman hazır olursan. Belki birlikte yurt dışına çıkarız." Gülerek, "Bunu söylemek garip geliyor. *Yurt dışına çıkacağız*. Morgaine'e olan görevim beni hep malikanenin yakınında tuttu. Ama şimdi... Bildiğin gibi, seyahat *etmek* benim kanımda *var*. Ve senin sayende, takip edeceğimiz bir haritamız var." Annesinin şalının etrafında kıvrılan desenleri izliyor, parmakları omuzlarımdan sırtıma doğru iniyor. "İtalya'da Dolomit Dağları'nı görebiliriz, Girit sahillerinde yüzebiliriz, Şam'da yeni yemekler deneyebiliriz. Palmira harabelerini ziyaret edebiliriz ve sana Kudüs pazarlarından tüm iplikleri alırım..."

Conrad'ın hiç yapmadığını bildiğim bir şey yapmaya devam ediyor: gevezelik etmek. Konuşurken aksanı kalınlaşıyor, onu anlamak için uğraşmam gerekiyor. Ama coşkusu bulaşıcı. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Sesi içimde yankılanıyor; kalbinin atışlarını kulağımda hissediyorum.

"Ama beni dinle," diyor sonunda, eli omzumu okşarken çenesi başımın üstüne yaslanıyor. "Ben sürekli kendi isteklerimden bahsediyorum. Peki

sen ne istiyorsun, Rose Pryor? Bundan sonra ne yapmak istiyorsun? Londra'da bir sınıfın var..."

Soruyu aramızda asılı bırakıyor.

"Doğru," diyorum. "Ama hala sekiz aylık iznim var. Belki Akdeniz havası bana iyi gelir."

Ve ondan sonra... Perkins Okulu'na dönmek istiyorum, sadece Rahibe Bridgid ve Rahibe Agatha'ya bir kez olsun kanalize *edebildiğimi* kanıtlamak için bile olsa, çok teşekkür ederim. Ama artık oraya ait olduğumdan emin değilim. Peri kraliçesinin sarayında yatarken hayal ettiğim planları düşünüyorum, Londra sokaklarından sihirle ilgilenen çocukları, Carolina gibi gidecek başka yeri olmayan çocukları toplayıp, kendi küçük Dokuma okulumu kurmayı... Belki de İskoçya'nın bozkırlarında uzak bir malikanede.

Ama şu anda, tüm dünyada istediğim tek bir şey var ve o da tam burada, o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Beni öpmeni istiyorum," diyorum ve o da öpüyor.

Teşekkürler

Her büyük duvar halısı gibi, bu kitap da birçok yetenekli elin dokumasıyla ortaya çıkmıştır ve bu kitabın sayfalarında biraz da olsa sihrini yansıtan herkese minnettarım.

Bu hikayeyi yeniden canlandıran, ona nefes ve hayat veren editörüm Elizabeth Agyemang'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Kitabın ilk halini okuduğunuz, hatırladığınız ve Rose ile Conrad'a nihayetinde güneşin altında bir an yaşattığınız için teşekkür ederim. Bu kitap sizin yardımınız olmadan var olamazdı ve size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Keskin içgörüsü ve coşkusuyla bu hikayeyi son haline getirmeye yardımcı olan editör Sasha Knight'a da çok teşekkür ederim. Esnekliğiniz ve pürüzleri gidermedeki kusursuz gözünüz için minnettarım! Siz gerçekten kader tarafından gönderildiniz.

47North'un tüm ekibine: Tasarımcı Michael Jantze, üretim sorumlusu Emma Reh, pazarlama sorumlusu Angeline Harjono, yazar ilişkileri sorumlusu Heather Radoicic, tanıtım sorumlusu Allyson Cullinan ve metin editörü Mark Gage. Bu hikayeye desteğinizi, zamanınızı ve becerinizi katarak onu mükemmelleştirip dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizler gerçekten rüya bir ekipsiniz ve ben en şanslı yazarlardan biriyim! Elena Masci, bu kitabın kapağında sanat yeteneğini paylaştığın için sana sonsuz minnettarlığımı ve hayranlığımı sunuyorum.

Bu kitap, "doğru zamanda, doğru yerde" türünden bir mucizeydi ve tüm bunları bir araya getiren doğru kişi olduğu için ajansım Tracey Adams'a teşekkür ederim. Bu el yazmasının ilk okuyucuları olan Lucy Carson, Jessica Brody ve Beth Revis'e sonsuz minnettarım. Onların geri bildirimleri, bu kitabı şekillendirmeme yardımcı oldu ve onların teşvikleri, bu kitabı yazmaktan vazgeçmememi sağladı. Conrad'ın aksanını mükemmelleştirmeme yardımcı olan Rachel Hawkins'e de teşekkür ederim!

Hayatımdaki terzilere, büyükannem Nancy Khoury ve kayınvalidem Traceen Beeman'a, bu hikayenin büyüüne ilham verdikleri ve iğne ve iplik tutmuş her kadının sessiz, adanmış gücünü sergiledikleri için sevgilerimi sunuyorum. Rose'un Conrad'a söylediği gibi, ayaklarımızın altındaki zemini diken kadınların elleriyle dokunan bir sihir var.

Ve tabii ki, aileme tüm sevgimi sunuyorum: bana ilham veren ve beni motive eden kızlarıma ve Ben'e. Kalbim her zaman sizinle.

Yazar Hakkında

Fotoğraf © 2024 Escobar Photography

Jessica Khoury, gençler ve genç okuyucular için birçok ödüle aday gösterilen kitabın yazarıdır ve eserleri dünya çapında bir düzineden fazla dile çevrilmiştir. *The Moorwitch*, yetişkinler için yazdığı ilk romanıdır. Jess, İskoç ve Suriye-Filistinli göçmenlerden oluşan bir aileden gelmektedir ve şu anda kocası ve kızlarıyla birlikte Güney Carolina'nın Greenville şehrinde yaşamaktadır. Boş zamanlarını dağlarda yürüyüş yaparak, video oyunları oynayarak ve gelecekteki hikayeleri için yeni karakterler çizerek geçirmektedir. www.jessicakhoury.com adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edebilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

